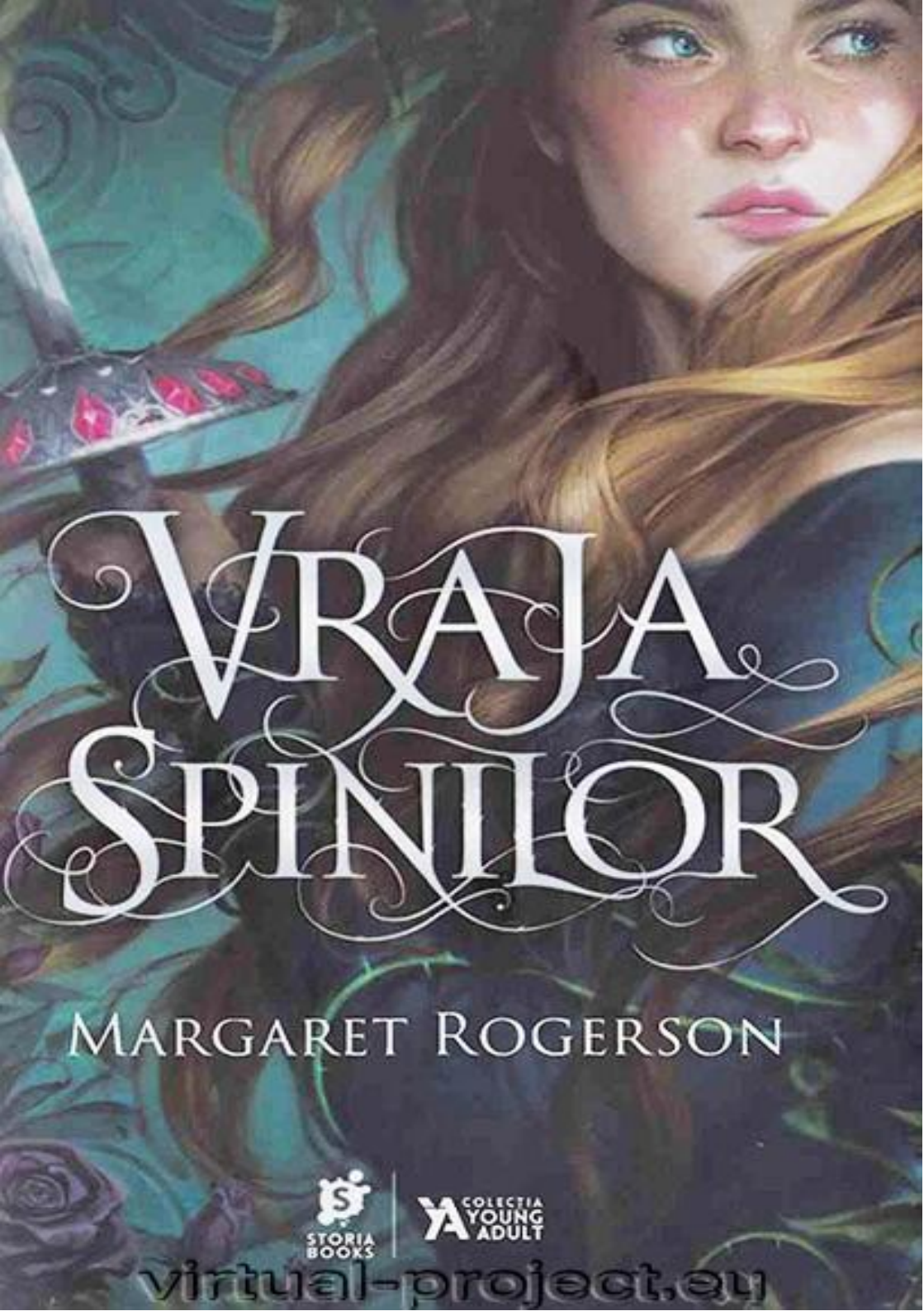

virtual-project.eu

MARGARET ROGERSON

VRAJA SPINILOR

Original: *Sorcery of Thorns* (2019)

Traducere din limba engleză:
ALINA MARC CIULACU și
SIMONA ȘTEFANA STOICA

virtual-project.eu

— 2020 —

Pentru toate fetele care s-au regăsit în cărți.

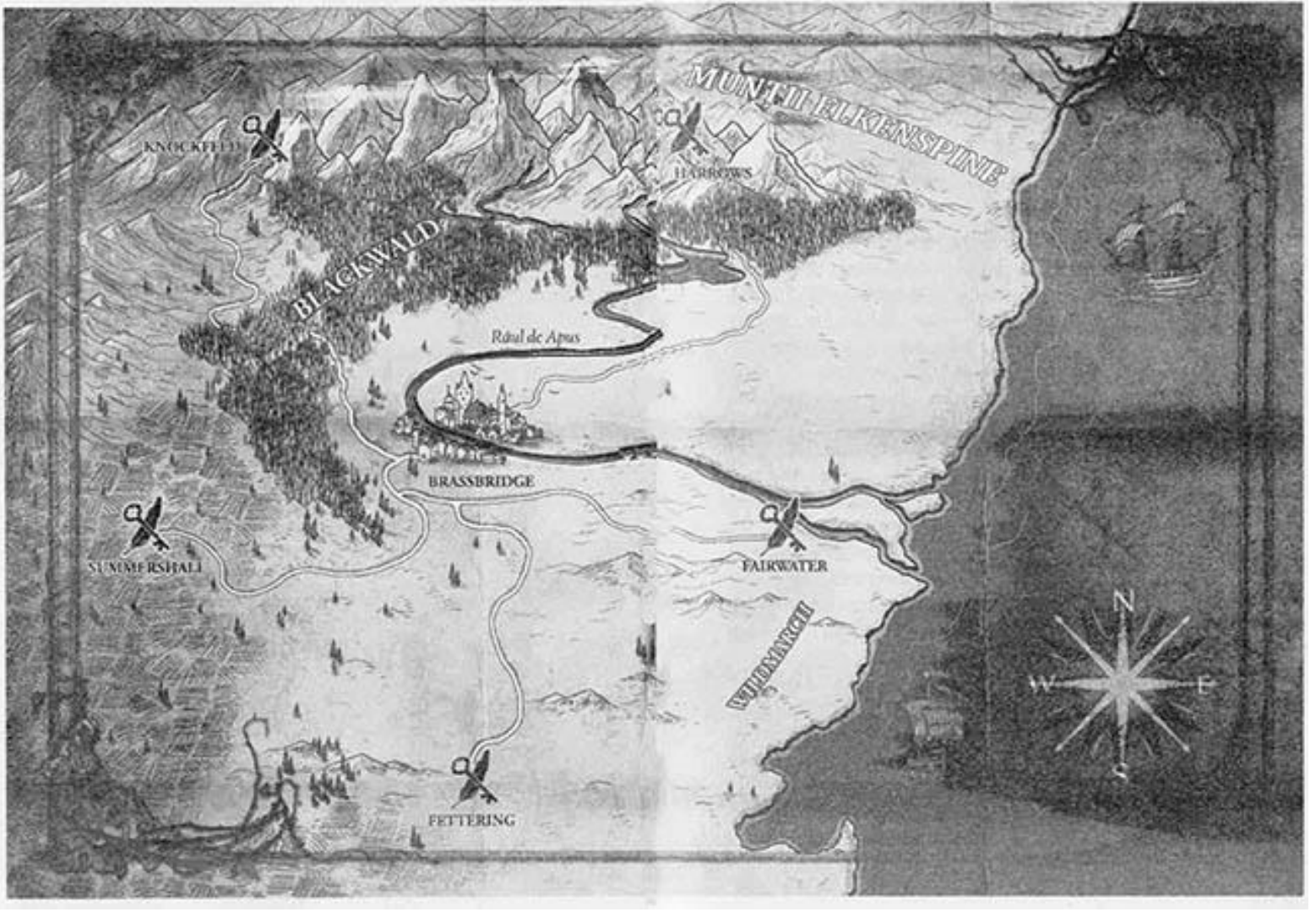
MUNTH ILFKENSPINE
KNOCKFELL
HARROWS
BLACKWALD
Rául de Apus
BRASSBRIDGE
SUMMERSHALL
FAIRWATER
WITHMARCH
FETTERING
N
W
E
S

Capitolul 1

ÎN TIMP CE AFARĂ SE LĂSA ÎNTUNERICUL, moartea intra în galop în Marea Bibliotecă din Summershall. A sosit într-o trăsură. Elisabeth stătea în curte și privea cum năvălesc caii pe porți, cu o privire sălbatică și spume la gură. Sus pe cer, ultimele urme ale apusului își proiectau vâlvătaia în ferestrele din turnul Marii Biblioteci, creând impresia că, înăuntru, încăperea fusese cuprinsă de flăcări – dar lumina s-a retras repede în înălțimi, devenind tot mai mică și trasând lungi dâre de umbră ce porneau dinspre îngerii și garguiele care păzeau parapetele brăzdate de ploaie ale bibliotecii.

O emblemă aurită a sclipit pe o latură a trăsurii, în momentul când aceasta s-a oprit cu un huruit: un condei și o cheie încrucișate, simbolul Collegiumului. Partea din spate a trăsurii era transformată în celulă cu ajutorul unor bare de fier. Cu toate că seara era răcoroasă, Elisabeth avea palmele acoperite de sudoare.

— Scrivener, a răsunat vocea femeii care stătea lângă ea. Ai luat sarea? Mănușile?

Elisabeth a bătut cu mâna peste curelele de piele care i se încrucișau pe piept, pipăind după săculețele prinse de ele, după cutiuța cu sare care îi atârna la șold.

— Da, doamnă Directoare.

Nu îi lipsea decât o sabie. Dar nu avea să obțină dreptul de a purta una decât odată ce avea să devină gardian, după ani întregi de pregătire la Collegium. Puțini bibliotecari au reușit așa ceva. Fie renunțau, fie mureau.

— Bine.

Directoarea a tăcut o vreme. Era o femeie distantă, elegantă, cu trăsături reci, ten palid și un păr roșu ca focul. O cicatrice i se întindea de la tâmpla stângă coborând până pe falcă, ceea ce făcea ca obrazul să îi fie ridat, iar un colț al gurii să îi stea permanent într-o parte. La fel ca Elisabeth, avea curele de piele peste piept, dar pe sub ele purta uniformă de gardian în locul celei de ucenic. Lumina

lămpilor era reflectată de nasturii de alamă ai hainei ei închise la culoare și de ghetele lustruite. Sabia atârnată la curea era subțire și ascuțită, iar pe mâner luceau granate.

Sabia asta era bine-cunoscută în Summershall. I se dăduse numele de Ucide-demoni și Directoarea a folosit-o ca să lupte cu un Malefict pe când avea doar 19 ani. Atunci s-a ales cu cicatricea, despre care umbla vorba că îi provoacă niște dureri atroce de fiecare dată când vorbește. Elisabeth se îndoia de exactitatea acestor zvonuri, dar ceea ce nu se putea tăgădui era faptul că Directoarea își alegea cu grijă cuvintele și cu siguranță nu zâmbea niciodată.

— Ține minte, a continuat Directoarea în cele din urmă, dacă auzi o voce în cap odată ce vom fi ajuns în catacombă, să nu asculți ce îți spune. Este Categoria Opt, veche de secole, și cu așa ceva nu e de glumit. De când a fost creat, a făcut zeci de oameni să-și piardă mințile. Ești pregătită?

Elisabeth a înghițit. Nodul din gât o împiedica să răspundă. Nu prea îi venea să creadă că Directoarea vorbea cu ea și cu atât mai puțin că o convocase pentru a ajuta să fie dusă o livrare în catacombă. De obicei, o asemenea responsabilitate revenea cuiva aflat mult deasupra gradului de ucenic bibliotecar. Speranța se zbătea înăuntrul ei asemenea unei păsări închise într-o casă, își lua zborul, cădea, apoi își lua din nou avânt, istovindu-se până la epuizare pentru promisiunea cerului liber, undeva, departe. Apoi a pâlpâit groaza, ca o umbră.

Îmi dă o șansă să dovedesc că merit pregătirea pentru a deveni *gardian,* și-a zis în sinea ei. *Dacă dau greș, o să mor. Atunci măcar o să fiu de folos la ceva. Mă pot îngropa în grădină, să fiu hrană pentru ridichi.*

Și-a șters palmele transpirate de marginile hainelor și a încuviințat din cap.

Directoarea a pornit să traverseze curtea, iar Elisabeth a urmat-o. Pietrișul scârțâia sub picioarele lor. Pe măsură ce se apropiau, o duhoare groaznică umplea aerul, ca de piei îmbibate de apă și lăsate să putrezească pe țărm. Elisabeth crescuse în Marea Bibliotecă, în mirosul de cerneală și de pergament al volumelor magice, dar asta era cu totul altceva decât era ea obișnuită. Din cauza duhorii o usturau

ochii și i se făcuse pielea de găină pe brațe. Până și caii erau agitați din pricina ei. Aceștia băteau din picioare pe loc, împrăștiind pietrișul, fără să țină seama de încercările vizitiului de a-i potoli. Într-un fel, îi invidia, pentru că cel puțin nu știau ce au cărat în spate tot drumul până aici, din Capitală.

Doi gardieni au sărit din partea din față a trăsurii, cu mâinile înțepenite pe mânerele săbiilor. Elisabeth s-a forțat să nu se dea înapoi în momentul în care aceștia i-au aruncat o privire încruntată. Și-a îndreptat spatele și a ridicat bărbia, străduindu-se să își potrivească înfățișarea cu figurile lor împietrite. Poate că nu avea să câștige niciodată dreptul de a purta sabie, dar măcar putea să se arate îndeajuns de curajoasă pentru a mânui una.

Inelul cu chei al Directoarei a zornăit, iar ușa din spate a trăsurii s-a dat în lături cu un scârțâit răsunător. În primul moment, în întuneric, celula cu bare de fier a părut goală. Apoi Elisabeth a distins un obiect pe podea: un cufăr de fier pătrățos, plat, închis cu cel puțin zece lacăte. Unui necunoscător, această precauție i s-ar fi părut absurdă – dar nu pentru multă vreme. În tăcerea înserării, dinăuntrul cufărului a răsunat tare o singură bufnitură, suficient de puternică încât să se zgâlțâie trăsura și ușile să se clatine din țâțâni cu zgomot. Unul dintre cai a nechezat.

— Repede! a zis Directoarea.

A apucat unul dintre mânerele cufărului, iar Elisabeth, pe celălalt. L-au săltat cu greu între ele și au pornit înspre o ușă care avea gravată o inscripție în partea de sus, sulul arcuit fiind susținut de o parte și de alta de câte un înger plângător. OFFICIUM ADUSQUE MORTEM erau cuvintele care se puteau desluși cu greu din pricina întunericului. *Datoria chiar cu prețul vieții.*

Au pătruns într-un coridor lung, ai cărui pereți de piatră luceau în lumina săltăreață a torțelor. Brațul lui Elisabeth obosise deja din pricina cufărului greu ca plumbul. Acesta nu s-a mai mișcat, fapt care însă nu a reușit să o liniștească, deoarece bănuia ce înseamnă: cartea dinăuntru asculta. Era în așteptare.

Un alt gardian făcea de strajă la intrarea în catacombă. Când a văzut-o pe Elisabeth alături de Directoare, ochii lui mici au licărit de ură. Era Gardianul Finch – era un bărbat cărunt, cu părul cenușiu

tuns scurt și buhăit la față, din care pricină trăsăturile păreau a i se estompa, asemenea unor stafide într-o budincă. Le era bine cunoscut ucenicilor pentru că avea mâna dreaptă mai mare decât cealaltă, cu mușchii umflați, după ce o folosise atât de des ca să îi biciuiască.

Elisabeth a strâns mai tare mânerul cufărului, până ce încheieturile degetelor i s-au albit, pregătindu-se instinctiv să primească o lovitură, dar Finch nu putea să îi facă nimic de față cu Directoarea. Mormăind printre dinți, a tras de un lanț. Centimetru cu centimetru, grilajul a început să se ridice, astfel că dinții lui negri și ascuțiți le atârnau deasupra capului. Elisabeth a făcut un pas înainte.

Iar cufărul *s-a zgâlțâit.*

— Ține-l bine, s-a răstit Directoarea, în timp ce amândouă s-au proptit de zidul de piatră, abia ținându-și echilibrul.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul. Piciorul îi atârna peste marginea scării în spirală care cobora vertiginos, răsucindu-se, în întuneric.

A realizat dintr-odată adevărul terifiant. Grimoarul a vrut ca ele să cadă. Și-a imaginat cufărul prăvălindu-se pe scări, lovind dalele de la baza lor, capacul sărind în lături – și ar fi fost vina ei...

Mâna Directoarei a prins-o de umăr.

— E în regulă, Scrivener. Nu s-a întâmplat nimic. Apucă-te de balustradă și mergi mai departe.

Cu un efort, Elisabeth s-a întors dinspre privirea încruntată și acuzatoare a lui Finch. Și-au continuat coborârea. De dedesubt se ridica o răcoare subterană, mirosind a rocă rece și a mucegai, precum și a ceva mai puțin natural. Chiar și piatra emana răutatea lucrurilor străvechi ce zăcuseră veacuri întregi în întuneric – conștiințe neadormite, minți golite de vise. Înăbușită de mii de kilograme de pământ, liniștea era atât de profundă încât Elisabeth nu își auzea decât propriul puls bubuind în urechi.

Își petrecuse copilăria explorând ungherele și firidele din Marea Bibliotecă, băgându-și nasul prin nenumăratele ei taine, dar nu intrase niciodată în catacombă. A simțit-o întreaga ei viață cum stă la pândă, sub bibliotecă, asemenea unei prezențe de nerostit care se ascunde sub pat.

Asta e șansa mea, și-a zis ea din nou. Nu își permitea să se teamă.

Au ajuns într-o încăpere care semăna cu cripta unei catedrale. Pereții, tavanul și pardoseala erau toate cioplite în aceeași piatră cenușie. Stâlpii cu caneluri și bolțile din tavan fuseseră făcute cu măiestrie, chiar cu venerație. În nișele din pereți se aflau statui de îngeri, la picioarele cărora pâlpâiau lumânări. Cu ochi triști și adumbriți, vegheau asupra șirurilor de rafturi de fier care formau culoare în centrul catacombei. Spre deosebire de rafturile cu cărți din secțiunile de sus ale bibliotecii, acestea erau bine fixate pe loc. Cuferele ferecate erau legate cu lanțuri și glisau între rafturi asemenea unor sertare.

Elisabeth încerca să se convingă că șoaptele din cuferele pe lângă care treceau erau doar în imaginația ei. Lanțurile erau acoperite de un strat gros de praf. La multe dintre cufere nu se mai umblase de decenii, iar ceea ce se afla înăuntrul lor rămăsese adâncit în somn. Cu toate acestea, simțea furnicături în ceafă ca și cum ar fi fost urmărită.

Directoarea a condus-o în spatele rafturilor, spre o celulă care avea în mijloc o masă prinsă în pardoseală. O singură lampă pe ulei arunca o lumină gălbuie peste suprafața ei pătată cu cerneală. Cufărul a rămas îngrijorător de cooperant în timp ce l-au așezat pe ea, lângă patru tăieturi enorme, care brăzdau lemnul mesei ca urmele ghearelor unui uriaș. Elisabeth arunca mereu priviri către tăieturi. Știa ce le făcuse. Știa ce se întâmpla când un grimoar scăpa de sub control.

Un Malefict.

— Ce precauții luăm mai întâi? a întrebat Directoarea, scoțând-o pe Elisabeth din gândurile ei.

Începuse testul.

— Sare, a răspuns ea, ducând mâna la cutiuța de la șold. La fel ca fierul, sarea slăbește energiile demonice.

Mâna i-a tremurat ușor când a scuturat cristalul, formând un cerc strâmb. Obrajii i s-au îmbujorat de rușine când a văzut conturul inegal. Dacă totuși nu era pregătită?

Un foarte discret semn de afecțiune a înmuiat trăsăturile severe ale Directoarei.

— Știi de ce am ales să te păstrez, Elisabeth?

Elisabeth a înghețat, neîndrăznind să mai respire. Directoarea nu i

se adresase niciodată pe numele mic – doar pe numele de familie, Scrivener, sau, uneori, doar cu „ucenică”, în funcție de cât de mare era beleaua în care intrase, care adeseori era una serioasă.

— Nu, doamnă Directoare, a răspuns ea.

— Hmm. Era furtună, țin minte. Grimoarele erau agitate în noaptea aia. Făceau un asemenea zgomot, încât de abia am auzit ciocănitul în ușa de la intrare.

Elisabeth putea ușor să își imagineze scena. Ploaia bătând în geamuri, cărțile urlând și oftând și zăngănindu-și lanțurile.

— Când te-am găsit pe trepte și te-am luat și te-am dus înăuntru, eram sigură că ai să plângi. Tu însă ai privit în jur și ai început să râzi. Nu erai înfricoșată. În acea clipă am înțeles că nu te puteam trimite într-un orfelinat. Aparțineai bibliotecii la fel de mult ca oricare dintre cărți.

Elisabeth mai ascultase povestea înainte, dar spusă numai de tutorele ei, niciodată de Directoare. Un cuvânt îi răsuna stăruitor în cap, cu vigoarea unei bătăi de inimă: *aparțineai*. Era un cuvânt pe care aștepta de 16 ani să îl audă și nădăjduia din tot sufletul să fie adevărat.

Într-o tăcere desăvârșită, a urmărit-o pe Directoare ducând mâna la chei și alegând-o pe cea mai mare, atât de veche încât ruginise complet, fiind aproape de nerecunoscut. Era limpede că, pentru Directoare, momentul de sentimentalism trecuse. Elisabeth s-a mulțumit să își repete făgăduința nerostită la care nu renunțase niciodată, de când ținea minte. Într-o zi, avea să devină și ea un gardian. Avea să o facă pe Directoare mândră de ea.

Sarea s-a revărsat pe masă în timp ce capacul cufărului s-a deschis cu un scârțâit. Prin catacombă s-a răspândit un miros de piele putrezită, atât de puternic, încât Elisabeth a fost cât pe ce să vomite.

Înăuntru se afla un grimoar. Era o carte groasă, ale cărei pagini îngălbenite erau adunate între două bucăți de piele neagră, slinoasă. Ar fi arătat cât se poate de obișnuit, dacă nu ar fi fost protuberanțele ca niște bulbi care ieșeau din copertă. Semănau cu niște negi uriași ori cu niște bulbuci pe suprafața unui cazan cu smoală. Fiecare avea mărimea unei bile și erau zeci cu toatele, astfel că aproape fiecare centimetru de pe suprafața de piele era deformat.

Directoarea și-a pus o pereche de mănuși dublate cu fier. Elisabeth s-a grăbit să facă la fel. Și-a mușcat interiorul obrazului când Directoarea a scos cartea din cufăr și a pus-o înăuntrul cercului de sare.

În momentul în care Directoarea a pus cartea jos, protuberanțele s-au deschis. Nu erau negi – erau ochi. Ochi de toate culorile, cu pete de sânge, ochi care se roteau și ale căror pupile se dilatau și se micșorau până la dimensiunea unui vârf de ac în timp ce grimoarul se zbătea în mâinile Directoarei. Scrâșnind din dinți, aceasta l-a deschis cu forța. Pe loc, Elisabeth a întins mâna și a imobilizat cealaltă parte, simțind prin mănuși cum zvâcnește și se mișcă pielea. Furioasă. Vie.

Ochii aceia nu erau farmece vrăjitorești. Erau reali, scoși cu multă vreme în urma din cranii de om, sacrificați pentru a crea un volum suficient de puternic ca să conțină toate vrăjile gravate în paginile lui. Potrivit relatărilor istorice, cele mai multe dintre sacrificii nu au fost de bunăvoie.

— Cartea Ochilor, a zis Directoarea, cu un calm desăvârșit. Conține vrăji care le permit vrăjitorilor să intre în mintea altora, să le citească gândurile și chiar să le controleze acțiunile. Din fericire, numai o mână de vrăjitori din întreg regatul au avut permisiunea să o citească.

— De ce și-ar dori asta? a izbucnit Elisabeth, înainte să se poată controla.

Răspunsul era limpede. Vrăjitorii erau răi din fire, pervertiți de magia demonică pe care o mânuiesc. Dacă nu ar fi fost Reformele, care le-au interzis vrăjitorilor să atașeze cărților părți din corpul omenesc, grimoare precum Cartea Ochilor nu ar fi fost atât de rare. Vrăjitorii au încercat, fără îndoială, de-a lungul anilor, să facă altele la fel, dar vrăjile nu puteau fi scrise folosind materiale obișnuite. Puterea vrăjitoriei ar fi transformat instantaneu cerneala și pergamentul într-o grămadă de cenușă.

Spre surprinderea ei, Directoarea i-a luat în serios întrebarea, cu toate că nu o mai privea pe Elisabeth. Era concentrată să întoarcă paginile, cercetându-le să vadă dacă suferiseră vreo deteriorare în timpul drumului.

— S-ar putea să vină o vreme când vrăjile de felul ăsta o să fie

necesare, oricât de groaznice ar fi. Avem o uriașă responsabilitate față de regatul nostru, Scrivener. Dacă grimoarul acesta ar fi fost distrus, vrăjile pe care le cuprinde s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Este singurul de acest fel.

— Da, doamnă Directoare.

Atâta lucru înțelegea și ea. Gardienii protejau atât grimoarele de lume, cât și lumea de grimoare.

Și-a ținut respirația când directoarea s-a aplecat să examineze o pată de pe o pagină. Mutarea grimoarelor de mare importanță era riscantă, dat fiind că orice deteriorare accidentală putea provoca transformarea lor într-un Malefict. Era nevoie să fie examinate cu mare grijă înainte să fie îngropate în catacombă. Elisabeth era sigură că unii dintre ochii care priveau de sub copertă erau ațintiți asupra ei – și că luceau cu viclenie.

Cumva, își dăduse seama că nu ar trebui să le întâlnească privirea. Sperând să își abată atenția, a privit într-o parte, înspre pagini. Unele dintre fraze erau scrise în austermenană – sau Limba Veche. Dar altele erau mâzgălite în enohiană, limba vrăjitorilor, alcătuită din rune ascuțite, stranii, care licăreau pe pergament asemenea unor tăciuni care mocnesc. Era o limbă pe care nu o puteai învăța decât dacă te întovărășeai cu demonii. Era destul să se uite la rune pentru ca tâmplele să îi zvâcnească.

— *Ucenico...*

Șoapta i s-a insinuat în minte, la fel de neobișnuită și de neașteptată precum atingerea mâloasă și rece a unui pește sub apa unui heleșteu. Elisabeth a tresărit și a ridicat privirea. Dacă auzise și ea vocea, Directoarea nu dădea niciun semn.

— *Ucenico, te văd.*

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. A făcut așa cum o instruise Directoarea și a încercat să nu bage în seamă vocea, dar îi era cu neputință să se concentreze pe orice altceva cu atâția ochi care o urmăreau și în care lucea o inteligență macabră.

— *Uită-te la mine... uită-te...*

Încet, dar sigur, ca și cum ar fi fost atrasă de o forță invizibilă, privirea ei a început să se lase în jos.

— Așa, a zis Directoarea.

Vocea îi suna slab și distorsionat, ca și cum ar fi vorbit de sub apă.

— Am terminat. Scrivener?

Cum Elisabeth nu a răspuns, Directoarea a închis repede grimoarul, întrerupându-i șoapta la jumătate. Elisabeth și-a venit repede în fire. A tras aer în piept, cu fața arzându-i de rușine. Ochii s-au umflat de furie, mutându-se de la ea la Directoare.

— Foarte bine, a zis aceasta. Ai rezistat mult mai mult decât mă așteptam.

— Aproape că m-a convins, a șoptit Elisabeth.

Cum putea Directoarea să o felicite? O transpirație lipicioasă îi acoperea pielea și, în răcoarea din catacombă, a început să tremure.

— Așa e. E ceea ce voiam să îți arăt în seara asta. Știi cum trebuie să procedezi cu grimoarele, ai o afinitate pe care nu am mai văzut-o niciodată până acum la un ucenic. Dar, cu toate acestea, ai încă multe de învățat. Vrei să devii gardian, nu-i așa?

Rostit în fața Directoarei, având drept martori statuile de îngeri înșirate lângă pereți, răspunsul șoptit al lui Elisabeth avea calitatea unei mărturisiri:

— E tot ce mi-am dorit vreodată

— Să ții însă minte că ai multe drumuri deschise în față.

Deformarea cicatricei îi dădea gurii Directoarei un aspect aproape trist.

— Să fii sigură, înainte de a alege, că viața de gardian este ceea ce îți dorești cu adevărat.

Elisabeth a încuviințat din cap, nesimțindu-se în stare să vorbească. Dacă trecuse testul, nu înțelegea de ce Directoarea o sfătuia să se gândească să renunțe la visul ei. Poate că, în vreun fel, arătase că nu e gata, că nu e pregătită. În cazul acesta, nu avea decât să încerce mai mult. Mai avea un an până să împlinească 17 ani și să devină eligibilă pentru pregătire la Collegium – timp pe care îl putea folosi să arate fără niciun dubiu că e pregătită și să câștige aprobarea Directoarei. Spera doar să fie suficient.

Împreună, s-au luptat să bage grimoarul înapoi în cufăr. De îndată ce a atins sarea, cartea a încetat să se mai zbată. Ochii s-au rotit în sus, dând la iveală semiluni de un alb lăptos, înainte de a se închide complet. Trântirea capacului a spart liniștea de mormânt din

catacombă. Cufărul nu avea să mai fie deschis mulți ani de acum înainte, poate chiar zeci de ani. Era bine încuiat. Nu mai reprezenta o amenințare.

Dar Elisabeth nu reușea să își alunge din minte sunetul acelei voci și nici senzația că nu vedea ultima oară Cartea Ochilor – și nici aceasta n-o vedea pe ea ultima oară.

Capitolul 2

ELISABETH S-A AȘEZAT la loc, admirând priveliștea de la biroul ei. I se încredințaseră transferurile de la etajul al treilea, o poziție de unde putea vedea până în cealaltă parte a curții interioare a bibliotecii. Lumina soarelui pătrundea prin vitraliul de deasupra ușii de la intrare, formând prisme de culoarea rubinului, a smaraldului și a safirului peste balustradele de bronz rotunjite ale balcoanelor. Rafturile cu cărți se ridicau până la tavanul boltit aflat cu șase etaje mai sus, înălțându-se de jur-împrejurul atriumului asemenea straturilor unui tort de nuntă ori a șirurilor unui amfiteatru. Spațiul reverbera diverse murmure, punctate din când în când de câte o tuse ori sforăitură. Cele mai multe dintre aceste zgomote nu erau făcute de bibliotecarii îmbrăcați în albastru, care mergeau încolo și încoace între etajele atriumului. Ele proveneau de la grimoare, care mormăiau pe rafturi.

Când Elisabeth a tras aer în piept, plămânii i s-au umplut de mirosul dulce de pergament și de piele. Firișoare de praf stăteau suspendate în razele de soare, complet nemișcate, precum niște bucățele dintr-o foiță de aur prinse în rășină. Teancuri de hârtii aflate într-un echilibru fragil amenințau să se împrăștie de pe biroul ei în orice moment și să o îngroape într-o alunecare de cereri de transfer neglijate.

Fără nicio tragere de inimă, și-a mutat atenția spre mormanele de o mărime impresionantă. Marea Bibliotecă din Summershall era una dintre cele cinci Mari Biblioteci din regat. Se afla la cale de trei zile întregi față de cei mai apropiați vecini, care se găseau la distanțe egale, formând un cerc în jurul capitalei Austermeer, de care Drumurile de Cerneală le legau asemenea unor spițe de roată. Să transporți grimoare de la o bibliotecă la alta putea fi o sarcină dificilă. Unele volume își purtau o pică atât de mare încât nu puteau fi aduse la o distanță mai mică de câțiva kilometri unul de celălalt fără să înceapă să urle și să izbucnească în flăcări. Ba chiar, în sălbăticia din

Wildmarch, se găsea o groapă de mărimea unei case pe locul unde două cărți se înfruntaseră într-o problemă de doctrină taumaturgică.

Ca ucenică, lui Elisabeth i se încredințase aprobarea transferurilor pentru grimoarele de la Categoria Unu până la Categoria Trei. Acestea erau clasificate pe o scară de zece puncte, în funcție de gradul lor de risc, iar începând cu Categoria Patru erau supuse unor reglementări speciale. La Summershall nu se afla niciun grimoar peste Categoria Opt.

Elisabeth a închis ochii și a întins mână după hârtia din vârful teancului. *Knockfeld,* a încercat ea să ghicească, gândindu-se la localitatea cu care se învecina Summershall la nord-est.

Dar când a întors foaia, a văzut că era o cerere din partea Bibliotecii Regale. Deloc surprinzător; acolo mergeau mai bine de două treimi din transferurile ei. Într-o bună zi s-ar putea să-și împacheteze și ea lucrurile și să ia același drum. Biblioteca Regală împărțea același teren cu Collegiumul, în inima Capitalei și, în momentele când nu avea să fie ocupată cu pregătirea pentru a deveni gardian, va putea să se plimbe pe coridoarele acesteia. În închipuirea ei, aceste coridoare se întindeau pe kilometri întregi, cu cărți înșiruite pe pereți, cu culoare și încăperi tainice în care erau ascunse toate secretele din univers.

Dar asta numai dacă avea să obțină aprobarea Directoarei. A trecut o săptămână de la seara în care fusese în catacombă și tot nu a reușit să descifreze sfatul dat de Directoare.

Își amintea cu exactitate momentul în care își făgăduise că o să devină gardian. Avea 8 ani și se ascunsese într-unul dintre culoarele secrete ca să scape de una dintre lecțiile lui Master Hargrove. Nu se simțea în stare să îndure încă o oră de foială pe scaun în înăbușeala din magazia transformată în sală de clasă, recitând declinări în Limba Veche. Nu într-o după-amiază în care vara bătea cu pumnii în zidurile bibliotecii, iar aerul avea consistența densă a mierii.

Își amintea cum i se scurgea sudoarea pe spate în timp ce se târa pe coate și genunchi printre pânzele de păianjen de pe culoar. Cel puțin culoarul era întunecos, la adăpost de soare. Strălucirea galbenă care pătrundea prin podeaua de lemn oferea destulă lumină cât să vadă și să poată evita formele fojgăitoare ale păduchilor de carte pe

care îi deranjase când le-a lovit cuiburile, făcându-i să mișune peste tot, cuprinși de panică. Unii atingeau mărimea unui șobolan, îndopați cu pergament vrăjit.

Măcar dacă ar fi fost de acord Master Hargrove să o ia în oraș în ziua aia. Acesta se găsea la cale de doar cinci minute în josul dealului, prin livadă. Pesemne că piața forfotea de oameni care vindeau panglici și mere și cremă de zahăr ars, iar uneori veneau în Summershall și oameni de prin alte părți să-și vândă marfa. O dată a ascultat muzică de acordeon și a văzut un urs dansând, ba chiar a urmărit un om demonstrând cum fitilul unei lămpi poate să ardă fără ulei. Cărțile din clasă nu puteau demonstra cum funcționa lampa, așa că ea a presupus atunci că era vorba de magie, prin urmare, de ceva rău.

Poate că de asta nu îi plăcea lui Master Hargrove să o ia în oraș. Dacă se întâmpla să întâlnească un vrăjitor în afara spațiului sigur al bibliotecii, acesta ar fi putut să o fure. O fată tânără ca ea ar fi, fără îndoială, un sacrificiu numai bun pentru un ritual demonic.

Un zgomot de voci a făcut-o atentă pe Elisabeth. Veneau chiar de deasupra ei. O voce îi aparținea lui Master Hargrove, iar cealaltă...

Directoarei.

I-a sărit inima. S-a lăsat pe podea, ca să privească printr-o gaură din pardoseală, iar lumina care pătrundea prin aceasta făcea să îi strălucească părul încâlcit. Nu putea vedea mare lucru: o porțiune de masă acoperită de hârtii, colțul unui birou care nu îi era cunoscut. Gândul că acesta i-ar putea aparține Directoarei a făcut să i se accelereze pulsul de entuziasm.

— E a treia oară luna asta, zicea Hargrove, și sunt pe punctul de a mă da bătut. Fata e pe jumătate sălbatică. Dispare cine știe pe unde, intră în tot soiul de belele – nu mai departe de săptămâna trecută, a dat drumul în dormitorul meu la o ladă întreagă de păduchi de carte!

Elisabeth abia s-a abținut să nu obiecteze cu glas ridicat prin gaura din podea. Adunase acei păduchi de carte cu intenția de a-i studia, nu de a-i elibera. Pierderea lor a fost o lovitură teribilă.

Dar ceea ce a spus apoi Hargrove a făcut-o să uite cu totul de păduchi.

— Nu pot să nu întreb dacă e o hotărâre corectă să crești un copil

în Marea Bibliotecă. Sunt sigur că oricine ne-o fi lăsat-o în prag știa că obișnuim să primim copii abandonați ca ucenici. Dar noi nu acceptăm băieți și fete mai mici de 13 ani. Ezit să fiu de acord cu Gardianul Finch în orice chestiune, însă cred că ar trebui să ținem seama de ceea ce a tot spus: că mica Elisabeth și-ar putea găsi mult mai bine locul într-un orfelinat.

Cu toate că era un lucru îngrijorător, nu era ceva ce Elisabeth să nu mai fi auzit până atunci. A îndurat cele spuse știind că voința Directoarei îi asigura locul în bibliotecă. De ce, nu putea spune. Directoarea vorbea foarte rar cu ea. Ajungeai la ea la fel de greu ca pe Lună și era la fel de misterioasă că astrul. Pentru Elisabeth, decizia Directoarei de a o găzdui avea o nuanță aproape mistică, precum ceva dintr-un basm. Nu putea fi pusă la îndoială sau nesocotită.

Ținându-și răsuflarea, a așteptat ca aceasta să respingă propunerea lui Hargrove. Pielea de pe brațe o furnica în așteptarea de a o auzi vorbind.

Însă Directoarea a spus:

— Și eu m-am întrebat același lucru, Master Hargrove. Aproape în fiecare zi din ultimii opt ani.

Nu – nu avea cum să fie așa. Sângele și-a încetinit curgerea prin venele lui Elisabeth. Bubuitul din urechi aproape că acoperea orice altceva.

— Atunci, cu atâția am în urmă, nu m-am gândit la ce efect ar putea avea asupra ei să crească izolată de alți copii de o vârstă cu ea. Cei mai tineri ucenici tot sunt mai mari cu cinci ani. A arătat vreun interes în a se împrieteni cu ei?

— Mă tem că a încercat, fără prea mare succes, a răspuns Hargrove. Cu toate că s-ar putea ca ea să nu știe. Mai deunăzi am auzit fără să vreau cum un ucenic îi explica faptul că, în mod obișnuit, copiii au mamă și tată. Biata Elisabeth nu avea nicio idee despre ce vorbea acesta. I-a răspuns cât se poate de mulțumită că ea are o mulțime de cărți care să îi țină companie.

Directoarea a oftat.

— Atașamentul ei față de grimoare e...

— Îngrijorător? Da, așa e. Dacă nu e afectată de lipsa de companie, mi-e teamă că pricina e faptul că percepe grimoarele drept prietenii

ei, în locul oamenilor.

— Un mod periculos de a gândi. Dar bibliotecile sunt locuri periculoase. Nu ai cum să eviți asta.

— Prea periculoase pentru Elisabeth, după părerea ta?

Nu, a implorat Elisabeth în gând. Știa că în Marea Bibliotecă nu erau ținute cărți obișnuite. Acestea șușoteau pe rafturi și se cutremurau sub lanțurile de fier. Unele scuipau cerneală și aveau accese de furie; altele cântau ca pentru ele cu note distincte, înalte, în nopțile în care nu bătea vântul, când lumina stelelor pătrundea prin ferestrele cu zăbrele ale bibliotecii asemenea unor raze din mercur. Altele erau atât de periculoase, încât trebuia să fie depozitate sub pământ, în catacombă, împachetate în sare. Nu toate îi erau prieteni. A înțeles bine asta.

Dar să o trimiți de acolo ar fi fost ca și cum ai fi așezat un grimoar printre cărți neînsuflețite, care nu se mișcau și nu vorbeau. Prima dată când a văzut o asemenea carte, a crezut că era moartă. Locul ei nu era într-un orfelinat, orice o fi fost asta. În închipuirea ei, acel loc semăna cu o închisoare, cenușiu și acoperit de văluri de ceață umedă, baricadat cu o poartă cu grilaj, asemenea intrării în catacombă. La acest gând, a simțit cum i se strânge gâtul de groază.

— Știi de ce primesc Marile Biblioteci orfani, Master Hargrove? a întrebat în cele din urmă Directoarea. Pentru că aceștia nu au casă, nu au familie. Nimeni care să le ducă dorul dacă mor. Mă gândesc, poate... dacă Scrivener a rezistat atât timp, este pentru că biblioteca a vrut să fie așa. Probabil că e mai bine ca legătura ei cu acest loc să rămână intactă, oricum ar fi.

— Sper să nu faci o greșeală, doamnă Directoare, a zis, binevoitor, Master Hargrove.

— Și eu sper, a răspuns Directoarea, cu îngrijorare în voce. De dragul lui Scrivener și al nostru.

Elisabeth a așteptat, cu urechile ciulite, dar discuția privind soarta ei părea a se fi încheiat. Dedesubt au scârțâit pași, iar ușa biroului s-a închis cu zgomot

Obținuse o amânare deocamdată. Cât avea să dureze? Odată ce temeliile lumii ei se clătinaseră, părea că restul vieții sale putea să se prăbușească în orice clipă. O singură decizie a Directoarei o putea

trimite departe pentru totdeauna. Niciodată nu se simțise într-atât de nesigură, de neajutorată, de neînsemnată.

Acela a fost momentul în care a făcut jurământul, ghemuită în praf, printre pânze de păianjen, apucându-se de singura frânghie de salvare pe care o avea. Dacă Directoarea nu era sigură că Marea Bibliotecă era cel mai bun loc pentru Elisabeth, va trebui pur și simplu să dovedească. Va deveni un gardian grozav și puternic, la fel ca Directoarea. Le va arăta tuturor că acesta îi e locul, pentru ca nici măcar Gardianul Finch să nu îi mai poată nega acest drept.

Mai ales...

Mai ales, avea să îi convingă că nu era o greșeală.

— Elisabeth!

Șuieratul unei voci a readus-o în prezent.

— Elisabeth! Ai adormit?

Surprinsă, a sărit în sus, iar amintirile s-au învolburat, alunecând ca apa pe burlan. A aruncat priviri în jur, până când a descoperit de unde venea vocea. Printre două corpuri de bibliotecă se ițea chipul unei fete, care, cu părul alunecându-i pe umeri, se uita să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. Ochii ei inteligenți, închiși la culoare, apăreau măriți de după o pereche de ochelari, iar pe pielea maronie de pe antebraț fuseseră mâzgălite în grabă cu cerneală niște notițe care se iveau de sub mâneci. La fel ca Elisabeth, de un lănțișor atârnat în jurul gâtului avea agățată o cheie, care strălucea pe fondul veșmântului de ucenic de culoare albastru-deschis...

Din fericire, Elisabeth nu a rămas pentru totdeauna lipsită de prieteni. O întâlnise pe Katrien Quillworthy în ziua în care își începuseră amândouă ucenicia, la 13 ani. Niciuna dintre celelalte ucenice nu a vrut să împartă camera cu Elisabeth, din pricina zvonului că ținea sub pat o cutie plină cu păduchi de carte. Dar Katrien se apropiase de ea chiar din acest motiv.

— Ar fi mai bine să fie adevărat, zisese ea. Am vrut să fac experimente cu păduchi de carte încă de când am auzit de ei. Se pare că sunt imuni la vrăjitorie – îți imaginezi care sunt implicațiile științifice?

Din acel moment au fost nedespărțite.

Elisabeth a împins discret hârtiile într-o parte.

— Ce e? a întrebat ea în șoaptă.

— Cred că ești singura persoană din Summershall care nu știe ce se întâmplă. Incluzându-l pe Hargrove, care și-a petrecut toată dimineața la toaletă.

— Doar nu a fost retrogradat Gardianul Finch? a întrebat ea, plină de speranță.

Katrien a rânjit.

— Încă lucrez la asta. Sunt sigură că, până la urmă, tot o să găsesc eu ceva care să îl incrimineze. Când o să se întâmple, o să fii prima care află.

Punerea la cale a prăbușirii Gardianului Finch fusese proiectul ei preferat ani întregi.

— Nu, e vorba de un magistru. Tocmai a sosit pentru o excursie în catacombă.

Elisabeth a fost cât pe ce să cadă de pe scaun. A aruncat o privire în jur înainte să meargă repede în spatele bibliotecii, lângă Katrien, și să se lase în jos alături de ea. Katrien era atât de scundă încât, altfel, tot ce ar fi văzut Elisabeth ar fi fost vârful capului ei.

— Un magistru? Ești sigură?

— Absolut! Niciodată nu i-am văzut pe gardieni atât de încordați.

Acum, că se gândea, Elisabeth și-a dat seama că semnele din acea dimineață erau limpezi. Gardienii care treceau grăbiți, cu fălcile încleștate și cu mâinile strânse pe săbii. Ucenicii strânși în grupuri pe coridoare, șușotind pe la toate colțurile. Chiar și grimoarele păreau mai neliniștite decât de obicei.

Un magistru. Un frison de spaimă a străbătut-o din cap până în picioare, asemenea unei note care tremură pe strunele unei harpe.

— Ce legătură are asta cu noi? a întrebat ea.

Niciuna dintre ele nu văzuse nici măcar un vrăjitor obișnuit. În rarele ocazii când aceștia vizitau Summershall, gardienii îi introduceau printr-o ușă specială, direct într-o sală de lectură. Era sigură că un magistru avea să fie tratat cu și mai mare precauție.

Lui Katrien i-au strălucit ochii.

— Stefan a pus pariu cu mine că magistrul are urechi ascuțite și copite despicate. Se înșală, bineînțeles, dar trebuie să găsesc un mod să dovedesc asta. Am de gând să îl spionez pe magistru. Și am nevoie

ca tu să îmi confirmi povestea.

Elisabeth a tras aer în piept. Gânditoare, a aruncat o privire spre biroul ei abandonat.

— Pentru asta trebuie să încălcăm limitele.

— Iar Finch o să ne mănânce cu fulgi cu tot dacă ne prinde, a completat Katrien. Dar n-o să ne prindă. Nu știe de culoarele secrete.

De data asta, nu din pricina lui Finch își făcea griji Elisabeth. Ci din pricina Cărții Ochilor, a căror căutătură injectată și holbată îi străfulgera prin minte. Oricare dintre acei ochi putea să fi fost înainte al cuiva ca ea ori Katrien.

— Dacă ne prinde magistrul, o să facă mai rău decât să ne mănânce cu fulgi cu tot, a zis ea.

— N-aș fi așa de sigură. Reformele au stabilit că este în afara legii ca vrăjitorii să omoare oameni, în afara cazurilor de autoapărare. Așa că o să facă doar să ne cadă părul ori să ne acoperim de bube.

A mișcat din sprâncene, îmbietor.

— Haide. Este o ocazie cu care te întâlnești o dată în viață. Pentru mine, cel puțin. Când o să mai ajung să văd un magistru? Ce șansă o să mai am să experimentez bube fermecate?

Katrien voia să se facă arhivist, nu gardian. Munca ei nu implica interacțiunea cu vrăjitori, Elisabeth, pe de altă parte...

În pieptul ei s-a aprins o scânteie. Katrien avea dreptate; asta chiar era o ocazie. Cu o seară în urmă se hotărâse să încerce din toate puterile să o impresioneze pe Directoare. Gardienii nu se temeau de vrăjitori și, cu cât învăța mai multe despre tagma lor, cu atât avea să fie mai bine pregătită.

— În regulă, a zis ea, ridicându-se în picioare. Cel mai probabil au să-l ducă în sala de lectură dinspre răsărit. Pe aici.

În timp ce înainta împreună cu Katrien printre rafturi, Elisabeth și-a scuturat îndoielile pe care le mai avea. Încercase din răsputeri să nu încalce regulile, dar strădaniile ei, într-un mod cu totul ciudat, nu dădeau niciodată roade. Nu mai departe de luna trecută, fusese dezastrul cu candelabrul din sala de mese – bine măcar că nasul bătrânei profesoare Bellwether arăta acum ceva mai normal. Și când împrăștiase peste tot dulceața de căpșuni... mda. Mai bine să nu se gândească prea mult la asta.

Când au ajuns la bustul lui Cornelius cel Înțelept, pe care Elisabeth îl folosea să însemneze un loc, a privit în jur după o copertă de un roșu-intens care îi era bine cunoscută. A găsit-o la jumătatea raftului, cu titlul auriu prea deteriorat și scorojit ca să se mai poată citi. Paginile grimoarului au scos un foșnet somnoros de salut când a întins mâna și l-a scărpinat așa cum trebuie. Dinăuntrul bibliotecii s-a auzit un clic, ca atunci când se închide un lacăt. Apoi întregul corp de rafturi s-a rotit înspre interior, dând la iveală intrarea plină de praf a unui culoar secret.

— Nu pot să cred că nu funcționează la nimeni altcineva în afară de tine, a zis Katrien în timp ce se strecurau înăuntru. Am încercat de zeci de ori să îl scarpin. La fel și Stefan.

Elisabeth a ridicat din umeri. Nici ea nu înțelegea. Era concentrată să nu strănute în timp ce o conducea pe Katrien prin coridorul șerpuit și îngust, dând la o parte pânzele de păianjen care atârnau din tavan asemenea unor ghirlande fantomatice. Celălalt capăt dădea în spatele unei tapiserii din sala de lectură. S-au oprit și au ascultat, să se asigure că încăperea era goală, înainte de a-și croi drum de după materialul greoi, tușind în mâneci.

Ucenicilor le era interzis să intre în sala de lectură, iar Elisabeth a fost deopotrivă ușurată și dezamăgită să descopere că încăperea nu avea nimic ieșit din comun. Era un spațiu cu o atmosferă bărbătească, cu mult lemn șlefuit și piele închisă la culoare. Un birou mare, din lemn de mahon, se afla în fața ferestrei, iar câteva fotolii îmbrăcate în piele erau așezate împrejurul unui cămin în care trosnea focul, iar când au intrat ele, bușteni pocneau și împrăștiau roiuri de scântei, făcând-o să sară.

Katrien nu a pierdut timpul. În timp ce Elisabeth se uita în jur, ea a mers direct la birou și a început să scotocească prin sertare.

— De dragul științei, a explicat ea, lucru pe care îl spunea adesea chiar înainte ca lucrurile să explodeze.

Elisabeth s-a îndreptat ușor spre cămin.

— Ce miroase așa? Nu e focul, așa-i?

Katrien a tras aer pe nas.

— Fum de pipă? și-a dat ea cu presupusul.

Nu, era altceva, Adulmecând de zor, Elisabeth a luat urma

mirosului până la unul dintre fotolii. A tras aer în piept deasupra pernei și apoi s-a dat înapoi înspăimântată, cuprinsă de o durere de cap.

— Elisabeth! Ești bine?

A tras mai multe guri de aer curat, clipind ca să îndepărteze lacrimile. Mirosul înțepător îi persista pe limbă, atât de dens că aproape îi simțea gustul: un miros de ars, nefiresc, așa cum își imagina ea că ar mirosi metalul ars, dacă acesta ar putea să ardă.

— Cred că da, a zis ea, răsuflând greu.

Katrien a deschis gura să spună ceva, apoi a aruncat o privire spre ușă.

— Ascultă! Vin.

S-au vârât în grabă în spatele șirului de rafturi care erau aliniate de-a lungul peretelui. Katrien a încăput ușor, dar spațiul s-a dovedit prea înghesuit pentru Elisabeth. La vârsta de 14 ani, era deja cea mai înaltă fată din Summershall. Doi ani mai târziu, era mai înaltă decât majoritatea băieților. Și-a ținut brațele întinse pe lângă corp și abia respira, sperând să potolească grimoarele, care bombăneau a dezaprobare față de intruse.

De pe coridor s-au auzit voci, apoi mânerul ușii s-a răsucit.

— Am ajuns, Magistre Thorn, a zis un gardian. Directoarea va veni în curând să vă însoțească la catacombă.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul în momentul în care o siluetă înaltă, purtând o glugă, a pășit înăuntru, cu pelerina de culoarea smaraldului vălurindu-se înspre călcâie. A traversat încăperea până la fereastră și a dat draperiile la o parte, apoi a rămas acolo, în picioare, cu ochii ațintiți afară, înspre turnurile bibliotecii.

— Ce se întâmplă? a întrebat în șoaptă Katrien, de sub umărul ei. Nu văd nimic de aici, de jos.

Perspectiva lui Elisabeth consta într-o fâșie orizontală pe deasupra cotoarelor cărților. Nici ea nu vedea mare lucru. Încet, cu multă băgare de seamă, s-a dat câțiva centimetri într-o parte, în căutarea unui unghi mai bun. În câmpul ei vizual a intrat vârful nasului palid al Magistrului. Își dăduse gluga jos. Avea un păr ondulat și negru ca pana corbului, mai lung decât îl purtau bărbații în Summershall, străbătut pe tâmpla stângă de o șuviță argintie, strălucitoare. S-a mai

mișcat un centimetru și...

Abia dacă e mai mare decât noi, și-a zis ea, surprinsă. Atât șuvița argintie, cât și titlul pe care îl avea o făcuseră să se aștepte la cineva mai în vârstă. Poate că înfățișarea lui era înșelătoare. Ar fi putut să își păstreze aparența de tinerețe scăldându-se în sângele unor fecioare – citise odată ceva în acest sens într-un roman.

Pentru Katrien, a clătinat ușor din cap. Părul îi era prea des pentru ca ea să-și poată da seama dacă avea sau nu urechi ascuțite. Dacă avea copite, acestea erau ascunse de mantie.

După primul semnal, a clătinat din nou din cap, de data asta mai insistent. Magistrul se întorsese în direcția unde se aflau ele, cu privirea ațintită la rafturi. Ochii lui cenușii aveau o culoare extraordinar de deschisă, asemenea cuarțului, iar expresia lor în timp ce trecea în revistă grimoarele a făcut să îi înghețe sângele în vine. Nu mai văzuse niciodată ochi atât de cruzi.

Nu împărtășea convingerea lui Katrien că, dacă avea să le găsească, nu le-ar face niciun rău. Crescuse cu povești despre vrăjitorie: armate ridicate din gropi comune pentru a lupta de partea unor regi, vieți inocente sacrificate în ritualuri sângeroase, copii jupuiți, aduși ca jertfă demonilor. Iar acum fusese și în catacombă și văzuse cu ochii ei ce poate ieși din mâinile unui vrăjitor.

Pe măsură ce Magistrul se apropia, Elisabeth a descoperit cu groază că nu se poate mișca. Un grimoar îi prinsese hainele între paginile lui. Mârâia în timp ce ținea strâns materialul, smucind asemenea unui terier furios. Vrăjitorul a îngustat ochii, cercetând de unde provenea zgomotul. Disperată, Elisabeth și-a apucat hainele și a tras, dar grimoarul le-a dat drumul exact în același moment, astfel că ea s-a izbit de rafturi...

Iar biblioteca s-a prăbușit, trăgând-o după ea.

Capitolul 3

LUI ELISABETH ÎI țiuiau urechile. S-a înecat într-un nor de praf. Când i s-a limpezit vederea, magistrul stătea asupra ei.

— Ce înseamnă asta? a întrebat el.

Strigătul ei de groază a răsunat ca un croncănit. A încercat să se îndepărteze de el, năpustindu-se printre mormanele de cărți și printre rafturile rupte. Pe jumătate orbită de teroare, i-a luat mai mult decât ar fi trebuit până să își dea seama că era în regulă, cu excepția câtorva așchii cât se poate de nevrăjitorești. Nu aruncase nicio vrajă asupra ei. Și-a încetinit retragerea, apoi s-a oprit în loc. A privit peste umăr.

Și a înlemnit.

Vrăjitorul se lăsase într-un genunchi și își pusese mâinile una peste alta. Lumina focului juca peste fața lui palidă și colțuroasă. Elisabeth a încercat să își îndrepte privirea în altă parte, dar nu a reușit. În timp ce inima i se zbătea în piept, s-a întrebat dacă folosea el vreo vrajă ca să îi țintuiască privirea sau pur și simplu era ea prea îngrozită ca să privească în altă parte. Fiece trăsătură a vrăjitorului exprima mârșăvie, de la sprâncenele lui negre, arcuite, la curbura batjocoritoare a buzelor.

— Ești rănită? a întrebat el în cele din urmă.

Ea nu a răspuns.

— Nu poți vorbi?

Dacă nu răspundea, ar putea să îi facă rău, ca să îi provoace o reacție. Și-a dat silința și a reușit să mai scoată un croncănit. În ochii lui a licărit amuzamentul.

— Am fost avertizat că urmează să văd unele lucruri ciudate la țară, dar nu mă așteptam să dau peste o bibliotecară sălbatică rătăcind printre grămezile de cărți, a zis el.

Elisabeth nu avea decât o idee vagă despre felul în care pesemne că arăta, cu excepția părților din propriul corp pe care le putea vedea. Unghiile pătate cu cerneală, hainele cu urme de praf. Nu își amintea

când fusese ultima dată când își adusese aminte să își perie părul, care se ițea în smocuri castanii, încâlcite. Starea de spirit i s-a îmbunătățit puțin. Dacă arăta îndeajuns de murdară și de neîngrijită, posibil ca el să considere că nu merită să își risipească timpul și vrăjile cu ea.

— Nici eu nu mă așteptam să dai peste mine, s-a auzit ea zicând.

Apoi, îngrozită, și-a acoperit gura cu mâna.

— Așadar vorbești. Să înțeleg că nu vrei să vorbești cu mine?

A ridicat o sprânceană când ea a încuviințat din cap.

— O precauție înțeleaptă. La urma urmei, noi, vrăjitorii, suntem îngrozitor de răi. Bântuim prin sălbăticie, răpim fecioare pentru ritualurile noastre necurate...

Elisabeth nu a mai avut timp să reacționeze, întrucât chiar atunci a răsunat o bătaie în ușă.

— Totul e în regulă acolo, înăuntru, Magistre? Am auzit un zgomot.

Vocea gravă și răgușită în aparținea Gardianului Finch. Elisabeth s-a dat alarmată în spate, apucându-și protector încheieturile. Când Finch va descoperi că încălcase regulile – încălcase regulile și vorbea cu un magistru –, nu o să se mai încurce cu nuiaua; o s-o bată cu bastonul până când o va lăsa aproape moartă. Urmele vor fi vizibile zile întregi.

Privirea Magistrului a zăbovit o clipă asupra ei, cercetător, apoi acesta s-a întors către ușă.

— Totul e cât se poate de în regulă, a răspuns el. Aș prefera să nu fiu deranjat până când va fi gata Directoarea să mă ducă în catacombă, dacă nu te superi. Treburi de vrăjitor. Cât se poate de personale.

— Desigur, Magistre, a răspuns Finch reticent, dar pașii lui s-au îndepărtat de ușă.

Elisabeth și-a dat prea târziu seama cât de nesăbuită fusese. Ar fi trebuit să îl fi strigat pe Finch. Îi veneau în minte câteva motive pentru care Magistrul ar vrea să fie singur cu ea, numai ei doi, iar în comparație o bătaie cu bățul era o nimica toată.

— Așa, a zis el, întorcându-se din nou către ea. Bănuiesc că ar trebui să curăț dezastrul ăsta înainte să dea cineva vina pe mine, ceea

ce înseamnă că trebuie să te miști.

Și-a luat mâinile de pe genunchi și i-a întins ei una. Avea degete lungi și subțiri, ca de muzician.

Ea s-a holbat la ele de parcă i-ar fi îndreptat un pumnal înspre piept.

— Haide, a zis el, devenind nerăbdător. Nu am de gând să te transform într-o salamandră.

— Poți face asta? a întrebat ea în șoaptă. Pe bune?

— Bineînțeles.

În ochi i-a apărut o lucire răutăcioasă.

— Dar nu transform fete în salamandre decât marțea. Norocul tău că e miercuri, ziua în care beau un pahar cu sânge de orfan la cină.

Arăta cât se poate de serios. Nu părea să îi fi băgat de seamă hainele, care indicau că e ucenică și, prin urmare, automat o orfană.

Hotărâtă să îi abată atenția, i-a luat mâna. Nu uitase misiunea pe care i-o dăduse Katrien. Când a ajutat-o să se ridice, s-a prefăcut că se împiedică și, ca să se sprijine, și-a îngropat degetele în părul lui negru cu argintiu. A privit-o clipind surprins. Era aproape la fel de înalt ca ea, așa că fețele mai că li s-au atins. Buzele lui s-au deschis ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva, dar nu a ieșit niciun sunet.

Elisabeth a început să răsufle mai repede. Cu o expresie de uimire pe față, Magistrul arăta mai puțin ca un vrăjitor care se târguiește cu demoni și mai degrabă ca un tânăr obișnuit. Părul îi era moale și mătăsos. Elisabeth nu știa cum de observase un asemenea amănunt. Și-a smuls în grabă mâna dintr-a lui și s-a dat în spate.

Spre consternarea ei, Magistrul a râs.

— Nu-ți fă griji, a liniștit-o el, netezindu-și părul ciufulit. Au fost tinere care au pus mâna pe mine în locuri mult mai compromițătoare. Îmi dau seama că pornirea poate fi de nestăvilit.

Fără să aștepte reacția ei, s-a apucat să examineze dezastrul. După o cercetare de câteva secunde, a ridicat mâna și a rostit un șir de cuvinte care au făcut ca lui Elisabeth să îi țiuie urechile și să i se învârtă capul. Amețită, și-a dat seama că vorbea în enohiană. Era diferită de orice altă limbă pe care o auzise până atunci. I se părea că ar trebui să recunoască cuvintele, dar în momentul în care încerca să și le repete, silabele i se scurgeau din minte, lăsând în urmă doar o

liniște răsunătoare, pură, asemenea aerului după un tunet asurzitor.

Auzul i-a revenit cu un fâsâit ca foșnetul hârtiei. Teancul de grimoare răspândite pe jos a început să se rotească. Unul câte unul, s-au ridicat în aer, plutind înaintea mâinii întinse a vrăjitorului, printre vârtejuri de lumină ca smaraldul. S-au învârtit, s-au întors pe toate părțile și s-au amestecat, aranjându-se din nou în ordine alfabetică, în timp ce, în spatele lor, corpurile căzute de bibliotecă se îndreptau cu un trosnet greu. Rafturile rupte s-au unit, reîntregindu-se; grimoarele s-au așezat din nou pe vechile lor locuri, iar câteva care rămăseseră la urmă, ezitând, au schimbat locurile în ultima clipă.

Magie, și-a zis ea. *Așa arată magia.* Iar apoi, înainte să se poată stăpâni: *E minunat.*

Nu ar fi îndrăznit niciodată să rostească cu voce tare un asemenea gând. Sentimentul era pe punctul de a deveni o trădare față de jurământul pe care îl făcuse Marii Biblioteci. Dar o parte din ea se răzvrătea împotriva ideii că, pentru a fi un bun ucenic, ar fi trebuit să închidă ochii și să pretindă că nu a văzut. Cum putea un gardian să se apere împotriva unui lucru pe care nu îl înțelegea? E, cu siguranță, mai bine să înfrunți răul decât să te faci că nu îl vezi, fără să înveți nimic.

Scântei de culoarea smaraldului dănțuiau încă peste rafturile puse în bună rânduială. A făcut câțiva pași în față, ca să atingă grimoarele, și a simțit pe piele o alunecare magică, intensă și pișcătoare, ca și cum și-ar fi vârât mâna într-o găleată cu șampanie. În mod surprinzător, senzația nu era dureroasă. Nu s-a întâmplat nimic cu corpul ei – mâinile nu și-au schimbat culoarea, nici nu s-au zbârcit ca o prună uscată.

Când a ridicat privirea însă, vrăjitorul se uita la ea de parcă i-ar fi crescut un al doilea cap. Era limpede că se așteptase ca ea să se teamă.

— Ce e cu mirosul? a întrebat ea, prinzând curaj.

Acesta a părut o clipă nedumerit.

— Ce anume?

— Mirosul ăla ca de metal ars. E vrăjitorie, nu-i așa?

— Ah!

Între sprâncenele lui negre s-a format o dungă. Poate că depășise

limita. Dar el a continuat:

— Nu chiar. Poate însoți uneori o vrăjitorie, dacă vraja e destul de puternică. Practic, nu e miros de magie, ci o reacție produsă când substanța din Celălalt Tărâm – adică tărâmul demonilor – intră în contact cu a noastră...

— Ca o reacție chimică? a întrebat Elisabeth.

Acum o privea și mai ciudat.

— Da, întocmai.

— Are și un nume?

— Îi spunem combustie eterică. Dar cum de ai...

S-a oprit, căci în ușă a răsunat o altă bătaie.

— Vă așteptăm, Magistre Thorn, s-a auzit vocea Directoarei de dincolo de ușă.

— Da, a răspuns el. Da, eu... imediat.

A aruncat o privire spre Elisabeth, ca și cum s-ar fi așteptat într-o oarecare măsură ca ea să fi dispărut asemenea unui miraj în momentul în care el s-a întors cu spatele. Ochii lui deschiși la culoare i-au fixat pe ai ei. Preț de o clipă, a părut că ar putea face mai mult de atât. Să spună un cuvânt de rămas-bun ori să facă o vrajă drept pedeapsă pentru insolența ei. Și-a îndreptat umerii, pregătindu-se pentru ce e mai rău.

Apoi pe față i-a trecut o umbră, iar ochii i s-au plecat. S-a răsucit pe călcâie și, fără o vorbă, a pornit spre ușă. O ultimă aducere aminte că el era un magistru, iar ea, doar un simplu ucenic bibliotecar, cu totul nevrednică de atenția lui.

S-a strecurat înapoi, în spatele rafturilor, cu răsuflarea tăiată. O mână a țâșnit și a apucat-o.

— Elisabeth, ești complet nebună, a șuierat Katrien, făcându-și apariția din întuneric. Nu pot să cred că l-ai atins. Eram pregătită să ies și să îl lovesc cu un grimoar. Așadar? Cum stă treaba?

Nu își mai putea stăpâni euforia. Elisabeth a zâmbit și, dintr-un motiv oarecare, a început să râdă.

— Nici urmă de urechi ascuțite, a exclamat ea. Sunt absolut normale.

Ușa sălii de lectură s-a deschis cu un scârțâit. Katrien și-a lipit mâna peste gura lui Elisabeth, ca să îi înăbușe râsul. Exact la timp –

Directoarea aștepta afară. Avea înfățișarea ei serioasă, ca de obicei, cu cascada de păr roșcat sclipind asemenea arămii topite pe fundalul uniformei albastru-închis. A aruncat o privire în încăpere și s-a oprit; după câteva secunde de căutare, ochii i s-au oprit fără ezitare asupra lui Elisabeth, susținându-i privirea printre rafturi. Aceasta a înlemnit, dar Directoarea nu a spus nimic. Unul din colțurile gurii i-a zvâcnit, trăgând de cicatricea de pe obraz. Apoi ușa s-a închis, iar ea și Magistrul au plecat.

Capitolul 4

VIZITA MAGISTRULUI A reprezentat ultimul eveniment interesant din acel anotimp. Vara a sosit cu un val de căldură toridă. Curând după aceea, au avut de înfruntat o epidemie de Cotoare Sfărâmicioase, în urma căreia au rămas toţi extenuaţi şi amărâţi, obligaţi să le facă masaj grimoarelor atinse de boală cu alifii urât mirositoare vreme de săptămâni întregi. Lui Elisabeth i s-a dat în sarcină să aibă grijă de un grimoar de Categoria Doi, intitulat *Decretele lui Bartholomew Trout,* care îşi formase deprinderea de a se mişca provocator de fiecare dată când o vedea venind. La vremea când prima furtună de toamnă a trecut peste Summershall, nu îşi mai dorea să vadă niciodată vreun recipient cu alifie. Era pregătită să se prăbuşească pe pat şi să doarmă ani întregi.

S-a trezit însă brusc în toiul nopţii, convinsă că auzise un zgomot. Afară, vântul şfichiuia crengile copacilor, urlând prin jgheaburi. Ramurile izbeau în geamuri în răbufniri sacadate. Furtuna era zgomotoasă, dar Elisabeth nu reuşea să scape de sentimentul că se trezise din altă pricină. S-a ridicat în capul oaselor şi a dat pătura la o parte.

— Katrien? a şoptit ea

Aceasta s-a întors pe cealaltă parte, bolborosind în vis. Nu s-a ridicat nici măcar când Elisabeth a întins mâna spre patul ei şi a scuturat-o de umăr

— Şantajează-l, a mormăit ea cu faţa în pernă, încă visând.

Elisabeth a încruntat din sprâncene şi s-a furişat afară din aşternuturi. A aprins o lumânare de pe noptieră şi a privit în jur, căutând orice ar fi fost în neregulă.

Camera pe care o împărţea cu Katrien se afla sus, în unul dintre turnurile bibliotecii. Era mică şi rotundă, cu o fereastră îngustă, ca de castel, prin care intra curentul de fiecare dată când bătea vântul dinspre est. Totul arăta exact ca în momentul în care Elisabeth s-a dus la culcare. Cărţi care stăteau deschise pe comodă sau erau stivuite

în teancuri cât pe ce să se prăbușească, de-a lungul zidurilor de piatră curbate, iar pe covor erau împrăștiate însemnări care țineau de ultimul experiment al lui Katrien. Elisabeth a păşit cu grijă printre ele, a traversat camera şi a ieşit pe coridor, împresurată de lumina neclară a lumânării. Zidurile groase ale bibliotecii înăbușeau urletul vântului, care se auzea doar ca un murmur îndepărtat.

Cu picioarele goale, îmbrăcată numai în cămaşa de noapte, a coborât uşor scările, ca o stafie. După câteva cotituri a ajuns la o uşă sinistră din stejar, întărită cu benzi de fier. Această uşă despărţea biblioteca de camerele de locuit şi stătea tot timpul încuiată. Până la vârsta de 13 ani, nu reuşise să o descuie singură; trebuia să aştepte ca un bibliotecar să vină şi să o bage înăuntru. Acum deţinea o cheie importantă, cu care putea descuia uşile de la intrare ale tuturor bibliotecilor din regat. O purta tot timpul pe un lănţişor de la gât, chiar şi când dormea sau făcea baie, un simbol concret al jurământului pe care îl făcuse.

A scos cheia, apoi s-a oprit şi şi-a trecut degetele peste suprafaţa aspră a uşii. O amintire i-a venit brusc în minte: urmele de gheare de pe masa din catacombă, care scrijeliseră lemnul de parcă ar fi fost o bucată de unt.

Nu – era eu neputinţă. Grimoarele nu se transformau în Maleficţi decât dacă erau deteriorate. Nu era ceva care s-ar fi întâmplat în toiul nopţii, când nu sunt vizitatori şi toate grimoarele sunt păstrate în siguranţă. Nu când gardienii patrulau pe coridoarele întunecate, iar clopotul uriaş de alarmă al Marii Biblioteci atârna liniştit deasupra capetelor lor.

Hotărâtă să îşi alunge fricile copilăreşti, s-a strecurat pe uşă şi a încuiat-o în urma ei. Lămpile din atrium fuseseră micşorate pentru noapte. Lumina lor făcea să sclipească literele aurite de pe cotoarele cărţilor, reflectată de şinele de alamă care conectau scările pe rotile de vârful rafturilor. Şi-a ciulit urechile, dar nu a surprins nimic ieşit din comun. Mii de grimoare dormeau liniştite în jurul ei, în timp ce dintre pagini fâlfâiau panglici de catifea în ritmul sforăitului lor. Într-o casetă de sticlă din apropiere, un grimoar de Categoria Patru, numit *Florilegiul Lordului Fustian,* şi-a dres glasul cu aroganţă, încercând să îi obţină atenţia. Avea nevoie să i se adreseze complimente cu voce

tare, cel puțin o dată pe zi, căci, în caz contrar, se închidea ca o moluscă și refuza să se mai deschidă ani la rând. S-a strecurat mai departe, cu lumânarea ținută mai sus. *Nu e nimic în neregulă. E timpul să mă întorc în pat.*

Acela a fost momentul în care l-a simțit – un miros inconfundabil, care îți umezește ochii. Ultimele luni au dispărut și, pentru câteva clipe, s-a aflat din nou în sala de lectură, aplecată asupra fotoliului din piele. Inima i-a sărit în piept și a început să îi bubuie în urechi.

Combustie eterică. Cineva făcuse o vrajă în bibliotecă.

A suflat repede în lumânare. Un sunet puternic a făcut-o să tresară. A așteptat până când s-a repetat, de data aceasta mai slab, aproape ca un ecou. Bănuind acum despre ce era vorba, s-a furișat pe după un corp de bibliotecă până când ușa de la intrare a bibliotecii a apărut în câmpul ei vizual. Fusese lăsată deschisă și se bălăngănea din pricina vântului.

Unde erau gardienii? Ar fi trebuit să vadă pe cineva până acum, dar biblioteca părea complet pustie. Înghețată de spaimă, și-a croit drum spre ușă. Deși acum toate umbrele aveau ceva amenințător, așa cum se întindeau, asemenea unor degete, pe podeaua de lemn, a ocolit razele lunii, căci nu voia să fie văzută.

La jumătatea atriumului, durerea a săgetat-o într-un deget de la picioarele goale. Se lovise în ceva de pe podea. Ceva rece și tare – ceva care strălucea în întuneric...

O sabie. Și nu orice sabie – Ucide-demoni. Granatele sclipeau pe mânerul ei în întuneric.

Elisabeth a ridicat-o, ca paralizată. I se părea că nu e bine să o atingă. Ucide-demoni se afla tot timpul la centura Directoarei. Nu ar fi abandonat-o decât dacă...

Cu un țipăt înfundat, Elisabeth s-a îndreptat repede spre silueta întinsă alături pe podea. Un păr roșcat era răsfirat în lumina lunii, o mână palidă zăcea întinsă. A apucat umărul și a simțit că nu opune nicio rezistență în momentul în care a întors corpul cu fața în sus. Ochii Directoarei se holbau, goi, în tavan.

Podeaua s-a căscat sub picioarele lui Elisabeth; biblioteca a început să se rotească într-un vârtej ametitor. Așa ceva nu era cu putință. Era un coșmar. Avea să se trezească dintr-un moment în altul în patul ei

și totul se va întoarce la normal. În timp ce aștepta să se întâmple asta, secundele se scurgeau una după alta, iar ei i-a venit să vomite. S-a îndepărtat împleticindu-se de corpul Directoarei, înspre ușă, unde a dat afară un firicel de fiere acră. Când a întins mâna ca să se sprijine să nu cadă, palma i-a alunecat pe cadrul ușii.

Sânge, și-a zis ea imediat, dar substanța de pe mâna ei era altceva – mai densă, mai închisă la culoare. Nu era sânge – era cerneală.

Elisabeth a înțeles instantaneu ce însemna asta. Și-a șters mâna pe cămașa de noapte și a apucat mânerul lui Ucide-demoni cu amândouă mâinile, căci tremura prea tare ca să îl poată ține cu una singură. A păşit afară, în întunericul nopții. O rafală de vânt a trecut peste ea, încâlcindu-i părul. La început nu a văzut nimic, în afară de strălucirea pâlpâitoare a câtorva lămpi care mai erau încă aprinse în Summershall. Lumina lor licărea după cum se legănau în vânt pomii din livadă. Curtea acoperită cu pietriș a bibliotecii era împrejmuită de un gard de fier forjat, ale cărui fleuroane ascuțite străpungeau cerul zbuciumat asemenea unor pumnale, dar poarta atârna deschisă, îndoită la balamale, stropită cu cerneală.

Atunci, în depărtare, printre pomi a prins să se mişte o siluetă mătăhăloasă. Lumina lunii strălucea pe suprafața ei slinoasă. Șchiopăta în direcția satului cu un mers rostogolit, greoi, ca un urs diform care încearcă, stângaci, să meargă în două picioare. Nu încăpea nicio îndoială în legătură cu ceea ce era. Un grimoar scăpase din catacombă. Folosindu-se de puterea vrăjitoriei din paginile lui, crescuse până când a ajuns un monstru înfiorător din cerneală și piele.

De îndată ce vedea un Malefict, Elisabeth ar fi trebuit să alerteze cel mai apropiat gardian sau, dacă asta nu era cu putință, să urce în goană scările, pentru a suna clopotul de alarmă al Marii Biblioteci. Acesta i-ar fi chemat la arme pe gardieni și i-ar fi făcut pe oamenii din oraș să se pună la adăpost sub clădirea primăriei. Dar nu era timp. Dacă Elisabeth se întorcea în bibliotecă, monstrul avea să ajungă în Summershall înainte să apuce cineva să se ridice din pat. O groază de oameni ar fi murit pe străzi. Ar fi fost un măcel.

Officium adusque mortem. Datoria chiar cu prețul vieții. Trecuse pe sub acea inscripție de mii de ori. Încă nu era ea gardian, dar nu

avea să poată pretinde vreodată a fi unul dacă se dădea acum în lături. Era responsabilitatea ei să apere Summershall, chiar și cu prețul vieții.

Elisabeth a ieșit alergând pe poartă, în josul dealului. Pietrișul ascuțit a fost înlocuit de un strat umed și moale de mușchi și de frunze căzute, care i-au udat tivul cămășii de noapte. S-a împiedicat de o rădăcină de pe potecă, cât pe ce să scape sabia din mână, dar Malefictul nu s-a oprit, ci și-a continuat înaintarea greoaie în direcția opusă.

Acum Elisabeth se apropiase suficient de mult încât să se înăbușe din pricina duhorii lui de putreziciune. Și putea să vadă cât de mare era, mult mai mare decât un bărbat, cu mâinile și picioarele la fel de groase și de noduroase ca un trunchi de copac. Valuri paralizante de frică s-au prăbușit peste ea. În cele din urmă, a început să simtă că Ucide-demoni din mâinile ei atârnă prea greu. Nu era un erou, ci doar o fată în cămașă de noapte care, din întâmplare, avea o sabie în mână. Oare în felul ăsta se simțise Directoarea, s-a întrebat Elisabeth, când a înfruntat prima dată un Malefict?

Nu trebuie să îl învingă, și-a zis în sinea ei. Dacă reușea să îl distragă destul de mult și să producă suficientă agitație în acest timp, ar putea să salveze orașul. *La urma urmei, mă pricep bine la asta, să tulbur liniștea. De cele mai multe ori o fac chiar fără să încerc.* Și-a recăpătat încet curajul, care i-a eliberat membrele înghețate. A tras adânc aer în piept și strigătul ei fără cuvinte a răsunat în noapte.

Vântul i-a sfârtecat glasul, dar monstrul s-a oprit, în sfârșit. Pielea neagră, uleioasă de pe spatele lui s-a vălurit ca și cum ar fi reacționat la zbor. După o pauză lungă de gândire, s-a întors să o înfrunte.

Avea statura unui bărbat robust și mătăhălos, dar strâmb, diform, ca și cum l-ar fi modelat un copil dintr-un cocoloș de argilă. Zeci de ochi injectați se holbau de pe fiecare centimetru al suprafeței lui, variind de la mărimea unei cești de ceai până la cea a unei farfurii. Pupilele li se micșoraseră, ajungând cât gaura de ac, și toți o priveau fix pe Elisabeth. Cartea Ochilor se întorsese.

După ce a privit-o câteva secunde, a ezitat, în cumpănă dacă să o ia spre ea sau spre oraș. Încet, ochii au început să i se rotească înapoi, spre Summershall. Pesemne că nu o privea ca pe o amenințare. În

comparație cu toți acei oameni din oraș, ea nu merita efortul. Trebuia să îl convingă altfel.

A ridicat-o pe Ucide-demoni și a atacat, sărind peste ramuri căzute, strecurându-se printre pomi. Silueta mătăhăloasă a Malefictului se profila amenințător deasupra ei, blocând lumina lunii. Și-a ținut răsuflarea, ca să se protejeze de duhoarea dezgustătoare. Câțiva dintre ochii Malefictului s-au rotit ca să privească spre ea, cu pupilele mărite de surprindere, dar doar atât au apucat să vadă înainte ca lama sabiei să treacă peste ei, împroșcând întunericul cu un arc de cerneală.

Răgetul monstrului a făcut să se cutremure pământul. Elisabeth a continuat să fugă; știa că nu ar fi putut înfrunta Cartea Ochilor frontal. S-a avântat prin livadă și a alunecat, lăsându-se pe vine în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-un vechi puț de piatră, acoperit acum de mușchi, și inspirând mai multe guri de aer curat.

Într-un fel, să se ascundă de monstru era mai rău decât să îl înfrunte. Nu putea vedea ce face, astfel că imaginația se grăbea să umple spațiile goale. Însă a stabilit, fără nicio îndoială, că o căuta pe ea. Cu toate că se mișca cu o discreție de speriat, era prea mare ca să poată trece printre pomi fără să-și trădeze prezența. Din când în când se auzea trosnet de crengi, iar merele picau pe pământ cu un plesnet sec. Zgomotele se auzeau tot mai aproape. Elisabeth a încetat să mai respire zgomotos; o ardeau plămânii de la efortul de a-și ține respirația. Un măr a lovit puțul și a plesnit, împroșcând-o cu bucățele lipicioase.

— *Ucenico... O să te găsesc... e doar o chestiune de timp...*

Șoapta i-a mângâiat mintea asemenea unei mâini moi. S-a clătinat, strângându-și capul în mâini.

— *Mai bine renunți acum...*

Sugestia slinoasă i s-a rotit printre gânduri, convingătoare prin pragmatismul ei crud. Avea o misiune imposibilă. Prea grea. Nu avea decât să se predea, să pună jos sabia și suferința ei va lua sfârșit. Cartea Ochilor are să termine treaba rapid.

Cartea Ochilor mințea.

Scrâșnind din dinți, Elisabeth a ridicat privirea. Malefictul stătea aplecat deasupra ei, dar încă nu o văzuse. Ochii i se răsuceau în

găurile lor, mișcându-se independent unul de altul, și cercetau livada. Cei pe care îi rănise erau închiși și lăcrimau pârâiașe de cerneală.

— *Ucenico...*

Să reziste gândurilor era la fel cu a merge prin apă cu hainele leoarcă, abia menținându-și gura și nasul la suprafață. S-a forțat să nu se mai țină de cap și și-a încleștat degetele în jurul mânerului lui Ucide-demoni. *Încă un pic,* și-a zis ea. Monstrul s-a apropiat și mai mult, iar un ochi galben a privit în jos. Când a văzut-o, pupila i s-a dilatat atât de mult, încât întreg irisul părea negru.

Acum!

A împins sabia în sus, străpungând ochiul. Cerneala i s-a revărsat pe brațe și s-a scurs pe mușchi. Urletul Malefictului a reverberat în noapte. De data asta, în timp ce se îndepărta cât putea de repede, Elisabeth a văzut cum jos, în oraș, se aprind și alte lumini. În fiecare secundă se adăugau altele, răspândindu-se de la o casă la alta asemenea unor tăciuni stinși care prind din nou să ardă. Summershall se trezea. Planul ei reușise.

Iar timpul de care dispunea ea era pe sfârșite.

Un braț a țâșnit din întuneric și a azvârlit-o prin aer ca pe o păpușă de cârpă. Prin corp i s-a răspândit brusc o durere intensă când umărul i s-a lovit de trunchiul unui pom, iar ea s-a rostogolit în iarba umedă. A simțit gust de cupru și, când s-a ridicat, încercând să-și recapete suflarea, câteva clipe în jurul ei totul a părut încețoșat. O fâșie din cămașa ei de noapte atârna ruptă și plină de sânge. Silueta întunecată a Malefictului se ridica deasupra ei.

S-a aplecat înspre ea. Avea un cap diform, dar fără față, fără nicio trăsătură în afara acelor nenumărați ochi bulbucați.

— *Ciudată fată mai ești. Ahh... e ceva la tine... un motiv pentru care te-ai trezit în noaptea asta, în timp ce toți ceilalți dormeau...*

Sabia Directoarei zăcea în iarbă. Elisabeth a înșfăcat-o și a ținut-o între ei. Tăișul tremura.

— *Aș putea să te ajut,* încerca monstrul să o convingă. *Văd întrebările din mintea ta... atât de multe întrebări și atât de puține răspunsuri... dar eu aș putea să îți dezvălui secrete – o, dar ce secrete, secrete la care nici nu te-ai putea gândi, secrete care îți depășesc cele mai stranii vise...*

Ca prinse într-un vârtej, gândurile ei urmau șoaptele înspre un loc flămând și lipsit de lumină – un loc din care știa că mintea ei nu avea să se mai întoarcă. A înghițit cu greu. Mâna ei a găsit cheia care îi atârna pe piept și și-a imaginat-o pe Directoare trântind copertele grimoarului, închizând gura monstrului.

— Minți, a spus ea.

Un râs gutural i-a umplut capul. A atacat orbește. Monstrul s-a dat în spate, iar Ucide-demoni a șuierat prin aer fără să provoace nicio rană. Copacii se deschideau înaintea ei în timp ce se îndepărta în fugă. Cartea Ochilor lovise copacii aflați în spatele ei cu o clipă în urmă, o lovitură care ar fi strivit-o ca pe o jucărie.

A fugit, poticnindu-se printre merele căzute. Dezorientată, aproape că s-a izbit de o siluetă pală care stătea printre copaci. O formă cu aripi, albă, cu o față solemnă, tristă, roasă de vreme. Un înger de marmură.

A început să spere. Statuia era un semn pentru o ascunzătoare cu provizii care putea fi folosită de gardieni sau de orășeni în situații de urgență. A bâjbâit în scobitura din pământ de sub piedestal, până când degetele au dat de o cutie udată de ploaie.

Vocea Malefictului o urmărea.

— O să-ți spun adevărul despre ce s-a întâmplat cu Directoarea, șoptea acesta. *Ți-ar plăcea să afli secretul ăsta? Cineva a făcut-o, înțelegi tu... cineva mi-a dat drumul.*

Degetele lui Elisabeth au înghețat în timp ce încerca să deschidă cutia.

— Ți-aș putea spune cine a fost – ucenico!

Mișcarea a vibrat în aer, dar ea a reacționat prea târziu. O piele nămoloasă a cuprins-o din toate părțile, prinzând-o într-o strânsoare împuțită, puternică. O prinsese monstrul. A ridicat-o, desprinzându-i picioarele de la pământ, și a studiat-o cu ochi aflați la o distanță atât de mică, încât putea vedea vinișoarele sângerii care îi traversau asemenea unor fire stacojii. Pumnul a început să se strângă. Elisabeth a început să simtă cum i se îndoaie coastele în interior și nu mai reușea să respire decât un firicel de aer.

Nu o să se termine așa, și-a zis ea, zbătându-se în întuneric. Trebuia să devină gardian, paznic al cărților și al cuvintelor. Era

prietena lor. Însoțitoarea lor. Gardianul lor. Și, dacă era nevoie, cea care avea să le distrugă.

Și a eliberat un braț și a aruncat în aer conținutul cutiei. Malefictul a scos un urlet plin de suferință în momentul în care un nor de sare i-a acoperit trupul. Strânsoarea i-a slăbit, iar Elisabeth a alunecat din prinderea lui și, cu un trosnet oribil, a aterizat pe îngerul de marmură. A clipit ca să își limpezească privirea. Câteva clipe nu s-a putut mișca, nu își simțea membrele și s-a întrebat dacă nu cumva își rupsese coloana. Apoi a început să își simtă din nou degetele, cuprinse de furnicături dureroase. Mânerul lui Ucide-demoni îi apăsa pieptul. Nu îi dăduse drumul.

Înainte ca șoaptele monstrului să își înfigă din nou ghearele în ea, s-a rostogolit pe o parte, trezindu-se față în față cu un ochi albastru lăptos, uriaș. Era înroșit și umezit, palpitând de durere în timp ce încerca să rămână deschis destul încât să se poată fixa asupra ei. Cu ultimele puteri, s-a forțat să se ridice. A ridicat sabia Directoarei deasupra corpului monstrului și a lăsat-o apoi în jos cu toată forța, implântând-o până la mâner în pielea slinoasă a acestuia.

Pupila ochiului s-a mărit, apoi s-a micșorat.

— *Nu!* a bâiguit Malefictul. *Nu!*

Din rană au început să șiroiască bulbuci de cerneală. Elisabeth a strâns din fălci și a răsucit tăișul. Monstrul s-a îndreptat, aruncând-o într-o parte. Ucide-demoni a rămas bine înfiptă în corpul lui, la o distanță la care ea nu putea ajunge, dar nici nu mai era nevoie. Ochii s-au zbătut puternic, iar apoi au rămas nemișcați, întorși în sus, iar pleoapele s-au relaxat. Ca și cum ar fi îmbătrânit într-un ritm rapid, pielea a început să devină cenușie, apoi a crăpat și s-a cojit. Peste ochi s-a răspândit o pojghiță încețoșată. Bucăți din corp s-au prăbușit înăuntru, făcând să sară cenușă incandescentă. În timp ce ea privea, Malefictul s-a dezintegrat, dus de vânt.

Și-a amintit ce îi spusese Directoarea în catacombă. Acest grimoar fusese singurul de felul ăsta. Ea era responsabilă pentru el și ea îl distrusese. Știa că nu a avut de ales. Dar tot și-a zis în sinea ei: *Ce-am făcut?*

Cenușa se învârtejea împrejurul ei ca zăpada. Un sunet asurzitor de clopot a răsunat prin aer. În cele din urmă, dar mult prea târziu,

clopotul Marii Biblioteci începuse să bată.

Capitolul 5

— ASTA E NEBUNIE. Fata nu a făcut nimic. Știi că e nevinovată...

— Nu am de unde să știu, Master Hargrove, a zis Gardianul Finch. Doar două persoane au mânuit Cartea Ochilor de când a sosit în Summershall. Acum, una dintre ele e moartă. Spune-mi, cum de Scrivener nu era în pat în momentul în care Malefictul a scăpat?

Hargrove a slobozit un râs șuierat, de neîncredere.

— Chiar vrei să spui că Scrivener are ceva de-a face cu asta? Că a *sabotat* un grimoar de Categoria Opt? E absurd! Ce motiv ar fi avut să facă așa ceva?

— A fost găsită trează, în afara Bibliotecii, cu sabia Directoarei.

— Pe care Directoarea i-a lăsat-o prin testament, pentru numele lui Dumnezeu! Acum îi aparține lui Scrivener...

Pleoapele lui Elisabeth s-au mișcat. Zăcea, acoperită cu o pătură subțire și aspră, într-un pat străin. Nu era un pat obișnuit, ci unul de campanie. Degetele de la picioare îi erau reci; picioarele îi depășeau capătul patului. Zidul de piatră din față nu era cel al camerei ei, iar discuția dintre Finch și Hargrove era lipsită de sens.

— Cheile Directoarei lipseau de pe inelul ei de chei și le-am găsit la intrarea în catacombă, a mârâit Finch. Cineva le-a luat. Scrivener e singura care a fost acolo. Se luaseră toate măsurile de siguranță pentru Bibliotecă pe timpul nopții – nimeni altcineva nu ar fi putut intra.

— Sunt sigur că există o altă explicație.

Nu îl auzise niciodată pe Hargrove atât de supărat, nici măcar după incidentul cu păduchii de cărți. Încă pe jumătate cufundată în vis, și l-a imaginat gesticulând așa cum făcea în timpul orelor, mișcându-și prin aer mâinile fragile, cu pete de bătrânețe, ca și cum ar fi condus o orchestră.

— Trebuie să investigăm, să vorbim cu Scrivener, să folosim logica pentru a înțelege ce s-a petrecut noaptea trecută, a zis el.

— Am trimis deja un raport către Magisterium, Un grimoar

nepreţuit a fost distrus, iar vrăjitorii vor dori să răspundă cineva pentru asta. Într-un fel sau altul, vor scoate adevărul de la ea.

A urmat un lung moment de tăcere.

— Te rog mult să te mai gândeşti.

Vocea lui Hargrove suna înăbuşit, ca şi cum ar fi fost forţat să se retragă.

— Directoarea a avut încredere în Scrivener, chiar a îndrăgit-o. Şi ştim amândoi că nu era genul care să se ataşeze. Cu siguranţă asta înseamnă ceva.

— Aşa e. Asta îmi spune că Directoarea a îndrăgit pe cine nu trebuie, iar această greşeală a costat-o viaţa. Te poţi retrage, Hargrove.

— Gardian Finch...

— Director, l-a corectat Finch. Dacă ai uitat unde ţi-e locul, Hargrove, sunt sigur că îţi pot găsi unul nou.

De ce îşi spune Finch Director?

În timp ce se străduia să se trezească, Elisabeth a început treptat să-şi amintească ce se întâmplase. Cenuşă. Clopote. Gardienii care au înconjurat-o cu săbiile scoase din teacă, Finch, care şi-a făcut apariţia din grup şi a prins-o de braţ. A târât-o în jos pe scări şi a aruncat-o în celula asta. Şi-a amintit faţa lui ciupită de vărsat, schimonosită de furie în lumina torţei. Şi şi-a adus aminte de obrajii lui lucind, uzi, în momentul în care s-a îndepărtat.

Imediat a regretat că se trezise. O durea fiecare părticică din corp. Durerea pulsa în vânătăile de pe braţe şi de pe spate şi, de fiecare dată când inspira, coastele îi împungeau plămânii. Dar mult mai rea decât durerea era graba cu care înţelegea ceea ce a urmat.

Dă vina pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu se aşteptase să fie aclamată ca un erou – dar asta? *Iar dacă el e Director acum...*

Şi-a muşcat interiorul obrazului şi s-a forţat să se ridice în capul oaselor. A strâns pătura aspră la piept, descoperind că era îmbrăcată tot în cămaşa de noapte, scorţoasă din pricina cernelii şi pătată cu sângele ei. Privind în jur, nu a văzut nici urmă de Hargrove, dar Finch stătea dincolo de zăbrelele de la uşa celulei. Faţa îi era brăzdată de linii adânci în timp ce privea în lungul coridorului. O singură torţă ardea pe peretele din spatele lui, iar umbrele ei lungi, ameninţătoare,

se întindeau până în celulă. Elisabeth s-a străduit să își limpezească ultimele amintiri din noaptea trecută. De ce era udă fața lui Finch? Nu începuse să plouă.

Brusc, a înțeles care era adevărul.

— Erai îndrăgostit de Directoare, a gândit ea cu voce tare.

Vocea ei abia dacă era puțin mai mult decât un ușor scârțâit, dar Finch s-a răsucit ca și cum i-ar fi aruncat o insultă.

— Tacă-ți gura, fato!

— Te rog, a insistat ea. Și eu am iubit-o. Trebuie să mă asculți.

Cuvintele curgeau într-un iureș, ca și cum înăuntrul ei s-ar fi rupt un dig.

— Cineva a dat drumul Cărții Ochilor noaptea trecută. Eu am coborât și...

În timp ce ea își spunea relatarea cum îi venea, mâna lui Finch s-a strecurat înspre mânerul sabiei. A strâns mânerul învelit în piele până când a scârțâit. Elisabeth a început să se bâlbâie și s-a oprit.

— Tot timpul spui povești, a zis el.

Ochii îi străluceau în lumina torței asemenea unor gândaci negri.

— Tot timpul creezi probleme. Te aștepți să te cred, după ce ai încălcat atâtea reguli?

— Spun adevărul, a zis ea, dorindu-și ca el să citească pe fața ei că e sinceră. Nu mă poți trimite la vrăjitori. Un vrăjitor a făcut asta.

— Spune-mi, rogu-te, de ce ar da un vrăjitor drumul unui grimoar, știind că ar urma să fie distrus? Toate vrăjile alea sunt acum pierdute. Nu există nicio șansă de a le recupera, iar această pierdere înseamnă că toți vrăjitorii sunt acum mai slabi.

Avea dreptate. Nu exista niciun motiv ca un vrăjitor să fi făcut așa ceva. Dar ea știa că ceea ce simțise fusese real, iar dacă el ar crede-o...

— A fost ceva în neregulă noaptea trecută, a spus pe nerăsuflate, agățându-se strâns de ceea ce-și amintea. Nu patrula niciun gardian în afară de Directoare. Nu am văzut pe nimeni pe coridoare. A fost o vrajă – trebuie să fi fost. Poți verifica registrele, îi poți întreba pe gardieni. Trebuie să mai fi observat cineva.

— Minciuni, numai minciuni.

A scuipat cu satisfacție pe jos, în fața celulei.

Elisabeth a fost cuprinsă de groază. Avea impresia că rătăcește

într-o pădure întunecată și că, dintr-odată, își dă seama că s-a rătăcit, fără nicio speranță de a mai găsi drumul. Finch nu avea să o creadă niciodată, pentru că nu voia. Vinovăția ei era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Directoarea alesese să o îndrăgească pe Elisabeth, nu pe el, iar acum avea, în sfârșit, ocazia să o pedepsească pentru asta.

— O proastă, asta ești, zicea el. Întotdeauna am crezut asta. Irena nu m-a crezut niciodată, susținea că promiți, dar am știut că nu meritai osteneala de a-ți oferi casă și masă încă de pe când erai un bebeluș grăsun, care umplea biblioteca de țipete.

Irena. Așa o chema pe Directoare? Murise fără ca Elisabeth să știe asta.

— Spun adevărul, a șoptit ea din nou.

Simțea furnicături pe față, obrajii îi ardeau din pricina umilirii.

— Am simțit miros de vrăjitorie în bibliotecă. Un miros ca de metal ars. Combustie eterică. Jur!

Buzele lui s-au curbat într-un rânjet.

— Și de unde știi tu mirosul ăla?

— Eu... primăvara trecută, când...

S-a oprit, căci se simțea rău. Dacă explica cum se strecurase în sala de lectură și vorbise cu un magistru, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. A privit în pământ și a clătinat din cap.

— Pur și simplu știu, a zis ea, slab.

— Ai citit într-un grimoar, fără doar și poate, a mârâit el. Unul pe care nu ar fi trebuit să-l citești, ca să-ți umpli capul cu cuvintele demonilor. Ai de-a face cu demonii, fato? Ai început să cochetezi cu vrăjitoria – așa se face că știi?

S-a tras în spate în pat, până când spinarea i s-a lovit de perete.

— Nu! a strigat ea.

Cum putea să o învinuiască de un asemenea lucru? Făcuse jurăminte, la fel ca el. Dacă le încălca încercând să practice vrăjitoria, nu avea să devină niciodată gardian, nu avea să i se mai îngăduie niciodată să pună piciorul în Marea Bibliotecă.

— O să aflăm în curând.

S-a întors să plece, luând torța de pe perete.

— Știm ce le face Magisteriumul trădătorilor. Interogatoriile la

care sunt supuși sunt mai rele decât tortura. Când termină cu tine, fato, nu o să mai fii bună nici să mături podeaua bibliotecii.

Lumina a început să se îndepărteze, luându-și umbrele cu ea.

Elisabeth s-a străduit să se elibereze din pătură și s-a năpustit poticnindu-se înspre ușă, unde s-a agățat de zăbrele.

— Nu îmi mai spune fată, a strigat în urma lui. Sunt ucenic! A urmat o pauză teribilă.

— Mai ești acum? a întrebat-o Finch, cu o voce urâtă, plină de satisfacție.

Torța s-a îndepărtat legănându-se, lăsând-o în întuneric, încet, a întins mâna după cheia de la gât, cheia pe care nu o dăduse jos în cei trei ani și jumătate de când i-o încredințase Directoarea, și nu a dat de nimic.

Nu era nimic acolo.

Pentru Elisabeth, zilele treceau ca prin ceață. Carcera Marii Biblioteci se afla sub pământ, departe de cea mai mică rază de soare, iar ea era singură. Stătea întinsă în pat, ascultând cum se iau la harță șobolanii și păduchii de cărți, recunoscătoare că îi țin companie. În lipsa lor, în celulă se așternea o liniște adâncă, sufocantă, care o chinuia cu tot felul de închipuiri ciudate.

Finch nu a mai vizitat-o; nici Master Hargrove. La intervale regulate, coridorul era scăldat de lumina unei torțe, iar un gardian venea și îi împingea o tavă cu mâncare pe sub ușa celulei. Mai rar, descuia ușa și înlocuia găleata de gunoi aflată într-un colț. Gardianul care făcea asta era întotdeauna același. Primele dăți a încercat să stăruie pe lângă el, dar nu o asculta. Privirile pe care i le arunca erau o dovadă suficientă că acesta credea orice îi spusese Gardianul Finch – *Directorul.*

Că sunt o trădătoare și o ucigașă, și-a zis ea.

Deznădejdea i-a paralizat mintea. Mâhnirea a cuprins-o în valuri necontenite. Nu a bănuit niciodată că Directoarea ținea la ea. Cu siguranță, nu atât încât să îi lase Ucide-demoni, bunul ei cel mai de preț. Elisabeth și-ar fi dorit să se poată întoarce în timp cu ceea ce știa acum și să facă totul altfel. Avea în sfârșit dovada că Directoarea crezuse în ea tot timpul, dar aceasta venise prea târziu și cu un preț

mult prea mare.

În timp ce zilele se scurgeau încet şi lacrimile ei se uscaseră, a întors în minte pe toate părţile atacul, încercând să pună totul cap la cap, exact aşa cum se întâmplase. Îi era greu să îşi închipuie că Directoarea fusese luată prin surprindere, dar toate dovezile arătau faptul că vrăjitorul o atacase pe nepregătite. Îi furase cheile şi coborâse în catacombă, apoi eliberase Cartea Ochilor. Nimeni nu-l stânjenise, pentru că folosise o vrajă ca să... ce?

Ca să ţină restul bibliotecii cufundate într-un somn fermecat. Asta a vrut să spună Cartea Ochilor când i-a zis că ea se trezise pe când toţi ceilalţi dormeau. Katrien avea de obicei un somn uşor, dar nici măcar o zgâlţâială serioasă nu o trezise. Între timp, vrăjitorul avea nevoie ca Directoarea să fie trează, singură, ca să îi poată lua cheile...

Dar, întâi de toate, cum reuşise să intre în bibliotecă? Toate încuietorile erau solide, făcute din fier, cu neputinţă de deschis prin magie.

Nu conta. Găsise el o cale. Iar acum Elisabeth va fi dată pe mâna vrăjitorilor şi oricare dintre aceştia putea fi sabotorul, aşteptând ocazia să ducă la capăt treaba neterminată. Nu se putea aştepta să i se facă dreptate în Magisterium, Nu o aştepta decât moartea.

A râs – un sunet neplăcut, ciudat, pe care abia dacă l-a recunoscut ca fiind al ei. Gardianul tocmai venise să îi aducă hrana zilnică şi i-a aruncat o privire circumspectă în timp ce împingea tava pe sub uşă. *Crede că am înnebunit.* Pe măsură ce întunericul cuprindea din nou celula, răspândindu-se din colţuri precum apa peste puntea unei corăbii pe cale să se scufunde, Elisabeth se întreba dacă nu cumva acesta avea dreptate. Părea ca şi cum restul lumii şi-ar fi pierdut minţile, nu ea – dar dacă ea era singura care credea asta, se putea oare socoti pe sine întreagă la minte?

Vânătăile de pe braţe, vizibile când şi când în lumina torţei, se decoloraseră, de la un mov-închis, la un galben-pestriţ, bolnăvicios. Trecuse o săptămână în lumea de deasupra. Rutina ei era mereu aceeaşi, până într-o zi când, după ce grilajul s-a auzit scrâşnind pe piatră, pe coridor a răsunat zgomotul a două perechi de cizme în loc de una singură.

Elisabeth ştia ce înseamnă asta: vrăjitorii veniseră în sfârşit după

ea.

Capitolul 6

LUMINA ȘI ZGOMOTUL au năvălit asupra lui Elisabeth. A strâns din ochi ca să se apere de lumina puternică, asurzită de tropăitul cizmelor în timp ce gardienii o conduceau pe coridor. Finch a apucat-o de umăr atât de strâns încât i-au scrâșnit oasele. După atât timp petrecut sub pământ, se simțea mai puțin ca o ființă omenească și mai curând asemenea unei mici creaturi smulse din bârlogul ei de ghearele unui șoim, temătoare și șovăitoare, tulburată de orice zgomot. O rochie care nu îi venea îi ciupea coastele și îi flutura în jurul gambelor, neobișnuită cum era după atâția ani în care purtase uniforma confortabilă. Era, în mod sigur, cea mai lungă pe care o putuseră găsi și tot era cu vreun lat de palmă prea scurtă pentru talia ei înaltă.

Undeva, în apropiere, a strigat-o un glas cunoscut.

— Katrien! a zis la rândul ei, cu o voce vlăguită și de mult nefolosită.

A privit în jur înnebunită, până când a dat cu ochii de Katrien, care se lupta să se strecoare printre doi gardieni. Avea cearcăne sub ochi, iar din coada desfăcută îi ieșeau șuvițe de păr.

Lui Elisabeth i s-a strâns inima.

— Nu ar trebui să fii aici, a zis ea răgușită.

— Am încercat să vin să te văd, dar gardienii nu m-au lăsat, a zis Katrien cu răsuflarea tăiată, părând că nu auzise.

Un paznic și-a vârât brațul în fața ei, încercând să o oblige să se retragă, dar ea s-a strecurat pe sub el și a continuat.

— Atunci am pus la cale o diversiune – l-am deghizat pe Stefan în bibliotecar senior și l-am pus să alerge prin arhive fără pantaloni –, dar unul dintre gardieni tot nu și-a părăsit postul, iar eu nu m-am putut furișa pe lângă el.

Așa buimăcită de frică cum era, Elisabeth a izbucnit în râs.

— Nu am fi renunțat, a insistat Katrien, Câteva zile încă și aș fi găsit eu o cale să te scot de acolo. Jur!

— Știu, a zis Elisabeth.

A întins mâna înspre cea a lui Katrien, dar în acel moment Finch a împins-o spre ușă. Vârfurile degetelor li s-au atins până să apuce gardienii să le despartă, iar Elisabeth a avut groaznicul sentiment că era ultima dată când ea și Katrien se atingeau.

— O să... o să mă întorc! a strigat Elisabeth peste umăr.

Nici măcar ea nu credea că va fi așa.

— O să îți scriu.

Era aproape sigură că nu va putea să facă nici asta.

— Katrien, a zis ea, în timp ce Finch o împingea pe ușă afară. Katrien, te rog să nu mă uiți.

— Nu o să te uit. Nici tu să nu mă uiți. Elisabeth...

Ușa s-a închis. Elisabeth s-a împleticit, clipind ca să alunge punctele negre care îi împăienjeneau vederea. A rămas în picioare, în curte. Nori de toamnă îmbibați de apă acopereau cerul, dar lumina naturală o izbea încă în cap cum izbește un ciocan în nicovală. Când vederea i s-a obișnuit cu lumina, a văzut că ieșise pe aceeași ușă prin care ea și Directoarea duseseră Cartea Ochilor, cu inscripția de deasupra care acum aducea a învinuire.

De ce eu am supraviețuit, iar Directoarea, nu?

O copită a hârșâit pe pietriș, atrăgându-i atenția lui Elisabeth. Doi armăsari negri, uriași, stăteau în fața ei, mușcându-și zăbalele, iar în spatele lor aștepta o trăsură. La geamurile ei atârnau perdele de culoarea smaraldului, iar lemnul era sculptat cu un model complicat de spini împletiți. Meșterul arătase o grijă deosebită pentru a reda spinii în detaliu, cât mai aproape de realitate; mai că putea simți înțepătura vârfurilor lor ascuțite de acolo de unde stătea.

O umbră s-a întins de-a lungul curții. Vântul a prins putere, împrăștiind pe pământ frunzele căzute cu un foșnet șuierător, monoton. Disperată, a privit în jur, până când privirea i s-a fixat asupra uneia dintre nenumăratele statui din curte: un înger de marmură falnic, cu o sabie strânsă la piept. Iedera se încolăcise pe veșmintele lui, formând niște mânere naturale. Știa din experiență că putea să se cațăre în vârful statuii în câteva secunde, dacă nu o deranja să își julească un genunchi. Cu puțin noroc, ar putea-o lua peste vârful acoperișului înainte ca vrăjitorul să o poată prinde. A tras

aer în piept și a rupt-o la fugă, iar ghetele ei împrăștiau pietricele în toate părțile.

Un iz de metal ars i-a înfierbântat plămânii, iar apoi zgomotul unei pietre care se prăbușește, crăpând, a răsunat în aer Elisabeth s-a oprit, alunecând, în fața statuii. Aceasta începuse să se miște.

Marmura scrâșnea pe marmură în timp ce statuia își deschidea ochii goi și își înălța capul. Cu o expresie senină, a scos sabia din teacă și și-a întins aripile deasupra curții. Scântei de smarald dănțuiau pe marginile aripilor, iar penele s-au desfăcut, aproape translucide în lumina dimineții. Apoi sabia s-a lăsat în jos, îndreptată direct înspre Elisabeth. Chipul calm al îngerului a privit în jos, la ea, neîndurător.

Elisabeth s-a tras înapoi, împleticindu-se, dar a constatat că întreaga curte prinsese viață. Bărbații cu glugă din firidele de deasupra capului ei au întors înspre ea fețe adumbrite. Garguiele s-au întins, încercându-și ghearele pe marginea acoperișului. Chiar și îngerii care țineau sulul de deasupra ușii priveau în jos la ea, cu o căutătură nemiloasă și rece. Elisabeth și-a înăbușit un țipăt. Acum înțelegea de ce nu se obosise Finch să îi lege mâinile. Nu avea cum să scape unui vrăjitor.

A mai făcut un pas în spate, apoi încă unul, până când o umbră s-a întins peste ea. Umbra unui bărbat. Nu îl auzise ieșind din trăsură. Un fior de gheață i s-a răspândit prin vene, astfel că a rămas pe loc, împietrită.

— Elisabeth Scrivener, a spus cel căruia îi aparținea umbra. Numele meu este Nathaniel Thorn. Am venit să te însoțesc la Brassbridge, unde vei răspunde unor întrebări, și nu te sfătuiesc să încerci să fugi. Încercarea de a scăpa nu va face decât să îți dovedească vinovăția în fața Cancelarului.

Elisabeth s-a răsucit de jur-împrejur. *El* era. Mantia de culoarea smaraldului i se vălurea la călcâie, iar vântul îi zburătăcea părul negru, cu șuvițe argintii. Ochii lui cenușii erau la fel de deschiși la culoare și de pătrunzători cum și-i amintea, dar, dacă și el a recunoscut-o, nu a lăsat să se vadă. Într-un colț al gurii i se ivise un zâmbet amar.

Elisabeth a făcut un pas în spate. Bineînțeles. El trebuie că este

adevăratul vinovat. De ce altceva și-ar asuma un magistru o asemenea sarcină modestă? Cu siguranță, ar fi cât se poate de convenabil pentru sabotor dacă ea nu ar mai ajunge la Brassbridge, dacă singurul martor al crimei lui ar dispărea într-un accident petrecut pe drum.

— Ți-e teamă de mine, a remarcat el.

Elisabeth a fost străbătută de un fior, dar nu s-a mișcat din loc. Dacă nu lăsa să se vadă că îl suspecta, poate că avea să rămână în viață suficient cât să reușească să scape.

— Ești un vrăjitor, a zis ea cu o voce răgușită, simțind că era un răspuns suficient.

Apoi a întrebat, sperând să îi distragă atenția:

— Cine este Cancelarul?

Ochii vrăjitorului s-au îngustat.

— Dacă ai de gând s-o faci pe proasta, trebuie să te străduiești mai mult.

— Nu mă prefac.

Și-a înfipt unghiile în palmă.

— Cine e Cancelarul?

— Chiar nu îți spune nimic cuvântul?

A clătinat din cap că nu. El s-a aplecat să o privească mai de aproape, iar ochii lui pali i-au cercetat fața. Elisabeth aștepta să se întâmple ceva: un junghi dureros însemna forțarea unei mărturisiri sau o prezență străină care scurmă cu ghearele prin mintea ei în căutarea adevărului. În spatele lui, statuile își apropiaseră capetele ca și cum i-ar fi discutat soarta. Le putea chiar auzi șușotind, cu glasuri scrâșnite de pământ și piatră. A trecut un lung moment, dar vrăjitorul a dat doar drumul unui singur râset lipsit de umor și s-a retras. Elisabeth a simțit cum ușurarea i se răspândește în corp.

— Cancelarul Ashcroft este al doilea cel mai puternic om din regat. Este cel care conduce în prezent Magisteriumul.

A făcut o pauză.

— Știi ce e Magisteriumul?

— Este guvernul vrăjitorilor. Urmează să fiu dusă acolo.

Dacă nu mă omori mai înainte.

Îmbrăcată numai într-o rochie jerpelită și prea scurtă, nu se simțise niciodată atât de lipsită de apărare.

— Călătoria până în oraș durează trei zile, s-a aventurat ea, căci îi venise o idee. Nu am niciun lucru cu mine.

Magistrul Nathaniel a aruncat o privire spre ușă.

— A, da. Cât pe ce să uit. O clipă.

Aplecându-și capul, a murmurat o incantație. Cuvintele în enohiană au sfârâit când au lovit aerul, asemenea picăturilor de grăsime pe o plită încinsă.

Elisabeth s-a încordat, nefiind sigură ce avea de gând vrăjitorul. Pregătită pentru ce-i mai rău, a fost cât pe ce să nu bage de seamă șuieratul ciudat care a răsunat de undeva, de sus. O umbră și-a făcut apariție pe pământ, lângă ea, crescând repede. Elisabeth a sărit într-o parte în momentul în care un obiect voluminos s-a prăbușit din cer și a aterizat cu o bufnitură pe pietriș.

Acest obiect era chiar cufărul ei. Elisabeth s-a holbat la Nathaniel, apoi s-a îndreptat în grabă către cufăr și i-a desfăcut încuietoarea. Înăuntru se aflau câteva rochii pe care nu le mai purtase de când împlinise 13 ani, împăturite cu grijă. Peria de păr, pe care arareori o folosise. Pijamale. Ciorapi. Nu era și uniforma de ucenic, dar nici nu se aștepta la asta. În timp ce vraja se destrăma, o strălucire în nuanța smaraldului a apărut peste ceea ce se afla în cufăr.

— De ce mă privești așa? a întrebat-o el.

— Ai folosit o incantație demonică ca să îmi împachetezi ciorapii!

Nathaniel a ridicat o sprânceană.

— Ai dreptate, nu sună a ceva ce ar face un adevărat vrăjitor malefic. Data viitoare nu o să îi împachetez.

Nu putea să scotocească mai adânc în cufăr fără să creeze suspiciuni. Sperase să aibă ocazia să se ducă ea să își ia lucrurile. Se îndoia că Nathaniel pusese și ceva ce i-ar putea servi drept armă, în mod sigur nu pe Ucide-demoni, dar s-ar putea să fie ceva ce ar putea folosi. Va trebui să arunce o privire mai atentă ceva mai târziu, când va fi singură.

Și-a îndreptat spatele, iar sângele i s-a scurs din cap. S-a clătinat, cuprinsă de amețeală. Puterile îi slăbiseră în carceră.

O mână a prins-o de cot.

— Ușor, domnișoară, a zis o voce blândă de lângă ea.

S-a întors și a dat de un servitor care stătea acolo susținând-o și și-

a dat seama că e, pesemne, vizitiul, cu toate că, nu se știe cum, nu îl văzuse până atunci. Era un bărbat tânăr, îmbrăcat într-o livrea de modă veche, iar părul îi era pudrat, meticulos, în alb. Părea a avea cam aceeași vârstă cu Nathaniel și era slab și scund – nu atât de scund precum Katrien, dar tot mult mai scund decât Elisabeth. *Ce persoană ștearsă,* și-a zis Elisabeth, apoi s-a încruntat. Niciodată nu s-a mai gândit la cineva ca fiind șters. De unde îi venise gândul ăsta?

Era ceva ciudat cu servitorul ăsta. Oricât ar fi încercat, nu putea să spună altceva despre înfățișarea lui, nici măcar culoarea ochilor, cu toate că se afla la numai o lungime de braț de el.

— Să-mi fie cu iertare, a zis el pe un ton șoptit, curtenitor. Pot să vă iau cufărul?

Elisabeth a încuviințat din cap, năucă. Când servitorul s-a aplecat să ridice cufărul, ea a întins mâna, simțind cumva că ar trebui să ajute. Era atât de slab, încât părea posibil să se rănească.

— Nu-ți fă griji pentru Silas, a zis Nathaniel. E mai puternic decât arată.

A spus-o pe un ton care suna a glumă.

Oare Nathaniel râdea de el? Elisabeth a studiat fața servitorului, căutând un posibil semn de stânjeneală, dar nu a găsit niciunul. Acesta afișa în schimb un zâmbet abia schițat. În vreme ce zâmbetul lui Nathaniel era răutăcios, zâmbetul băiatului era al unui sfânt. Elisabeth s-a mirat cum de nu observase decât acum cât de frumos era, aproape diafan, ca și cum ar fi fost făcut din gheață sau alabastru, nu din carne și oase. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de frumos, nu știuse că poate exista; a simțit un nod în gât doar privindu-l.

Simțind, parcă, atenția cu care îl privește, servitorul a ridicat capul și i-a întâlnit privirea. Un strigăt i s-a oprit în gât.

Are ochii galbeni. Nu e o ființă omenească. E...

Constatarea s-a disipat cum se stinge flacără unei lumânări când sufli. *Da, chiar e o persoană ștearsă,* și-a zis ea, urmărindu-l pe servitor, care se așezase din nou lângă ea.

— Îmi îngădui să te ajut să urci în trăsură, domnișoară? a întrebat el.

Ea a încuviințat din cap și i-a apucat mâna înmănușată. Avea

încredere în el, cu toate că nu știa de ce. Ciudat; ar fi putut jura... ar fi putut jura că e ceva...

— Nathaniel se poartă rău cu tine? l-a întrebat ea în șoaptă.

Nu își putea închipui ce înseamnă să fii servitorul unui vrăjitor, obligat să fii martor zi de zi la atâtea nelegiuiri.

— Nu, domnișoară. Niciodată. Îi sunt absolut necesar, înțelegi.

În timp ce o ajuta să urce treptele, și-a coborât și mai mult vocea:

— Ai auzit, fără îndoială, că vrăjitorii își vând viețile demonilor în schimbul puterii.

Elisabeth s-a încruntat, dar Nathaniel a vorbit înainte să apuce ea să pătrundă înțelesul celor spuse de servitor.

— Fă-te comodă, domnișoară Scrivener. Ne așteaptă un drum lung. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai curând mă pot întoarce să necăjesc văduvele și să îi scandalizez pe cei mai în vârstă cu infama mea magie neagră.

Elisabeth s-a repezit înăuntru, fără să mai aibă nevoie de alte îndemnuri. Interiorul trăsurii era la fel de opulent precum exteriorul, plin de catifea de un verde-închis și de tâmplărie lucioasă. Nu mai călătorise niciodată până atunci cu o trăsură. Experiența cea mai apropiată a fost când a stat în partea din spate a unei căruțe pe drum spre Summershall, cu o găină în poală.

S-a ghemuit într-un colț, îndoindu-și picioarele pe potriva spațiului, și l-a așteptat pe Nathaniel să vină și el. Oare avea să se așeze lângă ea sau în fața ei? Poate că plănuia să se amuze pe seama ei înainte de a o omorî. S-a încordat în momentul în care trăsura s-a lăsat sub greutatea cuiva. Dar ușa s-a închis, lăsând-o înăuntru, cu gura uscată și singură.

S-a auzit tropot de copite, iar trăsura s-a pus în mișcare. Ca să își abată atenția de la agitația neplăcută din stomacul ei, Elisabeth a dat perdeluța la o parte. Vraja lui Nathaniel din curte începea să-și piardă efectul. A privit cum îngerul își pune sabia în teacă și își reia poziția de dinainte, închizând ochii ca și cum ar fi adormit. Garguiele au căscat, au clipit și și-au vârât capetele sub coadă. Pretutindeni fețe care se linișteau, aripi care se strângeau; bărbații cu glugă se întorseseră în altă direcție și își împreunaseră mâinile într-o rugăciune tăcută. Elisabeth, care își ținuse răsuflarea, a respirat când

ultima statuie s-a adâncit din nou în nemișcare, iar curtea a redevenit piatră neînsufleţită, ca şi cum cele ce se aflau în ea nu s-ar fi mișcat niciodată, nu ar fi vorbit niciodată, nu ar fi deschis niciodată ochii de marmură.

Curtea a rămas în urmă, iar porţile au coborât în spatele lor. Pe când treceau pe lângă livadă, cu tot mai mare viteză, prin peretele trăsurii a străbătut o discuţie înăbuşită. Elisabeth a studiat geamul, apoi a desfăcut închizătoarea, sperând să surprindă ceva folositor. Vocea lui Nathaniel a fost purtată de un firicel de aer proaspăt.

— Chiar aș vrea să încetezi să mai vorbești în public despre demoni, zicea el.

Vocea servitorului a răspuns, abia auzindu-se de tropotul copitelor:

— Nu mă pot abține, stăpâne. Îmi stă în fire.

— Ei bine, firea ta mă supără.

— Îmi cer sincer iertare. Vrei să mă schimb?

— Nu acum, a zis Nathaniel. O să sperii caii și, sincer, eu habar nu am să conduc o trăsură.

Elisabeth a ridicat din sprâncene. Să sperie caii? Despre ce vorbea?

— Chiar ar trebui să înveți să faci singur unele lucruri, stăpâne, a răspuns servitorul. Ţi-ar prinde bine să poți să îți faci singur nodul la cravată, de exemplu, sau să reușești măcar o dată să îți pui mantia corect...

— Da, da, știu. Încearcă doar să te porți mai firesc în preajma fetei. Nu ar fi bine să afle.

Nathaniel s-a oprit.

— Geamul ăla e deschis?

S-a tras repede în spate în timp ce un vârtej de lumină verde s-a răsucit în jurul închizătorii și a închis brusc geamul, împiedicând-o să mai audă discuţia. Ar putea încerca din nou mai târziu, dar avea bănuiala că închizătoarea avea să rămână complet blocată tot restul drumului.

Puţinul pe care îl surprinsese a umplut-o de groază. Suna ca şi cum servitorul era complicele lui Nathaniel în planul de a o ucide. Înainte ca trăsura să se oprească pentru noapte, era nevoie să pună la cale un plan. Acesta a fost întotdeauna punctul tare al lui Katrien, nu al ei.

Dar, dacă nu reușea să scape, o să moară, iar dacă murea, nu o să îl mai aducă niciodată pe ucigașul Directoarei în fața tribunalului.

În căutare disperată de inspirație, a privit din nou pe geam și a dat peste o priveliște pe care nu o recunoștea: oi care pășteau pe o colină, înconjurate de o pădure. A căutat cu privirea Marea Bibliotecă și a descoperit-o în spatele copacilor, cuibărită printre petice reprezentate de ferme, iar turnurile ei impunătoare se profilau deasupra acestei zone rurale, printre șiruri de nori cenușii. Privise în zare din aceste turnuri întreaga ei viață, visând la viitorul ei, undeva, departe. Fără îndoială că privise chiar acest drum, percepând priveliștea așa cum ar face-o o pasăre, priveliște care acum, de la nivelul solului, i se părea ciudată și necunoscută.

Și-a apăsat fruntea pe sticlă, încercând să înghită durerea din gât. Era cea mai mare distanță la care se aflase vreodată de Summershall. După ce visase atâta vreme, părea o cruzime peste măsură de mare că urma să își facă o primă și, cel mai probabil, ultimă idee despre lume ca prizonieră, ca trădătoare față de tot ceea ce îndrăgise.

Trăsura s-a balansat când drumul a făcut un cot, iar acoperișurile din Summershall au dispărut în spatele colinei. Curând copacii au format o linie continuă și Marea Bibliotecă s-a făcut și ea nevăzută.

Capitolul 7

TRĂSURA S-A HURDUCĂIT, iar zdruncinătura a trezit-o pe Elisabeth. S-a ridicat în capul oaselor, tresărind de durere din cauza crampei de la gât, apoi a înlemnit, cu toate simțurile în alertă. Nu auzea decât bâzâit de insecte – nici tropăit de copite, nici zdrăngănit de roți pe drum. Trăsura se oprise. Afară era întuneric, dar lumina lămpilor strălucea derutant prin spațiul dintre perdele. Privind printre ele, a descoperit că se aflau în fața unui vechi han de piatră.

Încuietoarea ușii s-a răsucit. S-a întins la loc, în poziția din care tocmai se trezise, cu toate simțurile în alertă. Printre gene, l-a privit pe Nathaniel aplecându-se să intre, cu fața doar o pată pală în întuneric. Vântul îi ciufulise părul, iar șuvițele argintii îi străluceau.

— Sper că n-ai murit înăuntru, domnișoară Scrivener, a zis el.

Ea a rămas nemișcată. Se străduia să respire cât mai încet.

— Ar fi destul de neplăcut pentru mine dacă ai muri, a continuat el. Ar urma tot felul de întruniri plictisitoare, o anchetă, o acuzație sau două de crimă... Domnișoară Scrivener?

Elisabeth a rămas tot nemișcată.

Nathaniel a slobozit un oftat și a urcat în trăsură. În timp ce s-a apropiat, aducând cu el mireasma aerului nopții și a vrăjitoriei, pulsul lui Elisabeth a luat-o razna. Ceea ce avea de gând ea să facă era primejdios. Dar nu avea de ales – sau, cel puțin, nu avea o variantă mai bună.

Când Nathaniel a întins mâna spre umărul ei, Elisabeth a înviat. Acesta nu purta mănuși, iar când dinții ei i s-au înfipt în mână, a țipat. Într-o clipită, Elisabeth a ieșit din trăsură și a luat-o la fugă. Luminile hanului urcau și coborau în timp ce ea gonea către drum. Au dispărut din vedere în momentul când ea a derapat spre cealaltă margine întărită a drumului și, pentru câteva secunde groaznice, în timp ce se rostogolea peste pietre, nu a mai văzut nimic: în față nu se așternea decât întunericul. Apoi a ajuns jos, împroșcând în jur. Apa i-a ajuns la ciorapi, împreună cu duhoarea de noroi și de haine

putrezite. Aterizase într-un șanț. Dincolo de el a zărit o încâlcitură întunecată de crengi – un desiș.

S-a afundat în desiș. Ramurile i-au biciuit fața, iar frunzele i s-au agățat în păr. Inima i s-a oprit în momentul în care ceva i s-a prins de umăr, dar nu era decât o altă creangă, deranjată de trecerea ei. Mai că se aștepta ca arborii să prindă viață în jurul ei; ca rădăcinile lor să se descolăcească din pământ asemenea unor șerpi și să i se încolăcească în jurul gleznelor. Dar nu era niciun semn că ar fi urmărită. De fapt, nu era nici urmă de semn de viață.

Dacă erau animale în acea pădure – păsări, veverițe –, se cufundaseră toate în tăcere, lăsând-o singură, doar cu zgomotul respirației sale șuierătoare și al crengilor strivite în timp ce înainta prin desiș. La început, tăcerea nu a îngrijorat-o, la o oră atât de târzie în noapte. Apoi și-a zis: *Unde au dispărut greierii?*

A năvălit într-un luminiș și s-a oprit, poticnindu-se. Servitorul lui Nathaniel, Silas, stătea în fața ei. Își ținea mâinile împreunate la spate și afișa un zâmbet abia schițat, împăciuitor. Nicio șuviță albă nu scăpase de sub bentița care îi ținea părul. Era atât de palid, încât părea o stafie pe fundalul întunecat al copacilor.

Degetele groazei i-au încleștat gâtul, sugrumând-o.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat ea, cu un firicel de voce care a răzbătut prin întuneric.

Ar fi trebuit să îl vadă urmărind-o. Sau măcar ar fi trebuit să îl audă. Parcă ar fi apărut de nicăieri.

— Toți servitorii buni au secretele lor, care e mai bine să rămână nedestăinuite, ca nu cumva să strice iluziile atât de dragi stăpânului și oaspeților lui, a răspuns el. Vino!

A întins o mână îmbrăcată în mănușă.

— E frig afară și întuneric. La han te așteaptă un pat cald.

Avea dreptate. Elisabeth s-a simțit dintr-odată nesăbuită pentru că alergase prin pădure la ora asta. Nici măcar nu își mai amintea de ce fugise. A făcut un pas către el, apoi s-a răzgândit, privind în jur. De ce să aibă încredere în Silas? Nu îl cunoștea. El urmărea să îl ajute pe Nathaniel...

— Te rog, domnișoară, a zis el încet. Așa e cel mai bine. Lucruri cumplite bântuie prin întuneric în timp ce lumea oamenilor e

cufundată în somn. Nu aș vrea să văd că pățești ceva rău.

Grija și mâhnirea i-au transformat trăsăturile în cele ale unui înger, potolindu-i lui Elisabeth temerile. Cineva atât de frumos, cuprins de o asemenea tristețe, nu putea fi mânat decât de cele mai bune intenții. A păși înainte, ca hipnotizată.

— Ce fel de lucruri cumplite? a șoptit ea.

Fără niciun efort, Silas a ridicat-o în brațe.

— E mai bine să nu știi, a murmurat el, atât de încet, încât abia l-a auzit.

Și-a ațintit privirea la fața lui, uimită. Luna arunca o strălucire argintie deasupra, iar ramurile negre se împleteau în lumina astrului asemenea unor degete împreunate în rugăciune. Îmbrăcat în această strălucire, Silas arăta de parcă ar fi fost el însuși plămădit din lumina lunii. A purtat-o printre copacii tăcuți, peste șanț și înapoi, de cealaltă parte a drumului.

Când au ajuns în curtea hanului, un băiat ducea caii lui Nathaniel spre grajduri. Calul aflat cel mai aproape și-a lăsat urechile pe spate și a fremătat din nări. Un nechezat ascuțit a spintecat noaptea.

Senzația de pace a părăsit-o brusc pe Elisabeth, asemenea unei pături grele date la o parte de pe trup. A tras aer în piept.

— Lasă-mă jos, a zis ea și s-a zbătut în brațele lui Silas.

Ce se petrecuse? A încercat să fugă – asta știa. Dar cum se murdărise în asemenea hal? Nu se putea să o fi făcut cu prea mult înainte ca Silas să o prindă. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că ajunsese la drum, iar apoi... Pesemne că se lovise la cap în ciocnire.

Nathaniel a coborât din trăsură.

— Doamne Sfinte, m-a mușcat, i-a zis el lui Silas, nevenindu-i să creadă. Cred că a străpuns pielea.

Elisabeth așa spera.

— Așa îți trebuie dacă bei sânge de orfan, a strigat ea.

Băiatul de la grajduri s-a oprit și s-a holbat.

Pe neașteptate, Nathaniel a izbucnit în râs.

— Pacoste ce ești! a zis el. Bănuiesc că e vina mea că am presupus că ești inofensivă.

A clătinat din cap.

— Până pe Celălalt Tărâm, asta înțeapă. Aș fi norocos dacă nu am

luat vreo boală. Silas? Asigură-te că ușa de la camera ei e zăvorâtă. Temeinic.

Elisabeth a încetat să se zbată când Silas a dus-o înspre han. Chiar era mai puternic decât arăta, iar ea avea nevoie să își păstreze energia, care o părăsea rapid – mult mai repede decât s-ar fi așteptat, chiar și după timpul petrecut în carceră.

Nathaniel a privit-o, dar ea nu a reușit să îi deslușească expresia din pricina întunericului.

Silas a pus-o jos după ce a intrat pe ușă. Spre ușurarea ei, în han era agitație mare. Drumurile de Cerneală erau cele mai bine îngrijite din Austermeer, întreținute de Collegium, și erau intens circulate. Lumina lămpilor strălucea pe pereții dați cu var, pe care umbrele clienților se întindeau și râdeau și ridicau paharele. Stomacul ei a protestat zgomotos la mirosul de cârnați gătiți, plini de grăsime și de condimente. A simțit cum senzația de foame îi provoacă amețeală.

O slujnică a trecut în grabă pe lângă ei, fără ca măcar să arunce o privire în direcția lor. Nimeni dintre cei aflați în hanul aglomerat nu părea să fi băgat de seamă prezența lui Elisabeth, din care se prelingeau pe covor picături de apă din șanț, sau pe cea a lui Silas, care stătea tăcut lângă ea.

Înainte să apuce ea să strige după ajutor, Silas a condus-o spre scări.

— Pe aici. Camerele noastre sunt pregătite.

Și-a așezat o mână pe spatele ei, ca să o susțină atunci când s-a împiedicat.

— Ai grijă. Teamă mi-e că Master Thorn nu m-ar ierta dacă te las să cazi.

Nu avea de ales, așa că s-a supus. Își simțea capul ca plin cu vată. Larma produsă de mulțimea din han îi bubuia în tâmple asemenea unui al doilea puls: urale și râsete, zăngănitul tacâmurilor. Sus, Silas a condus-o de-a lungul coridorului, spre o ușă din capăt. Când a descuiat-o, Elisabeth a observat că purta aceleași mănuși albe ca de dimineață. Dar nu era nicio urmă de murdărie pe ele, cu toate că își petrecuse toată ziua ținând frâiele trăsurii.

— Stai, a zis ea, când el s-a întors să plece. Silas, eu...

El s-a oprit.

— Da?

Capul îi bubuia. Era ceva important, de care uitase. Ceva ce trebuia să știe.

— Ce culoare au ochii tăi? a întrebat ea.

— Sunt căprui, domnișoară, a răspuns el încet, iar ea l-a crezut.

Încuietoarea a țăcănit în spatele ei. Dintr-odată, bubuitul din capul ei s-a atenuat. Camera era mică și caldă, cu un foc care trosnea în vatră și un covor împletit, al cărui model viu colorat îi amintea dureros de pătura de pe patul ei de acasă. Mai întâi a încercat fereastra și a descoperit că nu se deschidea. Apoi a smucit de mânerul ușii, dar zadarnic. Rămasă pe moment fără alte opțiuni, și-a scos rochia și ciorapii uzi, pe care le-a întins pe pietrele încinse, să se usuce. În ciuda căldurii, a început să tremure.

Încerca să își revină lângă foc, gândindu-se ce să facă, când în colțul camerei a licărit o lumină verzuie. Elisabeth a sărit în picioare, a înșfăcat un vătrai din vatră și l-a azvârlit în direcția luminii. Vătraiul a ricoșat cu o bufnitură. Nu era Nathaniel cel care se materializase acolo, ci doar cufărul ei, care purta acum o crestătură pe capac.

Uitând de oboseală, s-a repezit către cufăr și l-a deschis, scotocind prin el după ceva folositor. Rochii și șosete zburau prin cameră. Peria ei de păr a alunecat sub pat. Aproape a ajuns la fundul cufărului și s-a resemnat acceptând că e o cauză pierdută, când degetele ei, în loc să dea de un alt strat de rufărie ori de bumbac, au atins piele.

Piele caldă, impregnată cu o viață a ei.

A străbătut-o un fior. Cu băgare de seamă, a ridicat obiectul de pe fundul cufărului. Era un grimoar, un volum neobișnuit de gros și de greu, legat în piele lucioasă, roșu de Burgundia. Pe cotor luceau litere inscripționate cu aur: *Lexicon al meșteșugului vrăjitoresc.* Fără să stea pe gânduri, și-a apăsat nasul în pagini și a inspirat adânc. Marginile hârtiei se uzaseră, devenind cu trecerea timpului moi precum catifeaua, și aveau un miros dulceag, cald, precum crema de ou.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat ea, nefiind sigură de intențiile prietenoase ale grimoarului.

Grimoarele rele din fire aveau în general un miros mucegăit sau acru.

— Ești la fel de departe de casă ca mine.

Paginile Lexiconului au șoptit, ca și cum ar fi încercat să răspundă. L-a întors pe partea cealaltă și a descoperit numărul I stanțat pe coperta din spate. Grimoarele de Categoria Unu erau de regulă lucrări de referință sau compendii. Nu puteau vorbi direct cu oamenii, precum un grimoar de Categoria Șapte cel puțin, și nici măcar nu puteau scoate sunete, o capacitate pe care o arătau cele mai multe grimoare, începând cu Categoria Doi.

Coperta i-a înghiontit mâna. Nedumerită, i-a dat drumul, iar dintre pagini a alunecat un petic de hârtie. L-a ridicat, încruntând din sprâncene.

Elisabeth, era mâzgălit pe bilet, cu un scris dezordonat, familiar, *dacă găsești asta, atunci am avut dreptate, iar vrăjitorul a adus prin magie cufărul tău în trăsura lui. Am ascuns grimoarul ăsta înăuntru în caz că te poate ajuta să te pregătești pentru orice te așteaptă. Să nu uiți niciodată că cea mai bună armă a ta o constituie cunoștințele. Cu cât mai multe cunoștințe, cu atât mai bine, ca să îl poți lovi pe vrăjitor în cap cu grimoarul și să îi faci un cucui. De aia am ales unul așa de mare.*

Ți-aș spune să îți păstrezi curajul, dar nu e nevoie. Ești oricum cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Îți promit că o să ne vedem din nou.

K

P.S. Nu mă întreba cum am reușit să scot pe furiș grimoarul de la locul lui. Nu am fost prinsă și asta e ceea ce contează.

Lui Elisabeth i-au apărut lacrimi în ochi. Katrien făcuse totul să sune ca nefiind mare lucru, dar își putea pierde ucenicia dacă se descoperea că furase un grimoar. Își asumase un risc enorm când l-a luat din bibliotecă. Fără îndoială că știuse cât de mult i-ar ridica moralul lui Elisabeth să aibă un obiect de acasă.

Aceasta și-a trecut, gânditoare, degetele peste coperta Lexiconului, întrebându-se de unde ar începe Katrien. În mod sigur era ceva înăuntru care i-ar putea spune mai multe despre Nathaniel. Cu cât știa mai multe despre el, cu atât mai pregătită avea să fie ca să riposteze.

A ținut grimoarul în aer.

— Ai o secțiune despre magistri, te rog? s-a interesat ea.

Era întotdeauna înțelept să fii politicos cu cărțile, indiferent dacă te puteau sau nu auzi.

Lexiconul i s-a deschis în mâini. Între pagini a licărit o strălucire gălbuie, scăldându-i fața în lumină. Paginile au foșnit ca stârnite de vânt. Se mișcau tot mai repede, întorcându-se de unele singure, până când au ajuns pe la mijlocul volumului. Apoi s-au oprit și s-au lăsat lin de o parte și de alta, cu o mișcare grațioasă și amplă. O panglică roșie de catifea a alunecat în acel loc, pentru a-l marca. Strălucirea a scăzut până la o licărire metalică, asemenea luminii de lumânare reflectate de bronzul șlefuit.

Casa Magisterială Regatului Austermeer, se putea citi în titlul secțiunii, în susul paginii. Iar mai departe, dedesubt:

Dintre toate familiile de vrăjitori, niciuna nu e atât de puternică precum cele care se trag din marii vrăjitori cărora li s-a acordat titlul de „Magister" de către Regele Alfred în vremea Veacului de Aur al Vrăjitoriei, ca răsplată pentru faptele lor de mare ispravă săvârșite în slujba coroanei. Acești primi magiștri sunt cei care au întemeiat Magisteriumul, la începutul secolului al XVI-lea. Mai întâi o societate ocultă privată, organizația s-a dezvoltat apoi, devenind un consiliu de conducere din rândurile căruia este ales la fiecare treisprezece ani un Cancelar al Magiei...

În continuare, Elisabeth a sărit peste rânduri, până când un nume cunoscut i-a atras privirea.

Casa Ashcroft, ridicată în rang de Cornelius Ashcroft, cunoscut drept Cornelius cel înțelept, este elogiată pentru participarea ei în numeroase lucrări publice care au contribuit la înfățișarea de azi a Regatului. Cornelius Ashcroft a trasat Drumurile de Cerneală și a transportat mii de tone de calcar pentru construirea Marii Biblioteci în 1523, iar succesorul lui, Cornelius al II-lea, a ridicat faimosul Pod al Sfinților din Brassbridge, peste apele Râului de Apus, într-o singură zi.

În același timp, Casa Thorn este cunoscută pentru cea mai întunecată dintre toate vrăjitoriile – necromanția prin care întemeietorul casei, Baltasar Thorn, a respins invazia Founderlander din 1510 folosind o oștire de soldați morți, adunată pentru a lupta în slujba Regelui Alfred. Cu toate că necromanția este considerată un meșteșug interzis odată cu Reformele din 1672, există unele concesii în

privința folosirii ei pe timp de război. Pe seama puterii Casei Thorn este pusă independența neîntreruptă a Regatului față de vecinii lui, care nu au mai amenințat teritoriul austermerian de la Războiul Oaselor încoace.

Elisabeth s-a oprit din citit. A simțit furnicături pe piele. Poveștile despre Războiul Oaselor îi dăduseră coșmaruri în copilărie. Nu părea posibil ca toate grozăviile acestuia să fi fost opera unui singur om, strămoșul lui Nathaniel. Se afla într-un pericol mai mare decât își închipuise.

Grimoarul s-a foit în mâinile ei. Din proprie inițiativă, și-a dat paginile la o altă secțiune. A apucat doar să citească titlul capitolului, *Slujitorii demonici și invocarea lor,* când a răsunat un ciocănit în ușă. Elisabeth a înlemnit, stăpânită de impulsul de a pretinde că nu e acolo. Încetișor, pe furiș, a închis grimoarul și l-a pus deoparte.

— Știu că ești trează, domnișoară Scrivener, a zis Nathaniel de dincolo de ușă. Te-am auzit vorbind de una singură.

Elisabeth și-a mușcat buza. Dacă nu răspundea, ar putea intra în camera ei cu forța.

— Vorbeam cu o carte, a răspuns ea.

— Nu știu cum se face că nu sunt deloc surprins. Ei bine, am venit să îți aduc cina, dacă îmi promiți că nu mă mai muști. Sau, de fapt, că nu arunci cu ceva în mine.

Elisabeth a aruncat o privire înspre vătrai.

— Da, te-am auzit tocmai de jos. Proprietarul m-a obligat să plătesc în plus la avans. Sunt cât se poate de sigur că își închipuie că faci găuri în pereți.

A făcut o pauză.

— Nu faci asta, nu-i așa? Pentru că mi-e teamă că nu o să reușești să sapi un tunel prin care să scapi până dimineață, oricât de mult te-ai strădui.

O tăcere evazivă părea cel mai bun răspuns, dar chiar atunci nevoile trupului au trădat-o. Stomacul i s-a strâns de foame, senzație care i-a provocat amețeală, însoțită de un chiorăit puternic. Abia dacă mai putea gândi din pricina mirosului de cârnați care pătrundea prin ușă.

De ce îi adusese Nathaniel cina? Poate că otrăvise mâncarea. Cel

mai probabil, încerca să îi inducă o falsă senzație de siguranță, înainte să ajungă într-o zonă retrasă, unde ar putea să o ucidă și să scape mai ușor de corpul ei. Nu avea niciun sens să o omoare într-un han, înconjurat de potențiali martori. De fapt, recunoscuse practic atâta lucru în trăsură.

Mai bine să accepte mâncarea și să își păstreze puterile, decât să se înfometeze și să ajungă prea slăbită pentru a mai lupta.

— O clipă, a zis ea, strecurându-se înspre ușă.

Cu grijă, a încercat mânerul. Era descuiat. A tras de el să deschidă ușa, cuprinsă brusc de curaj, numai pentru a o închide din nou, trântindu-i-o în față lui Nathaniel. Își amintise, prea târziu, că era îmbrăcată numai în furou.

— Nu sunt îmbrăcată decent, a explicat ea, strângându-și mâinile în jurul pieptului.

— E în regulă, a răspuns el. Eu rareori sunt.

Fracțiunea de secundă cât îl zărise stând pe coridor i se întipărise în minte. Era îmbrăcat într-o bluză de corp albă, deschisă la gât, cu mânecile suflecate până la coate. Lumina sfeșnicelor de pe coridor scotea la iveală o cicatrice lungă, urâtă, care șerpuia pe partea interioară a antebrațului său stâng. Faptul că toată ziua călătorise în afara trăsurii îi făcuse obrajii îmbujorați și buzele roșii, ceea ce îi dădea o înfățișare surprinzătoare de depravare, accentuată de părul răvășit și de privirea pătrunzătoare, cinică. Efectul era atât de puternic, încât aproape că nu observase tava din mâinile lui.

Nu, nu avea deloc o înfățișare decentă. Cât văzuse, în schimb, el din înfățișarea lui Elisabeth? Părea că acelor ochi cenușii nu le scapă nimic.

După câteva secunde, Nathaniel a oftat.

— O să pun tava pe podea. O poți lua după ce plec. Și nu încerca să fugi – Silas păzește scările. Când termini, ușa o să fie zăvorâtă prin magie.

După aceste indicații, a urmat un clinchet de argintărie și de vase. Elisabeth a așteptat până când i-a auzit pașii îndepărtându-se, iar apoi a întredeschis din nou ușa. Prin spațiul îngust a cercetat tava, care era încărcată cu pâine neagră și brânză cu ierburi. Și apoi – cârnații. Nu păreau a fi o capcană. S-a ghemuit și a deschis ușa mai

mult.

Nathaniel ajunsese aproape de capătul coridorului. Urmărindu-l cu privirea, a văzut urma de mușcătură ce părea dureroasă de pe pielea mâinii drepte. Dovadă că putea fi rănit ca orice om obișnuit. O fi ucis-o el pe Directoare, dar nu era invincibil. Atâta vreme cât trăia, Elisabeth mai avea o șansă.

Și-a adunat curajul.

— Nathaniel, a zis ea.

El a încetinit pasul, apoi s-a oprit. Și-a înclinat capul, așteptând.

— Îmi...

A înghițit când vocea a lăsat-o și a încercat din nou.

— Îmi pare rău că te-am mușcat.

Nathaniel s-a întors. Și-a trecut privirea peste ea, evaluând relaxat felul în care a întins mâna și a apucat marginea tăvii, ca și cum s-ar fi putut să i-o smulgă cineva. Ochii lui au zăbovit pe vânătăile estompate de pe brațele ei, urme ale luptei cu Malefictul. În timp ce secundele se scurgeau, Elisabeth a căpătat senzația neplăcută că e întoarsă pe dos și inspectată ca un buzunar gol.

— Chiar îți pare rău? a întrebat el în cele din urmă.

Ea a încuviințat din cap, neconvingătoare.

— Văd că nu prea ești obișnuită să minți, a spus el, scrutând-o încă. Nu te pricepi deloc. Și, chiar dacă te pricepeai, tactica asta nu ține cu mine.

— Ce tactică?

— Să te prefaci că ești inofensivă și ascultătoare în speranța că o să las garda jos la timp pentru următoarea ta tentativă de fugă. Te-ai dovedit deja a fi un agent al haosului. Nu am de gând să uit asta. Mai e ceva înainte să plec?

Lui Elisabeth i s-au aprins obrajii. Marginile tăvii i s-au adâncit în degete. Ce prostie din partea ei să își închipuie că l-ar putea păcăli! Dar, dacă era dispus să răspundă la întrebări, atunci măcar să profite de ocazie pentru a afla mai multe.

— Câți ani ai? a întrebat ea.

— 18.

S-a relaxat, surprinsă.

— Serios?

— Nu am sacrificat fete virgine pentru pometii mei perfecți, dacă la asta te gândeai. Virginele, în general, au mai puține proprietăți magice decât presupun de obicei oamenii.

Elisabeth a încercat să nu pară prea ușurată după această informație.

— Voiam doar să zic că ești tânăr pentru un magistru, și-a luat ea inima în dinți.

Expresia lui a devenit indescifrabilă. Apoi a zâmbit într-un fel care a făcut-o pe Elisabeth să simtă un fior pe șira spinării.

— Explicația e simplă. Toți cei aflați între mine și titlu sunt morți. Asta îți satisface curiozitatea, domnișoară Scrivener?

Elisabeth și-a dat brusc seama că da. Nu voia să știe ce anume putea aduce a asemenea expresie pe fața unui băiat, de parcă ochii i-ar fi fost sculptați în gheață, iar inima i-ar fi împietrit. Nu mai voia să înfrunte persoana care o omorâse pe Directoare cu sânge-rece. Cu privirea în pământ, a încuviințat din cap.

Nathaniel s a pregătit să plece, apoi s-a oprit.

— Înainte să plec, pot să te întreb și eu ceva?

Cu privirea ațintită la cina ei, a așteptat să audă întrebarea.

— De ce m-ai apucat de păr în ziua aia, în Summershall? a întrebat-o el. Știu că nu ai făcut-o accidental, dar nu găsesc în ruptul capului o explicație rațională.

Nodul din stomac i-a dispărut de ușurare. Se așteptase să o întrebe ceva îngrozitor. Detașată, și-a zis: *Deci* își *amintește totuși de mine din sala de lectură.*

— Voiam să aflu dacă ai urechi ascuțite, a răspuns.

El a rămas tăcut, analizând răspunsul.

— Înțeleg, a spus apoi, cu o mină serioasă. Noapte bună, domnișoară Scrivener.

A pășit după colț.

Elisabeth nu a mai pierdut timpul să tragă tava înăuntru. Era atât de înfometată, încât s-a pus pe mâncare acolo pe podea, devorând-o cu mâna. Abia a sesizat, printre îmbucături, că undeva în han cineva râdea.

Capitolul 8

ZONA RURALĂ DIN Austermeer defila prin fața geamului trăsurii. Treceau pe lângă ferme, pe lângă pajiști unduitoare cu flori de câmp și pe lângă dealuri împădurite, pe care toamna le îmbrăcase într-o culoare aurie. În golurile văilor se așternuse ceața, care își întindea uneori degetele de-a latul drumului. La timpul când umbrele după-amiezii devin mai dense, trăsura a intrat hurducăind în Blackwald, marea pădure care tăia regatul ca o lovitură de cuțit. Întunericul și umezeala s-au răspândit pretutindeni. Ici și colo, prin desiș se ițeau pâlcuri albe de mesteceni, asemenea unor spectre care pluteau printre veșmintele negre ale unui alai funebru. Privind afară, la frunzele care cădeau agale, la covorul gros de ferigi, la câte o căprioară care o zbughea înspre locuri nevăzute, Elisabeth a fost învăluită de teamă, ca și cum ceața ar fi pătruns în trăsură și ar fi împresurat-o.

Nathaniel va încerca să o lichideze aici, era sigură de asta. Când va ajunge fără ea în oraș, ar putea pretinde că a fugit și s-a făcut nevăzută printre copaci. În locuri precum acesta, nimeni nu ar găsi cadavrul unei fete. Nici măcar nu și-ar da osteneală să caute.

I se părea că nu există nicio speranță de scăpare. Încercase din nou cu o noapte în urmă, dar, după ce a spart geamul camerei și a urcat pe acoperiș, Silas o aștepta în grădina hanului. În mod ciudat, nu își amintea restul. Pesemne că fusese doborâtă de oboseală. După aceea avusese un vis neliniștitor cum că era din nou în livada din Summershall, săpând după cutia de urgență cu sare, sub statuia îngerului. Dar de data asta statuia prinsese viață și o privea cu niște ochi galbeni, vii.

Un ghiont în mână i-a întrerupt șirul gândurilor. Încruntând din sprâncene, și-a luat privirea de la pădure și s-a uitat spre grimoarul din poală. Era a treia oară când o înghiontea cu coperta, ca un câine care cerșește atenție.

— Ce e? a întrebat ea, iar Lexiconul i-a dat încă un ghiont, de data

asta și mai insistent, care a făcut-o să își slăbească strânsoarea, iar cartea și-a întors singură paginile, cu un foșnet nerăbdător.

S-a deschis la aceeași secțiune ca seara trecută, *Slujitorii demonici și invocarea lor.* Pe Elisabeth a străbătut-o un fior. Ilustrații din cărți îi străfulgerau prin minte: desene cu pentagrame și fecioare însângerate, cu demoni cu coarne și râturi și cozi, care se ospătau cu măruntaie de parcă erau niște șiruri de cârnați. Dar Lexiconul voia ca ea să citească asta cu un motiv anume. Și-a recăpătat cumpătul și s-a aplecat asupra paginilor.

Se știu relativ puține lucruri despre demoni chiar și în comunitatea vrăjitorească, se putea citi dedesubtul titlului, *în parte din cauza pericolului de a vorbi cu demonii, care sunt niște șarlatani bine-cunoscuți și profită de orice ocazie pentru a-și trăda stăpânii. Pentru că, odată ce se cade la învoială cu un demon, este în interesul acestuia să își vadă stăpânul mort; astfel poate face învoială cu un nou stăpân și își maximizează durata de viață omenească pe care o primește ca plată.*

Demonii trăiesc într-un tărâm cunoscut drept Celălalt Tărâm, aflat într-un plan învecinat cu al nostru, care este sursa tuturor energiilor magice. Fără legătura stabilită printr-o învoială demonică, oamenii nu pot extrage energie din Celălalt Tărâm. Prin urmare, însăși existența vrăjitoriei este dependentă de invocarea și de aservirea demonilor – un rău regretabil, dar necesar. Este deopotrivă o binecuvântare și un blestem faptul că demonii râvnesc la viața de muritor mai mult decât la orice altceva și de aceea sunt, dornici să aibă de-a face cu oamenii…

Să fie oare asta slăbiciunea lui Nathaniel? Elisabeth s-a agățat în zadar de acest gând. Își simțea capul tulbure, de parcă citea de ore întregi, nu de câteva clipe. Grimoarul i-a înghiontit din nou mâna, iar ea și-a dat seama că privea în gol. Hotărâtă, s-a frecat la ochi și a continuat să citească.

Celălalt Tărâm este plină de hoarde de demoni mai neînsemnați: drăcușori, diavoli, goblini și alții asemenea, care nu sunt greu de invocat; dar nu sunt niște slujitori de ispravă, pentru că nu sunt decât puțin mai inteligenți decât animalele obișnuite. Fiind domeniul criminalilor și al amatorilor nepricepuți, invocarea demonilor mai neînsemnați a devenit ilegală odată cu Reformele. Adevărații vrăjitori

caută numai serviciile demonilor de stirpe nobilă, care, în ciuda faptului că sunt periculoși, pot fi constrânși prin condițiile invocării lor și, prin urmare, forțați să se supună stăpânilor lor.

Unde o fi oare demonul lui Nathaniel? a murmurat Elisabeth. Părea ciudat să călătorească fără el. A avut o fracțiune de secundă senzația că e pe cale să își dea seama de ceva, dar revelația i s-a scurs din minte precum nisipul, lăsându-i doar un ușor țiuit în urechi.

Mai există și alte speculații referitoare la natura demonilor și la Celălalt Tărâm, continua Lexiconul pe pagina următoare, *dar în general sursele sunt extrem de inconsistente – dacă nu de-a dreptul inventate iar valoarea lor este respinsă de știința din ziua de azi. Exemplul cel mai cunoscut este* Codex Daemonicus *de Aldous Prendergast, scris în 1513, cândva foarte prețuit, dar care acum se crede a nu fi nimic mai mult decât aiurelile unui țicnit. Prendergast a fost declarat nebun de propriul său prieten, Cornelius cel Înțelept, pentru că a pretins că ar fi pătruns în Celălalt Tărâm și că ar fi descoperit un secret cumplit, pe care l-ar fi tăinuit în paginile manuscrisului sub forma unui cifru...*

— Domnișoară Scrivener?

Elisabeth a tresărit și a închis repede grimoarul. Fusese atât de atentă la ceea ce citea, încât nu a băgat de seamă că trăsura se oprise.

— Am ajuns la locul unde facem popas peste noapte, a continuat Nathaniel, deschizând mai larg ușa. E de preferat să nu călătorim prin pădurea asta după lăsarea întunericului.

A urmărit-o cu privirea în timp ce punea Lexiconul deoparte, dar nu a spus nimic despre el.

Când Silas a ajutat-o să coboare din trăsură, Elisabeth s-a crispat. Trăsura părăsise drumul și poposise într-un luminiș din pădure. Stelele străluceau pe cer, iar copacii erau strânși roată în jurul lor, întunecați și atenți, răsuflând ceață. Erau departe de cea mai mică urmă de civilizație, fie chiar și un han.

Acesta era locul. Mai mult ca sigur. Și-a strâns pumnii în momentul în care Nathaniel s-a îndepărtat pe pajiște, privind în jur ca și cum ar fi căutat ceva. Un loc unde să îi îngroape trupul? Elisabeth a aruncat o privire peste umăr și a descoperit că Silas stătea imediat în spatele ei. Cu toate că, politicos, își ținea privirea plecată,

Elisabeth a simțit că e atent supravegheată.

— Nu sunt clădiri în Blackwald, a zis el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mossienii nu privesc cu ochi buni încălcarea teritoriului lor. Cu toate că au mai rămas puțini, încă se pot dovedi primejdioși atunci când îi apucă.

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. Citise povești despre mossieni și sperase întotdeauna să vadă unul, dar Master Hargrove o asigurase că spiritele pădurii muriseră cu multă vreme înainte – asta dacă vor fi existat vreodată.

— Nu-l lăsa pe Silas să te înspăimânte, a intervenit Nathaniel. Atâta vreme cât avem grijă să nu deranjăm pământul unde ne așezăm tabăra și stăm departe de copaci, n-o să ne deranjeze.

S-a oprit și a privit în jos. Apoi a îngenuncheat și și-a pus mâna pe pământ. În întuneric, Elisabeth a observat că își mișcă buzele și a simțit în aer o undă de magie. Vraja care a urmat nu a fost nimic din ce s-ar fi așteptat ea. O lumină de smarald s-a desfășurat în jurul lui, luând forma a două corturi, care s-au umflat datorită așternuturilor și bucăților desfășurate de mătase fină, verde, așezate pe laturile lor. Nathaniel și-a examinat opera. Apoi a arătat spre cortul mai îndepărtat.

— Acela e al tău.

Elisabeth s-a crispat de uimire.

— Îmi dai propriul meu cort?

El a privit în jur, cu sprâncenele ridicate. O șuviță de păr argintiu îi căzuse pe frunte.

— De ce, ai prefera să împărțim unul? Nu mă așteptam la asta de la tine, Scrivener, dar presupun că anumite specii se mușcă între ele ca preludiu la curtare.

Lui Elisabeth i s-au aprins obrajii:

— Nu asta am vrut să spun.

După ce a privit-o atent câteva clipe, rânjetul lui Nathaniel s-a șters.

— Da, îți dau propriul tău cort. Numai să nu uiți ce ți-am spus despre încercarea de a fugi. Silas o să stea de veghe la noapte și te asigur că e mult mai greu să treci de el decât de o ușă încuiată.

De ce să îi dea un cort dacă intenția lui era să o omoare? Mai mult

ca sigur că e o capcană. A stat trează multă vreme după ce s-a vârât înăuntru, cu toate simțurile în alertă și ascultând. Nu și-a scos încălțările. Orele s-au scurs, dar focul a continuat să trosnească, iar tonul șoptit al conversației dintre Nathaniel și Silas pătrundea prin pereții de pânză. Cu toate că nu distingea niciun cuvânt, suișurile și coborâșurile discuției îi aminteau mai degrabă de doi prieteni care stau de vorbă, decât de un stăpân și slujitorul lui. Uneori, Nathaniel spunea ceva, iar Silas râdea încetișor.

În cele din urmă conversația a încetat. Elisabeth a așteptat cam o oră – destul de mult pentru ca jarul să se reducă la o pâlpâire de un roșu-stins care se răsfrângea pe pânza cortului. Apoi, incapabilă să mai suporte tensiunea, s-a strecurat afară din așternuturi și a scos capul prin deschizătura cortului. În aer se simțea miros de pin și de fum de lemn, iar greierii cântau într-un cor argintiu, în întuneric. Silas nu se zărea pe nicăieri. Îndoită de mijloc, a făcut un pas afară. Și s-a oprit.

— Ai ieșit pentru plimbarea de seară, Scrivener?

Nathaniel era încă treaz. Ședea pe un buștean prăbușit, aproape de marginea pădurii, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate, cu fața înspre copaci. Jarul care mocnea în spatele lui îi proiecta conturul feței în întuneric. Nu s-a întors, dar Elisabeth știa că avea să facă o vrajă în clipa în care ea ar încerca să o șteargă.

Avea de ales. Putea să fugă de soartă ori să o înfrunte direct. După câteva clipe în care a stat nemișcată, și-a făcut drum printre florile sălbatice, stăpânită de o senzație ciudată, ca și cum ar fi fost captivă într-un vis.

— Nu dormi? l-a întrebat ea când a ajuns mai aproape.

— Foarte puțin, a răspuns el. Dar asta îmi e specific mie, nu vrăjitorilor în general.

În timp ce vorbea, nu și-a desprins privirea de copaci. Elisabeth i-a urmărit privirea și a înghețat.

O siluetă se mișca printre ferigi și printre umbrele mestecenilor subțiri, vizibilă în lumina lunii. Un spirit al pădurii. Stătea aplecat și culegea ceva de pe jos. Din cap îi atârna o perdea de păr din licheni, iar o pereche de coarne îi încununa fruntea. Pielea îi era albă ca varul și crăpată, asemenea scoarței de mesteacăn, iar brațele lungi și

încovoiate îi atârnau până la genunchi, terminându-se cu gheare noduroase, asemănătoare unor ramuri. Fiori reci au străbătut brațele lui Elisabeth. A păşit încetişor şi s-a lăsat pe celălalt capăt al bușteanului.

Nathaniel a învrednicit-o cu o privire.

— Nu îți e frică, a remarcat el, mai degrabă ca o întrebare.

Ea a clătinat din cap, neputându-şi lua privirea de la pădure.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd un mossian. Ştiam că există cu adevărat, chiar dacă toată lumea îmi spunea că nu.

Focul din spatele lui Nathaniel i-a conturat linia obrazului şi pomeții, dar nu a ajuns la scobitura ochilor.

— Cei mai mulți oameni nu mai cred în povești, a zis el. Tu de ce continui să crezi, când restul lumii a renunțat?

Elisabeth nu ştia sigur cum să răspundă. Pentru ea, întrebarea nu prea avea sens – sau, dacă avea, nu era genul de sens pe care îşi dorea să îl înțeleagă.

— Care e sensul vieții dacă nu mai crezi în nimic? a întrebat în loc de răspuns.

Nathaniel a privit-o îndelung, cu o expresie care, pe jumătate ascunsă, nu putea fi descifrată. Elisabeth se întreba de ce o fi stat aici singur atâta vreme, privind spiritul mossian.

O mişcare i-a atras privirea. În timp ce vorbeau, spiritul ridicase un obiect mic – o ghindă – pe care o studia în lumina lunii. Asta aduna şi cu siguranță găsise o mulțime, dar această ghindă anume părea să aibă ceva special. Folosindu-şi ghearele noduroase, a dat la o parte stratul de frunze care acoperea pământul şi a făcut o gaură în solul argilos. A îngropat ghinda înăuntru şi a îngrămădit din nou frunzele deasupra. Exact în acea clipă un şuier a străbătut pădurea, un vânticel care a suflat dinspre adâncul pădurii şi a trecut peste Elisabeth, răvăşindu-i părul.

Poveştile spuneau că mossienii erau păzitori ai pădurii. Aveau grijă de copaci şi de creaturile pădurii, asupra cărora vegheau de la naştere până la moarte. Aveau propria putere magică.

— De ce au mai rămas atât de puțini? a întrebat ea, cuprinsă de o mâhnire pe care nu şi-o putea explica.

Vreme de câteva clipe, a crezut că nu avea să răspundă. Apoi l-a

auzit spunând:

— Știi ceva despre strămoșul meu, Baltasar Thorn?

Ea a confirmat din cap, sperând că pielea de găină nu se vedea la lumina focului. Jarul pocnea și trosnea.

— La începutul secolului al XVI-lea, pădurea Blackwald acoperea jumătate din Austermeer. Era un ținut sălbatic. Era stăpânit deopotrivă de oameni și de pădure.

Dar lucrurile nu mai stau așa, a terminat ea în gând.

— Ce a făcut?

— E vorba despre ritualul neoromantic pe care l-a săvârșit în timpul Războiului Oaselor. Pentru a da viață, fie chiar o părere de viață, un om trebuie să ia o viață, e un schimb precum al banilor. Nu e surprinzător că a ridica mii de soldați din mormânt nu e deloc ușor. Viața a venit chiar din pământ. Vraja lui a lăsat două treimi din Blackwald moarte sau pe moarte într-o singură noapte. Mossienii sunt legați de pământ – cei care au supraviețuit au fost afectați precum niște copaci bolnavi.

Nathaniel s-a oprit. Apoi a adăugat, pe un ton sec:

— Desigur, Baltasar a primit un titlu nobiliar.

Elisabeth și-a înfipt unghiile în bușteanul de sub ea, moale și poros din pricină că era putrezit. Acum, uitându-se mai atentă la spiritul mossian, a văzut că unul dintre genunchi îi era umflat și deformat, ca un cancer pe trunchiul unui stejar.

— Presupun că ești mândru, a zis ea. Ăsta e motivul pentru care ești magistru.

— Asta îți închipui tu că fac eu? a întrebat el, părând amuzat. Crezi că mă gândesc cu plăcere la faptele strămoșilor mei?

— Nu știu. Sper că nu. Nimeni nu ar trebui să fie încântat de așa ceva.

Nici măcar cineva ca tine, a continuat ea în gând.

Probabil că rezervele lui de zeflemea nu erau nelimitate, așa cum a presupus ea. A mai privit doar spre adâncul pădurii câteva clipe, apoi s-a ridicat.

— E târziu, a zis, făcând un semn din cap către spiritul pădurii. Ești norocoasă că ai văzut unul. Peste o sută de ani vor fi dispărut cu toții.

Și-a dus degetele la gură. Până să apuce ea să îl oprească, un fluierat a tulburat liniștea.

Spiritul pădurii a făcut un salt spre sunet, asemenea unei căprioare speriate. În întuneric, Elisabeth a văzut doi ochi albaștri-verzui, care străluceau puternic, ca fosforul. Buzele uscate au dezvelit niște dinți maronii, strâmbi și ascuțiți, iar apoi spiritul pădurii s-a făcut nevăzut, lăsând doar, în locul unde stătuse înainte, un petic cu ferigi care încă se mișcau.

— Nu poți ști sigur, a zis Elisabeth.

Dar vocea îi suna nesigură în întuneric. Privind dealul golaș, unde odinioară păștea magia, iar acum dispăruse, aproape că își imagina că el are dreptate.

— Nu ți-am răspuns la întrebare.

Nathaniel a pornit spre cortul lui.

— Dacă nu crezi în nimic, a zis el peste umăr, atunci ai mult mai puțin de pierdut.

Când au ajuns la Brassbridge, în seara următoare, Elisabeth era încă vie și lua în calcul posibilitatea tulburătoare de a se fi înșelat în privința lui Nathaniel Thorn. Singură cu întrebările ei, privea pe fereastră la lumina soarelui care se revărsa peste oraș, transformând râul într-o panglică de aur topit.

Chiar și de la distanță, prima privire asupra Capitalei îi tăiase răsuflarea. Brassbridge se întindea pe o distanță inimaginabil de mare de-a lungul malului șerpuit al râului. Acoperișurile ascuțite, de ardezie, formau un labirint nesfârșit, iar din hornuri urcau fuioare de fum către cerul roșcat. Deasupra lor se ridicau edificiile sobre ale catedralelor și academiilor, ale căror fleșe aveau în vârf figuri din bronz care străluceau asemenea unor torțe pe fundalul tot mai întunecat al acoperișurilor, răspândind văpăi și mai aprinse pe măsură ce întunericul se adâncea. A văzut, prin învălmășeala de turnuri, Collegiumul și Biblioteca Regală, dar nu ar fi putut să spună ce era fiecare dintre marile clădiri.

Curând copitele cailor au prins să lovească în pavajul din piatră al unui pod, iar râul aluneca pe dedesubtul lor, răspândind un miros puternic de pește și de alge. Prin dreptul ferestrelor se zăreau în

goană statui, ale căror siluete acoperite cu glugă arătau sinistru pe fundalul norilor amenințători.

Pe măsură ce soarele cobora în spatele capetelor plecate ale statuilor, pe Elisabeth a început să o macine tot mai mult îndoiala. Noaptea trecută, în pădurea Blackwald, Nathaniel nu încercase să o ucidă. Nici măcar nu o atinsese. Dacă ar fi avut de gând să îi facă rău, aproape sigur că ar fi făcut-o până acum. Dar dacă nu era *el* vrăjitorul care sabotase biblioteca, asta însemna că...

Zgomotul de pe stradă a devenit mai puternic în momentul în care ușa trăsurii s-a deschis. Nathaniel s-a urcat înăuntru, într-un vârtej de mătăsuri de culoarea smaraldului. I-a aruncat lui Elisabeth un zâmbet larg, a închis ușa și s-a așezat în colțul opus.

— E mai bine să nu fiu văzut, i-a explicat el. Nu vreau să întărât publicul. Își ies complet din minți în prezența unei celebrități, înțelegi, iar eu aș prefera să nu ia pe sus trăsura. Până la urmă, la câte cereri în căsătorie poate face față un bărbat?

Elisabeth s-a holbat la el, confuză.

— Nu se tem de tine?

Nathaniel s-a aplecat spre fereastră ca să își poată aranja părul răvășit oglindindu-se în ea.

— S-ar putea să te șocheze, dar cei mai mulți oameni nu cred că vrăjitorii sunt răi.

A arătat spre oraș.

— Bun venit în lumea modernă, Scrivener.

Elisabeth a privit pe fereastră. Lămpi din fier forjat aruncau o lumină portocalie asupra trotuarelor podului. O ceată de copii mânjiți cu funingine alergau în paralel cu trăsura lui Nathaniel, arătând cu mâna spre ea și strigând. O femeie care vindea plăcinte a încercat să le facă semn, cât pe ce să își răstoarne tava de emoție. În mod clar recunoscuseră trăsura, cu spinii și perdelele de culoarea smaraldului. O recunoscuseră și nu le era frică.

Oricât era de uimitor, adevărul a început să se lase pătruns.

— Toate lucrurile alea pe care le-ai zis, cum că bei sânge și transformi oamenii în salamandre...

Nathaniel și-a rezemat cotul de ușă și și-a acoperit gura cu mâna. În ochi îi strălucea un amuzament abia stăpânit.

Elisabeth a fost șocată.

— Mă tachinai!

— Ca să fiu cinstit, nu am crezut că o să crezi cu adevărat că beau sânge de orfani. Toți bibliotecarii sunt ca tine sau doar cei sălbatici, care au fost crescuți de păduchii de carte?

Elisabeth ar fi vrut să protesteze, dar bănuia că el avea dreptate. Aproape tot ceea ce știa învățase fie de la Master Hargrove, care nu călătorise mai departe de toaletă în mai bine de o jumătate de secol, fie din cărți, dintre care multe erau vechi de sute de ani. Restul – povești ce îi fuseseră spuse de către bibliotecarii cu vechime, cu amănunte atât de înfricoșătoare încât o făcuseră să se poarte așa cum trebuia să se poarte un ucenic bun și totodată să nu mai pună nicio întrebare despre vrăjitori. Acum se întreba câte dintre aceste povești vor fi fost minciuni. A scrâșnit din dinți gândindu-se la această păcăleală.

— De ce ai venit să mă iei din Summershall? a întrebat ea, năpădind brusc asupra lui Nathaniel. De ce tu, și nu altcineva?

Violența din vocea ei l-a luat prin surprindere. Zâmbetul i s-a șters de pe față, iar sclipirea i-a dispărut din ochi, așa că a rămas la fel de rece și de cenușiu precum tăciunii stinși.

— Când a sosit raportul la Magisterium, ți-am recunoscut numele.

— Cum? Nu ți l-am spus niciodată.

— Mi l-a spus Directoarea.

Când a văzut expresia de pe fața ei, i-a explicat:

— Am vrut să știu numele fetei care era cât pe ce să mă omoare cu un raft de cărți. Mi s-a părut prudent, în caz că drumurile aveau să ni se mai întretaie vreodată.

— Ți-a mai spus Directoarea și altceva despre mine?

— Nu.

Apoi, după o pauză, a adăugat:

— Îmi pare rău.

Lui Elisabeth i s-a pus un nod în gât. Și-a întors din nou fața spre fereastră. În timp ce privea cerul care căpăta o culoare indigo tot mai închisă, a simțit cum i se răspândește în stomac o senzație neplăcută de deznădejde. În curând aveau să ajungă la capătul călătoriei și nu știa ce sau cine o aștepta acolo. Nu mai putea să îl identifice pe

ucigașul Directoarei.

Pe întuneric, prima impresie pe care i-o făcuseră străzile orașului era una puternică. Din ceață se ridicau clădiri aproape la fel de mari precum Marea Bibliotecă, iar prin geamurile lor se zărea lumina oscilantă a lumânărilor. Nu mai văzuse niciodată atât de multe construcții într-un singur loc și nici măcar o mică parte dintre oamenii de aici. În timp ce trăsura lor se strecura printre celelalte vehicule, pietonii forfoteau de colo colo: bărbați cu bastoane și jobene, precum și femei care purtau rochii viu colorate, tivite cu dantelă. Duceau pachete cu cumpărături și se zoreau de-a lungul și de-a latul străzii, se urcau sau coborau din trăsuri cu o senzație de urgență care lui Elisabeth îi era necunoscută, obișnuită cum era cu ritmul adormit al vieții de la țară. Totul era acoperit de lumina neclară a felinarelor, care, o informase Nathaniel, nu funcționau pe bază de magie, așa cum a presupus ea, ci datorită unei invenții denumite lampă cu gaz.

În cele din urmă, s-au oprit pe o stradă lăturalnică îngustă și întunecată. Amorțită, a coborât din trăsură după Nathaniel. Ceața i-a acoperit încălțările și i s-a învârtejit în jurul tivului rochiei. Cel mai apropiat felinar s-a stins, cufundându-i în întuneric. Nu se vedeau alți oameni.

— Aceasta e casa unde ți-a pregătit Magisteriumul locuința temporară, a zis Nathaniel. S-ar putea să ne vedem puțin la audierea ta de mâine, dar altfel ai scăpat de mine de acum înainte.

Elisabeth a ridicat ochii și a privit casa în tăcere. Aceasta fusese cândva o clădire semeață din cărămidă. Acum, zidurile ei sinistre erau înnegrite de funingine, iar la ferestre fuseseră fixate bare din metal, care lăsau dâre de rugină pe cărămizi. Și-a împreunat mâinile peste stomac pentru a-și înăbuși un frison.

— Ciudat, a continuat el, vorbind ca pentru sine. Ar fi trebuit să ne aștepte cineva – dar nu contează, te pot conduce până la ușă...

Fără să se uite, i-a oferit brațul.

Elisabeth abia dacă a observat gestul. Nu își dezlipise încă privirea de la casă. Aceasta îi evoca orfelinatul pe care și-l imaginase în copilărie, acel loc mohorât unde avea să fie trimisă, nedorită de nimeni și uitată.

— O să mă lași aici?

A scos cu greutate cuvintele, iar acestea abia dacă s-au auzit.

Nathaniel a stat în cumpănă, fără să i se citească nimic pe față. A trecut o secundă. În întuneric, arăta tânăr și foarte palid. Apoi a făcut un pas înainte, îndemnând-o pe Elisabeth, printr-un semn, să îl urmeze.

— Să nu-mi spui că ai căzut pradă farmecului meu, a spus el peste umăr. Îți spun sigur că nu o să iasă nimic bun dintr-o relație pasională între noi doi. Tu, o bibliotecară dintr-un mic oraș de provincie, iar eu, cel mai dorit burlac din regat – nu e nevoie să mă iei în râs, Scrivener. E adevărat – du-te în stradă și întreabă pe oricine. Sunt cât se poate de celebru.

Dar Elisabeth nu îl luase în râs. Sunetul pe care îl scăpase fusese un strigăt înăbușit de alarmă. Pe o alee din apropiere, în spatele felinarului stins, stătea un grup de siluete care îi priveau: masivă, cu ochi strălucitori, iar răsuflarea lor scotea aburi în noapte. A clipit, iar aceștia au dispărut – dar era sigură că nu își imaginase.

A deschis gura ca să îl avertizeze pe Nathaniel, care era acum cu câțiva pași înaintea ei. Dar, înainte să apuce să mai scoată un sunet, a simțit cum cineva o apucă brutal de mijloc și o smucește înspre alee. O mână i-a acoperit violent gura, iar la gâtul ei a apărut vârful rece al unui cuțit.

Capitolul 9

MÂNA LIPITĂ PESTE gura lui Elisabeth duhnea a transpirație. Când a încercat să o muște, dinții ei nu au reușit să apuce palma bărbatului. Gustul pielii lui i-a umplut gura: amar și metalic, ca monedele murdare. Cuprinsă de panică, s-a smucit din strânsoarea lui, dar asta nu a făcut decât să sporească apăsarea lamei pe gâtul ei. A rămas nemișcată, năucită de propria neajutorare. Bărbatul a tras-o cu forța un pas în spate. Apoi încă unul.

Elisabeth nu știa ce o aștepta pe alee, dar bănuia că era ceva mult mai rău decât bărbatul cu cuțitul.

Nathaniel s-a oprit cu piciorul pe prima treaptă a casei.

— Scriv... a început el în timp ce se întorcea, dar a amuțit, studiind calm scena.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a zis el. Ce înseamnă asta?

Pesemne că răpitorul ei a rânjit, pentru că i-a simțit din plin răsuflarea în ceafă.

— Ce vrei? a insistat Nathaniel. Bani?

Își muta privirea de la cuțit la Elisabeth și apoi la bărbatul care o ținea cu forța, iar toată scena i-a provocat o grimasă.

— Ia lasă-mă să ghicesc. Un leac contra negilor? Dacă aș fi în locul tău, presupun că aș fi la fel de disperat.

Nu părea îmboldit de vreun sentiment de urgență. Dar în timp ce vorbea, cât se poate de discret, și-a frecat ușor degetul mare de cel mijlociu, mișcare în mare parte ascunsă de pliurile mantiei. Din vârfurile degetelor i-a ieșit o singură scânteie verde. Nu s-a întâmplat nimic altceva.

— Nu poți să faci nicio vrajă cu cuțitul meu.

Vocea aspră a bărbatului a vibrat lovindu-se de spatele ei. Părea mulțumit de sine.

— E din fier curat. Îs sigur de asta.

— Ei bine, am încercat și eu.

Nathaniel și-a mutat privirea spre alee, relaxat, apoi s-a uitat din

nou la ei.

— Alternativa provoacă mare harababură. Nu poți scoate petele de sânge de pe mătase și nici nu pot să-ți spun de câte ori a fost nevoit slujitorul meu să spele diverse pete dubioase de pe mantia asta.

Undeva, foarte aproape, s-a auzit un oftat ușor, resemnat. Răpitorul ei a tresărit și a smucit-o, întorcând-o spre sursă, dar nu se vedea nimeni: doar întinderea slab luminată a străzii pustii și ziare împrăștiate pretutindeni.

— Mi-e teamă că am pierdut socoteala, a răsunat, din spatele lor, vocea șoptită a lui Silas.

Umbra unei răsuflări i-a fluturat părul lui Elisabeth.

Răpitorul ei s-a răsucit din nou, dar nici de data asta nu a dat de nimic. Elisabeth a simțit cum bubuie inima bărbatului prin cămașă. Cuțitul i-a tremurat în mâna nesigură. O imagine a plutit la suprafața minții lui Elisabeth, asemenea unei flori înecate, spectrale, care răsare dintr-un ochi de apă adânc: Silas stând în picioare într-o pădure întunecoasă, cu mâinile împreunate la spate. Dar asta nu se întâmplase cu adevărat, nu-i așa? Văzuse scena în vis.

— Stai pe loc! a amenințat bărbatul. Dacă faci vreo mișcare, o tai cu cuțitul. Pentru mine nu contează dacă trăiește sau moare. Și nici nu sunt singur...

— Nu mi-ai explicat niciodată ce era cu unele dintre petele alea stăpâne, a zis Silas.

— Mai bine las asta în seama imaginației tale, i-a răspuns Nathaniel.

— Unde naiba ești? a răcnit răpitorul lui Elisabeth, dar apoi răcnetul i s-a transformat într-un țipăt.

Au dispărut deodată și cuțitul, și mâna, iar Elisabeth s-a împleticit înainte; dar Nathaniel a fost pe față și a prins-o înainte să cadă.

Elisabeth a icnit și a scuipat pe jos, încercând cu disperare să scape de gustul bărbatului, care îi stăruia în gură.

— Sunt mai mulți, a zis ea gâfâind, sunt mai mulți bărbați pe alee.

— Îmi pare tare rău, și pentru mine, și pentru tine, că trebuie să îți spun asta, dar ăia nu sunt bărbați, a zis Nathaniel.

Ca pentru a i confirma spusele, prin întuneric a vibrat un mârâit. O umbră s-a desprins din intrarea în alee și a început să dea târcoale în

scânteierea răspândită de felinarele îndepărtate. În lumină s-a conturat un bot lung, care mârâia, mult prea mare pentru a aparține unui câine. Niște nări ca niște crăpături fremătau în timp ce adulmeca. Din ele ieșea abur odată cu răsuflarea. Apoi a răsărit o pereche de coarne, încovoiate și îndreptate înainte. Ceața se prelingea peste solzii negri, care se mișcau după cum se umflau mușchii puternici de sub ei. Nu era un bărbat – dar nici un animal.

— Sunt demoni, a șoptit ea.

— Niște demoni mai mici. Diavoli.

Nathaniel a aruncat o privire în spatele lor.

— Invocarea lor e absolut interzisă, în parte deoarece sunt gata să facă, practic, orice în schimbul... mă rog, nu contează.

— În schimbul a ce?

Nathaniel a făcut o grimasă.

— În schimbul unei mese. Domnul acela încântător cu cuțitul le-a spus, pesemne, că au să te mănânce.

Dat fiind ceea ce știa despre demoni, Elisabeth nu era surprinsă. Când diavolul a putut fi văzut bine, i se zăreau coastele prin corpul hămesit. Vertebrele îi ieșeau din șira spinării ca nodurile degetelor. Semăna cu un ogar uriaș, foarte slab, care fusese jupuit și acoperit cu solzi.

Înainte să apuce să răspundă, alte două creaturi au apărut dând târcoale și s-au interpus între ea și Nathaniel și drumul care ducea pe lângă casă. Răsuflarea lor încețoșa aerul, iar ochii înguști le sclipeau, roșii. Caii s-au speriat și au început să necheze, dar atenția diavolilor nu s-a abătut, ci a rămas fixată, cu nesaț, asupra lui Elisabeth.

În tăcere, Nathaniel a făcut un semn din cap spre clădire. Ea i-a căutat privirea, pentru a-i da de înțeles că a priceput. Împreună au început să dea înapoi înspre trepte, potrivindu-și mișcările lente, plănuite. În timp ce se deplasau, Nathaniel murmura o incantație. Împrejurul mâinilor lui făcute căuș se rotea o lumină de culoarea smaraldului, care se înfășură asemenea unei frânghii.

— E ațoasă, a insistat el, pe un ton ca de pălăvrăgeală, în timp ce diavolii înaintau. Cu un ușor gust de animal sălbatic. Vedeți tot părul ăla? Practic, nu e nimic dedesubtul lui.

Din spatele lor a răsunat un mârâit, care a reverberat prin oasele

lui Elisabeth. Aceasta a simțit în ceafă o răsuflare fierbinte, urât mirositoare. S-au întors în același timp și au dat de un al patrulea diavol ghemuit pe verandă, care bloca ușa. Dintre fălci i se scurgeau firișoare tremurânde de salivă.

— Merită încercat, a zis Nathaniel și a tras-o pe Elisabeth spre el, îmbrățișând-o strâns.

Lumea a explodat împrejurul lor. Un șuvoi de cărămizi, lemn și metal s-a împrăștiat ca un torent, iar apoi s-a prăbușit în mijlocul unor rotocoale de praf. Simțea cum inima lui Nathaniel bubuia alături de a ei, cum mușchii umerilor lui s-au încordat în momentul în care a tras tare de ceva spre el – o funie de foc de culoarea smaraldului, un bici. A lovit din nou, iar de data aceasta Elisabeth a văzut cum biciul lovește latura clădirii, care s-a prăbușit atât de repede încât părea a se fi transformat într-un lichid, căci s-a prăbușit într-o cascadă de piatră. De dedesubt a răsunat un singur urlet ascuțit.

I-a dat drumul lui Elisabeth, dar a continuat să o țină de încheietură, trăgând-o printre dărâmături. Aceasta nu își dădea seama unde erau îngropați diavolii. Liniștea era la fel de densă și de sufocantă precum praful de care era plin aerul, întreruptă doar de zgomotul unei cărămizi care cădea pe pământ pe măsură ce molozul se așeza.

— Am nevoie să te urci în trăsură, i-a explicat Nathaniel, stăpânirea de sine fiindu-i în sfârșit tulburată de o senzație acută de urgență. Diavolii nu o să rămână multă vreme acolo. Ce faci?

Elisabeth își smucise brațul din strânsoarea lui Nathaniel. A dat la o parte cu piciorul o cărămidă rătăcită și a înșfăcat o bară de metal care se rostogolise din moloz. A apucat-o strâns și s-a încruntat la el. Nathaniel a cercetat-o cu privirea. Pe față i-a apărut o ușoară schimbare, o recalculare a planului.

— Prea bine, pacoste de nedescris ce ești, a zis el. Ajută-mă să îi țin pe loc.

A arătat cu capul către locul vizitiului.

Ea a urcat prima. Silas nu se zărea pe nicăieri. Elisabeth s-a apucat de balustrada de susținere, când trăsura s-a scuturat, înaintând ezitant câțiva centimetri. Roțile scârțâiau sinistru din pricina frânelor.

În orice clipă caii aveau să o ia la goană, cu sau fără trăsură. Judecând după sudoarea care le acoperea coastele, acea clipă avea să vină curând. A privit la încâlceala de nedesluşit a frâielor.

În loc să se urce lângă ea, Nathaniel a stat în cumpănă. Strada din spatele lor nu se vedea din pricina prafului, dar într-un loc norul de praf se învârtejea.

Exact în momentul în care a văzut norul, din el a năvălit un diavol, cu un mârâit răsunător. Biciul lui Nathaniel a şuierat, lovindu-l pe demon în aer. În jurul gâtului acestuia s-au încolăcit limbi verzi de foc, iar cu o mişcare domoală din încheietură, Nathaniel l-a trimis înapoi în dărâmături.

Caii au nechezat nervos, smucindu-se în hamuri Nathaniel a aruncat biciul deoparte, a tras cu putere de frâne şi a sărit spre trăsură în momentul în care aceasta s-a pus zgâlţâindu-se în mişcare. S-a agăţat de margine câteva clipe pline de suspans, în timp ce roţile hurducăiau peste cărămizile desprinse, aruncând trăsura înainte şi înapoi, asemenea unei corăbii pe valurile iscate de furtună. Elisabeth a întins mâna. El a apucat-o, iar ea a tras din răsputeri, ridicându-l în aer. Încă o smucitură, şi Nathaniel s-a lăsat cu toată greutatea pe banchetă, lângă ea. Fără să mai aştepte să îi vadă reacţia, Elisabeth s-a răsucit ca să privească în spate. Nathaniel a apucat frâiele şi a tras de ele. Caii şi-au îndreptat direcţia.

În timp ce treceau pe lângă clădiri, din molozul fărâmiţat a început să se ridice praful. Nişte siluete s-au săltat dintre dărâmături, iar ochi roşii ca focul au prins să pâlpâie în întuneric. Elisabeth s-a apucat şi mai strâns de bara de metal.

— Credeam că nu ştii să conduci o trăsură, a strigat ea, ca să acopere tropăitul copitelor.

— Prostii, a strigat Nathaniel. Învăţ repede când am un motiv întemeiat.

Trăsura a luat o curbă şi a dat într-o altă stradă pustie, iar roţile de pe cealaltă parte s-au ridicat de la pământ în momentul întoarcerii în trombă. Prindeau viteză rapid, dar diavolii începuseră să îi urmărească. Ieşiseră dintre dărâmături arătându-şi colţii şi scuturându-şi praful de pe coarne. Elisabeth a numărat şase şi a simţit că o cuprinde panica.

— Ăsta poate fi socotit un motiv suficient de întemeiat? a întrebat ea.

— Depinde. Cât de aproape sunt?

Un diavol s-a desprins de haită, apropiindu-se de ei cu viteză alarmantă. S-a apropiat de roțile din spate ale trăsurii, sprintând ca un ogar, și și-a înclinat capul, studiind-o cu o privire roșiatică, strălucitoare – calcula, și-a dat ea seama, distanța pentru o săritură. În momentul în care acesta s-a pregătit pentru salt, Elisabeth și-a rotit arma improvizată.

Contactul s-a auzit cu o pocnitură. Lui Elisabeth i s-a cutremurat tot corpul de la impact, iar fața i-a fost împroșcată de stropi de salivă. Pierzându-și echilibrul, diavolul s-a agățat de marginea trăsurii, la fel cum făcuse Nathaniel cu câteva secunde în urmă, rupând așchii din lemnul cioplit în momentul în care a încercat să se agațe. Fiecare gheară era lungă cât degetul unui om. Murdară și încovoiată. Ar fi sfâșiat-o dintr-o lovitură. Ochii strălucitori arătau că exact asta urmărea să facă.

Dar lovitura pe care i-o aplicase ea a lăsat o urmă vizibilă pe botul acoperit cu solzi. Saliva sfârâia pe bara de fier din mâinile ei, evaporându-se precum apa turnată într-o cratiță încinsă. Elisabeth și-a schimbat perspectiva. Bara era din fier.

Prinzând curaj, a rotit-o din nou și a simțit un scrâșnet care i-a fost pe plac. Diavolul a început să șchiopăteze. Ghearele au dat drumul trăsurii. Când a lovit pământul, s-a dat de-a dura și apoi a rămas întins, luptându-se să se ridice, iar din capul rănit îi ieșeau firișoare de aburi. Ceilalți diavoli au sărit peste trupul lui, cu ochii nedezlipiți de trăsură.

Elisabeth s-a întors înspre Nathaniel, în timp ce din armă încă ieșeau aburi.

— Atât de aproape, a zis ea.

Nathaniel i-a aruncat o privire, apoi încă una, urmată de o a treia, înainte de a-și îndrepta atenția în spate.

— Fac tot ce-mi stă în puteri, a asigurat-o el.

Trăsura a luat o altă cotitură. Cineva a țipat. Unul dintre cai s-a ridicat în două picioare, zbătându-se în ham; un coș de verze s-a împrăștiat pe drum. Lăsaseră străzile lăturalnice, pustii, în urmă. În

timp ce înaintau în zigzag, evitând trăsuri și căruțe, Elisabeth a surprins pentru o clipă, în lumina lămpilor, chipurile uluite ale trecătorilor. Pietonii s-au îngrămădit înspre cotul drumului, fugind din calea lor.

În spatele lor a apărut, de după curbă, primul diavol. Nu s-a deranjat să își facă loc printre celelalte vehicule, ci a luat-o de-a dreptul, sărind peste trăsurile care îi ieșeau în cale ca și cum ar fi fost niște pietroaie așezate de-a latul unui râu. Cărbuni și mere și ustensile de bucătărie zburau în toate părțile. Oamenii se dădeau în spate, protejându-și capul cu mâinile, în timp ce pe stradă se instala haosul.

— Oprește-te! a strigat Elisabeth. Oamenii o să fie răniți.

— Ce propui să fac? Să ridic steagul alb? Să îi rog politicos pe diavoli să nu ne mănânce?

Un mușchi se contracta pe falca lui Nathaniel, trădându-i frustrarea.

— Folosește-ți puterile magice! a exclamat ea, uimită că trebuia să fie ea cea care făcea sugestia.

Timp de câteva secunde crunte, Nathaniel a părut că ar putea izbucni în râs.

— Vrăjitoria presupune atenție, i-a răspuns el. Concentrare. Există limite. Nu pot arunca cu vrăji în jur în timp ce...

A cârmit trăsura, cât pe ce să lovească o căruță care nu se dăduse la o parte din drumul lor destul de repede. Poneiul înhămat la căruță s-a speriat de copitele cailor lui Nathaniel și s-a izbit de o tarabă plină de coșuri cu hering. Pavajul a dispărut sub un potop de solzi argintii. Elisabeth s-a ferit în momentul în care roțile trăsurii au făcut ca un pește să zboare, rotindu-se, peste capetele lor.

— Te-am văzut aducând la viață o întreagă curte plină de statui, a zis ea. Ești magistru. Oamenii ăștia se bazează pe tine. Protejează-i.

I-a comunicat printr-o singură privire că o găsește dificilă, enervantă și, probabil, nebună, dar, în timp ce goneau către o piațetă, a tras de frâie și a întors trăsura. Elisabeth s-a încordat când roțile au sărit în întoarcere. S-au târât apoi, până ce s-au oprit opintindu-se pe pietrele de pavaj, aproape de clădirile impozante de cărămidă care împrejmuiau piațeta, cu o fântână interpusă între ei și stradă.

Îndată ce trăsura s-a oprit, Elisabeth s-a cățărat de pe bancheta vizitiului pe acoperișul de lemn. De aici putea vedea tot drumul pe care îl străbătuseră după ce intraseră pe strada principală. A constatat harababura de căruțe răsturnate, cai nărăvași, legume împrăștiate. Adierea nopții purta strigătele oamenilor, amestecate cu nechezatul strident al cailor. Și mai aproape, o mână de vânzători de lângă fântână dădeau zor să își încarce căruțele. Pietonii văzuseră trăsura venind și deja goliseră piațeta. Câțiva întârziați urcau în grabă scările clădirilor învecinate, unde erau repede trași înăuntru. Ușile se trânteau. Fețe erau lipite de ferestre. În aer plutea miros de castane coapte și, în ciuda a tot, lui Elisabeth i-au chiorăit mațele.

Ochii i s-au plimbat peste haosul din jur. La început nu a văzut nici urmă de diavoli. Apoi a zărit o spinare acoperită de solzi, cocoșată, care se furișa printre căruțele abandonate; o pală de aburi s-a ridicat din spatele unei căruțe răsturnate. Elisabeth a privit fix acel punct, până când a văzut un diavol dând târcoale, iar inima i-a sărit în piept la vederea lui. Partea stângă a capului îi era arsă, iar ochiul stâng, o rană purulentă. Era diavolul pe care îl lovise ea din trăsură.

— Cât de greu de ucis sunt? a întrebat ea când Nathaniel a urcat peste balustradă și a venit lângă ea.

— Depinde ce înțelegi prin a ucide.

Vântul i-a răvășit părul și i-a fluturat mantia.

— Nimic din ceea ce vine din Celălalt Tărâm nu poate fi doborât în tărâmul muritorilor, ci doar izgonit înapoi, acasă. Duhul lor continuă să trăiască după ce trupurile le sunt nimicite.

Părea primejdios să vorbești în acea liniște tensionată, grea, care se așternuse peste piațetă. Elisabeth a observat că cineva își pierduse pălăria, care fusese aruncată în apa din fântână. Mănușa unei doamne zăcea în jgheab. Diavolii dădeau târcoale în apropiere, strecurându-se prin zigzagul de căruțe. Se despărțiseră și înaintau din șase direcții diferite.

Elisabeth a reformulat întrebarea:

— De câte ori trebuie să îi lovesc până să nu se mai ridice din nou?

Nathaniel a strâmbat din buze.

— Cred că o să-ți dai tu seama, Scrivener. Nu duci lipsă de entuziasm. Acum, lasă-mă câteva clipe. Am nevoie de cincisprezece

secunde. Poate douăzeci.

A închis ochii.

Elisabeth își imaginase că vrăjitoria se produce pe loc, ca atunci când scoți o sabie din teacă. Acum, văzând expresia imobilă de concentrare așternută pe fața lui Nathaniel, s-a întrebat, pentru prima dată, cum o fi să faci o vrajă. Efortul pe care îl cerea – nu al trupului, ci al minții.

Nathaniel a tras aer în piept și a început să vorbească, fără să deschidă ochii. Cuvintele în enohiană i se desprindeau de pe buze, tăioase, împungând aerul. Vântul s-a întețit, șuierând în jurul lui, ridicând în văzduh frunze și bucăți de ziare și biciuind jetul de apă al fântânii. Lui Elisabeth i s-a ridicat părul de pe brațe. Expresia de pe fața lui Nathaniel a rămas complet senină.

Nu era la fel cu a scoate o sabie din teacă. Era ca și cum ai comanda o armată. Ca și cum ai deveni un zeu.

Deasupra lor, cerul s-a întunecat. S-au strâns nori negri, care se buluceau unul în altul, formând deasupra piațetei un vârtej în fierbere. Aerul a devenit greu din pricina umezelii. Lumina felinarelor a scăzut. O strălucire verzuie a apărut undeva în adâncul norilor, scăldând totul în crepusculul straniu care precedă furtuna.

Orice făcea Nathaniel, diavolii nu aveau de gând să îi acorde cincisprezece secunde. În momentul în care și-a început incantația, diavolul cu ochiul distrus a țâșnit înainte. A mârâit la ceilalți, dându-le un ordin. Cei doi demoni aflați de o parte și de alta a lui au sărit înspre piațetă, iar mușchii li se contractau cu putere la fiecare pas, astfel că se deplasau spre trăsură cu o viteză incredibilă. Limbile le atârnau din gură, roșii și pline de aburi.

Elisabeth și-a dat părul răvășit de vânt de pe față și a ridicat bara deasupra umărului. Învârtejeala furioasă a norilor corespundea senzației groaznice de agitație din stomacul ei.

S-au zărit dinți lucind. Elisabeth a rotit bara. O trosnitură a despicat noaptea și o explozie de limbi de foc de culoarea smaraldului i-a pârjolit vederea.

Când a reînceput să vadă, a descoperit că stătea încă în picioare. Amândoi diavolii zăceau pe pământ, în fața trăsurii. Primul era întins, cu gâtul îndoit într-un unghi nefiresc. Ea făcuse asta. Dar altceva se

întâmplase cu al doilea. Acesta zăcea într-o grămadă încâlcită, iar carnea lui arsă pocnea și sfârâia ca friptura în tigaie.

Nathaniel și-a întins mâna. Fulgere de culoarea smaraldului au spintecat norii, au strălucit o dată, de două ori, cu un trosnet ascuțit și un bubuit răsunător, care a zguduit pământul și a făcut să zdrăngănească geamurile – iar când s-a stins, un alt diavol zăcea, pârlit, pe jos. Între degetele lui Nathaniel dansau scântei. S-a întors să lovească următorul diavol.

Acesta era șeful, cel cu ochiul distrus. În timp ce Elisabeth și Nathaniel erau ocupați cu ceilalți, acesta dăduse târcoale unei căruțe răsturnate pe stradă. Acum stătea acolo, urmărindu-i în tăcere, cu buzele dezgolindu-i dinții.

Un fulger a răzbătut prin nori, răsfirându-se într-un labirint încâlcit de filamente zimțate. Puterea se unduia în jurul lui Nathaniel, gata să răspundă la chemarea lui. Dar el nu a acționat.

Se uita fix la piciorul din față al diavolului, sprijinit de căruță, acea căruță ce apăsa pe pieptul unui băiat care fusese prins dedesubt când căruța se răsturnase. Băiatul părea mai mic decât Elisabeth, iar fața lui slabă, inconștientă, era întoarsă într-o parte. O mână de oameni priveau de la o oarecare distanță, strânși ciorchine lângă o clădire unde nu li se permisese să intre. O femeie din fruntea grupului țipa; doi bărbați tineri o țineau în loc. Toți trei aveau același păr roșcat ca băiatul de sub căruță.

— Nu pot, a zis Nathaniel.

Buzele abia dacă i s-au mișcat, de parcă era în transă.

— Nu fără să îl lovesc și pe el.

Elisabeth a reacționat instinctiv, pregătindu-se să sară din trăsură.

— O să îl atrag în altă parte, a zis ea.

El a prins-o de braț.

— Exact asta vrea diavolul, s-a răstit el. Să te atragă undeva unde să fii singură, astfel încât să fii o țintă mai ușoară. Nu fi tâmpită, Scrivener.

Elisabeth s-a uitat la băiat, care avea să moară dacă nu făceau ceva, apoi iar la Nathaniel. *Nu fi tâmpită.*

— Așa îi spui tu? a întrebat ea.

Ceva indescifrabil a trecut pe fața lui Nathaniel. I-a dat drumul,

încălțările lui Elisabeth au lovit pietrele de pavaj. A înaintat către diavol traversând piața goală, în timp ce vântul purta pe lângă ea foi de ziar. A cântărit bara de fier în mâini. Diavolul și-a dezgolit și mai mult dinții, într-un rânjet neomenesc. Ghearele i s-au contractat, împingând și mai tare căruța peste băiatul prins dedesubt. Nu avea să se miște decât în ultima secundă.

Un fulger a strălucit în spatele ei, luminând strada într-un val verde. Elisabeth nu și-a luat ochii de la demon.

O picătură de ploaie a căzut pe pământ, la picioarele ei. A început să alerge, simțind că bara devine o extensie a brațului ei. După asta, toate s-au mișcat repede. Colți, gheare, mârâituri. Impactul care a zdruncinat-o până la os al armei ei ricoșând dintr-un corn, o fâșie strălucitoare de durere care i-a distrus umărul. Cu fiecare răsuflare, inhala duhoarea de hoit și de sulf. Și-a concentrat întreg efortul pentru a păși înapoi în timp ce evita loviturile diavolului, atrăgându-l departe de băiatul inconștient.

Ploaia a început să cadă serios, revărsându-se asupra piațetei curgându-i în ochi și împăienjenindu-i privirea. Un alt fulger l-a transformat pe oponentul care se mișca în jurul ei într-o gravură din lumini și umbre. Un al doilea fulger, apoi un al treilea. Oare Nathaniel îi ratase pe ceilalți diavoli? Nu ar fi trebuit să fi rămas decât doi. Când s-a răsucit ca să vadă, a observat mai multe siluete târându-se înspre ea, cu ochii sclipind asemenea unor tăciuni prin perdeaua de ploaie. Prea mulți ca să îi poată număra. Cuprinsă de groază, a stat în cumpănă.

Nu a simțit durere – dar, dintr-odată, lumea s-a întors într-o parte și pietrele de pavaj i-au venit în întâmpinare, reci și ude și murdare, împingând-i aerul afară din plămâni. Bara a alunecat departe de ea. S-a străduit să respire, dar i se părea că o menghină îi strânge pieptul.

Un fulger a despicat aerul atât de aproape, încât o secundă o fost sigură că fusese lovită de trăsnet. Apoi corpul aburind al șefului diavolilor s-a prăbușit lângă ea, iar lumina din singurul lui ochi roșu a început să pălească.

— Ține-te bine, Scrivener.

Niște brațe au ridicat-o de jos, adunând-o în poala lui Nathaniel.

— Băiatul, a zis ea cu voce răgușită.

— E cu familia lui, i-a răspuns Nathaniel. Nu-ți face griji. O să fie bine.

Dar noi nu o să fim. Erau prea mulți diavoli. Erau înconjurați. Și-a ridicat privirea spre ochii cenușii ai lui Nathaniel, întrebându-se dacă fața lui va fi ultimul lucru pe care îl vedea. Picături de ploaie i se scurgeau pe nas și îi atârnau de genele negre. De atât de aproape, și-a zis ea, ochii lui nu păreau la fel de cruzi cum își imaginase odată. Fusese atât de înspăimântată de el înainte, încât nu se gândise prea mult cât de chipeș era, ceea ce acum i se părea o risipă cumplită.

Nathaniel a încruntat din sprâncene, ca și cum ar fi văzut pe fața lui Elisabeth ceva care l-a tulburat. A întors privirea în altă parte, chinuindu-se să vadă ceva prin perdeaua de apă.

— Silas? a întrebat el.

— Da, stăpâne.

În furtună, vocea servitorului suna doar puțin mai tare decât o șoaptă.

Elisabeth uitase de Silas. Se chinuia să își țină ochii deschiși. Și iată-l – îmbrăcat impecabil, stând fără niciun efort în echilibru în vârful unui acoperiș, mult deasupra lor. Se uita la scena de jos cu un interes detașat, fără nicio milă. Silueta lui suplă era neatinsă de ploaia care cădea.

Cum o fi reușit să ajungă tocmai acolo, sus?

Umbrele înaintau din toate părțile. Elisabeth le vedea profilându-se cu colțul ochiului, răspândindu-și prin ceață duhoarea de hoit.

— Ne-ar fi de folos puțin ajutor, după ce termini de admirat priveliștea, a zis Nathaniel.

Silas a zâmbit.

— Cu plăcere, stăpâne.

Și-a scos mai întâi mănușa dreaptă, apoi pe cea stângă și le-a lăsat pe amândouă să alunece cu grijă în buzunar. Apoi a pășit de pe marginea acoperișului, pe o pantă de patru etaje.

După asta, Elisabeth l-a pierdut din vedere. Și-a închis ochii din cauza strălucirii argintii a cerului acum gol, în timp ce, din toate părțile, răsuna un cor de urlete și de scrâșnete și de răcnete, punctate din când în când de un zgomot produs de izbirea de un perete a ceva moale și greu. Toate astea veneau de departe. Gândurile i se opriseră

la o singură imagine: mâinile lui Silas când își scosese mănușile.

Nu avea unghii. Ci gheare.

— Elisabeth? a zis Nathaniel, iar sunetul numelui ei a urmărit-o în întuneric.

Capitolul 10

ELISABETH S-A TREZIT scăldată de lumina soarelui. Cu toate că habar nu avea unde se află, o învăluia o senzație tihnită de bine. Când s-a foit, cearșafurile de mătase au foșnit pe pielea ei goală. Când a întors capul, locul strălucitor și neclar în care se afla a luat forma unui dormitor. Pereții erau acoperiți cu un tapet cu motive de liliac, iar mobila delicată părea că s-ar putea sparge dacă, din greșeală, cineva s-ar sprijini prea tare de ea, ceea ce, presupunea Elisabeth, însemna că e scumpă.

Nu era singură în cameră. În apropiere a răsunat plăcut un clinchet de porțelan. A ascultat câteva clipe, apoi s-a ridicat în capul oaselor în pat, iar o plapumă i-a căzut de pe umeri. Nedumerită, s-a studiat pe sine însăși. Purta una dintre cămășile ei de noapte de rezervă, iar brațul îi fusese bandajat cu grijă. Mai mult decât atât – cineva îi făcuse baie și îi pieptănase părul.

Capul îi pulsa de durere. S-a pipăit ușor cu degetele și a descoperit o umflătură pe scalp, dureroasă la atingere. Poate că asta explica de ce nu reușea să își amintească nimic. În cealaltă parte a camerei, Silas stătea cu spatele la ea, ocupat să ridice un capac de pe o cutie cu zahăr. Era îmbrăcat, ca de obicei, în livreaua lui de culoarea smaraldului și se părea că îi pregătește o cană de ceai.

— Unde sunt? a întrebat ea.

— Ești într-una dintre camerele de oaspeți din casa stăpânului meu, i-a răspuns Silas. Am considerat că e mai sigur să te aducem aici după atac.

Atac. Privirea i s-a fixat asupra mănușilor lui de un alb imaculat, iar sângele i-a înghețat în vene.

Întâmplările din noaptea trecută i-au venit în minte într-un iureș: mârâielile și haosul, fulgerul și ploaia și împreună cu ele amintirile despre călătoria către Brassbridge, cele pe care, nu se știe cum, le reprimase. Își amintea acum cât se poate de limpede felul în care Silas o prinsese în pădurea de lângă han; cum o făcuse să uite că ochii lui

erau galbeni, și nu o singură dată, ci de nenumărate ori. De fiecare dată când ea era pe cale să îi descopere identitatea, el îi îndrepta gândurile în altă parte.

— Ești demon, a zis ea.

Vocea i-a sunat strident în camera delicată, prea tare, nelalocul ei printre florile de liliac și porțelanul fin.

Silas și-a înclinat capul, recunoscând ceea ce era evident.

— Vrei zahăr în ceai, domnișoară?

Elisabeth nu a răspuns. S-a strecurat în cealaltă parte a patului, cât mai departe cu putință, și a înșfăcat un sfeșnic de pe noptieră. Era greu, făcut din argint solid.

— Știu ce ești, l-a avertizat ea. Nu mă poți face să uit din nou.

El a amestecat ceaiul o ultimă dată și a așezat cu mare atenție lingurița pe un șervet împăturit.

— Se întâmplă să ai dreptate. Dovedești o rezistență surprinzătoare la influența mea; nu cred că aș mai fi putut continua multă vreme.

— Ce vrei să spui prin influența ta? a întrebat ea. Ce mi-ai făcut? Și de ce?

Silas s-a întors. Abia dacă a privit-o cum tremura și ținea strâns un sfeșnic, gata la cea mai mică sperietură să i-l arunce în cap. După câteva secunde de tăcere plină de înțelesuri, Elisabeth a fost nevoită să admită că el avea dreptate.

— Oamenii ăștia, a oftat Silas. Niște ființe atât de impresionabile! Măcar nu ai țipat și îți mulțumesc pentru asta. Unora dintre demoni le place să audă țipetele și rugămințile muritorilor de a le cruța viața, dar eu nu am avut niciodată o slăbiciune pentru melodramă, cu excepția cazului când se limitează la operă.

Ochii i s-au îndreptat înspre sfeșnic.

— Ăla nu o să-ți fie de niciun folos, să știi.

Încet, Elisabeth l-a lăsat în jos, până pe cuvertură. L-a urmărit pe Silas în cealaltă parte a camerei. Când a așezat tava lângă ea, Elisabeth a tresărit, dar el s-a retras fără să o atingă și a rămas în picioare, cu mâinile strânse politicos la spate. La fel cum stătuse și în desiș. Elisabeth se întreba dacă Silas încerca să arate mai puțin amenințător, un gând atât de neobișnuit, încât i-a scăpat un hohot de

râs.

— Ce este? a vrut el să știe.

— Nu știam că demonii pot face astfel încât să arate ca noi. Mă așteptam...

Nu era sigură la ce se aștepta. Coarne și solzi, ca un diavol. În mod sigur nu se aștepta ca el să fie *frumos*.

— La altceva, a terminat ea.

Pe fața lui Silas a trecut umbra unui zâmbet. Părul nu îi era pudrat, așa cum a presupus ea prima dată. Totul la el era de albul imaculat al marmurei, până la genele lungi și pale care îi umbreau ochii sulfurii.

— Demonii de stirpe nobilă ca mine sunt capabili să își schimbe forma în funcție de dorințele stăpânilor lor. În societate mă arăt ca o pisică albă, dar când sunt acasă ori fac comisioane, Master Thorn mă preferă în felul ăsta. Altfel sunt, cum zici tu, „altceva".

Pe Elisabeth a străbătut-o un fior. I-au venit în minte cuvintele de avertizare din Lexicon, Conform grimoarului, simplul fapt de a vorbi cu un demon era primejdios. Dar, după tot ce făcuse Nathaniel pentru a o aduce în oraș în siguranță, nu credea că ar fi lăsat-o singură cu Silas dacă acesta reprezenta o amenințare. Și-a amintit noaptea din Blackwald, sunetul liniștit al râsului lui Silas, felul în care cei doi glumeau ca niște vechi prieteni.

— Te rog, i-a întrerupt vocea lui Silas șirul acestor gânduri ciudate. Nu ai vrea să-ți bei ceaiul?

A stat în cumpănă înainte de a întinde mâna să ia ceașca. Aburul i-a învăluit fața când a sorbit cu grijă, simțind privirea întrebătoare a lui Silas. Ochii i s-au mărit de surprindere.

— E bun.

De fapt, era cel mai bun ceai pe care îl gustase în viața ei. Nu era ceea ce se așteptase, având în vedere că fusese făcut de un...

A pus cana jos, iar aceasta a zăngănit, împroșcându-i degetele cu lichid fierbinte. Căldura și aburul i-au trezit brusc în minte amintirea viscerală a bărbatului care îi acoperise gura cu mâna, a răsuflării lui umede pe gâtul ei. Apoi felul în care pur și simplu *dispăruse,* ca și cum l-ar fi înghițit pământul. Ce îi făcuse Silas?

— L-am omorât, domnișoară, a zis ușor demonul. Și el ți-ar fi făcut același lucru ție și nu ai fi fost prima lui victimă. Am mirosit asta la el

– atâta moarte! Nu e de mirare că diavolii au fost dispuși să îl urmeze.

Elisabeth a scos un sunet înăbușit.

— Îmi poți citi gândurile?

— Nu tocmai.

— Atunci cum ai...

— Am petrecut sute de ani observând spița omenească de când sunt în slujba familiei Thorn. Nu vreau să te insult, dar nu sunteți niște ființe prea complicate.

Elisabeth s-a înfiorat, privindu-și insistent mâinile, apoi ceașca mult-prea-perfectă de ceai, întrebându-se ce altceva ar fi putut spune Silas despre ea doar privind-o.

— Nu te simți bine? Poate că ar trebui să te mai odihnești.

Ea a scuturat din cap, ferindu-și privirea.

— M-am odihnit, destul.

— În cazul ăsta, am vești care s-ar putea să-ți ușureze inima.

A ridicat un ziar de pe noptieră și i l-a dat. L-a luat cu precauție, aruncând o privire la mănușile lui, dar nu a văzut nicio urmă de gheare.

— Atentatul la viața ta a ajuns deja în paginile ziarelor de dimineață.

Nu-i venea să creadă. Titlul de pe prima pagină suna astfel: SUSPECTĂ... SAU EROU? și era însoțit de un desen înfățișându-i pe Nathaniel și pe ea stând pe acoperișul trăsurii în timp ce diavolii se apropiau din toate părțile. Fulgerul lui Nathaniel spinteca cerul hașurat, iar artistul își luase libertatea de a înlocui bara de fier cu o sabie. Ochii i s-au întors la titlu.

— E vorba despre *mine?*

Silas a înclinat din cap.

Neîncrezătoare, a început să parcurgă articolul. „Tânăra femeie, identificată de o sursă anonimă drept o anume domnișoară Elisabeth Scrivener, a dat dovadă de un curaj și o energie ieșite din comun în a le ține piept atacatorilor demonici, mergând până acolo încât a salvat viața unui spectator neajutorat... Se crede că a sosit în Brassbridge ca suspectă în faptele de sabotaj din Marea Bibliotecă, cu toate că trebuie să punem la îndoială înțelepciunea Magisteriumului în a o desemna suspectă câtă vreme atentatul violent la viața ei sugerează

exact opusul. E limpede că adevăratul vinovat a sperat să o reducă la tăcere prin orice mijloace...”

Obrajii lui Elisabeth s-au îmbujorat pe măsură ce articolul continua să vorbească elogios despre „informații de la sursele noastre de încredere” cum că ea învinsese cu o singură mână „un Malefict dezlănțuit înainte ca acesta să pună în pericol viețile unor nevinovați din pitorescul sat Summershall”. Apoi, lucru enervant, coloana următoare îi era dedicată „Magistrului Nathaniel Thorn, cel mai dorit burlac din Austermeer – oare când o să-și aleagă o mireasă?”.

Ceva nu îi dădea pace și s-a întors la începutul articolului, ca să recitească primele câteva propoziții.

— Ia stai puțin, a dat ea glas descoperirii. Aici scrie *fapte* de sabotaj.

Silas a întins mâna către ea. Elisabeth s-a crispat, dar el nu a făcut decât să întoarcă pagina. Aruncându-și ochii peste continuarea articolului, i s-a oprit răsuflarea.

— S-a produs un atac asupra Marii Biblioteci din Knockfeld?

Buzele i se mișcau pe măsură ce înainta prin textul dificil de parcurs.

— „Un alt Malefict de Categoria Opt... trei gardieni uciși, inclusiv Directoarea... socotit la început un tragic accident, acum se crede că are legătură cu incidentul din Summershall.” S-a întâmplat cu două săptămâni înainte de Cartea Ochilor!

A ridicat privirea către Silas.

— De ce mi-ar ușura inima așa ceva?

— Noaptea trecută ți-a schimbat considerabil situația. Audierea ta a fost anulată în toiul protestului public provocat de presă. Îndată ce te vei fi refăcut îndeajuns pentru un drum cu trăsura, Master Thorn a primit instrucțiuni să te ducă direct în fața Cancelarului.

Elisabeth a stat așa, neîncrezătoare, inhalând mirosul de cerneală ieftină și de hârtie de ziar. Își simțea capul gol și în minte îi răsunau cuvintele lui Silas.

— De ce vrea Cancelarul să mă vadă? a întrebat ea.

— Nu mi s-a spus.

Ceva care aducea a milă a umbrit trăsăturile de alabastru ale demonului.

— Poate ar trebui să te îmbraci. Pot să te asist, dacă vrei. Mi-am luat libertatea de a modifica selecția de azi.

Elisabeth a încruntat din sprâncene. Cea mai bună rochie a ei stătea agățată într-un cârlig în șifonier, prelungită cu bucăți de mătase la modă. Acum părea că o să i se potrivească. Oare Silas făcuse asta? Și-a atins părul pieptănat cu grijă, amintindu-și de faptul că observase mai înainte că cineva o îmbăiase și îi schimbase hainele. Când a realizat cine, a avut un șoc.

— M-ai dezbrăcat?

— Da. Am zeci de ani de experiență...

Citindu-i oroarea de pe chip, a ridicat împăciuitor o mână.

— Îmi cer scuze. Nu mă interesează absolut deloc corpul omenesc. Nu în sensul carnal. Uit, uneori... Ar fi trebuit să spun mai devreme.

Elisabeth nu era genul care putea fi luată de proastă.

— Am citit eu ce le fac demonii oamenilor. Ne torturați, ne omorâți, ne mâncați măruntaiele. Mai ales măruntaie de fecioare.

Silas a strâns din buze.

— Carne de om mănâncă demonii inferiori. Aceia sunt niște creaturi primare, cu pofte vulgare.

— Și tu ești atât de diferit?

Buzele lui s-au subțiat și mai mult. În mod neașteptat, în ochii lui galbeni a strălucit ofensa, iar când a vorbit, sunetele lui politicoase, șoptite, au sunat ușor sacadat:

— Demonii de stirpe nobilă nu consumă nimic altceva decât forța vitală a muritorilor și, chiar și așa, numai după ce ne-am târguit pentru ea. Nimic altceva nu ne interesează.

S-a așezat la loc, cu inima bătând să îi spargă pieptul. Încet, încet, s-a liniștit. Silas părea că spune adevărul. Nu încerca să ascundă faptul că era rău, ci doar să clarifice natura fărădelegilor lui. În mod ciudat, a făcut-o să simtă că poate avea încredere în el, în această problemă, cel puțin.

S-a gândit la șuvița argintie din părul lui Nathaniel, atât de neobișnuită la un băiat de 18 ani. *Cât din viață i-ai luat?* s-a întrebat ea.

— Destul, a zis Silas, aproape prea încet ca să îl audă. Acum, dacă ești sigură că nu ai nevoie de ajutor...

— Nu, mulțumesc, a zis ea repede. Mă pot pregăti fără niciun ajutor.

Sprâncenele lui ridicate i-au dat de înțeles că se cam îndoia, dar, cu toate acestea, s-a înclinat politicos din ușă, lăsând o pe Elisabeth singură cu o mie de întrebări și o ceașcă rece de ceai.

Când a deschis ușa, cincisprezece minute mai târziu, Silas nu se vedea pe nicăieri. Și-a scos capul pe ușa camerei și a privit pe coridor. Cu toate că nu petrecuse niciodată prea mult timp într-o casă adevărată, aceasta părea imensă în comparație cu casele din Summershall. Coridorul se întindea pe o distanță considerabilă, prevăzut cu lambriuri din lemn închis la culoare și cu un număr uimitor de mare de uși. Dintr-un anume motiv, toate draperiile erau lăsate, reducând astfel lumina zilei însorite la o penumbră crepusculară.

S-a strecurat afară și a străbătut coridorul. Deși impozantă, casa avea un aer părăsit. Nu a văzut servitori, demonici ori de alt fel, iar aerul era atât de nemișcat, încât ticăitul sistematic al unui ceas cu pendulă aflat undeva, în conac, părea a reverbera prin talpa încălțărilor ei asemenea bătăilor de inimă. Peste tot se simțea un ușor miros de combustie eterică, ca și cum magia s-ar fi impregnat în însăși fundația clădirii.

După câteva cotituri pe coridoarele labirintice, mirosul s-a intensificat. A mers când într-o parte, când în alta, adulmecând aerul, și în cele din urmă a stabilit că mirosul se strecura pe sub o anume ușă închisă: o ușă ale cărei scânduri erau acoperite cu un strat moale de praf, iar lemnul din jurul mânerului ornat era plin de scrijelituri, ca și cum mâna cuiva ar fi alunecat în mod repetat încercând să o descuie.

Elisabeth a stat în cumpănă. Nu avea de gând să se atingă de o ușă cu aspect sinistru dintr-o casă de vrăjitor. Dar poate că...

Ținându-și răsuflarea, s-a aplecat și și-a pus ochiul în dreptul găurii cheii. Încăperea era întunecată. S-a aplecat în față.

— Domnișoară Scrivener, a răsunat în spatele ei vocea blândă a lui Silas.

A făcut un salt lovindu-se de perete destul de tare încât să îi

clănțăne dinții. Cum se mișcase Silas atât de silențios? Făcuse același lucru cu bărbatul de cu o seară în urmă, chiar înainte să îl omoare.

Silas afișa o expresie distantă, sculptată parcă în marmură, dar a vorbit la fel de politicos ca întotdeauna:

— Nu am vrut să te iau prin surprindere, dar îmi e teamă că e mai bine să stai departe de încăperea asta.

— Ce e înăuntru?

Elisabeth avea gura uscată ca iasca.

— Nu ai vrea să știi. Pe aici, te rog.

A condus-o înapoi pe unde venise, apoi de-a lungul unei scări largi, arcuite, uriașă și acoperită cu catifea, care cobora până în hol, cu două etaje mai jos. Deasupra capului ei atârnau candelabre neaprinse, ale căror cristale sclipeau în lumina obscură, iar ecoul pașilor îi răsuna pe marmura în carouri. Măreția locului i-a adus în minte un castel părăsit din basme. Imaginația ei a dat la o parte atmosfera mohorâtă de părăsire și a înlocuit-o cu lumină și râsete și muzică, în timp ce se întreba de ce era păstrată casa în acest fel, când ar fi putut fi un loc atât de frumos.

— Master Thorn o să ni se alăture în scurt timp, a zis Silas.

Apoi a adăugat:

— Poți arunca o privire pe aici, dacă vrei.

Fără a i se fi dat permisiunea, Elisabeth traversase deja holul și luase în mână un sfeșnic făcut din cristal solid. Cu un sentiment de vinovăție, l-a lăsat jos. În timp ce făcea asta, ochii cenușii ai lui Nathaniel s-au reflectat prin fațetele lui, multiplicați de zeci de ori, iar Elisabeth a scos un strigăt de surpriză – dar când s-a răsucit, în spatele ei nu era nimeni. Cristalul reflectase un portret atârnat pe perete. Iar bărbatul din portret era prea bătrân să fie Nathaniel, cu toate că îi semăna foarte bine, până chiar și la șuvița argintie din părul negru. Zâmbetul lui, pe de altă parte... era cald și bun și deschis, mult mai fericit decât orice zâmbet pe care l-a văzut ea vreodată pe fața lui Nathaniel.

— Tatăl stăpânului meu, Alistair Thorn, i-a adus la cunoștință Silas. L-am slujit la vremea lui.

E mort, și-a dat ea seama, tresărind. *Sigur e mort.* Dintr-odată, s-a simțit stânjenită să privească în ochii lui. Privirea i s-a mutat pe pisica

albă pe care artistul o pictase în poala lui Alistair. Era o creatură grațioasă, cu blana lungă, surprinsă în timp ce își spăla lăbuța.

Aerul s-a mișcat, iar Silas a apărut lângă ea, studiind următorul portret, care înfățișa o femeie îmbrăcată într-o rochie mov. De data aceasta, Elisabeth a recunoscut în expresia ei ceva din Nathaniel, felul în care în ochi îi sclipea râsul reținut al unei glume nerostite. Pe fața ei arăta binevoitor, nu batjocoritor, luminat de iubire.

Silas a zis:

— Mama lui, Charlotte.

Elisabeth s-a simțit cuprinsă de melancolie.

— E frumoasă.

— Era.

Elisabeth l-a privit pe Silas, cu buzele depărtate într-o scuză, dar el era lipsit de orice expresie, cu ochii fixați încă asupra portretului. S-a simțit imediat ridicolă că era cât pe ce să își ceară scuze de la un demon – o ființă care nu iubise pe niciunul dintre ei, căci demonii nu puteau simți iubire, compasiune sau dor.

În tăcere, Silas a arătat spre al treilea și ultimul portret.

Elisabeth a făcut un pas înainte și l-a examinat de aproape. Pictura înfățișa un băiat, să fi avut vreo 7 ani, palid și grav, cu un guler negru încheiat la nasturi până sub bărbie. Arăta foarte serios. Poate din cauză că era moștenitorul familiei Thorn. Oare știuse încă de pe atunci ceea ce se povestea despre Baltasar? Era ciudat să se gândească la Nathaniel ca la un copil. Nevinovat.

— Deci nu s-a născut cu șuvița argintie în păr, a zis ea în cele din urmă, privind la Silas.

— Nu, într-adevăr. Argintiul e semnul învoielii noastre. Fiecare vrăjitor are unul, specific exclusiv demonului care îl slujește. Dar portretul nu îl înfățișează pe Master Thorn. Ci pe fratele lui mai mic, Maximilian. Acesta a murit la un an după ce a fost pictat portretul.

Elisabeth s-a dat în spate. I s-a ridicat părul pe brațe. Casa părea un mausoleu, cu săli goale, pline de fantome. Întreaga familie a lui Nathaniel dispăruse. Și-a amintit ce scria în Lexicon: *Pentru că, odată ce se cade la învoială cu un demon, este în interesul acestuia să își vadă stăpânul mort...*

— Ce s-a întâmplat cu ei? a șoptit ea, fără să fie sigură de această

dată dacă chiar își dorea să afle răspunsul.

Silas se afundase în tăcere. A avut nevoie de câteva secunde să răspundă, iar când a făcut-o, vocea lui șoptită a plutit prin hol asemenea ceții.

— Charlotte și Maximilian și-au găsit sfârșitul împreună, într-un accident. O tragedie lipsită de sens pentru soția și fiul unui vrăjitor. Știu ce gândești – nu am fost prin preajma lor când s-a petrecut accidentul. Alistair a urmat după numai câteva luni, iar de data asta am fost de față. S-a dovedit... un an dificil pentru stăpânul meu.

— Tu l-ai omorât, a zis Elisabeth. Pe Alistair.

Răspunsul lui Silas a venit ca o suflare, doar puțin mai tare decât ticăitul îndepărtat al ceasului cu pendulă.

— Da.

— Nathaniel știe?

— Știe.

Elisabeth s-a luptat cu această informație.

— Și cu toate astea... cu toate astea a hotărât...

— M-a obligat să intru în slujba lui imediat după ce s-a întâmplat. Nu avea decât 12 ani. Ritualul a fost cu siguranță înspăimântător pentru el, dar deja mă știa bine.

Silas s-a îndreptat spre un loc gol de pe lambriu, unde era o zonă liberă de pe lambriu pentru un ultim portret. Și-a ridicat mâna înmănușată și a atins ușor peretele.

— Vezi tu, am fost de față când a venit pe lume Master Thorn. L-am auzit rostind primele cuvinte, l-am privit făcând primii pași. Și o să fiu de față când Master Thorn moare, într-un fel sau altul, a zis el.

Elisabeth a mai făcut un pas în spate, cât pe ce să se lovească de un cuier. Nathaniel îi spusese că toți ceilalți din linia succesorală pentru titlu pieriseră, dar nu se așteptase la ceva de felul ăsta. Cu siguranță nu se așteptase ca el să fi rămas singur pe lume la numai 12 ani, tocmindu-se pe viața lui cu demonul care îi ucisese tatăl. Demonul care, într-o zi, avea să îl ucidă și pe el.

S-a auzit un scârțâit de trepte. Elisabeth s-a întors. Nathaniel cobora scările, cu o mână în buzunar, cu cealaltă deasupra balustradei. Arăta uluitor într-un costum scump, care i venea ca turnat, iar croiala vestei din brocart verde îi accentua umerii

puternici și talia îngustă. Elisabeth s-a holbat la el, încercând să împace atitudinea lui nepăsătoare cu ceea ce tocmai aflase. El i-a întors privirea la fel de insistent, cu o sprânceană ridicată, ca și cum ar fi provocat-o.

Când a ajuns la baza scărilor, Silas a mers imediat la el. Cu eficiența tăcută a unui valet profesionist, s-a apucat să facă mărunte ajustări hainelor lui Nathaniel: i-a aranjat manșetele, i-a îndreptat gulerul, i-a schimbat puțin felul în care îi cădea tunica. Apoi, cu o ușoară încruntare, i-a desfăcut lui Nathaniel cravata și i-a luat-o de la gât.

— Chiar trebuie să fie atât de strânsă? a protestat Nathaniel când Silas i-a legat din nou cravata într-o serie complicată de noduri, degetele lui înmănușate mișcându-se cu o siguranță agilă pe material.

Lui Silas i-ar fi foarte ușor să îl sugrume cu aia, și-a zis Elisabeth, uimită. Cu toate astea, Nathaniel părea complet relaxat, încrezător în ajutorul dat de servitorul său, de parcă în fiecare zi avea în jurul gâtului mâinile unui demon ucigaș.

— Mă tem că da, dacă vrei să fii elegant, i-a răspuns Silas. Și nu ne dorim să se repete incidentul cu Lady Gwendolyn.

Nathaniel a râs zeflemitor:

— De unde era să știu că dacă mi-o leg așa înseamnă că vreau să îi fac avansuri? Am lucruri mai bune de făcut decât să învăț semnale secrete cu batiste și cravate.

— Dacă m-ai fi ascultat, ți-aș fi spus și te-aș fi scutit de șampania aruncată în față – cu toate că, mai târziu, am auzit mai mulți oameni spunând că aceea a fost partea lor preferată a cinei. Gata.

S-a dat un pas în spate, admirându-și opera.

Nathaniel și a dus automat mâna la cravată, dar a renunțat când Silas și-a îngustat amenințător ochii galbeni. Cu un zâmbet strâmb, s-a grăbit să traverseze holul spre Elisabeth, cu încălțările bocănind pe podeaua de marmură.

— Ești gata, domnișoară Scrivener? a întrebat-o el, oferindu-i brațul.

Lui Elisabeth i-a sărit inima. Se poate să îl fi judecat greșit pe Nathaniel, dar în legătură cu un lucru avusese dreptate. Un vrăjitor chiar o voia moartă. Și undeva, afară, aștepta.

Un fior a pătruns-o până în oase. A încuviințat din cap și i-a luat brațul

Capitolul 11

TRĂSURA TRECEA PE lângă case înalte, mari, din piatră cenușie, așezate una lângă alta, foarte aproape, asemenea cărților într-un raft. Flori strălucitoare de degețel-roșu și de mătrăgună otrăvitoare se revărsau din jardiniere, iar garduri din fier forjat le mărgineau în față, păzite de statui și de gargui care întorceau capul la trecerea trăsurii Dispozitive heraldice erau sculptate pe frontonul de deasupra ușilor de la intrare. Multe dintre case erau, neîndoios, vechi de sute de ani, iar fațadele lor elegante erau învăluite într-o senzație de bunăstare intangibilă.

Elisabeth a privit o femeie care ieșea dintr-o caleașcă, cu cercei strălucitori în urechi. Un copilaș i-a deschis ușa, iar Elisabeth a presupus că e fiul femeii până în momentul în care aceasta i-a înmânat, nepăsătoare, pachetele de cumpărături, A văzut cum ochii băiatului au răspândit o lucire portocalie înainte să se închidă ușa. Nu era un băiat – era un demon.

— Întreg cartierul ăsta e locuit de vrăjitori? l-a întrebat ea pe Nathaniel.

Stomacul i se zvârcolea ca un cuib de șerpi. Sabotorul ar putea trăi într-una dintre aceste case. Ar putea-o urmări chiar în acel moment.

— Aproape numai de vrăjitori, a răspuns el, privind pe celălalt geam. Se numește Hemlock Park. Vrăjitorilor le place să se bucure de intimitate – demonii noștri sunt cam ca rufele murdare, nu un secret, ci un aspect al vieții noastre pe care oamenii de rând nu îl văd decât arareori și la care preferăm ca ei să nu se gândească prea mult. Pe aici întâlnești mult sânge străvechi, așa cum probabil că îți dai seama. Genealogii de vrăjitori care se întind în urmă pe sute de ani, ca a mea.

Curiozitatea lui Elisabeth a învins prudența.

— Credeam că toți vrăjitorii aparțin unor familii vechi. Nu trebuie să fii născut într-o astfel de familie?

— Bănuiesc că e adevărat în sensul că magia e o moștenire, a zis Nathaniel, aruncându-i o privire. Sau, mai degrabă, demonii. Un

demon de stirpe nobilă nu poate fi invocat decât de către cineva care îi cunoaște numele enohian, iar familiile își trec aceste nume din generație în generație ca pe niște moșteniri. Dar, uneori, un amator lipsit de moștenire magică dezgroapă numele unui demon de seamă în vreun text obscur și reușește să îl invoce. Trebuie să păstreze demonul în familie câteva zeci de ani înainte ca vechile familii să îi considere respectabili.

Amatori și criminali. Aceștia erau termenii în care se referea Lexiconul la oamenii care invocă demoni mai mici, precum diavolii. Adevărații vrăjitori nu se coborau la acest nivel.

Asta dacă nu cumva voiau să elimine un martor și să dea vina pentru crimă pe altcineva.

Tulburată, Elisabeth a tot răsucit ideea în minte în timp ce treceau pe lângă un parc plin de stejari bătrâni și de alei șerpuitoare acoperite cu pietriș, iar apoi pe lângă un teren ocupat de o pădure urbană, care a făcut-o să se simtă ca și cum se afla din nou pe lângă Blackwald. Trăsura a intrat pe o alee flancată de socluri de marmură. O pereche de grifoni de piatră stăteau în vârful lor, fâlfâindu-și cozile și expunându-și la soare aripile acoperite cu mușchi. În cele din urmă, dincolo de un gard viu a apărut o construcție, vizibilă mai întâi ca o explozie de lumină pe o cupolă de cupru.

— O, a șoptit Elisabeth, lipindu-și fața de geam. E un palat!

A simțit privirea lui Nathaniel ațintită asupra ei. Când a vorbit, a părut că, în mod ciudat, ezită să o corecteze:

— Nu, e doar Conacul Ashcroft.

Însă nu puteai spune „doar" cu referire la clădirea spre care se îndreptau, un conac alb imens, împrejmuit de grădini luxuriante. Linia acoperișurilor, punctată de turnuri, domuri și cornișe elaborate, semăna cu silueta unui oraș în miniatură, iar lumina soarelui trasa niște prisme orbitoare prin acoperișul de sticlă al unei sere alipite de una dintre laturile lui. Drept în față, aleea înconjura o fântână mare, iar când s-au apropiat, Elisabeth a văzut că apa se ridica singură, formând vârtejuri de stropi care își schimbau încontinuu forma: mai întâi a format un grup de fecioare transparente care săltau în aer asemenea unor balerine, unindu-se apoi într-o sferă rotitoare, iar acesta s-a desfăcut apoi într-o pereche de cai ridicați pe picioarele din

spate, ale căror coame azvârleau stropi de apă pe alee. Câteva picături au lovit geamurile trăsurii și au rămas pe sticlă, scânteind ca niște diamante.

— Și Silas zice că *eu* sunt extravagant cu vrăjile mele, a murmurat Nathaniel.

Elisabeth a făcut un efort ca să nu se mai uite cu gura căscată pe măsură ce se apropiau de conac. O mulțime de oameni stăteau împrăștiați pe lângă alee, dar, din câte își dădea ea seama, nu erau vrăjitori și nici măcar servitori. Purtau cu toții niște jachete de tweed maronii și țineau câte un carnet sub braț, uitându-se întruna la ceasul de buzunar, de parcă erau în mare grabă. Când au auzit că se apropie caleașca, și au ridicat privirile cu o expresie nerăbdătoare, avidă, ca niște câini care așteaptă să li se arunce niște resturi de la masă.

— Cine sunt oamenii ăștia? a întrebat Elisabeth, tensionată. Par că ne așteaptă pe noi.

Nathaniel s-a mutat ușor pe partea ei de trăsură, a privit afară și i-a scăpat o înjurătură.

— Cancelarul Ashcroft a permis accesul presei pe proprietatea lui. Bănuiesc că nu avem cum să scăpăm de ei. Curaj, Scrivener. O să se termine totul în curând.

Când Silas a deschis ușa, un val de sunete a inundat pe dată trăsura. Nimeni nu i-a aruncat vreo privire lui Silas; și-au ațintit atenția asupra lui Elisabeth în momentul în care a ieșit din trăsură, împingându-se între ei pentru o poziție mai bună, cât mai în față.

— Domnișoară Scrivener!

— Aveți un minut...

— Sunt Feversham de la *Brassbridge Inquirer*...

— Aici, domnișoară Scrivener!

— Ne poți spune ce înălțime ai, domnișoară Scrivener?

— Bună ziua, a zis ea, buimacă.

Toți bărbații semănau între ei. Nu mai văzuse niciodată până atunci atâtea mustăți adunate într-un singur loc.

— Îmi pare rău... Nu știu.

Crescuse de ultima dată când o măsurase Katrien.

— E adevărat că ai învins un Malefict de Categoria Opt în Summershall? a întrebat-o un bărbat, care deja mâzgălea frenetic în

carnet.

— Da, e adevărat.

— Complet singură?

Elisabeth a încuviințat din cap. Bărbatului mai să-i iasă ochii din cap, așa că a adăugat, binevoitoare:

— Mă rog, aveam o sabie.

Un alt bărbat îmbrăcat în tweed s-a strecurat mai aproape.

— Înțeleg că ai petrecut o groază de timp singură cu Magistrul Thorn. Și-a declarat intențiile?

— Aș vrea să o fi făcut, a zis Elisabeth. Jumătate din timp abia dacă a spus ceva inteligibil. Să îi cunosc intențiile ar fi de ajutor.

Nathaniel a părut să se înece.

— Nu a vrut să spună asta, i-a asigurat el pe toți, apucând-o pe Elisabeth de braț. E o bibliotecară sălbatică – crescută de păduchi de carte, cât se poate de tragic...

A tras-o afară din mulțime, în sus, pe scările din față ale conacului.

Pe ușile duble era gravat un grifon în stil baroc. În fața ușilor stătea un lacheu îmbrăcat în livrea aurie. Elisabeth l-a privit cu suspiciune, dar nu avea ochi de culoare stranie, nici nu i-a respins gândurile așa cum făcea Silas când își folosea influența. Era bărbat, nu demon.

— Cancelarul o să sosească imediat, a zis el, iar Nathaniel a mormăit.

— Ce e? a întrebat Elisabeth.

— Lui Ashcroft îi place să își facă intrarea cu pompă. E un fanfaron neîntrecut. Presa nu se mai satură de el.

Elisabeth și-a zis că e mai degrabă o dovadă de ipocrizie din partea lui Nathaniel să se plângă de oameni care își fac intrarea pompos, câtă vreme el însuși sosise la Summershall într-o trăsură cu spini sculptați peste tot și făcuse să prindă viață fiecare statuie din curte, dintre care cel puțin una agitase o sabie, dar a hotărât să își țină gândurile astea pentru ea, deoarece tocmai simțise un iz de combustie eterică.

S-a dat în spate, împleticindu-se, în momentul în care o lumină aurie, în zigzag, a scânteiat prin aer în fața ei, asemenea unei rupturi într-o bucată de material. Ușile conacului s-au unduit, deformându-se, în momentul în care un bărbat a dat la o parte o pală de aer și a

păşit prin ele, permiţând să se zărească, în spatele lui, un birou scăldat într-o lumină caldă. Elisabeth a clipit, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. I se părea că lumea se transformase într-o scenă pictată pe un set de draperii, iar această nouă încăpere era ceea ce se afla în spatele lor. Bărbatul – Cancelarul – a dat drumul aerului sau draperiei sau ce o fi fost, iar peticul din birou s-a făcut nevăzut în spatele lui. La fel de repede precum se distorsionase, realitatea a revenit la normal.

Cancelarul Ashcroft radia când s-a înclinat către reporteri, care au izbucnit în aplauze. Cu toate că avea o vârstă aproape suficientă ca să îi fie tată lui Elisabeth, nu se putea tăgădui că era chipeş. Zâmbetul lui strălucitor a dat la iveală nişte riduri de expresie în jurul ochilor, care îi dădeau un aer de umor ştrengăresc, iar părul blond, lucios şi bogat nu avea nicio urmă de argintiu. Purta o mantie aurie pe deasupra unui costum de un alb sidefiu, pe dedesubtul căruia avea o vestă aurie, brodată.

— Îmi pare bine să te văd, Nathaniel, a spus el. Iar dumneata trebuie să fii domnişoara Scrivener. Eu sunt Oberon Ashcroft, Cancelar al Magiei. Încântat să te cunosc!

I-a luat mâna şi a sărutat-o. Toate cuvintele şi-au luat zborul din mintea lui Elisabeth asemenea unui stol de porumbei speriaţi. Nimeni nu o mai sărutase până atunci, nici chiar pe mână. Când Ashcroft şi-a îndreptat din nou spatele, Elisabeth a văzut că, în vreme ce ochiul lui drept era de un albastru strălucitor, stângul era de un roşu-aprins, intens, care capta lumina asemenea unui rubin. Aducându-şi aminte de ceea ce îi spusese Silas, a presupus că ochiul roşu era semnul lui demonic.

— Domnişoară Scrivener, trebuie să îmi cer iertare pentru pericolul pe care l-ai înfruntat noaptea trecută. Nu mi-am imaginat în ruptul capului că s-ar putea întâmpla un asemenea lucru – diavoli care să alerge de capul lor pe străzi –, dar asta nu e o scuză pentru că nu am reuşit să te ţinem în siguranţă în timp ce erai sub protecţia Magisteriumului.

— Vreţi să spuneţi în custodia? a întrebat ea.

Câţiva dintre reporteri au rămas cu gura căscată, iar Elisabeth a înlemnit, presimţind un atac de panică.

Dar Ashcroft, nu părea furios .Ba chiar i-a adresat un zâmbet trist.

— Nu – ai mare dreptate. Magisteriumul a făcut o greșeală și ar fi nepotrivit din partea mea să susțin contrariul. Cum te descurci?

Preocuparea lui a luat-o prin surprindere.

— Păi...

— Ai trecut printr-un chin groaznic. Acuzată de o crimă pe care nu ai comis-o, întemnițată, atacată de demoni și, desigur, pierderea Directoarei tale, Irena. A fost o femeie remarcabilă. Am avut plăcerea să o întâlnesc acum câțiva ani.

Dintr-odată, ochii lui Elisabeth s-au umplut de lacrimi nevărsate.

— Sunt bine, a spus ea, îndreptându-și umerii și dorindu-și ca lacrimile să se retragă.

Era prima dată când cineva îi dădea de înțeles că avea dreptul să jelească moartea Directoarei, în loc să o acuze că e responsabilă pentru ea. Ashcroft o știa chiar pe numele mic pe Directoare.

— Nu îmi doresc decât ca acela care a ucis-o, oricine ar fi, să fie prins.

— Da.

Cancelarul a privit-o cu gravitate.

— Da, înțeleg. Scuză-mă o clipă...

S-a întors către reporteri.

— Am organizat această conferință de presă ca să fac un scurt anunț. Ca urmare a evenimentelor din noaptea trecută și analizând anumite discrepanțe din raportul din Summershall, domnișoara Elisabeth Scrivener nu mai e suspectă în investigația noastră.

Elisabeth a simțit un șoc.

— Va fi, în schimb, elogiată de Magisterium pentru faptele ei de vitejie din Summershall, care au salvat nenumărate vieți. Pierderea unui grimoar de Categoria Opt este devastatoare pentru vrăjitoria din Austermeer, dar domnișoara Scrivener a făcut cea mai bună alegere pe care o putea face într-o situație critică și s-a comportat la cele mai înalte standarde posibile. Voi trimite personal o scrisoare de recomandare către Collegium, în care îi voi sfătui pe preceptori să ia în considerare pregătirea ei pentru a deveni gardian, după ce își va fi terminat ucenicia.

Elisabeth s-a clătinat pe picioare. O mână a susținut-o, o atingere

ușoară, neașteptată între umeri. Nathaniel stătea alături de ea, privind drept înainte.

— Așa cum știți, spunea Ashcroft, Marile Biblioteci au fost construite de strămoșul meu, Cornelius, așa că angajamentul meu pentru a-l aduce pe sabotor în fața justiției e mult mai mult decât o preocupare profesională...

Elisabeth și-a dat seama că nu mai putea urmări cuvintele. Simțea că inima îi devenise prea mare pentru spațiul delimitat de coaste. A încercat să își păstreze ținuta dreaptă, dorindu-și cu disperare să arate demnă de laudele Cancelarului, în vreme ce înăuntrul ei, rușinată, o altă parte a ei ar fi vrut să se ascundă. N-a știut niciodată că speranța poate să doară atât de rău, ca atunci când sângele dă din nou năvală într-un membru amorțit.

A fost recunoscătoare când, după aceea, în timp ce reporterii se împrăștiau, Ashcroft l-a tras pe Nathaniel deoparte, ca să vorbească între patru ochi. Ea a studiat grifonii de pe ușă, prefăcându-se că nu aude frânturi din discuția lor printre zgomotele roților de trăsură care scrâșneau pe pietriș.

— Înainte să pleci, spunea Ashcroft cu voce joasă, vreau să îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru domnișoara Scrivener.

A făcut o pauză.

— A, înțeleg. Nu i-ai spus, așa-i?

Răspunsul lui Nathaniel nu a putut fi auzit. Despre ce vorbeau? Măcar dacă le-ar putea vedea fețele. Lacheul a trecut pe alături ducându-i cufărul, iar ea s-a dat la o parte din drum. Când a ridicat privirea, Nathaniel nu se mai zărea niciunde. Uitându-se disperată în jur, l-a văzut pășind repede înspre trăsură, iar mantia lui de culoarea smaraldului i se vălurea la călcâie.

— Nathaniel, a strigat ea pe când el se urca în trăsură.

A tresărit când i-a auzit glasul. Și-a înclinat apoi capul, așteptând.

— Aveai de gând să pleci fără să îți iei rămas-bun? l-a întrebat ea.

— Rămas-bun, Scrivener, a zis el pe dată, fără să o privească. A fost o adevărată plăcere, mai puțin când m-ai mușcat. Încearcă să nu răstorni niciunul dintre rafturile cu cărți ale Cancelarului.

Elisabeth avea o senzație ciudată în piept, ca și cum o bucată moale de pergament ar fi fost ruptă, doar un pic. S-ar putea să nu îl

mai vadă niciodată pe Nathaniel. Tot nu știa ce îi poate pielea, dar luptaseră împreună în seara trecută – salvaseră vieți împreună – și asta în mod sigur conta. Era destul, fără îndoială, pentru ca el să vrea să dea mâna cu ea sau măcar să o privească în ochi înainte să plece

Elisabeth și-ar fi dorit să găsească ceva mai bun de spus. Dar, cum nu îi venea nimic în minte, s-a mărginit să spună:

— Rămas-bun.

Nathaniel a stat în cumpănă câteva secunde bune. Silas, care ședea pe locul vizitiului, și-a trecut privirea de la unul la altul, de parcă putea vedea ceva între ea și Nathaniel, ceva ce ea nu putea vedea. Apoi Nathaniel a înclinat din cap, într-un mod cumva ceremonios, a urcat în trăsură și a închis ușa. Silas a scuturat frâiele. Trăsura s-a pus în mișcare.

Așadar, asta a fost, și-a zis Elisabeth.

A urmărit cum trăsura se făcea tot mai mică în timp ce se îndepărta pe drum, cum lumina soarelui se răsfrângea în acoperișul ei lăcuit, făcând-o să simtă o pierdere pe care nu și-o putea explica.

Capitolul 12

— DOMNIȘOARĂ SCRIVENER?

Elisabeth a tresărit și a ridicat privirea. Cancelarul stătea lângă ea, iar trăsura lui Nathaniel dispăruse din vedere. Avea impresia că Ashcroft îi vorbea de ceva vreme, dar ea nu auzise nici măcar un cuvânt. A bâiguit o scuză, urmată de o serie de mulțumiri incoerente pentru tot ceea ce spusese în timpul discursului, care nu păreau, niciuna, a avea cine știe ce sens mei măcar pentru propriile ei urechi.

Expresia de pe fața lui s-a înmuiat.

— Nu-ți fă probleme pentru așa ceva. Ce ar fi să intri?

A intrat după el în conac și a făcut ochii mari de uimire. Toate candelabrele erau aprinse, astfel că din marmura șlefuită și din stucatura aurită se scurgea o lumină strălucitoare. Oglinzi cu rame din aur migălos lucrate reflectau lumina din orice unghi. Servitori în livrele aurii asortate zoreau de colo colo, oprindu-se doar pentru a se înclina în direcția lor.

— Aici o să fii în siguranță, a zis Ashcroft. Locul e foarte bine păzit; de sute de ani nu a pătruns niciun intrus pe această proprietate. De fapt, în secolul al XVII-lea, Conacul Ashcroft a ținut piept unei întregi armate.

Cu toată strălucirea din conac răsfrângându-se pe părul lui blond și pe trăsăturile frumoase, Cancelarul semăna cu un erou dintr-o carte de povești. Timiditatea se aduna împrejurul lui Elisabeth ca un strat de tul, străvezie și nefamiliară. Pentru prima dată, a trebuit să își adune curajul ca să vorbească:

— Domnule, ce nu mi-a spus Nathaniel?

— Aha! Înțeleg că ai auzit ceva.

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Ei bine, a insistat să fie cel care te însoțește din Summershall. Se pare că i-ai făcut o impresie puternică primăvara trecută – a fost absolut convins de nevinovăția ta. Nathaniel are atât de rar încredere în oameni, încât nu m-a lăsat inima să îi refuz cererea.

Elisabeth a rămas mută de surprindere. A aruncat din reflex o privire înspre ferestre, dar trăsura plecase de mult. Nathaniel își făcuse griji pentru ea? Părea cu neputință. Cu siguranță nu dăduse niciun semn în acest sens. Sau dăduse?

— A, domnul Hob! i-a strigat Ashcroft unui majordom care trecea pe lângă ei. Înțeleg că ai dus sus lucrurile domnișoarei Scrivener. Vrei, te rog, să îi arăți camera ei?

S-a întors din nou spre Elisabeth:

— Domnișoară Scrivener, mi-e teamă că mă cheamă îndatoririle. Aș vrea însă să stăm de vorbă mâine despre incidentul din Summershall. Dacă există informații pe care mi le-ai putea da – absolut orice crezi tu că l-ar fi putut face pe sabotor să te ia la țintă seara trecută –, ne-ar fi de mare ajutor pentru investigație.

Elisabeth a încuviințat din cap, apoi a ezitat când majordomul a condus-o spre scări. Chiar avea informații de dat; era singura persoană care știa că sabotajul fusese îndeplinit de un vrăjitor. De ce să nu îi spună acum, în loc să mai aștepte până mâine? Nu ar dura decât un minut. S-a oprit pe prima treaptă, simțindu-se mică din pricina marmurei albe și a balustradelor aurite.

— Domnule?

Ashcroft s-a întors, iar ochiul lui rubiniu a captat lumina candelabrelor. Nu părea deranjat, ci doar politicos interogativ, dar siguranța lui Elisabeth a slăbit. Poate că nu era acum momentul potrivit, la urma urmei – nu de față cu majordomul și cu ceilalți servitori.

— Unde e servitorul dumneavoastră demonic? a întrebat ea în schimb.

Ashcroft a părut ușor surprins.

— Nu o țin la vedere în timpul zilei, de când demonii au supărat-o pe soția mea, Victoria. Așa e cel mai bine. Lorelei m-a slujit întotdeauna cu credință, dar nimeni nu ar trebui să își îngăduie să devină familiar cu creaturile. Cel mai bine e să nu uităm că ni se supun doar pentru că sunt obligați. Vrăjitorii au plătit scump această greșeală.

— Așa cum a pățit tatăl lui Nathaniel, a zis ea, timidă.

— Ei, bine...

Fața i s-a înnegurat.

— Nu știu întreaga poveste. Ci numai că au fost anumite...

A clătinat din cap.

— Alistair a fost un om bun. La sfârșit nu mai era el însuși. Nu aș vrea să vorbesc de rău despre morți.

Elisabeth a tot răsucit cuvintele în minte în timp ce îl urma pe majordom pe scări. Oare ce a vrut Ashcroft să spună înainte ca vocea să i se stingă?

Nu putea să priceapă legătura dintre Nathaniel și Silas – cum se putea ca Nathaniel să fie atât de prietenos cu el când știa nu numai ce era, dar și ce făcuse. Și totuși părea că Silas nu îi făcuse niciodată rău tânărului Master Thorn. De ce nu profitase Silas de ocazia de a-i face râu când nu avea decât 12 ani, era vulnerabil și înfricoșat?

A încruntat din sprâncene, dând gândurile la o parte. Nu ar trebui să piardă timpul gândindu-se la Nathaniel. Nu era treaba ei dacă acesta era dispus să își riște viața încrezându-se într-un demon.

— Camera dumneavoastră, domnișoară, a zis majordomul, oprindu-se în fața unei uși.

Vocea nu îi suna limpede, de parcă avea dificultăți în vorbire. L-a privit surprinsă și a simțit că o cuprinde o anume anxietate. Era un bărbat uriaș, cu o constituție masivă și mult mai înalt chiar decât Elisabeth, ceea ce îl făcea persoana cea mai înaltă pe care o văzuse ea vreodată. Costumul îi venea ciudat, iar privirea era curios de lipsită de concentrare pe o față ca de ceară.

O servitoare rumenă în obraji a năvălit peste ei, părând agitată. Șuvițe fine de păr castaniu-deschis i se desfăcuseră în smocuri din coc.

— Doamne Sfinte, tu trebuie să fii domnișoara Scrivener, așa-i? Vino, vino – eu sunt Hannah, drăguță, și o să am grijă de tine câtă vreme o să fii oaspete la conac. Mulțumesc, domnu' Hob.

Domnul Hob a înclinat din cap și s-a îndepărtat.

— Nu-ți fă griji în privința bătrânului domn Hob, a șoptit Hannah, observând privirea uimită a lui Elisabeth. A avut acum câțiva ani o criză care l-a lăsat aproape de tot fără vorbire, dar Master Ashcroft l-a angajat când nimeni nu mai voia să o facă. Un lucru foarte bun, căci domnu' Hob e inofensiv ca o muscă, cu toate că îi mai sperie pe câte

unii care nu-s obișnuiți cu el.

Obrajii lui Elisabeth s-au înroșit de rușine. A hotărât în sinea ei să nu se mai holbeze la majordom, nici să nu se mai teamă de el. Ascultătoare, a urmat-o pe Hannah în cameră.

La început nu a putut concepe că era un dormitor. Se simțea ca și cum ar fi pășit într-o sculptură în gheață. Totul fusese pictat, tapisat ori brodat în nuanțe delicate de argintiu și de alb. Din tavan atârna un candelabru, care se reflecta în oglinda de toaletă. Mobila era sculptată cu înfloriturişi cârcei migăloși, care îi aminteau lui Elisabeth de modelele pe care le forma gheața pe geam în timpul celor mai friguroase luni din Austermeer; clanțele erau din cristal solid. Lucrul cel mai uimitor dintre toate, pe pat fusese așezată o rochie de culoarea safirului, care o aștepta pe ea. În mijlocul tuturor acelor culori reci, albastrul ei închis, strălucitor, ieșea în evidență asemenea unei pietre prețioase pe un fundal de zăpadă.

— Mai mult ca sigur e o greșeală, a spus ea.

Cu grijă, minunându-se, a atins măsuța de toaletă și mai că se aștepta ca aceasta să se facă nevăzută, ca o iluzie într-un castel fermecat. Apoi s-a uitat pieziș la rochie, căci avea senzația că aceasta ar putea dispărea dacă ar privi-o direct.

— Rochia asta nu e a mea. Niciodată nu am purtat haine atât de elegante.

— Prostii. Master Ashcroft primește oaspeți în seara asta, iar de la tine se așteaptă să arăți prezentabil. Să fii recunoscătoare că am reușit să găsim ceva aproape de măsura ta, domnișoară. A fost mare agitație în dimineața asta, mare alergătură. Din fericire, nepoata lui, Lady Victoria, e plecată peste hotare și e și ea o tânără grozav de înaltă. Așa am putut să împrumutăm câteva lucruri din șifonierul ei și să le modificăm exact la timp.

Atenția lui Elisabeth a rămas agățată de un singur cuvânt:

— Oaspeți? a întrebat ea.

— Doar nu te aștepți ca un bărbat atât de important să își petreacă fiecare seară în tihnă. Câțiva membri ai Parlamentului, împreună cu soțiile lor, o să ia cina cu el.

Pulsul lui Elisabeth s-a accelerat.

— Sunt vrăjitori?

Hannah i-a adresat o privire ciudată.

— Nu, drăguță. Oaspeții lui Master Ashcroft sunt din *Parlament,* nu din Magisterium – și ăsta e un lucru bun. Nu mă țin nervii să suport toți demonii ăia. Știu că sunt necesari, dar sunt niște creaturi cu totul nenaturale.

A străbătut-o un fior și nu a observat felul în care s-a relaxat Elisabeth.

— Acuma hai să-ți scoatem rochia asta veche... Ia uite ce zgârieturi ai pe umeri, biata de tine...

După o vreme ce a părut o eternitate, Elisabeth era dichisită cum nu mai fusese în viața ei. Pielea îi era sensibilă de la cât o frecase Hannah, iar de la baia fierbinte și lungă din cada cu picioare în formă de gheare, vârfurile degetelor i se zbârciseră asemenea unor caise uscate. Pielea capului o înțepa și îi pulsa, pe rând, de la chinul la care o supusese Hannah cu un pieptene. Elisabeth răspândea o discretă și tulburătoare mireasmă de gardenii.

Grămezile de mătase de culoarea safirului foșneau în jurul trupului ei în timp ce Hannah îi prindea rochia. Era superbă, dar avea o mulțime de material în plus; Elisabeth se simțea de parcă ar fi înotat în propria ei mare în miniatură. Apoi Hannah s-a apucat să îi lege corsetul la spate, iar Elisabeth a simțit că nu mai poate respira.

— Nu pot să respir, a spus ea, bâjbâind cu mâna la piept.

Hannah a apucat-o hotărâtă de mâini și le-a dat la o parte.

— Așa e moda, domnișoară.

Elisabeth era profund speriată de ideea că a nu putea respira e la modă.

— Și dacă trebuie să fug sau să mă lupt cu ceva? a întrebat ea.

— În casa stăpânului?

Hannah părea de-a dreptul șocată.

— Știu că ai trecut prin niște experiențe groaznice în ultima vreme, drăguță, dar mai bine ții gândurile astea pentru tine. Asemenea discuții nu sunt deloc obișnuite pentru o tânără lady. Ia uită-te la tine!

A răsucit-o pe Elisabeth ca să o întoarcă cu fața spre oglindă. Aceasta s-a holbat la fata a cărei imagine era reflectată acolo cât pe ce să nu se recunoască. Părul i se revărsa pe umeri în valuri castanii,

lucioase și moi și era mai curată decât fusese vreodată în viața ei. Ochii albaștri erau într-un viu contrast cu obrajii ei curați, rozalii. Deși nu posedase niciodată cine știe ce rotunjimi, rochia de culoarea safirului îi făcea silueta să arate mândră și impunătoare. *La fel ca Directoarea,* și-a zis ea, cu un nod în gât. Până și culoarea rochiei îi amintea de uniforma de gardian. Nu înțelegea de ce nu era în ordine să vorbească despre luptă – nu acum, când arăta așa cum arăta.

— Încântător, a suspinat Hannah. Albastrul îți scoate ochii în evidență, așa-i?

Elisabeth a netezit cu mâinile materialul mătăsos al rochiei, mirată.

— Cred că a venit timpul să te ducem jos, pentru cină. Fii liniștită, te duc eu. E cumplit de ușor să te rătăcești în casa asta – vai, nu țopăi! Ridică doar puțin rochia dacă trebuie să...

Amurgul picta acum pământul în umbre indigo și violete, dar înăuntrul conacului era lumină ca ziua. Peste tot plutea un miros de parfum, amestecându-se cu mireasma de crini așezați în vaze pe fiecare masă. Când Hannah a introdus-o pe Elisabeth în sufragerie, lumina orbitoare dinăuntru a făcut ca vederea să i se umple de pete. Totul reflecta lumina: tacâmurile de argint, cerceii care tremurau asemenea unor picături de ploaie în urechile doamnelor, marginile paharelor de șampanie în momentul în care oaspeții s-au întors să vadă cine intrase.

Ashcroft era adâncit într-o discuție în cealaltă parte a încăperii, dar o femeie superbă, cu aspect plăpând, a venit în grabă spre Elisabeth și s-a prezentat drept soția lui Ashcroft, Victoria. Buclele castanii îi erau adunate în vârful capului într-o coafură complicată și avea obiceiul să își atingă timid șiragul de perle din jurul gâtului, ca pentru a se asigura că e tot acolo. Cu mișcările ei nervoase, ușoare, și rochia de un argintiu scânteietor, îi amintea lui Elisabeth de un porumbel care își făcuse cuib într-o primăvară în zidul camerei ei și a lui Katrien, gângurind neliniștit ori de câte ori una dintre ele scotea capul pe fereastră.

— Mi-e teamă că Oberon nu se poate descotorosi de Lordul și Lady Ingram, a spus ea cu un zâmbet cald. Ce ar fi să te duc să te prezint câtorva oameni înainte să ne așezăm? Toți sunt foarte

încântați să te poată vedea. Au citit totul despre tine în ziare.

Elisabeth și-a petrecut următoarele câteva minute fiind purtată prin încăpere, învățând numele diferitelor persoane care păreau importante și încercând să le facă o reverență, cu rezultate amestecate. În cele din urmă a renunțat și a explicat că reverențele nu figurau printre lecțiile ei de la Marea Bibliotecă, o declarație primită nu se știe de ce, cu hohote de râs. A zâmbit și ea, dându-și seama că ei crezuseră că a făcut o glumă.

Curând după aceea, Ashcroft a lovit, cu furculița de marginea unui pahar. S-a așternut liniștea când s-a îndreptat spre capul mesei, iar un servitor a pus o cupă de șampanie în mâna lui Elisabeth. Aceasta asculta captivată, căci Cancelarul începuse un discurs despre progres, comparând noile evoluții în domeniul cărbunelui și al puterii aburului cu vrăjitoria.

— La fel ca magia, a zis el, tehnologia îi sperie pe cei pentru care mecanismele ei interne rămân un mister, dar, de dragul dezvoltării, omenirea trebuie să accepte schimbarea cu brațele deschise. Întotdeauna am considerat că noi, vrăjitorii, nu facem decât să ne frânăm pe noi înșine alegând să trăim separat de oamenii de rând și desfășurându-ne treburile în secret. Consider că e misiunea mea, în calitate de cancelar, să scot vrăjitoria din întuneric și să o aduc la lumină.

Au răsunat mici exclamații de uimire, în timp ce încăperea s-a umplut de o strălucire aurie, mult mai puternică decât lumina lumânărilor. Crinii aranjați pe mese au început să scânteieze, fiecare stamină delicată răspândea o lumină incandescentă, scăldând fețele oaspeților într-o lucire scăpărătoare, eterică.

Ashcroft. A vorbit peste zgomotul aplauzelor.

— Pentru progres, a spus el, ridicând paharul.

Elisabeth i-a imitat pe ceilalți oaspeți și a sorbit, ezitant, din șampanie. Avea un gust mai acid decât se aștepta, dar bulele au gâdilat-o pe gât și i-au aprins tăciuni în stomac. A zâmbit și a aplaudat, cuprinsă de un val intens de fericire, care s-a menținut pe tot parcursul cinei. Au intrat servitorii aducând tăvi cu supă verde, frumos mirositoare, și un pește alb care plutea în sos de ierburi, urmate de platouri cu fazan glazurat și carne de vânat pe pat de

sparanghel. Nu mai mâncase niciodată ceva atât de minunat. Tocmai termina o a doua porție și își croia drum către o a treia – „cred că chiar *ești* foarte înaltă, draga mea", a zis Lady Ingram, înțelegătoare –, când cineva a pomenit numele lui Nathaniel undeva, spre capul mesei. Elisabeth s-a oprit din mestecat ca să asculte.

— Ar trebui să se gândească la căsătorie cât mai curând, pentru binele țării, declama cu emfază unul dintre politicieni, cu limba împleticindu-i-se de la băutură. Da, da, nu are decât 18 ani, dar Majestatea Sa Regina e tot mai neliniștită. Dacă vom avea un nou război și niciun Thorn care să bage frica în inimile dușmanilor noștri?

A izbit cu mâna în masă, făcând să zăngănească tacâmurile de argint.

— Lord Kicklighter, nu prea ne paște primejdia unui război, a intervenit cineva.

Mustața Lordului Kicklighter a tremurat de indignare.

— Un popor e amenințat întotdeauna de pericolul războiului! Dacă nu acum, atunci peste cincizeci de ani! Iar dacă Magistrul Thorn nu reușește să aibă un moștenitor, ce o să se întâmple atunci? Nu avem destulă populație pentru a ne apăra împotriva Founderlandului.

Elisabeth s-a încruntat și s-a întors înspre Lady Ingram.

— Omul ăsta vorbește despre Nathaniel ca despre vite.

Lady Ingram a pufnit.

— Bărbații ca Magistrul Thorn au responsabilitatea să se căsătorească, mai ales acum, că nu mai are rude în viață, a răspuns ea. Grimoarul de necromanție al lui Baltasar Thorn nu se va deschide decât pentru cei din neamul lui, ceea ce înseamnă că Nathaniel este, în prezent, singurul vrăjitor care îl poate citi. Completa lui lipsă de interes pentru o relație îi scoate din minți pe toți cei din guvern.

— De prost-gust, după părerea mea, mormăia un altul. Să recurgi la hoarde de strigoi în locul bărbaților de toată isprava din Austermeer...

— ...dar asta în *ultimă instanță,* vezi tu, și asta a menținut pacea de la Războiul Oaselor încoace...

— Dar ceea ce s-a întâmplat cu bietul Alistair? Soarta lui e, în mod sigur, un semn că necromanția este o rămășiță din Evul Mediu, nu o armă pentru epoca modernă.

Această afirmație a fost urmată de o rafală de murmure scandalizate.

— Mare tragedie să îți pierzi fratele mai mic, a oftat o femeie de la celălalt capăt al mesei. Nici măcar nu știm dacă Magistrul Thorn are vreun *interes* pentru femei. Niciodată nu a dansat cu o fată la Balul Regal. Dacă Maximilian ar mai fi în viață, nu s-ar face atâta caz în ce privește ducerea mai departe a numelui familiei.

Elisabeth a scrâșnit din dinți.

— Dar...

O altă femeie, Lady Childress, o urmărise de o vreme cu interes pe Elisabeth.

— Îi spui pe numele mic, draga mea, a intervenit ea. E o dovadă de mare familiaritate.

Pe dată, toate capetele s-au întors spre Elisabeth.

Niciodată înainte nu o deranjase propria înălțime, dar acum își dorea să fi fost mai scundă, ca să nu poată fi văzută de fiecare oaspete așezat în jurul mesei. Habar nu avea ce ar fi trebuit să spună. Nu a știut că există o regulă împotriva folosirii numelui mic al unei persoane de aceeași vârstă. Sincer, își închipuise că Nathaniel îi spunea „Scrivener" pentru că nu o plăcea. Și-a dat cu neplăcere seama că, dacă ar da glas la ceva din toate astea, cu toții ar crede-o o proastă.

— Manifestă deci vreun interes pentru tinerele doamne, domnișoară Scrivener? a încercat să o tragă de limbă Lady Childress.

— Nu știu, a răspuns Elisabeth, sărindu-i mușchiul. Nu mi-a spus. Asta înseamnă că nu e treaba mea, bănuiesc.

Sosirea desertului le-a permis tuturor să pretindă că nu au auzit ce spusese Elisabeth. A încruntat din sprâncene în timp ce era servită cu o porție enormă de găluști cu prune. Expresia cinică a lui Nathaniel începea să capete sens. Nici nu voia să își imagineze cum e ca detaliile vieții private să îți fie încontinuu scrutate, să știi că toate fațetele vieții îți sunt bârfite la mesele de cină din întregul Austermeer.

A fost recunoscătoare când Ashcroft a îndreptat conversația spre o discuție despre puterea aburului, pe care ea nu o înțelegea, dar o găsea fascinantă. În timp ce își recăpăta buna dispoziție, a terminat crema de ou și o pereche de găluște cu prune. Până să își dea ea

seama, toată lumea începuse să plece, împleticindu-se puțin și duhnind a băutură, în timp ce servitorii îi ajutau să își pună paltoanele. Elisabeth băuse și ea două pahare de șampanie, iar conacul era înveșmântat într-o poleială strălucitoare, ca și cum ferestrele și candelabrele ar fi fost împodobite cu beteală.

I-a urmat pe oaspeți în hol, dar nimeni nu îi mai acorda atenție. Ashcroft stătea afară și încerca să își extragă degetele din strânsoarea de mână entuziastă a Lordului Kicklighter, iar Victoria era adâncită într-o discuție cu Lady Childress. Hannah ar fi trebuit să vină să o ia, dar servitoarea nu se zărea pe nicăieri. Un ceas din apropiere a indicat ora unu și jumătate noaptea. După câteva minute de așteptare, Elisabeth a zărit boneta înfoiată a lui Hannah legănându-se pe un coridor. S-a grăbit să o ia pe urma ei, convinsă că s-ar rătăci prin conac dacă ar fi lăsată de capul ei.

Hannah avea un avans considerabil, iar Elisabeth a descoperit în curând că nu putea alerga pe podeaua lucioasă în papuci de satin. După câteva cotituri, nu a mai văzut-o pe cea pe care o urmărea și s-a trezit rătăcită pe un coridor necunoscut. Grandoarea conacului o înfășura într-o lume strălucitoare de marmură, aur și oglinzi. Cu șampania care scânteia în stomacul ei ca o stea nou apărută, i se părea că rătăcește printr-un vis.

S-a oprit să examineze un candelabru în filigran, din care picura ceara lumânărilor, apoi să își treacă degetele peste trăsăturile unui bust de marmură. Cel înfățișat de statuie fusese tânăr și chipeș, iar ea s-a trezit întrebându-se ce făcea Nathaniel în acel moment. Era oare singur în casa lui mohorâtă ca un mausoleu, neputând să doarmă, fără altă companie decât un demon? Poate că avea să îl vadă din nou într-o bună zi, când va fi gardian. Dar dacă avea să se întâmple asta, nu o să poată vorbi despre timpul când luptaseră împotriva diavolilor sau priviseră spiritele pădurii în Blackwald. Vor schimba doar câteva cuvinte de formă, în timp ce ea avea să îl escorteze în sala de lectură, nimic altceva decât niște străini.

La urechi i-a ajuns un firicel de muzică, așa că și-a luat repede mâna de pe bust. Undeva, în apropiere, cineva începuse să cânte. Sunetul se întindea prin încăperi asemenea unui fir de argint, dureros de frumos, pe o melodie fără cuvinte, stranie. I-a înfipt un cui în

inimă lui Elisabeth, căci părea cumva să exprime exact sentimentul vag de dor pe care îl simţea ea. Incapabilă să reziste atracţiei lui, a pornit în căutarea locului de unde venea, rătăcind pe lângă saloane, o sală de bal, o seră plină de palmieri şi de orhidee.

În cele din urmă, a păşit într-un salon de muzică. O femeie elegantă stătea în picioare lângă un pian, faţa îi era adumbrită şi răsucea un crin între degetele lungi şi subţiri, îmbrăcate în mănuşă de dantelă. Elisabeth nu o văzuse la cină. Şi-ar fi amintit. Femeia avea părul de un negru strălucitor, bogat şi lung până la talie, şi era îmbrăcată într-o rochie neagră superbă, care făcea ca pielea ei palidă, desăvârşită, să pară albă precum ceara lumânărilor. Când a intrat Elisabeth, s-a oprit din cântat; degetele i-au rămas nemişcate, iar crinul a căzut pe covor, nebăgat în seamă.

— Bună, draga mea, a spus ea cu o voce muzicală, venind la lumină. Mă întrebam cât are să îţi ia să mă găseşti.

Răspunsul i s-a stins lui Elisabeth pe buze când gura roşie, zâmbitoare a femeii a cedat locul unor ochi roşii, fără urmă de zâmbet.

Nu era femeie. Era demon.

Capitolul 13

— CÂT DE ÎNCÂNTĂTOR ARĂȚI!

Demonul a înaintat și și-a pus încheieturile pe umerii lui Elisabeth, iar ochii ei au răspândit o strălucire roșiatică în lumina lumânărilor. Frumusețea ei neomenească era deopotrivă atrăgătoare și respingătoare, ca o sculptură din gheață.

— Oricum, a continuat ea, nu e greu pentru muritori să arate încântător. Sunteți toți atât de delicați, atât de înduioșător de moi și de firavi, ca niște pisicuți. Hai, vino!

O senzație bine cunoscută de calm și toropeală a cuprins-o pe Elisabeth. Dintr-odată își simțea pleoapele grele și s-a prăbușit în brațele reci ale demonului. Dar, deși nu mai deținea controlul asupra corpului ei, gândurile i-au rămas limpezi. Dorința de a ceda și de a avea încredere nu a mai copleșit-o ca înainte. Dintr-un motiv anume, influența demonului nu funcționa așa cum ar fi trebuit.

Ce spusese Silas? Că ea îi rezistase. Poate că rezista și acum.

Demonul nu părea să observe nimic în neregulă. A zâmbit și a îndepărtat o buclă de păr de pe obrazul lui Elisabeth, de parcă aceasta era o păpușă. Apoi i-a luat mâna într-ale ei, reci ca de mort sub dantela aspră a mănușilor.

— Ce fată dulce ești, a zis și a condus-o afară din salonul de muzică, înapoi pe coridor.

Elisabeth s-a zărit de câteva ori în oglinzile pe lângă care treceau; unde de mătase de culoarea safirului și valuri de castaniu, iar fața îi era la fel de inexpresivă ca a unui manechin în timp ce mergea alături de demon. Panica îi era înăbușită și îndepărtată, iar un intrus bătea la ușă într-un colț ascuns al minții ei. În mod ciudat, era recunoscătoare pentru asta, pentru că lipsa fricii îi permitea să gândească. A presupus că era servitoarea lui Ashcroft, Lorelei. Culoarea ochilor ei era identică cu cea a ochiului roșu, desperecheat, al Cancelarului. Dar ce voia? Unde mergeau?

S-au adâncit mai mult în interiorul conacului, mână în mână.

Lorelei a dus-o printr-un salon unde Hannah lustruia argintăria cu o expresie visătoare pe chip, fredonând ca pentru sine – frânturi din același cântec pe care Lorelei îl cântase cu câteva minute mai înainte, ușor fals. Nu a aruncat nici măcar o privire în direcția lor.

După alte câteva cotituri au ajuns la o ușa lustruită din stejar. Pe dedesubtul acesteia se vedea lumina focului licărind pe parchet. Lorelei a intrat fără să bată la ușă, dând la iveală același birou din care ieșise Ashcroft mai devreme, când își făcuse apariția din senin în fața tuturor.

Un foc trosnea în cămin, într-o parte a încăperii. În cealaltă parte, o fereastră mare, arcuită, dădea spre o întindere întunecată de copaci, dincolo de care se vedeau luminile scânteietoare ale orașului. Ashcroft stătea la un birou aflat în partea opusă ușii. Nu doar stătea, ci se uita țintă într-un grimoar, cu mâinile sprijinite de o parte și de cealaltă a acestuia, strângând marginea biroului. Avea o privire pierdută, iar brațele îi tremurau de încordare. Aerul era plin de o presiune sinistră. Grimoarul plutea deasupra biroului, iar paginile îi fluturau imponderabile, ca și cum ar fi stat suspendat în apă. Celelalte grimoare din rafturile de pe pereți șușoteau și foșneau, tensionate.

Lorelei a așezat-o pe Elisabeth pe un divan. De îndată ce a atins pernele, nu și-a mai simțit oasele. Unul dintre picioare îi alunecase și atârna într-un unghi bizar, dar nu era în stare să îl miște. Se simțea ca o păpușă căreia îi fuseseră tăiate sforile.

— Stăpâne, a zis Lorelei.

Ashcroft a tras zgomotos aer în piept, ieșind din transă. S-a uitat în direcția lor fără să înțeleagă, cu sprâncenele încreținte. Apoi a clipit, venindu-și în fire. Și-a desfăcut mantia și a tras-o peste grimoar, ascunzându-l vederii. Lui Elisabeth i-au pocnit urechile în timp ce presiunea din încăpere revenea la normal.

— Ce este? I s-a întâmplat ceva domnișoarei Scrivener?

A traversat încăperea repede, din câțiva pași, și a apucat-o pe Elisabeth de încheietură, apăsându-i-o cu degetul mare, ca să simtă pulsul. Apoi s-a încruntat către Lorelei, perplex.

— I-ai făcut farmece. Porunca mea...

— A fost să nu îi fac rău. M-am gândit că ar trebui să stăm de

vorbă, stăpâne.

— Nu te supăra, a spus Ashcroft. Totul a ieșit cât se poate de bine.

— Ai fi putut să-mi spui ce puneai la cale!

Vocea i-a coborât într-un șuierat.

— I-ai invitat pe toți oamenii ăia să vină să asiste! Pe reporterii ăia!

— Draga mea, doar știi cum prefer să îmi gestionez treburile. Cu cât îmi fac afacerile mai publice, cu atât rămâne mai puțin loc de speculații.

Lorelei s-a îndreptat spre fereastră și a tras perdelele.

— Nu e vorba doar de reporteri. L-ai implicat și pe vrăjitorul ăla, Thorn. Nu-mi place. Servitorul lui are o anume reputație.

— Nu avem toți?

— Nu înțelegi. Am crescut ascultând povești despre Silas pe Celălalt Tărâm. Îți poți imagina ce înseamnă ca o ființă să devină faimoasă pe tărâmul *nostru?*

Și-a strâns brațele împrejurul corpului și și-a trecut mâinile peste pielea goală. A stat așa, privind perdelele, ca și cum tot ar fi putut privi afară, în noapte, departe, peste oraș.

— O inspira el teamă, dar nu le știe pe toate. M-am asigurat că ajutoarele noastre rămân nevăzute.

Lorelei nu a răspuns. Ashcroft a traversat încăperea spre dulapul din birou și și-a turnat ceva de băut dintr-o carafă. Sa așezat într-un fotoliu, în fața lui Elisabeth, și a învârtit gânditor paharul. I-a studiat fața câteva clipe, apoi a luat o înghițitură.

Elisabeth știa că nu ar fi trebuit să audă nimic din toate acestea în timp ce zăcea pe divan, cu ochii goi și docilă. Cei doi vorbeau ca și cum ea nici măcar nu ar fi fost în încăpere. Și, începea ea să-și dea seama, ceva nu era absolut deloc cum ar fi trebuit.

Ashcroft s-a lăsat pe spate și și-a pus o gleznă pe celălalt genunchi, ținând neglijent paharul într-o mână.

— Mai bine Nathaniel decât altcineva din Magisterium, a continuat el în cele din urmă. Dacă fata știe ceva ce nu ar trebui, nu crezi că un alt vrăjitor ar fi obținut dovada de la ea cu mult înainte de a ajunge la Brassbridge? Dar Nathaniel știam că nu i-ar face rău. Trebuie să spun că am fost cât se poate de ușurat când a făcut un pas în față, aducând o soluție pentru această provocare specială.

A sorbit din pahar.

— Altfel ar fi trebuit să recurg la măsuri mai drastice. Și știi cât de mult detest să îmi murdăresc mâinile.

Rotițele din mintea lui Elisabeth se învârteau amețitor. Toate instinctele îi spunea să fugă, să lupte, dar nu putea nici măcar să-și miște degetul mic.

— Ar fi trebuit să trimiți mai mulți diavoli, stăpâne. Ar fi trebuit să pui capăt poveștii, în loc să o prelungești. Acum nu o mai poți ucide. Sunt prea mulți oameni implicați.

— Nu am avut niciodată intenția să o ucid, a spus Ashcroft, Căutam doar un pretext să o aduc aici. De abia am început, Lorelei. Orice greșeală s-a produs în Summershall, nu îmi permit să se repete. Nu mai trebuie să existe martori care supraviețuiesc.

— Atunci ce facem cu *ea?* a replicat Lorelei.

— Cine spune că e un martor? S-ar putea să nu fi văzut nimic.

— Chiar dacă e adevărat, tot va fi un impediment.

Ashcroft s-a ridicat.

— Știu cum să procedez cu ea. Întinde-o pe podea, te rog, Lorelei. Ca și cum ar fi căzut. Fă să pară convingător. Apoi du-te și adu-o pe Hannah.

Mâinile reci ale demonului au apucat-o pe Elisabeth de subsuori.

— Ești exasperant, stăpâne, a șoptit ea.

— O, dar chiar asta e cauza pentru care viața mea are un gust atât de bun pentru voi, demonii.

A ridicat paharul de cristal, făcând să se reflecte prisme pe fața lui chipeșă, și a făcut cu ochiul.

— Cu cât mai curajos și mai strălucitor e spiritul, cu atât mai bun e vinul.

Obrazul lui Elisabeth era lipit de covorul de lână. Acum nu mai putea vedea decât o porțiune de țesătură cu modele scăldată în lumina roșiatică a focului din cămin. Gândurile i se roteau în cap asemenea unor vulturi, deprimante și ineluctabile, în timp ce Lorelei îi aranja membrele lipsite, parcă, de oase: Ashcroft era sabotorul. El o ucisese pe Directoare. El trimisese diavolii. El era responsabil pentru tot. Nimic nu părea real – nici asprimea covorului pe obrazul ei, nici căldura focului care îi umezea rochia. A străbătut-o un fior adânc. În

aceeași zi, mai devreme, fusese la un pas să își pecetluiască soarta spunându-i lui Ashcroft ceea ce știa.

Pașii lui Lorelei s-au îndepărtat. Câteva clipe mai târziu, Elisabeth a simțit o ușoară atingere pe umăr. A tresărit – un tresărit adevărat, o reacție fizică. Farmecele se destrămau.

— Domnișoară Scrivener? a spus încet Ashcroft. Domnișoară Scrivener, mă auzi?

Nu își dorea nimic mai mult decât să sară în picioare, să se apere, să țipe destul de tare încât să pună în mișcare pe toată lumea din conac, dar singura ei șansă de supraviețuire era să intre în joc. S-a ridicat pe coate, iar părul îi atârna împrejurul feței, ca o perdea. Arsura acidă a șampaniei îi urca pe gât, iar stomacul i se învârtea.

— Îți amintești ceva? Ești rănită? Dă-mi voie să te ajut.

— Eu nu...

Elisabeth a clătinat din cap, ținându-și fața aplecată, în timp ce Ashcroft o ajuta să se ridice în picioare S-a împiedicat de o cută a covorului.

— Ai grijă. A fost o căzătură serioasă. Hannah – ușa s-a deschis –, ai putea să o duci pe domnișoara Scrivener înapoi în camera ei? Se pare că a avut un accident.

— Vai, domnișoară Scrivener! a exclamat Hannah.

A urmat un schimb de cuvinte, pe care, în cea mai mare parte, Elisabeth nu l-a auzit, căci capul amorțit îi bubuia de groază. Ashcroft nu avusese intenția ca diavolii să o omoare. Se așteptase că ea și Nathaniel să le țină piept, iar întâmplarea să ajungă în ziare. Pusese la cale toată tărășenia astfel încât să aibă pretextul de a anula interogatoriul Magisteriumului și de a o aduce pe Elisabeth aici, la conac, ca oaspete al lui.

Ca prizonieră a lui.

— Da, spunea Ashcroft, a intrat în birou și pur și simplu s-a prăbușit – habar nu am ce făcea rătăcind prin conac...

— Vai, domnule, îmi pare atât de rău! Mi-e teamă că e vina mea! Am căutat-o peste tot...

— Te rog, nu te învinovăți, a spus Ashcroft, amabil. O să chem un medic mâine dimineață, la prima oră. Fii sigură că domnișoara Scrivener va avea parte de cea mai bună îngrijire.

În ziua următoare, Elisabeth se uita la peretele argintiu al băii în timp ce stetoscopul medicului o apăsa pe piept. Își petrecuse ultimele douăzeci de minute inspirând și expirând conform instrucțiunilor acestuia, dându-i voie să i se uite în gură, în ochi, în urechi și stând nemișcată în timp ce el îi palpa gâtul și subrațul, mormăind nedeslușit ceva despre glande.

În timp ce aștepta, s-a agățat cu îndârjire de speranță. Ashcroft nu știa că ea auzise totul noaptea trecută îi trebuiau doar câteva secunde singură cu doctorul și putea să îi explice situația și să ceară ajutor. Dar Hannah, care o copleșise cu grija toată dimineața, refuza să plece de lângă ea. Ședea pe canapeaua de pluș albă, cu două locuri, de lângă pat, frângându-și mâinile. Domnul Hob stătea lângă ușă, așteptând să îl conducă pe doctor înapoi, jos.

Elisabeth nu putea avea încredere în nimeni, cu excepția doctorului. Dacă era să se ia după Hannah, servitorii își respectau foarte mult stăpânul. În cel mai bun caz, nu ar crede-o pe Elisabeth; în cel mai rău, ar merge direct la Ashcroft. Iar dacă făcea asta, Elisabeth era pierdută.

— Hmmm, a spus doctorul când a dat la o parte pâlnia de fildeș a stetoscopului.

Și-a notat ceva în carnet, încruntând din sprâncene.

Nu ar fi surprinsă ca inima să nu îi bată normal. De abia putea sta liniștită și nu dormise. Imaginea din oglinda de toaletă o arăta palidă ca o stafie, cu niște cercuri întunecate sub ochi.

— Și spui că ai crescut într-o bibliotecă, a continuat doctorul. Interesant. Citești multe cărți, domnișoară Scrivener? Romane?

— Da, desigur. Cât de multe pot. Nu face așa toată lumea?

— Hmmm. Exact cum mă gândeam.

A mai mâzgălit ceva în carnet.

— Prea multe romane citite, combinate cu agitația din ultimele câteva zile...

Elisabeth nu reușea să înțeleagă de ce ar fi fost relevant ceva din toate astea.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi? a întrebat ea.

— Desigur, domnișoară Scrivener, a răspuns el, pe un ton blând și

indulgent, care a scos-o din sărite.

Dar, cel puțin, le-a cerut lui Hannah și domnului Hob să iasă din cameră.

— Despre ce ai vrea să vorbești cu mine?

Elisabeth a tras aer în piept, așteptând ca ușa să se închidă. Imediat după aceea s-a apucat să îi explice, vorbind în grabă despre detaliile legate de combustia eterică din Summershall, despre atentatul la viața ei de cu două seri în urmă și despre cele la care asistase în biroul lui Ashcroft. S-a forțat să vorbească cu voce joasă, conștientă că Hannah ar putea încerca să tragă cu urechea de cealaltă parte a ușii.

— Înțelegeți așadar, a spus ea la sfârșit, trebuie să anunțați imediat pe cineva – cineva care nu are de-a face cu Magisteriumul, în caz că vreunul dintre ceilalți vrăjitori îi e loial Cancelarului. Oricine din Collegium ar fi potrivit sau chiar Regina.

Medicul luase tot timpul, conștiincios, notițe.

— Înțeleg, a zis el, adăugând o ultimă trăsătură de condei. Și de când crezi că e responsabil Cancelarul?

— Nu *cred* că e responsabil. Știu că e.

Elisabeth și-a îndreptat spatele.

— Ce scrieți?

Printre notițele mâzgălite de doctor, deslușise cuvântul „halucinații".

Acesta a închis repede carnetul.

— Știu că toate astea trebuie că sunt cât se poate de înspăimântătoare pentru tine, dar încearcă să nu te agiți. Agitația nu va face decât să înrăutățească inflamația.

Elisabeth s-a holbat la el.

— Să înrăutățească... ce?

— Inflamația creierului, domnișoară Scrivener, i-a explicat el cu răbdare. E ceva des întâlnit la femeile care citesc romane.

Înainte ca Elisabeth să poată găsi un răspuns la această afirmație derutantă, doctorul a chemat-o înapoi în cameră pe Hannah, care arăta îngrijorată.

— Te rog să îi spui Cancelarului că îi prescriu pacientei o perioadă obligatorie de odihnă la pat, i-a spus el. E limpede că avem de-a face

cu un caz clasic de isterie. Domnișoara Scrivener ar trebui să depună cât mai puțin efort cu putință. Odată ce inflamarea din creierul ei va da înapoi, mintea i-ar putea reveni la normal.

— *Ar putea* reveni? a exclamat Hannah.

— Îmi pare rău să spun că, uneori, aceste cazuri sunt cronice, chiar incurabile. Înțeleg că ea e un copil abandonat, care stă aici fiind sub tutela Cancelarului Ashcroft? Dă-mi voie să scriu o recomandare pentru Spitalul Leadgate. Îl cunosc bine pe Director. Dacă domnișoara Scrivener nu își revine, Cancelarul nu trebuie decât să trimită o scrisoare...

Lui Elisabeth îi fierbea sângele de furie. Ascultase destul. Doctorul era exact ca Gardianul Finch, exact ca Ashcroft: un bărbat care credea că îi putea face orice vrea pentru că se întâmpla să se afle într-o poziție de forță. Dar se înșela.

Când s-a ridicat, l-a apucat de braț cu destulă forță cât să îl oprească din drum. Acesta a încercat în zadar să și-l tragă, apoi s-a uitat la ea uimit, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată, deschizând și închizând gura ca un pește speriat. L-a tras mai aproape. Neavând forța ei, și-a pierdut echilibrul și era cât pe ce să se răstoarne pe burtă, în pat.

— Ascultă-mă, a zis ea cu un murmur slab, dar feroce, prea încet ca Hannah să audă. Nu am crescut într-o bibliotecă obișnuită. Am crescut în Marea Bibliotecă. Nu ai decât să iei cărțile în râs, dar nu ai văzut în viața ta o carte adevărată și ar trebui să te socotești norocos, pentru că nu ai supraviețui nici măcar o secundă dacă te-ai afla singur cu una.

Și-a încleștat mai tare degetele, până când el a strigat.

— Trebuie să mergi imediat la Collegium. Cancelarul a spus că de abia a început. Orice ar pune la cale, mai mulți oameni vor muri. Înțelegi? Trebuie... trebuie...

Doctorul se făcuse palid la față.

— Domnișoară Scrivener? a îndrăznit el.

Elisabeth i-a dat drumul și a arătat spre oglindă. Sau, mai degrabă, spre reflecția domnului Hob – căci, deși majordomul stătea afară, pe coridor, oglinda făcea posibil să îl vezi după colț, așteptând. Numai că nu mai era majordom și nici măcar bărbat.

— Uite, a șoptit ea.

Costumul domnului Hob era singurul lucru rămas neschimbat. Dar acum stătea agățat pe o carcasă neomenească, cocoșată, sfrijită. Tenul îi devenise de o culoare bolnăvicioasă, de levănțică, iar pielea arăta grotesc, topită, bucăți de carne atârnând de obraji și de bărbie asemenea unor picături de seu. Urechile îi erau ascuțite la vârf; mâinile purpurii aveau gheare. Cel mai rău lucru erau ochii, nefiresc de mari și de rotunzi și de deschiși la culoare, ca niște farfurioare. Străluceau în întunericul coridorului, o pereche de luni smălțuite care se holbau la ea. Privind, nesigură, când la Elisabeth, când la doctor, Hannah a deschis ușa la maximum. Domnul Hob nu a reacționat. A rămas pe loc, tăcut, fără să clipească, cu ochii lui groaznic de strălucitori, în timp ce toți ceilalți se holbau la el.

— Vezi, a șoptit Elisabeth. E un demon. Un fel de goblin ori de spiriduș.

A urmat o pauză lungă. Apoi tensiunea s-a spulberat. Doctorul și-a dres glasul și a luat-o din loc, încercând să ajungă repede la ușă, de parcă Elisabeth ar fi putut sări din pat ca să îl atace. De parcă *ea* era demon, nu domnul Hob.

— Așa cum spuneam, te rog să îi dai recomandarea mea Cancelarului cu prima ocazie, i-a spus el lui Hannah.

I-a strecurat în mână o bucată de hârtie.

— În mod evident, e un caz foarte grav. Leadgate are dotările cele mai noi...

Nu părea absolut deloc tulburat de domnul Hob, în timp ce majordomul îl conducea, dispărând amândoi din vedere. Vocea lui s-a îndepărtat pe coridor, ridicând în slăvi virtuțile băilor cu gheață în ce îi privește pe cei „bolnavi mintal”. Elisabeth a rămas șocată și tremurând, căci i-a înțeles reacția. Niciunul dintre ei nu putuse să vadă adevărata înfățișare a domnului Hob, în afară de ea.

Oglinda nu reflecta decât imaginea ei. Tremurând pe sub cămașa de noapte subțire, cu sângele scurs din obraji, Elisabeth s-a văzut nevoită să admită că arăta identic cu fata care pretindea doctorul că e. Și era prinsă în Conacul Ashcroft mai sigur decât fusese întemnițată în închisoarea Marii Biblioteci, la cheremul celui mai mare dușman al ei.

Capitolul 14

PE PARCURSUL URMĂTOARELOR câteva zile, Cancelarul Ashcroft s-a purtat cu Elisabeth cu cea mai mare grijă. În timpul dimineților și al serilor era obligată să stea în camera ei, dar după-amiaza, pentru scurtă vreme, Hannah o îmbrăca și o ducea jos, în seră, să ia aer proaspăt. Aici rămânea sub supravegherea lui Hannah, așezată într-un fotoliu de răchită cu perne, cu o pătură peste picioare, trăgând în piept dulceața cu iz de pământ a florilor și a plantelor. O învăluia o explozie de flori și de ferigi dantelate, ale căror petale exotice musteau de umezeală. Aceasta ar fi fost însăși imaginea paradisului, dacă nu ar fi fost înconjurată de demoni.

Acum, că văzuse adevărata înfățișare a domnului Hob, vedea demoni peste tot. Fugeau într-o parte și alta cu diverse însărcinări. Măturau frunzele de pe dale, udau ghivecele și tundeau florile. Cei mai mulți erau mai puțin importanți decât domnul Hob: mai mici, cu pielea acoperită cu solzi, nu cu bășici. Unii aveau dinți ascuțiți, iar alții, urechi lungi, cu vârful ascuțit. Cu toții erau îmbrăcați, cu totul nepotrivit, în livreaua galbenă a lui Ashcroft. Adeseori pe poteci se plimbau oaspeți, dar nu îi priveau cu atenție pe demoni. Pentru ei, creaturile nu păreau nimic altceva decât niște servitori obișnuiți. Iar demonii nu le arătau, la rândul lor, nicio atenție oaspeților, văzându-și conștiincioși de treburile lor.

Nu demonii în sine o înfricoșau pe Elisabeth, ci mai degrabă faptul că Ashcroft îi făcea pe atât de mulți să i se supună. Erau, în mod limpede, demoni mai puțin importanți, nu demoni de stirpe nobilă, precum Silas și Lorelei. Ce le promisese? Ce ofertă putea fi îndeajuns de tentantă încât să îi facă să accepte să poarte uniformă și să îl slujească? Posibilitățile erau prea înfricoșătoare ca să și le imagineze.

A așteptat cu răsuflarea tăiată șansa de a putea vorbi cu cineva, cu oricine, din afara conacului, dar niciunul dintre oaspeți nu s-a aventurat destul de aproape pentru ca ea să îi poată avertiza. O priveau de la distanță, ca și cum ar fi fost unul dintre specimenele

rare din sera Cancelarului: o plantă carnivoră ori un leandru otrăvitor.

În acea după-amiază s-a forțat să nu tresară în momentul în care un demon a venit mai aproape cu o pereche de foarfece și a început să tundă un palmier din spatele ei. Culoarea pielii lui era de un roșu strălucitor, iar ochii îi erau în întregime de un negru ca smoala. Hannah fredona absentă, trecând acul prin cercul de brodat. Cântecul era ritmat și straniu – încă una dintre melodiile lui Lorelei.

Niște șoapte i-au atras atenția lui Elisabeth. Un grup de fete de vârsta ei, îmbrăcate în mătase și dantelă, trăgeau cu ochiul din spatele unei fântâni arteziene interioare. Elisabeth putea doar să își imagineze cum arăta în ochii lor, așa cum stătea nemișcată, aruncând priviri îngrijorate spre o servitoare.

— Ce păcat, a zis una dintre ele. Ce drăguț din partea Cancelarului Ashcroft să o primească aici. Am înțeles că e nebună de legat.

— Nu! a exclamat alta, strângându-și umbrela de soare.

— O, ba da. Se pare că a atacat un doctor. Cât pe ce să îl trântească la podea, așa spune Tata. Starea ei de nebunie îi dă o forță animalică.

— Nu mă miră. E uriașă! Ați mai văzut o fată atât de înaltă?

Prima dintre fete a răspuns, condescendentă:

— Se poate să fi văzut o dată, la un târg.

— Am auzit de la Lady Ingram, a intervenit o alta, că s-a comportat ciudat la cina de ieri seară. A vorbit puțin și, când a făcut-o, a fost nepoliticoasă și a părut că nu a fost învățată niciodată bunele maniere. Semnalele de alarmă au fost prezente încă de la început, a spus Lady Ingram.

Înăuntrul lui Elisabeth clocotea furia, amenințând să dea pe dinafară. Nu ajungea ușor să urască, dar în acel moment a descoperit că o ura pe Lady Ingram, le ura pe aceste fete – cum puteau fi atât de crude și să vorbească totodată despre bunele maniere?

O fată a exclamat:

— Vedeți cât de urât se uită la noi?

— Repede, fugiți...

Furia lui Elisabeth s-a risipit când au dispărut din vedere, cu panglicile rochiilor fluturând printre frunzele de palmier. Acesta nu era decât un alt element din planul lui Ashcroft, și-a dat seama

Elisabeth dintr-odată.

Cu totul îngrozitor, era cât se poate de logic. Cu cât o afișa mai mult în public, cu atât oaspeții lui o puteau bârfi, convingându-se tot mai mult de nebunia ei. Între timp, aceștia vedeau cu ochii lor că el se îngrijea să îi asigure tot confortul. Exact așa cum așezase o iluzie asupra servitorilor, tot așa țesuse o și mai mare înșelătorie în jurul lui, totul fără să folosească strop de magie. Chiar dacă Elisabeth reușea să vorbească cu cineva, încercarea ei de a căuta ajutor ar fi văzută doar că o dovadă în plus a nebuniei ei.

Nu vedea nicio cale de scăpare din capcana pe care i-o întinsese Ashcroft. Să fugă nu era o soluție. Dacă încerca să scape, acesta ar ști că îl suspectează, iar jocul ar lua sfârșit. Ar pierde orice șansă, oricât de mică, de a-l da în vileag. Singura ei opțiune era să rămână în joc.

Undeva, în afara serei, un ceas a bătut ora.

— Vino, drăguță, a zis Hannah și s-a ridicat de pe scaunul ei. E ora întrevederii tale zilnice cu Cancelarul. Ce om de treabă, să arate o atât de mare preocupare pentru însănătoșirea ta. Sper că apreciezi tot ce face pentru tine.

Elisabeth și-a mușcat limba în timp ce ieșea din seră, în urma lui Hannah. Măcar de ar fi știut Hannah adevăratul scop pentru care o convoca zilnic în biroul lui! O cuprindea groaza cu fiecare pas pe care îl făcea prin coridoarele strălucitoare, pline de oglinzi, ale conacului. În momentul în care a ajuns în fața biroului, a simțit un nod în stomac. S-a luptat să își păstreze o expresie calmă în momentul în care ușa s-a deschis, dându-l la iveală pe Ashcroft, care își ștergea mâinile cu o cârpă.

— Buna ziua, domnișoară Scrivener. Intră, te rog!

Cu toate că vocea îi era la fel de caldă ca întotdeauna, Elisabeth a zărit o oarecare enervare sclipindu-i în ochii desperecheați. Era singurul semn că aceste vizite nu aduseseră încă informația pe care o voia.

— Hannah, ne aduci, te rog, ceai?

La gestul lui de bun venit, Elisabeth a pășit înăuntru și s-a așezat, țeapănă, pe canapea. S-a străduit să nu zăbovească cu privirea asupra grimoarului de pe biroul lui Ashcroft. Acesta îl acoperea întotdeauna cu mantia înainte să intre ea, dar Elisabeth știa că e același grimoar

pe care îl studia și în prima ei seară la conac. Prezența acestuia îi lăsa un gust mucegăit, acru, în cerul gurii. Felul în care Ashcroft își freca mâinile sugera că era la fel de neplăcut și la atingere.

Acesta a pus cârpa deoparte și s-a așezat în fața ei, în fotoliul lui preferat. Îngrijorarea lui părea atât de sinceră, încât lui Elisabeth mai că îi venea să creadă, în ciuda a tot ceea ce știa, că lui chiar îi păsa de ea într-o oarecare măsură. Lumina soarelui pătrundea în adâncul ochiului lui roșu, iar prin mintea ei a trecut fulgerător amintirea felului în care părul roșcat al Directoarei se răsfira pe podea.

— Cum te simți azi? a întrebat el cu o blândețe care i-a făcut lui Elisabeth pielea de găină.

— Mult mai bine, mulțumesc.

A înghițit, adunându-și curajul.

— Cred că sunt gata să plec.

Ashcroft a încrețit din sprâncene cu compătimire.

— Câteva zile doar, domnișoară Scrivener. Doctorul a insistat foarte mult pe importanța odihnei la pat.

Elisabeth a coborât privirea, încercând să nu își dea în vileag groaza. Din fericire, doctorul nu notase și ceea ce îi spusese ea. Dacă ar fi făcut-o, Ashcroft nu ar mai fi pierdut timpul cu aceste întâlniri.

Un ciocănit în ușă a anunțat întoarcerea lui Hannah aducând o tavă cu ceai și prăjituri cu înghețată. Elisabeth s-a făcut că ciugulește din ele, cu toate că de abia reușea să le înghită, într-atât erau de dulci. I-a sărit inima când ușa s-a deschis din nou. De data aceasta nu mai era Hannah. A avut doar câteva secunde până când farmecele lui Lorelei au învăluit-o asemenea unei pături călduroase, înăbușitoare. Apoi Ashcroft s-a aplecat în față, cu mâinile împreunate în fața genunchilor.

Așa începea interogatoriul în fiecare zi.

— Așadar, domnișoară Scrivener, a spus el, ce ar fi să vorbim din nou despre atacul din Summershall? Hai să vedem dacă îți amintești vreun detaliu nou.

Vocea îi suna la fel de binevoitoare ca mai înainte, dar buna dispoziție îi dispăruse de pe față. Elisabeth știa că e pe muchie de cuțit. O singură scăpare, și el ar fi aflat că farmecele lui Lorelei nu funcționau așa cum trebuie, obligând-o să spună adevărul. O singură

greșeală putea însemna moarte. S-a străduit să își păstreze o expresie neutră și o voce impenetrabilă, recunoscătoare pentru influența amorțitoare a farmecelor. În lipsa ei, nu ar fi putut să îl înfrunte calmă pe Ashcroft. Și mai important, nu ar fi putut să mintă.

— Îmi poți spune de ce te-ai trezit în acea noapte? a insistat Ashcroft. Ai auzit ceva? Ai simțit ceva?

Îi mai pusese deja de multe ori această întrebare. A avut grijă să dea același răspuns:

— A izbucnit furtuna. Bătea vântul tare – crengile se loveau de fereastra mea.

Ashcroft s-a încruntat, nemulțumit.

— Iar când te-ai ridicat din pat, te-ai simțit cumva altfel decât în mod normal?

Voia să știe cum de scăpase de vraja somnului. Dar nici măcar Elisabeth nu avea răspuns la întrebarea asta. A scuturat mecanic din cap.

Ashcroft și-a încleștat maxilarul. Era primul semn că răbdarea lui avea limite, o reacție care lui Elisabeth îi făcea rău. Nu voia să vadă ce ar fi fost capabil să facă dacă își pierdea cumpătul.

Dinspre Lorelei, care stătea într-un colț și dădea cu sacâz pe un arcuș de vioară, s-a auzit un sunet. În acea zi purta o rochie roșie care i se asorta cu buzele și cu ochii. Era atât de lungă încât căzuse în jurul scaunului ca o cascadă, formând un cerc strălucitor pe covor, de parcă demonul ședea într-o baltă de sânge.

— Fata îți ascunde ceva, stăpâne, a spus ea.

Ashcroft a privit în jur.

— Ești sigură? E cu putință?

Lui Elisabeth i s-a zbârlit părul pe ceafă. S-a forțat să nu reacționeze, conștientă că s-ar putea da de gol prin cea mai mică mișcare.

— Dacă deține un secret, impulsul de a-l proteja se poate menține, chiar și sub influența farmecelor. Cei mai mulți oameni nu au curajul. Dar fata e încăpățânată. Spiritul ei arde la fel de strălucitor ca o flacără.

Lorelei i-a aruncat lui Elisabeth o privire pe sub gene, un gest care aducea atât de mult cu Silas, încât lui Elisabeth i s-a făcut pielea de

găină pe brațe.

— Tare mult aș vrea să îl pot gusta.

Ashcroft s-a lăsat pe spate, împreunându-și vârfurile degetelor.

— Ce propui să fac?

— Pătrunde în mintea ei. Ia-i amintirile cu forța și distruge restul.

— E prea devreme pentru asta. Mai trebuie să fie văzută câteva zile, înainte să scap de ea. Dacă veștile despre soarta ei ajung în ziare, o să am nevoie de martori care să susțină diagnosticul medicului.

Lorelei a ridicat ușor din umeri.

— Prea bine, stăpâne. Dar ești sigur că prezența ei aici nu te distrage de la muncă?

Ashcroft a aruncat o privire înspre birou, la grimoarul ascuns sub mantie. Pe baza felului în care levitase în acea primă seară în birou, Elisabeth a presupus că e unul de Categoria Cinci sau chiar de Categoria Șase. Deținerea în proprietate privată a unui grimoar de la Categoria Patru în sus devenise ilegală odată cu Reformele. Dacă Ashcroft era dispus să țină ceva atât de periculos acasă, cartea era, pesemne, importantă.

S-a cufundat din nou în fotoliu, iar umbrele îi trasau linii adânci pe față.

— Se dovedește încăpățânată, a zis el, dar o să am ceea ce îmi trebuie înainte de Harrows.

Lui Elisabeth mima a început să îi bată mai repede. Marea Bibliotecă din Harrows se afla în colțul de nord-est al Austermeerului, acolo unde pădurea Blackwald întâlnea munții – locul cel mai izolat cu putință unde să depozitezi grimoare care trebuie păstrate în condiții de maximă securitate. Descrierile pe care le citise despre locul cu pricina îl înfățișau ca o fortăreață construită din piatră neagră din măruntaiele Munților Elkenspine. În catacomba ei de nepătruns se aflau două dintre cele trei grimoare de Categoria Zece din regat. Oare avea intenția să atace Harrows, cum făcuse cu Summershall și Knockfeld?

Oricare îi erau planurile, grimoarul de pe biroul lui juca, în mod limpede, un rol esențial. Iar ea trebuia să afla care era acesta, cu orice risc.

Șansa ei s-a ivit două zile mai târziu, când domnul Hob a apărut în ușă în toiul interogatoriului.

— Un vizitator, a anunțat el cu vocea lui neclară, profundă. Lord Kicklighter e aici și vrea să vă vadă.

— Fără să anunțe înainte? a întrebat Ashcroft, iar fața i s-a întunecat. O să îl primesc în salon. Lorelei, supravegheaz-o pe Elisabeth.

A ieșit în grabă din încăpere, iar câteva clipe mai târziu salutul Lordului Kicklighter a bubuit pe coridor.

Mintea lui Elisabeth gonea. Judecând după durata strângerii de mână a lui Kicklighter de cu o seară în urmă, Ashcroft avea să fie ocupat cel puțin câteva minute. A simțit privirea plictisită a lui Lorelei poposind vag asupra ei. Nu avea nevoie decât ca demonul să iasă din birou câteva secunde. Dar nu avea cu ce să opereze. Măcar dacă s-ar fi aflat mai aproape de rafturile cu cărți, ar fi putut să dărâme unul.

O oglindă decorativă de pe hol îi permitea să se vadă, așa cum ședea pe canapea. Arăta încordată și palidă, contrastând cu extravaganta rochie de culoarea ametistului în care o încorsetase Hannah în acea dimineață. Ajunsese să se obișnuiască cu felul în care corsetele scumpe îi strângeau pieptul, dar în momente tensionate precum acesta, îmbrăcămintea tot o făcea să simtă că nu poate respira.

O idee a lovit-o ca un fulger. A scos o exclamație puternică, atrăgându-i atenția lui Lorelei. Mâna i s-a dus spre piept. Apoi și-a dat ochii peste cap și s-a prăbușit pe covor cu o bufnitură, ca moartă, aterizând atât de tare, încât au zdrăngănit ceștile de ceai de pe măsuța de cafea.

Liniște. Elisabeth a simțit greutatea privirii lui Lorelei. Odată ce a părut a fi decis că Elisabeth nu se prefăcea, s-a ridicat, însoțită de un foșnet de mătase, și a pășit peste trupul ei întins, îndreptându-se spre ușă. De îndată ce a plecat, Elisabeth și-a tras în sus poalele rochiei și s-a năpustit spre birou. Și-a făcut curaj și a dat la o parte mantia lui Ashcroft.

Grimoarul stătea deschis sub un lanț de fier întins de-a lungul deschizăturii cotorului, iar paginile îi erau acoperite de un scris

înclinat și ascuțit. Asta a fost tot ce a apucat să observe înainte ca un val de răutate să se prăbușească asupra ei, obligând-o să facă un pas în spate. O voce de bărbat a răcnit fără cuvinte în mintea ei, trăgând-o într-o vâltoare de durere și furie

Nu a avut timp să se întrebe dacă făcuse o greșeală. Marginile încăperii s-au întunecat; paginile grimoarului au început să fluture ca și cum fereastra biroului fusese dată în lături de o furtună șuierătoare. Și-a încleștat dinții și s-a opus voinței grimoarului, întinzând mâna, care tremura de la efort. Până și acele ceasului de pe polița șemineului păreau a fi încetinit, de parcă aerul s-ar fi transformat în melasă. În cele din urmă vârful degetelor ei au atins ușor pielea, iar prin corpul ei a năvălit un amestec de emoții puternice. Dorință. Furie. Trădare. Nu mai simțise niciodată până atunci așa ceva. A înghițit cu greu, dorindu-și să fi avut mănuși de fier ca să atenueze emanațiile psihice ale grimoarului.

— Nu îți sunt dușman, a reușit ea să spună. Mă aflu aici ca prizonieră a Cancelarului Ashcroft. Intenționez să îl opresc dacă pot.

Pe dată, vocea bărbatului a tăcut, iar presiunea din aer a dispărut. Elisabeth a căzut în față și s-a prins de birou, cu mușchii tremurând de efort. Grimoarul stătea acum liniștit. Presupunerea ei, făcută în disperare de cauză, se dovedise corectă – răutatea și furia acestuia îi erau destinate lui Ashcroft, nu ei.

— Ce vrea de la tine? a murmurat ea.

Cu grijă, l-a ridicat de pe birou.

Coperta îi era legată într-o piele ciudată, acoperită cu solzi, de un roșu-intens, care îi amintea lui Elisabeth de spiridușii din seră, tulburând-o. Prima copertă era decorată cu o pentagramă. Titlul se decolorase cu trecerea timpului, dar cuvintele se puteau încă citi: *Codex Daemonicus.*

Lui Elisabeth i s-a oprit inima pentru o clipă. Mai citise titlul acestui grimoar și înainte, nu cu multă vreme în urmă. Unde îl văzuse? În trăsura lui Nathaniel, când călătoreau prin Blackwald...

O să am ceea ce îmi trebuie înainte de Harrows, spusese Ashcroft. Orice îi trebuia, părea să se găsească în carte. Elisabeth a scormonit prin memorie, încercând să își aducă aminte de ce menționase Lexiconul acest volum. Era în capitolul despre demoni. Nu își

amintea decât că se presupune că acesta conține elucubrațiile unui vrăjitor nebun, care pretindea că ascunsese înăuntru un secret...

Pe coridor au răsunat pași. Cu sufletul la gură, Elisabeth a înhățat mantia lui Ashcroft și a tras-o înapoi peste grimoar. Sperând că doar ea auzise țipetele psihice ale cărții, s-a grăbit să traverseze încăperea și s-a aruncat la loc pe podea, aranjându-și membrele cât mai apropiat cu putință de poziția de la început.

Exact la timp. Doar câteva secunde mai târziu, peste ea s-a întins o umbră, iar apoi un miros de acid i-a usturat nările, stârnindu-i fiecare nerv din corp. A sărit în picioare, înăbușindu-și un țipăt, numai pentru ca Lorelei să o apuce strâns, iar prin mănușile de dantelă ale demonului a simțit ceea ce păreau a fi împunsături de gheare. Aceasta avea în mână o fiolă de cristal plină cu ceva ce semăna cu sarea.

— Gata, gata, a liniștit-o Lorelei, pe un ton grețos de dulce. Ești în regulă. A fost doar mirosul de săruri, draga mea. Ți s-a făcut o mică vrajă, dar acum s-a terminat.

— Dă-mi-o! a spus Ashcroft. Farsa asta s-a prelungit destul de mult. E timpul.

Lorelei i-a dat drumul și a făcut câțiva pași în spate. Înainte ca Elisabeth să poată reacționa, Ashcroft a prins-o și a răsucit-o. Expresia de pe fața lui era înfricoșătoare. Ca și cum și-ar fi epuizat tot farmecul binevoitor cu Lordul Kicklighter și nu i-ar mai fi rămas nimic pentru a continua șarada.

Își pierduse răbdarea cu ea. Acum, Elisabeth avea să cunoască monstrul ascuns sub înfățișarea bărbatului.

— Ascultă-mă, fato, a spus el și a scuturat-o până când i-au clănțănit dinții. O să îmi spui ce știi.

Apoi și-a așezat palma cu degetele răsfirate pe fruntea lui Elisabeth, iar gândurile ei au explodat în afară, asemenea unei stele nou apărute.

Biroul a dispărut; totul a devenit negru ca smoala, cu excepția ei și a lui Ashcroft, precum și a unor frânturi argintii, ascuțite, care atârnau, sclipind, în întunericul din jur. Imagini familiare pluteau pe suprafața acestor frânturi în străfulgerări tăcute de culoare și mișcare. Erau amintirile ei, care pluteau în vid asemenea cioburilor unei

oglinzi sparte. Fiecare arăta o scenă diferită. Părul roșcat al Directoarei scânteind în lumina torței. Gardianul Finch ridicând nuiaua. Fața zâmbitoare a lui Katrien.

Cu toate că Elisabeth încă simțea vag cum Cancelarul o strânge brutal de braț, în locul ăsta stătea departe de ea. S-a întors, percepând frânturile de memorie, apoi a ridicat mâna. Cioburile au început să se rotească în jurul lor într-un vârtej scânteietor, amestecându-se unele cu altele, pentru a-i arăta nu numai fragmente izolate, într-o succesiune întâmplătoare, ci toate amintirile, întreaga viață a lui Elisabeth perindându-se pe lângă ei asemenea unui râu strălucitor de sticlă. Sunete distorsionate răsunau prin vid: râsete, șoapte, țipete. I s-a strâns stomacul când s-a văzut ca fetiță țopăind prin livadă înspre Summershall, cu părul maroniu răsfirat pe spate, în timp ce Master Hargrove se străduia să țină pasul cu ea. Acelea erau amintirile *ei*. Nu trebuia ca Ashcroft să le vadă.

— Arată-mi ce mi-ai ascuns, i-a poruncit Cancelarul.

Vocea lui dogită, crudă, a răsunat din toate direcțiile.

După-amiaza luminoasă de vară s-a șters treptat, înlocuită de o imagine fantomatică a lui Elisabeth coborând treptele Marii Biblioteci în cămașă de noapte, cu o lumânare în mână. Simțea cum vraja lui îi extrage memoria, o forță la fel de inexorabilă precum contracurentul unui val, și a simțit cum se înăbușă din cauza panicii. Putea simți memoria, o putea auzi, o putea mirosi. A privit cum Elisabeth-Memoria a descuiat ușa și a rămas pe loc, privind cu ochii larg deschiși în întuneric. Din secundă în secundă avea să observe combustia eterică, dovadă că un vrăjitor comisese crima.

Trebuia să o oprească. Dar nu putea rezista forței exercitate de vrăjitoria lui Ashcroft. A simțit că, dacă i se opunea, amintirile ei aveau să se spargă în mii de bucăți, dispărând pentru totdeauna. Ashcroft i-ar distruge mintea – însăși viața – dacă era nevoie. Trebuie să îi arate *ceva*.

Așa că a căutat adânc înăuntrul ei, acolo unde erau ascunse cele mai dragi amintiri, și a găsit ceva ce putea ceda.

— Știi de ce am ales să te păstrez aici, Elisabeth? întreba Directoarea.

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. Memoria ei gonise înainte, la

momentul în care găsise trupul Directoarei. Erau aceleași cuvinte din catacombă, dar de data aceasta șoptite de buzele din care se scurgea viața ale Directoarei, ultimele cuvinte, destinate doar lui Elisabeth. Reușise să amestece cele două amintiri. Și părea real, deoarece pentru ea chiar *era* real. Jalea și dorul i-au străpuns inima ca o săgeată. Nu se așteptase să mai audă vreodată vocea Directoarei.

— Îmi amintesc că era furtună.

Cuvintele șovăitoare se scurgeau de pe buzele crăpate ale Directoarei.

— Grimoarele erau neliniștite în acea seară...

Ridicând privirea către amintire, Ashcroft s-a încruntat.

— Marea Bibliotecă te-a cerut.

Ashcroft a scuturat scârbit din cap și s-a întors în altă parte. A gesticulat, iar cioburile au început să se dezintegreze, spărgându-se ca o întindere de apă și căzând pe podea.

— Nu! a strigat Elisabeth.

Prea târziu, și-a amintit ceea ce zisese Lorelei cu două zile în urmă. *Ia-i amintirile cu forța și distruge restul.*

— Locul tău era aici...

Realitatea a năvălit înapoi într-o vâltoare de culori și sunete. Cineva țipa. Gâtul lui Elisabeth era dureros. Orice părticică din ea era dureroasă, simțea gust de sare și de cupru, iar lumea duhnea a metal ars.

Vocea lui Ashcroft a plutit peste agonia ei asemenea unei corăbii pe o mare liniștită.

— Nu știa nimic. Amintirea pe care ne-o ascundea nu era decât un fleac sentimental. Important pentru ea, poate, dar nu și pentru noi. Cheamă-l pe domnul Hob. Aranjamentele au fost făcute.

Vocea lui s-a îndepărtat ori poate că ea se îndepărta tot mai mult, ca să cadă în cine știe ce loc întunecat din care nu se mai putea întoarce.

— În seara asta o să fie trimisă la Leadgate.

Capitolul 15

DINCOLO DE FERESTRELE trăsurii, noaptea își așternuse zdrențele. Nori grași acopereau cerul, înălbiți de luna plină, care strălucea ca un bănuț de argint pierdut într-un jgheab murdar. Elisabeth nu văzuse această parte din Brassbridge când călătorise împreună cu Nathaniel săptămâna trecută, în afară de o dungă întunecată de fum de fabrică la orizont. Vechile clădiri din cărămidă erau înnegrite de funingine, iar roțile trăsurii împroșcau apa din bălțile pline. Aerul era pătruns de o răcoare jilavă. Undeva în apropiere, răsuna în întuneric dangătul trist al unui clopot.

Elisabeth ședea aplecată în față, tremurând incontrolabil. Gânduri confuze îi umpleau mintea, asemenea unor cioburi de sticlă, iar o suferință cumplită îi străpungea craniul de fiecare dată când trăsura sălta prin hârtoapele de pe drum, împăienjenindu-i vederea.

Numele meu este Elisabeth Scrivener. Sunt din Summershall. Cancelarul Ashcroft e dușmanul meu. Trebuie să îl dau în vileag...

A rostit cuvintele în gând iar și iar, până când au început să pară reale. Una câte una, a adunat laolaltă marginile zimțate ale amintirilor ei. Vraja pe care o folosise Ashcroft ar fi trebuit să îi distrugă mintea, lăsând-o ca pe o cochilie goală – dar nu reușise. Era tot ea însăși. Până și durerea servea doar ca să îi aducă aminte că e vie și că are un țel.

Pe fereastră s-a zărit în trecere un gard înalt de metal. Trăsura a început să încetinească. S-a oprit brusc în dreptul unei porți din fier forjat, dincolo de care se adăpostea clădirea Spitalului Leadgate. Era un edificiu lung, rectangular, cu o urmă de arhitectură clasică în coloanele din față și în capela cu cupolă, dar aceste înfloriturii nu făceau decât să scoată în evidență mohoreala instituțională din jur. Se profila peste mizeria și murdăria dimprejur de parcă ar fi fost ceva ieșit dintr-un coșmar. Elisabeth a înțeles instinctiv că era un loc de suferință, nu de vindecare. Un loc în care oameni indezirabili, asemenea ei, erau făcuți să dispară.

Paznicii au deschis poarta ca să le permită să intre, iar trăsura a înaintat pe alee. Elisabeth și-a lipit fața de geam. La intrarea spitalului erau așteptați de un întreg grup; o femeie corpolentă, cu o față aspră, purtând un șorț apretat, flancată de doi supraveghetori în uniforme albe, asortate. Când trăsura s-a oprit din nou, unul dintre supraveghetori a deschis ușa. Ceața s-a revărsat înăuntrul trăsurii ca terciul vărsat.

— Haide, drăguțo, coboară, a îndemnat-o sora medicală, care îi vorbea lui Elisabeth așa cum vorbești cu un copil mic. Vino frumușel și o să primești o cină gustoasă și caldă, lângă foc. Nu-i așa că ți-ar plăcea? Tocană și pâine și budincă cu stafide – o să poți să mănânci cât vrei. Eu sunt sora Leach și o să îți fiu o prietenă bună aici.

Elisabeth a coborât împleticit, cu ochii plecați. A văzut printr-o perdea de păr cum unul dintre bărbați i-a dat ocol, apropiindu-se de ea din spate cu niște curele din piele și catarame. A simțit cum i se strânge stomacul când și-a dat seama ce erau: legături, nu doar pentru încheieturi, ci și pentru glezne. A făcut un efort să nu intre în panică. A așteptat până când bărbatul mai că s-a repezit asupra ei. Atunci s-a răsucit, cu dinții dezgoliți, și l-a lovit sălbatic cu genunchiul între picioare. A simțit cum o încearcă vinovăția când acesta a gemut și s-a ghemuit, dar nu a durat mult; a luat-o imediat din loc, cu sora Leach strigând în urma ei.

A străbătut dintr-un salt terenul spitalului, ca o căprioară țâșnită dintr-un desiș, iar picioarele ei lungi o purtau mai repede decât se puteau ține bărbații pe urmele ei. Iarba subțire a fost înlocuită de o grădină prost îngrijită, cu garduri vii netunse și pomi pe jumătate uscați. S-a oprit după ce a alunecat pe niște frunze uscate mocirlite. Dacă ar fi continuat să fugă, nu ar fi făcut decât să se învârtă în cerc în jurul spitalului. Gardul care împrejmuia terenul era prea înalt să se poată cățăra pe el, iar în vârf avea fleuroane din metal ascuțit.

Dar strigătele dinapoia ei se apropiau. Trebuia să ia o hotărâre.

Își simțea inima în gât în timp ce își croia drum pe sub cel mai apropiat gard viu. Rădăcini și crengi îi zgâriau mâinile până la sânge, iar mirosul grețos de flori putrezite îi umplea nările. A așezat la loc frunzele pentru a-și acoperi mai bine urmele și și-a tras înapoi brațele în momentul în care ghetele unui bărbat au trecut în goană pe lângă

locul unde se afla ea, aruncându-i țărână și frunze în față. Inspirată, a luat pământ în mâini și s-a frecat cu el până când nu își mai putea distinge membrele de rădăcinile groase, răsucite pe jos.

S-au scurs mai multe minute. Prin întuneric se legăna lumina unor felinare, iar în răstimpuri răsunau strigăte. Bărbații se uitau prin gardurile vii și loveau vegetația cu bâte, dar ea a rămas perfect nemișcată, chiar și când o bâtă i-a dat o lovitură zdravănă peste fluierul piciorului. Pe măsură ce noaptea devenea tot mai răcoroasă, i s-a făcut pielea de găină pe brațe, dar nu îndrăznea nici să tremure.

— Ajunge, băieți, a spus unul dintre supraveghetori în cele din urmă. Oriunde s-o ascunde, e prinsă în capcană aici la fel de temeinic ca un șobolan în găleată. Om vedea dacă mai e vie mâine dimineață și-atunci o să ne distrăm cu ea.

Această declarație a fost întâmpinată cu râsete. Elisabeth i-a urmărit cum se duceau spre spital. Când și ultimul bărbat s-a făcut nevăzut înăuntru, s-a năpustit afară din gardul viu, tremurând din cap până în picioare. Dar la fel de repede s-a ghemuit din nou, ascunzându-se.

Nu era singură în curte. O siluetă se mișca greoi prin întuneric la o oarecare distanță, mult aplecată spre pământ. Și-a zis că o fi un alt supraveghetor, până când a observat că amușina iarba. Urma traiectoria pe care o luase ea de lângă trăsură, târându-se de-a lungul unei căi sinuoase către locul unde se ascundea ea. Iar când s-a îndreptat, ochii lui enormi, rotunzi și strălucitori au captat lumina ca niște oglinzi.

Era domnul Hob. Îi luase urma și venea după ea.

Dinspre spital a venit zgomot de ușă trântită. Elisabeth și-a ținut respirația și s-a zbătut să treacă prin gardul viu, lipindu-se cu spatele de un copac. Cineva ieșise din clădire și începuse să își croiască drum spre grădină. Privind printre frunze, Elisabeth și-a dat seama că această persoană nu făcea parte din grupul de căutare. Purta o uniformă asemănătoare cu o surorii medicale, dar nu era decât o fată, nu cu mult mai mare decât ea, cu niște mâini crăpate și o față rotundă, tristă, ce ținea la piept un felinar cu abajur.

— Hei! a strigat fata nu prea tare. Ești aici?

Privind în cealaltă direcție, Elisabeth a descoperit că domnul Hob

se mișca pe jos în patru labe, renunțând să se mai prefacă a fi o ființă umană. Elisabeth și-a purtat privirea de la unul la altul, dorindu-și cu disperare ca fata să tacă din gură. Dar aceasta nu a văzut pericolul în care se afla și a vorbit din nou, în întuneric.

— Știu că te ascunzi. Am venit să te ajut.

S-a scotocit în buzunar și a scos un guguloi de ceva înfășurat într-o batistă.

— Ți-am adus niște pâine. Nu e mult, dar e tot ce am putut lua fără să mă prindă sora. Minţea când ți-a zis că are să îți dea tocană și budincă – așa le spune tuturor pacienților care vin aici.

Domnul Hob a început să alerge cât îl țineau picioarele, cu ochii ațintiți la față. Elisabeth a năvălit din tufiș într-o explozie de frunze și a ajuns prima la ea, a apucat-o de încheietură și a tras-o în direcția opusă. Pâinea a căzut pe jos.

— Ai niște sare sau ceva de fier? a întrebat-o Elisabeth.

Nu și-a recunoscut sunetul propriei voci. A răsunat ca un croncănit oribil.

— Ăăă... nu am... te rog să nu-mi faci rău! a strigat fata.

Greutatea ei atârna de brațul lui Elisabeth. Dacă nu alergau mai repede, domnul Hob avea să le prindă.

Elisabeth a simțit cum panica îi încleștează pieptul. Și-a dat seama cum trebuie să fi arătat: mânjită cu pământ, cu părul ei lung încâlcit și plin de frunze, cu buzele uscate crăpate și sângerând. Nu era de mirare că fata era înspăimântată.

— Cum te cheamă? a întrebat ea.

— Mercy, a reușit fata să bâiguie, împiedicându-se în denivelările de pe jos.

— Pe mine mă cheamă Elisabeth. Încerc să îți salvez viața. O să îți cer să faci ceva și atunci o să mă crezi, dar trebuie să-mi promiți că nu țipi.

Mercy a încuviințat din cap, cu ochii mari, plini de spaimă – pesemne spera că, dacă îi făcea jocul, Elisabeth nu avea să îi facă rău.

— Privește în spate, i-a spus Elisabeth.

Apoi și-a pus mâna murdară peste gura lui Mercy, înăbușindu-i țipătul.

— *Ce e aia?* a bocit ea, când Elisabeth i-a dat drumul. De ce ne

urmărește?

Așadar, presupunerea lui Elisabeth fusese corectă. În momentul în care domnul Hob începuse să adulmece pământul și să alerge în patru labe, orice vrajă aruncase Ashcroft asupra lui nu mai era destul de puternică încât să îl deghizeze.

— E un demon. Cred că e goblin. Există vreo cale de ieșire de aici?

Din gâtlejul lui Mercy s-au auzit niște sunete slabe și panicate, înainte să reușească să răspundă.

— E o poartă în spate. Pentru lucrătorii care întreţin terenul. Pe acolo.

A arătat cu mâna.

— Ce...

— Aleargă cât poți de repede, a îndemnat-o grav Elisabeth. Și dă-mi felinarul.

Nu a îndrăznit să se oprească pentru a privi peste umăr în timp ce se îndreptau în goană spre poarta din spate. Aceasta era ascunsă după o anexă dărăpănată, acoperită cu mușchi, așezată sub un arbore năpădit de iederă. Pe măsură ce se apropiau, răsuflarea șuierătoare a domnului Hob le ajungea din urmă. Mercy s-a scotocit prin buzunare și a scos o cheie. Alergând spre poartă, Elisabeth s-a întors brusc și a balansat felinarul cu toată forța.

Timpul a încremenit în intervalul dintre două bătăi de inimă. Domnul Hob a năvălit asupra ei, iar fața lui acoperită de bășici era o privelişte hidoasă de carne mișcătoare. Ochii îi erau atât de mari, atât de deschiși la culoare, încât Elisabeth a văzut reflectate în ei două versiuni miniaturale ale sale.

Apoi sticla s-a făcut țăndări când felinarul a lovit umărul demonului. Uleiul a împroșcat în jur și, cu un trosnet nesățios, focul s-a întins, cuprinzând partea din față a costumului lui nepotrivit. Căldura i-a pârlit pielea lui Elisabeth, care a țipat și a scăpat felinarul. Domnul Hob s-a dat în spate, împleticindu-se, și s-a uitat uluit la limbile flăcărilor albăstrii care i se unduiau pe piept. În cele din urmă, i-a dat prin cap să se descotorosească de jachetă. A lovit cu o palmă neîndemânatică rămășițele focului.

— Mercy, a implorat-o Elisabeth.

— Încerc! Aproape...

Cheia lui Mercy zgâria încuietoarea. Mâinile îi tremurau violent, așa că nu reușea deloc să nimerească. Între timp, domnul Hob s-a apropiat de ele, iar jacheta scotea fum pe pământ, în spatele lui. A mai făcut un pas înainte. Și atunci încuietoare a țăcănit, iar poarta s-a deschis cu un zăngănit, împrăștiind coji de rugină.

Elisabeth a împins-o mai întâi pe Mercy să treacă, apoi s-a grăbit și ea. Când a tras poarta în urma lor, aceasta nu s-a închis complet – se înțepenise în ceva. Mâna domnului Hob. Se holba la ele fără să clipească, printre barele de fier, în timp ce pielea lui purpurie a început să bulbucească și să scoată aburi. Elisabeth s-a împins cu toată greutatea în poartă, încordându-și mușchii pentru a contracara rezistența domnului Hob. Tălpile încălțărilor ei au hârșâit pavajul. Demonul era prea puternic.

Lângă ea a răsunat pe neașteptate un strigăt. O piatră a zburat prin aer și a zdrobit articulațiile de la degetele domnului Hob cu un scrâșnet umed, dezgustător. Acesta și-a tras mâna înapoi, iar poarta s-a închis cu zgomot. Zăvorul a intrat automat la locul lui.

Elisabeth s-a îndepărtat împleticindu-se și a schimbat o privire uimită cu Mercy, căreia în mod limpede nu îi venea să creadă ce făcuse. Domnul Hob a rămas în loc, uitându-se la ele, de parcă nu știa sigur ce să facă mai departe.

— Acum suntem în siguranță, a șoptit Elisabeth. Nu poate trece de fier. Și nu cred că e suficient de deștept să găsească o altă cale.

Mercy nu a răspuns, prea ocupată să tremure și să tragă aer în piept, cu mâinile încleștate pe coapse. Elisabeth a privit în jur. Poarta le scosese într-o alee aflată în spatele unui șir de clădiri din cărămidă înguste, mohorâte. Geamurile erau acoperite de perdele și nu erau lumini înăuntru.

— Vino, a zis ea, apucând-o pe Mercy de braț.

A condus-o afară din câmpul vizual al domnului Hob și a așezat-o pe o ladă răsturnată.

— Ce voia? a întrebat Mercy printre degete.

Elisabeth a ezitat. Îi putea explica totul. O putea ruga pe Mercy să o ajute – să depună mărturie împotriva lui Ashcroft. Dar cine ar crede-o? Înțelegea acum că lumea nu era binevoitoare cu fetele tinere, mai ales când acestea se comportau într-un fel care nu era pe

placul bărbaților și rosteau adevăruri pe care bărbații nu erau pregătiți să le audă.

S-a lăsat pe vine în fața celeilalte fete, căci luase o hotărâre.

— Ascultă. Pe mine mă voia demonul, nu pe tine. Așteaptă să plece trăsura, apoi te poți întoarce la spital. Domnul Hob – demonul – nu o să vină după tine.

A închis ochii și a tras aer în piept.

— Când oamenii o să întrebe ce s-a întâmplat, spune-le că te-am atacat și că nu ai avut de ales, ai fost obligată să mă ajuți să scap. Spune-le că ne-a urmărit un bărbat, o ființă omenească, îmbrăcat în majordom. Nu pomeni despre nimic straniu legat de el. Și spune-le că eram... că eram ca un animal sălbatic. Că nici măcar nu știam cum mă cheamă.

Bănuia că pentru Ashcroft nu conta dacă putrezea în Spitalul Leadgate ori murea de foame pe străzi. Atât timp cât credea că mintea ei fusese distrusă, iar el părea că a făcut tot ce putuse pentru a o ajuta pe biata fată isterică aflată în grija lui, va lăsa baltă această problemă, ca să se concentreze pe planurile lui.

— Dar mi-ai salvat viața, a protestat Mercy.

— În primul rând, viața ta a fost în primejdie din cauza mea. Crede-mă. Așa e cel mai bine.

Elisabeth și-a cuprins corpul cu brațele, neștiind sigur cât ar trebui să dezvăluie.

— Nu vrei să ai de-a face cu bărbatul pe care îl slujește demonul, s-a decis ea în cele din urmă. Dacă acesta crede că știi ceva ce nu ar trebui, nu o să ezite să îți facă rău.

Mercy a încuviințat din cap. Spre consternarea lui Elisabeth, nu părea surprinsă. Pentru ea, bărbații care voiau să le facă rău fetelor țineau de ordinea firească a lucrurilor.

— Mă bucur că ai scăpat de Leadgate.

Mercy și-a ridicat privirea și ochii ei căprui, triști, i-au întâlnit pe cei ai lui Elisabeth.

— Nici nu-ți imaginezi ce fel de loc e. Cei înstăriți plătesc să vină să se zgâiască la pacienții de acolo – să compătimească situația disperată a nefericiților sau porcării de genul ăsta. Uneori... uneori plătesc și pentru altceva. Sora face bani buni din asta. Că veni vorba –

ține.

A băgat mâna în buzunar și i-a pus în palmă lui Elisabeth un obiect tare și rece. O monedă.

Elisabeth se străduia să găsească cuvinte dincolo de nodul din gât. Nu îi venea în minte nimic de spus, așa că a tras-o pe Mercy spre ea și a îmbrățișat-o strâns.

Mercy a râs, surprinsă.

— Acum arăt destul de murdară ca să pot spune că m-ai atacat.

— Mulțumesc, a șoptit Elisabeth.

A mai îmbrățișat-o o dată pe Mercy, apoi i-a dat drumul și a luat-o la fugă înainte ca lacrimile care i se adunau în ochi să apuce să îi curgă pe obraji.

A trecut de grămezi de gunoaie și a străbătut în goană o stradă în pantă, acoperită cu piatră cubică. La acest moment al nopții, străzile erau complet goale. Se îndoia că era necesar să fugă, dar de fiecare dată când încetinea îl vedea pe Gardianul Finch strâmbându-se la ea sau o mână de bărbat care ținea multe curele de piele ori zâmbetul fermecător al Cancelarului. S-a oprit la un colț să vomite, apoi a pornit din nou. Nu s-a oprit până când a fost obligată: a ajuns la o promenadă care dădea spre râu și s-a prins de balustradă.

Orașul adormit părea o iluzie născută din lumini de basm Acoperișuri înalte și ascuțite se ridicau strălucind în întuneric, iar statuile din vârful lor decupau forme din stele. Coloane aurii scânteiau pe apa întunecată de dedesubt. În apropiere, pe Podul Sfinților, licăreau lămpi cu gaz, iar statuile lui sumbre traversau râul asemenea unei procesiuni de oameni îndoliați, care comemorează moartea vreunui rege de mult răposat. Vântul îi încâlcea părul, purtând miros de funingine și de alge, iar cerul nopții părea a se întinde la nesfârșit.

A privit peste orașul lucitor, vechi, exagerat de întins, și s-a întrebat cum de putea exista toată acea lumină și frumusețe alături de atâta întuneric. Nu se simțise niciodată mai măruntă și mai neînsemnată. Dar, în sfârșit, pentru prima dată după atâtea săptămâni, era liberă.

Capitolul 16

— MAI MULT CA SIGUR e o greșeală, i-a spus Elisabeth băiatului pistruiat din spatele ghișeului. Master Hargrave mă știe de o viață. Nu ar trimite acest răspuns.

Hârtia îi tremura între degete. Mesajul succint spunea doar: *Nu avem în evidențe niciun ucenic cu numele Elisabeth Scrivener la Marea Bibliotecă din Summershall.* Dedesubt, în loc de semnătură, cineva pusese ștampila cu cheia și condeiul Collegiumului. Ceea ce însemna că scrisoarea fusese scrisă de un gardian, chiar dacă ea i-o adresase lui Hargrove.

Funcționarul părea înțelegător, dar își tot ațintea nervos ochii spre fațada de sticlă a poștei.

— Îmi pare rău, domnișoară. Nu știu ce să îți spun.

Hârtia s-a încețoșat când Elisabeth a încercat să se concentreze. Ceva nu era în regulă. În mod sigur ea a fost... ea a fost...

— E Finch, noul Director, s-a auzit ea rostind. În mod sigur mi-a interceptat scrisoarea. M-a șters din evidențe...

Cineva și-a dres glasul în apropiere. Elisabeth a aruncat o privire peste umăr, la timp pentru a vedea cum un domn bine îmbrăcat care stătea la rând în spatele ei îi șoptea ceva soției lui și amândoi se uitau la ea cu o combinație de dezaprobare și disconfort.

Elisabeth și-a întors din nou privirea către funcționar și s-a văzut pe sine prin privirea lui compătimitoare. Dormise pe stradă în ultimele câteva zile. Părul îi era încâlcit, hainele, murdare. Cel mai rău, încercările ei urgente de a contacta Marea Bibliotecă din Summershall începeau să semene cu acțiunile unei nebune. Un sentiment nefamiliar de rușine i s-a aprins în stomac.

— Te rog, a zis ea, iar cuvintele au răsunat răgușit din pricina gâtului inflamat. Îmi poți spune cum ajung în Hemlock Park? Cunosc pe cineva care locuiește acolo.

Funcționarul și-a umezit buzele, mutându-și privirea de la ea la cuplul care aștepta la rând. Elisabeth își dădea seama că nu o crede.

— Nu vreți să expediați mai bine o scrisoare, domnișoară?

Elisabeth folosise toți banii de la Mercy pentru a o trimite pe prima. Nu putea plăti pentru o a doua scrisoare. Dintr-odată a fost copleșită de rușine. A bâiguit o scuză și s-a strecurat pe lângă cuplul care se holba la ea, apăsându-și o mână pe gură în timp ce ieșea în goană din poștă. De îndată ce a ajuns în stradă, s-a aplecat într-un acces de tuse. Trecătorii o evitau, aruncându-i priviri neliniștite. Cu o mână tremurândă, a împăturit scrisoarea și a strecurat-o în buzunar.

Febra i s-a înrăutățit Cu o dimineață în urmă, după ce dormise făcută covrig și tremurând pe un prag, se trezise cu tuse. Astăzi s-a simțit atât de dezorientată încât abia găsise drumul înapoi la poștă.

Călcâiul i a alunecat pe ceva noroios când a luat-o de-a lungul trotuarului. Un ziar ud, lipit de jgheab. L-a dezlipit și a ridicat în lumină titlul de pe prima pagină, translucidă, cu toate că citise deja articolul de vreo zece ori de când fugise de la Leadgate. AL TREILEA ATAC ASUPRA UNEI MARI BIBLIOTECI – FETTERING ÎN FLĂCĂRI, stătea scris pe prima pagină. Dedesubt era o ilustrație care înfățișa o monstruozitate țepoasă, deformată – așa interpreta ziarul înfățișarea unui Malefict –, care urla înaintea unei privelişti de infern. Articolul spunea mai departe că fuseseră cel puțin douăzeci de victime în sat, unele vieți fiind curmate de Malefictul de Categoria Nouă, celelalte, de flăcări. Numărul a făcut-o să simtă că i se învârte capul. Negustori din Fettering se opreau uneori în piața din Summershall. Era posibil să fi întâlnit unele dintre persoanele care muriseră.

Spre final, era citat Cancelarul Ashcroft: *În acest moment, credem că sabotorul este un agent străin care urmărește să submineze forța magiei din Austermeer, Magisteriumul nu se va da înapoi de la nimic pentru a-l prinde pe vinovat și a restaura ordinea în mărețul nostru regat.*

A boțit ziarul în mâini. Atacul se petrecuse în timp ce ea era ostatică în conac. Ashcroft îi minţise pe reporteri în timp ce ea zăcea în pat.

Nu mai avea prea mult timp să îl oprească.

Însă răspunsul primit la scrisoarea ei o descumpănise. Cu săptămâni în urmă, nu s-ar fi deranjat cu scrisoarea; s-ar fi dus direct la Collegium și ar fi bătut în ușă până când i-ar fi răspuns cineva.

Acum știa că, dacă ar face asta, i s-ar întoarce spatele sau chiar mai rău. Contase pe faptul că avea să se înarmeze cu cuvintele frumoase ale lui Master Hargrove pentru a dovedi că merită să fie ascultată. Anticiparea răspunsului lui – a faptului de a fi, în sfârșit, răzbunată – era ceea ce îi dăduse puterea să meargă mai departe în nopțile lungi și reci, precum și senzația dureroasă de foame. Acum nu mai avea nimic.

Nu... nu nimic. Îl avea încă pe Nathaniel. Dar zilele de căutare nu o aduseseră cu nimic mai aproape de Hemlock Park. Orașul era imens; i se părea că putea rămâne pentru totdeauna pierdută în el, devenind din ce în ce mai invizibilă pentru oamenii care treceau pe lângă ea, până când ar fi rămas doar o umbră. Nimeni nu se dovedise doritor să o ajute. Puțini erau dispuși până și să o privească.

Nu știa dacă Nathaniel avea să se comporte altfel. Dar, dintre toți cei din Brassbridge, era singura persoană în care se putea încrede.

S-a oprit brusc când a întrezărit în mulțime un băiat scund și slab. A rămas nemișcată pe trotuar, în timp ce oamenii se scurgeau pe lângă ea. Nu părea a fi cu putință. Fie febra îi provoca halucinații, fie Silas își făcuse apariția de nicăieri, ca și cum l-ar fi invocat gândindu-se la numele stăpânului lui. Era oare posibil să se înșele?

S-a răsucit în căutarea unui alt indiciu al prezenței lui pe stradă. Privirea i-a fost atrasă de o siluetă slabă care pășea sigură pe sine prin îmbulzeala după-amiezii. Tânărul nu purta livreaua verde a lui Silas, ci un costum cu o croială elegantă și o cravată legată impecabil în jurul gâtului palid. Dar părul lui – de un alb curat, legat la spate cu o panglică – nu putea aparține altcuiva. Nu era o halucinație. Era real.

A stat în cumpănă, iar apoi s-a repezit să traverseze strada, și în urma ei a răsunat strigătul îngrozit al unui vizitiu. Odată ajunsă pe trotuar, a cercetat mulțimea, dar Silas nu se mai vedea. A luat-o în grabă în direcția în care se îndrepta acesta, privind prin vitrinele prăvăliilor pe lângă care trecea. Imaginea ei mizeră reflectată de acestea îi întorcea privirea, sfrijită și disperată, cu ochii albaștri strălucitori din pricina febrei. A început să alerge, încercând să nu țină seama de focul care îi duduia în plămâni în timp ce își îmboldea corpul să se miște mai repede.

Acolo. În față s-a zărit o clipă părul alb, în timp ce cotea pe o

stradă lăturalnică. A dat zor în urma lui, aproape fără să bage de seamă clădirile din jur acum dărăpănate, traficul mai slab, căruțele pline cu lucruri de nimic și legume veștejite, care au luat locul trăsurilor. Streșinile strâmbe atârnau deasupra străzii înguste, de ele fiind legate sfori nefolosite pentru rufe. Colțurile umede și întunecate puteau a urină. În costumul lui scump, Silas ieșea în evidență de la o poștă, dar nimeni nu stăruia cu privirea asupra lui. Ceea ce nu era valabil și pentru Elisabeth.

— Unde te grăbești așa, domnișorică?

Inima i-a sărit în piept. Și-a păstrat privirea îndreptată înainte, ca și cum nu ar fi observat cu coada ochiului fața jinduitoare a bărbatului. Dar acesta nu s-a dat bătut, așa cum nădăjduise ea. În spatele ei s-a auzit zgomot de sticlă călcată în picioare, iar din umbra unei clădiri aflate în apropiere se detașau mai multe siluete.

— Te-am întrebat unde mergi. Poate te putem ajuta.

— Ne răsplătești deranjul cu un zâmbet, ce zici? a propus un alt bărbat.

Silas era prea departe în față, doar o siluetă vagă pe după o căruță care trecea. Elisabeth a încercat să strige. Cu toate că a scos doar un sunet răgușit, patetic, acesta s-a oprit și a început să se întoarcă, cu ochii galbeni lucind în întuneric.

Elisabeth nu își dădea seama dacă chiar o auzise sau reacția lui era doar o coincidență. Nu a avut timp să afle.

— Silas, a șoptit.

Apoi a luat-o la fugă.

Călcâiele ei zgâriau pavajul. Când bărbatul a făcut o mișcare pentru a-i tăia calea, l-a evitat și a ieșit de pe stradă, intrând pe o alee unde s-a poticnit de lăzi și a alunecat pe ziare ude împrăștiate pe jos. Șobolani fugeau chițăind spre o ramificație a aleii, iar ea s-a luat după ei, în speranța că aceștia cunoșteau cel mai bun loc de ascuns. În timp ce era învăluită de bezna adâncă, încălțările i-au fugit pe ceva alunecos, în aer stăruia o duhoare de putreziciune, iar pe piatra cubică luceau bălți pline cu un lichid acoperit cu spumă plutitoare. Ajunsese în dosul unei măcelării. Răsufla greu, chinuitor.

— Pe aici! a răsunat o voce.

Bărbații îi suflau în ceafă.

Elisabeth s-a îndreptat împleticit spre capătul aleii și apoi după colț, numai ca să se oprească brusc într-o fundătură. Clădirea al cărei spate dădea spre această alee părea abandonată. Ferestrele îi fuseseră astupate cu cărămizi, iar ușa, cândva vopsită în negru, era complet scorojită și închisă cu lacăt. A smucit de mâner, dar lacătul nu a cedat.

Se auzeau pași care împroșcau prin bălți. Nu avea niciun rost să încerce să păstreze liniștea; urmăritorii ei aveau să observe din moment în moment aleea alăturată. Mânată de teroare, și-a înfipt degetele în una dintre scândurile de lemn bătute cruciș peste ușă și a tras cu toată forța, dându-se împleticit pe spate când aceasta s-a desprins cu un scârțâit metalic de protest. Scândura era acum în mâinile ei. Cuie îndoite, ruginite, ieșeau la capete.

S-a înarmat exact la timp. În gura aleii a apărut un bărbat, cu pantalonii pătați de sânge închegat. Părul îi era tuns scurt și obrajii scobiți erau acoperiți de coji. Când l-a privit în ochi, Elisabeth a fost cuprinsă de repulsie.

Bărbatul a rânjit.

— Aici erai, domnișorică. Cum rămâne cu zâmbetul ăla?

— Înapoi! l-a avertizat ea. Te lovesc!

Bărbatul nu a ascultat-o. Cu rânjetul încă pe față, dându-i la iveală dinții galbeni, a făcut un pas înainte. Elisabeth s-a pregătit și a lansat lovitura. Scândura l-a lovit în umăr și s-a înțepenit acolo, bine implântată. Bărbatul a urlat și a căzut în genunchi, căutând să apuce cu mâna arma improvizată. Când Elisabeth a tras-o, cuiele au scos un plescăit oribil. Un jet de sânge a stropit zidul de cărămidă.

Șocată, s-a dat înapoi, împleticindu-se, până când s-a lovit de ușă cu spatele umerilor. Ucisese un malefict și se luptase cu demoni, dar asta era ceva diferit. Avea de-a face cu o persoană. Nu conta cât de rău era, nu avea să se dezintegreze în cenușă sau să se întoarcă pe Celălalt Tărâm dacă murea. Gemetele lui de durere îi pulsau oribil în urechi.

Officium adusque mortem. Era datoria ei să lupte cu el, riscând chiar să îl omoare, dacă a scăpa din ghearele lui însemna să salveze mai multe vieți?

— Aici, tâmpiților! a mârâit bărbatul, așezându-și strâns mâna

peste mâneca udă și sfâșiată, în timp ce se străduia să se ridice în picioare sprijinindu-se de zid.

Sângele i se revărsa printre degete în timp ce o săgeta pe Elisabeth cu privirea.

— Și aveți grijă! Și-a găsit o armă.

Dinspre măcelărie nu a venit niciun răspuns.

— Mă auziți?

Pe alee domnea o tăcere mormântală.

— Nu vă mai prostiți! s-a răstit el.

De după colț s-a auzit un sunet ușor de lichid împroșcat. Iar o voce blândă, politicoasă, a spus:

— Nu îți judeca prea aspru prietenii. Mă tem că nu se simt tocmai bine.

— Ce-i asta, o glumă?

S-a dat șchiopătând în spate, ca să arunce o privire. Din obrajii sfrijiți i-a dispărut orice urmă de culoare.

— Ce... ce ești *tu?* a bâiguit el.

— La întrebarea asta e dificil de răspuns, a răsunat vocea șoptită. Vezi tu, eu sunt un lucru străvechi. Am provocat căderea unor imperii și am stat lângă regi aflați pe patul de moarte. Națiuni acum pierdute în negura timpului au dus războaie ca să afle taina numelui meu.

A oftat.

— Dar, în momentul ăsta, sunt deranjat. Planurile mele pentru azi nu includeau traversarea unei alei murdare ca să omor niște infractori de mâna a doua. Nu acum, când port un costum curat, și, mai ales, nu încălțat cu o pereche de pantofi noi.

Bărbatului i-au ieșit ochii din cap. A încercat să fugă, dar asta a fost o greșeală. Elisabeth nu a văzut ce s-a întâmplat după ce bărbatul a trecut colțul, dispărând. A auzit doar un țipăt înecat, urmat de o tăcere atât de deplină, încât lui Elisabeth îi țiuiau urechile.

S-a lăsat în jos, alunecând cu spatele lipit de ușă, iar scândura pătată cu sânge a căzut pe jos, zdrăngănind. Trupul i-a fost cuprins de un acces de tuse, care a scuturat-o asemenea unui iepure în fălcile unui câine. A clipit ca să își înlăture lacrimile în momentul în care Silas i-a apărut în fața ochilor. Arăta la fel cum îl văzuse pe stradă, cu

excepția unei pete de sânge de pe față. A tras o batistă din buzunarul de la piept și a tamponat sângele, apoi a examinat batista mânjită, și-a țuguiat buzele și a aruncat-o.

— Domnișoară Scrivener, a zis el și s-a înclinat ușor.

— Silas, a exclamat ea. Cât mă bucur să te văd!

— Curios. Nu e ceea ce îmi spun de obicei oamenii când mă văd într-un moment ca ăsta.

— Dar ce îți spun de obicei?

— În general plâng sau se scapă pe ei.

A studiat-o cu privirea.

— Ce faci aici? Master Thorn și cu mine am presupus că te-ai întors deja în Summershall.

Elisabeth nu avea energia să îi explice despre Ashcroft și Leadgate. Deja nu mai era sigură că lacrimile din ochii ei aveau de-a face cu tusea. Știa că nu ar trebui să fie atât de ușurată să îl vadă pe Silas – că acesta era rău, un ucigaș, cel mai mare dușman al unui gardian. Dar el nu pretindea a fi altceva decât un monstru. În acest fel, era mai onorabil decât cei mai mulți dintre oamenii pe care i-a întâlnit de când plecase din Summershall.

— I-ai omorât pe oamenii ăia? l-a întrebat ea.

— Când cineva apelează la un demon, trebuie să fie pregătit că o să urmeze ceva morți.

— Dar n-am..

— Mi-ai rostit numele. Ți-ai dorit să te salvez.

— L-ai fi putut lăsa să fugă, a zis ea.

Cum Silas nu a spus nimic, mărginindu-se să o privească, a adăugat:

— Presupun că ai să-mi spui că erau oameni răi, la fel ca data trecută.

— Te-ar face asta să te simți mai bine, domnișoară?

Elisabeth a simțit un spasm surd de oroare când și-a dat seama că ar face-o. Iar odată ce o persoană începe să gândească așa, nu era sigură că avea să se mai poată opri. A fost străbătută de un fior.

— Nu spune asta, a șoptit ea. Silas... am văzut lucruri cumplite. Am...

Silas a îngenuncheat în fața ei. A întins mâna, iar ea a tresărit, dar

el nu a făcut decât să-și pună mâna goală pe fruntea ei, iar atingerea lui era atât de rece, încât ardea.

— Nu ești bine, a spus el încet. De cât timp ai febra asta?

Cum ea nu a răspuns, nefiind sigură, Silas a început să își descheie sacoul. Elisabeth a scuturat din cap când el s-a apropiat să i-l pună pe umeri.

— O să îți murdăresc hainele, a protestat ea.

— Nu are importanță, domnișoară. Hai, sus!

A ajutat-o să se ridice de jos la fel de ușor ca ultima dată. Elisabeth se întreba dacă asta însemna că s-a terminat cu foamea, fuga, dormitul în ploaie; poate că ar fi posibil să se oprească din luptat, măcar pentru puțină vreme. Și-a întors fața spre pieptul lui Silas în timp ce o ducea de acolo.

— Ești un monstru pe cinste, Silas, a murmurat ea, pe jumătate afundată în vis. Mă bucur că e așa.

Dacă i-a răspuns, ea nu l-a auzit. Plutea prin lume ca și cum s-ar fi aflat într-o barcă de salvare, în derivă, pe o mare care o legăna ușor. Următorul lucru de care a fost conștientă era Silas spunând:

— Stai trează, domnișoară Scrivener. Încă puțin. Aproape am ajuns.

Și-a dat seama, ca prin ceață, că Silas o urcase într-o trăsură, probabil cu ceva timp în urmă. Capul îi atârna. A clipit când privirea i s-a focusat asupra străzii, dincolo de fereastră, pe unde se perindau clădirile mari din Hemlock Park.

Pleoapele i s-au lăsat, iar privirea i-a căzut pe mâinile lui Silas, care se odihneau, împreunate, în poală. Ghearele cu care i se terminau degetele lungi și albe erau perfect curățate și îngrijit tăiate – și îndeajuns de ascuțite pentru a despica gâtul unei persoane. Când a văzut-o uitându-se, buzele i s-au subțiat. Și-a pus din nou mănușile, iar orice dovadă a ghearelor a dispărut.

Curând, s-a ivit conacul lui Nathaniel. Fusese construit la intersecția dintre două străzi care formau un unghi, ceea ce îi conferea a formă curioasă, triunghiulară. Cu abundența ei de gargui, sculpturi și fleuroane ascuțite din piatră, semăna cu un castel înghesuit într-un triunghi sumbru, cu cinci etaje. Când trăsura s-a oprit, Silas a ridicat-o ca să coboare. L-a privit cum plătește vizitiului,

cuprinsă de o fascinație confuză. Cât de ciudat i se părea să vadă cum cineva îl tratează ca pe un gentleman, nu ca pe un demon ori chiar servitor, și pe vizitiu ducându-și respectuos degetul la pălărie.

Ușa de la intrarea conacului avea șase ciocănele, toate de mărimi, forme și metale diferite. Când Silas a deschis ușa, a lovit în cel de-al doilea, în formă de dis, din vârf. Cu toate că era făcut din cupru solid, patinat, nu a scos niciun sunet; însă în adâncurile casei a răsunat un clopot. Elisabeth a bănuit că fiecare ciocănel corespundea unui etaj, iar cel de-al șaselea, aflat cel mai jos, aparținea pivniței. Silas a luat-o din nou în brațe și a dus-o înăuntru.

Sus a răsunat zgomot de pași. Nathaniel a apărut pe palier și a început să coboare câte două trepte o dată. Elisabeth s-a holbat. Nu purta decât o pereche confortabilă de pantaloni și o cămașă lălâie, albă, care se vălurea în jurul lui în timp ce cobora în goană scările, desculț. Părul îi era atât de învălmășit, încât șuvița argintie aproape că nu se vedea. Niciodată nu și-l închipuise așa, natural, *normal,* dar desigur că nu își putea petrece întreaga viață purtând mantia de magistru și afișându-și zâmbetul cinic. Dincolo de toate astea, era tot un băiat de 18 ani.

Silas a ajutat-o să se așeze într-unul dintre fotoliile de piele din hol. Elisabeth se simțea la fel de slăbită și de molatică precum fusese sub influența lui Lorelei, căci își cheltuise ultimele puteri pentru a se apăra pe alee.

— Silas! a exclamat Nathaniel. Mi-ai adus... o! Ce-i *asta?*

— Asta e Elisabeth Scrivener, stăpâne.

Nathaniel s-a încordat, analizând ceea ce vedea. Emoţiile se succedau pe fața lui prea repede pentru a le putea urmări. Pentru câteva clipe, a dominat șocul. Și-a trecut privirea peste pielea ei învinețită și hainele murdare. Apoi s-a retras înăuntrul lui, iar expresia i s-a înăsprit.

— Asta e o surpriză, a remarcat el pe un ton sacadat, coborând restul scării cu pas măsurat. De ce e aici? Credeam că ți-am spus că...

Și-a tăiat vorba aruncând din nou o privire spre Elisabeth, cu buzele strânse într-o linie subțire.

— Are nevoie de un loc unde să stea, a răspuns Silas.

— Și ți-ai zis că e o idee excelentă să o aduci tocmai aici?

— Uită-te la ea. E bolnavă. Nu are unde altundeva să se ducă. Când am găsit-o, era urmărită de niște răufăcători.

Nathaniel a făcut ochii mari, dar a revenit repede la expresia lui obișnuită.

— Bănuiesc că data viitoare o să salvezi orfani și o să ajuți văduvele în vârstă să treacă strada. E absurd.

Articulațiile degetelor i se albiseră strângând balustrada.

— De când îți pasă ție de bunăstarea unei ființe umane?

— Nu mie îmi pasă, a răspuns Silas încetișor.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ție îți pasă de ea, stăpâne, mai mult decât te-am văzut să-ți pese de cineva în ani întregi. Nu încerca să negi, a adăugat el când Nathaniel a deschis gura. Nu există un alt motiv pentru care ți-ai dori cu atâta ardoare ca ea să trăiască.

Elisabeth nu înțelegea ce spune Silas, dar ceva groaznic s-a întâmplat cu expresia de pe fața lui Nathaniel. A părut să realizeze și el și a întors privirea în altă parte.

— Asta e o idee jalnică, i-a tăiat-o el, iar tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

— Chiar știu mai bine decât oricine.

Silas a traversat holul pentru a sta în fața lui.

— Mai bine decât tine, în mod sigur. Așa că pot spune cu toată încrederea că a te izola în casa asta nu o să te scutească de moștenirea familiei. O să te ducă doar la ruină.

Fața lui Nathaniel s-a strâmbat.

— Ți-aș putea ordona să o duci de aici.

Câteva clipe, Silas nu a răspuns. Când a făcut-o, a vorbit în șoaptă:

— Da. În conformitate cu termenii învoielii noastre, sunt obligat să mă supun la orice comandă pe care mi-o dai, oricât de mult mi-ar displăcea sau oricât de tare aș fi în dezacord.

Nathaniel a pășit în față. Dat fiind că era mult mai înalt, se uita de sus la Silas, care părea foarte mic, aproape insubstanțial, așa cum era, doar în cămașă. Silas și-a coborât privirea respectuos. Cu toate că Elisabeth nu a remarcat nicio schimbare în expresia sau în atitudinea lui, Silas arăta dintr-odată atât de străvechi, de periculos și atât de înfiorător de politicos, încât Elisabeth s-a înfiorat. Dar Nathaniel nu

părea deloc înfricoșat.

— Silas, a început el.

Silas a ridicat capul și a privit printre gene.

— Se întâmplă ceva, l-a întrerupt el. Ceva important. O simt în țesătura dintre lumi, vălurind în afară, întinzându-și influența departe în toate direcțiile, iar domnișoara Scrivener i-a stat în cale ca o stâncă. Viața ei e diferită de oricare alta văzută de mine. Chiar și când e acoperită de întuneric, strălucește atât de puternic încât e orbitoare. Dar nu e invincibilă, stăpâne. Nicio ființă umană nu e. Dacă nu o ajuți, această amenințare o va doborî.

— Despre ce vorbești? Ce amenințare?

— Nu știu.

Privirea lui Silas s-a mutat asupra lui Elisabeth.

— Dar ea ar putea ști.

Nathaniel a rămas nemișcat, iar pieptul i se mișca ușor, însă cu o forță înfocată, de parcă tocmai alergase la maraton și încerca să nu arate că rămăsese fără suflare. Obrajii îi erau de un roșu-aprins.

— Bine. Poate să rămână.

S-a răsucit pe călcâie, făcând un semn cu mâna.

— Dat fiind că a fost ideea ta, tu te ocupi de ea. Mă găsești în birou.

Elisabeth l-a privit cum se îndepărtează în labirintul întunecat al conacului, cu spatele drept și cu o expresie neutră – moment în care și-a încetinit mersul și mai că a întors privirea spre ea. Dar nu a făcut-o. Acesta a fost ultimul lucru de care și-a amintit Elisabeth înainte să fie înconjurată din nou de întuneric și să nu mai știe de ea.

Capitolul 17

ELISABETH S A FOIT în așternuturile moi. O vreme a stat întinsă, cu mintea la fel de goală ca un cer de vară, într-o confuzie plăcută, iar apoi s-a trezit dintr-odată, în timp ce energia îi curgea prin tot corpul. S-a ridicat în capul oaselor și a dat pătura la o parte. Mișcarea a deranjat ceva din apropiere, care a zăngănit.

Un serviciu din argint pentru micul dejun fusese așezat pe pat, lângă ea, strălucind în lumina dimineții. Miresme îmbietoare de unt topit și cârnați calzi se răspândeau din farfuriile acoperite. Lui Elisabeth i-a lăsat gura apă, iar stomacul a protestat zgomotos. Poate că oprirea lui Ashcroft mai putea întârzia câteva minute.

A întins mâna spre tacâmurile de argint aranjate pe un șervet împăturit, apoi a stat în cumpănă. Își amintea vag că fusese spălată și îngrijită înainte de a fi ajutată să adoarmă de mișcările liniștitoare ale unui pieptăn care îi era trecut prin păr. I s-a suit sângele în obraji, dar s-a hotărât să îi mulțumească lui Silas, chiar dacă se simțea stânjenită. Fusese mult mai drăguț cu ea decât Hannah, iar acum știa deja sigur că, atunci când își exprimase lipsa de interes în privința trupului oamenilor, spusese adevărul.

În timp ce dădea gata micul dejun, a încercat să își dea seama de situația ei din prezent. Momentul din zi dădea de înțeles că dormise aproape douăzeci și patru de ore. Febra cedase. Se afla din nou în încăperea liliachie, la fel ca data trecută. Un halat negru de mătase îi acoperea trupul, având aproape lungimea bună pentru statura ei înaltă, ceea ce, bănuia ea, însemna că îi aparține lui Nathaniel. Mirosea a săpun scump și mai avea un miros curios, pe care putea să îl identifice, mai degrabă deconcertant, doar ca fiind de *băiat* – ceea ce nu părea că ar trebui să fie un miros frumos, dar era.

Și-a dat brusc seama de ceva: toate lucrurile ei dispăruseră. Nici măcar nu avea haine curate. Singurul obiect din cameră care îi aparținea era scrisoarea din Summershall, tot împăturită, așezată discret pe noptieră. Pesemne că Silas i-o scosese din buzunar. Cum

avea să îl înfrunte pe Cancelar câtă vreme acesta dispunea de atât de mult, iar ea de atât de puțin?

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Sunt trează, a spus Elisabeth cu gura plină de plăcintă.

Îl aștepta pe Silas, dar a intrat Nathaniel, complet îmbrăcat de data aceasta, blindat într-o vâltoare de mătase de culoarea smaraldului. Înainte să apuce ea să mai spună un cuvânt, Nathaniel a pășit spre fereastră și și-a sprijinit mâinile pe pervaz. Nu părea că ar vrea să o privească. De fapt, părea că își dorește să spună ceea ce venise să spună, iar apoi să plece din cameră cât mai curând posibil.

Elisabeth a terminat de mestecat și a înghițit. Aluatul i s-a oprit în gâtul uscat.

— Ar fi trebuit să știu că o să dai de bucluc cu prima ocazie, teroare desăvârșită ce ești, a spus Nathaniel cu fața la fereastră.

A rostit cuvintele în grabă, ca și cum le-ar fi repetat în oglindă.

— Se pare că nici măcar Cancelarul nu a putut face față sarcinii de a te ține departe de pericol. De ce nu ești în Summershall? Nu contează. O să luăm legătura cu Collegiumul, iar ei o să îți pregătească o trăsură.

S-a crispat, înclinându-și fața.

— Ce-i asta?

Elisabeth se apropiase de el cu scrisoarea din Summershall. Reticent, a luat hârtia. Vârfurile degetelor li s-au atins ușor, iar Elisabeth a observat, surprinsă, că avea bătături în palme. S-a retras împreunându-și strâns mâinile pe burtă, conștientă dintr-odată că purta haina lui Nathaniel, fără prea mare lucru pe dedesubt.

Acesta și-a încrețit fruntea în timp ce a citit scrisoarea o dată, de două ori, iar în cele din urmă ochii lui cenușii au privit-o, cu o intensitate stânjenitor de pătrunzătoare.

— Nu înțeleg.

— Noul Director nu vrea să mă întorc. M-a scos din evidențe.

S-a așezat la loc, la capătul patului.

— Și am mai multe să-ți spun.

— Are legătură cu amenințarea despre care a pomenit Silas?

— Cred că da. Poate ar trebui să te așezi.

Nathaniel a ridicat din sprâncene, dar a ajuns la o soluție de

compromis, sprijinindu-se de peretele de lângă fereastră. Elisabeth a deschis gura, apoi a ezitat și a închis strâns ochii. Cuvintele i se adunau în noduri în piept. Era mai greu să înceapă decât se așteptase. Fusese trădată de prea multe ori, de atât de mulți oameni. Dacă se înșela în ce îl privește pe Nathaniel și, de fapt, nu putea avea încredere nici în el?

— Nu trebuie să îmi spui dacă nu vrei.

Elisabeth a deschis ochii. Nathaniel o studia cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— E în regulă, a spus el. Știu...

S-a gândit puțin la ce urma să spună.

— Știu cum e să ai lucruri pe care nu le poți spune. Nimănui.

Elisabeth s-a simțit cuprinsă de o mare ușurare. *Nu e Cancelarul. Nu e ca doctorul ori ca Gardianul Finch.* Neajutorată, a izbucnit într-un râs dogit. Din corpul ei se străduiau să iasă niște sunete isterice, aproape niște hohote, iar în colțul ochilor i s-au adunat lacrimi. A încercat să se oprească, dar nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile; râsul s-a transformat în strigăte de panică.

Se așteptase ca Nathaniel să se holbeze ca toți ceilalți, ca și cum Elisabeth și-ar fi ieșit din minți, căci până și ea simțea asta, dar felul în care el o privea era... era... era ca și cum ar fi dat un colț și și-ar fi întâlnit, cu totul neașteptat, propria privire într-o oglindă, în fracțiunea de secundă în care ochii ei speriați aparțineau unui străin. A fost străbătută de un șoc. Cumva, el chiar înțelegea. Elisabeth și-a îndreptat privirea în altă parte, în sfârșit în stare să respire ca să se liniștească. Nathaniel nu a zis nimic, doar aștepta.

— *Trebuie* să îți spun, a rostit ea în cele din urmă, strângând din pumni. E mult prea important. Trebuie să mai știe cineva, pe lângă mine.

A tras încă o dată aer în piept.

— Totul a început în acea primă seară, cu Cartea Ochilor, când am coborât și am simțit miros de combustie eterică...

Pe măsură ce vorbea, simțea cum i se ia o greutate de pe umeri. Până acum, nu își dăduse seama cât de chinuitor fusese să păstreze toate aceste secrete – să fie singura persoană care știa despre Ashcroft, conștientă în permanență că, dacă i se întâmpla ceva,

adevărul se va pierde pentru totdeauna.

Nathaniel o asculta cu atenție, fără să o întrerupă, iar fața i se înnegura pe măsură ce înainta relatarea. Când a ajuns la partea despre vraja pe care o folosise Ashcroft asupra ei, peste încăpere s-a așternut o umbră. La început a crezut că soarele se ascunsese după un nor. Apoi a văzut scânteile de smarald dansând în jurul degetelor lui Nathaniel pe măsură ce camera se cufunda tot mai mult într-o beznă profundă.

S-a oprit.

— Ce...?

Nathaniel fusese atât de concentrat asupra ei încât nu își observase propria reacție. A privit în jur și a pălit. Întunericul s-a retras.

— Îmi pare rău, a reușit el să spună. Nu am...

S-a străduit să își recapete stăpânirea de sine. Apoi a spus, în sfârșit:

— Ceea ce ți-a făcut Cancelarul – acea vrajă – nu ar fi trebuit să poți să îți mai revii în urma ei. Și nici nu ar fi trebuit să poți vedea prin iluziile create de el sau să reziști farmecelor făcute de servitoarea lui. Se pare că ai un fel de rezistență la influența demonică – ceea ce ar explica destul de multe, de fapt, legat de tot ceea ce ți s-a întâmplat de când cu Cartea Ochilor.

Și-a trecut o mână prin păr, distras.

— Dar e ciudat. Nu am auzit niciodată de cineva... nu contează. Continuă. De ce zâmbești?

Elisabeth nu știa sigur. Soarele strălucea din nou pe fereastră. Șuvița argintie din părul lui Nathaniel stătea ridicată în sus, iar el în mod clar nu observase. Și o credea. În sfârșit. Credea fiecare cuvânt. Cu privirea ațintită la genunchi, a continuat.

— Așa că, vezi tu, și-a terminat ea în cele din urmă relatarea, trebuie să merg imediat la Collegium și să le spun tot ce am auzit. Cred că Ashcroft va ataca Marea Bibliotecă din Fairwater, sabotând pe rând toate Marile Biblioteci. Poate că păstrează Biblioteca Regală pentru final. Dar, dintr-un anume motiv, atacul de la Harrows are o însemnătate specială pentru el.

Nathaniel și-a îngustat ochii.

— Sistemul de apărare de la Harrows ar trebui să fie impenetrabil.

E mai sigur decât Biblioteca Regală.

— Strămoșul lui a construit Marile Biblioteci. Poate că știe o cale secretă de a pătrunde în ea.

Și-a mușcat buzele

— Și în catacomba de acolo sunt două grimoare de Categoria Zece. Dacă reușește...

Nathaniel și-a îndreptat spatele.

— Înțeleg unde bați.

— Nu pari surprins de nimic din ceea ce ți-am spus, a zis Elisabeth, șovăind. Îl cunoști pe Ashcroft de multă vreme și cu toate astea mă crezi.

El a privit din nou pe fereastră, dar poziția îi ascundea fața.

— Mi-am petrecut ultimele zile gândindu-mă la tot ceea ce ți s-ar fi putut întâmpla și la toate persoanele care ar putea fi responsabile pentru asta. Am trecut de faza în care mai pot fi surprins. Și, în plus, s-a grăbit el să adauge, mi se pare important să nu subestimez niciodată ceea ce ar putea face un vrăjitor. Indiferent cât de buni, de amabili ori de demni de încredere ar părea – am văzut cu ochii mei de ce sunt capabili.

Linia umerilor și a spatelui vădea încordare. Era limpede că, pentru el, era o problemă personală.

— Te referi la tatăl tău, a spus ea încet, în timp ce tot ceea ce spuneau oamenii despre Alistair începea să capete sens.

Nathaniel s-a crispat. Un lung moment a domnit tăcerea. Apoi a vorbit, într-o încercare evidentă de a schimba subiectul:

— Înainte nu aveai încredere în mine. De ce te-ai răzgândit?

Elisabeth își făcea de lucru cu tivul halatului.

— La început îmi era frică de tine. Acum am înțeles că m-ai ajutat. Și cred că...

Nathaniel s-a întors spre ea și a ridicat întrebător din sprânceană.

— Cred că în tine există bunătate, i-a scăpat ei. Cu toate că încerci să pretinzi altceva.

Sprânceana s-a ridicat și mai mult.

— Așa că speri că te-aș putea ajuta să îl dai în vileag pe Ashcroft?

— Da, a răspuns ea.

— De ce?

— Pentru că asta trebuie făcut.

El a slobozit un râs neîncrezător. Suna aproape dureros, ca și cum cineva l-ar fi lovit.

— Spune-mi, ai vreo probă? Un motiv? Ashcroft e cel mai puternic om din regat, iar reputația lui e la fel de fără pată precum lenjeria Reginei. Toată lumea îl adoră.

— Știu că studiază Codex Daemonicus. Orice s-ar găsi acolo, îi explică planurile.

— Vrăjitorii au studiat Codexul timp de sute de ani și nu au găsit nimic de valoare.

A clătinat din cap.

— Ai putea să îți prezinți acuzațiile în fața Collegiumului, chiar și în fața Reginei, dar nimeni nu te-ar crede. Ashcroft a făcut să fii declarată nebună. Are un diagnostic pus de un doctor și, după cum se pare, zeci de martori din înalta societate.

Elisabeth răsucea halatul în mâini. Nathaniel a continuat imediat:

— Ar fi cuvântul tău, o ucenică de bibliotecar căzută în dizgrație, împotriva opiniei celor mai respectați oameni din Austermeer.

— Dar dacă ai veni cu mine și le-ai spune...

— Nu am nimic de spus. Aș putea să jur mult și bine pentru onestitatea ta, dar fapt e că nu am fost martor la nimic din ceea ce mi-ai spus. Toți m-ar vedea excesiv de atent cu tine și, după acel dezastru cu presa, ar presupune doar că...

Și-a trecut din nou mâna prin păr, de data asta mai apăsat.

— Că ce?

Nathaniel s-a strâmbat.

— Un sfat, Scrivener. Orice ar face Ashcroft, lasă-l în pace. A terminat cu tine – acum ești în siguranță. O să găsesc o modalitate de a lămuri problema cu Summershall și apoi o să te poți întoarce acasă, la viața ta inocentă de la țară.

— Nu.

Elisabeth s-a ridicat brusc de unde stătea, la capătul patului.

— Nu o să mă întorc până nu îl opresc.

Fața lui Nathaniel a devenit aspră.

— Uneori oamenii mor, a zis el printre dinți, iar tu nu poți face nimic ca să împiedici asta.

— O să-i salvez.

— O să li te alături, i-a aruncat el.

Elisabeth a fost cuprinsă de furie. I-a crescut în inimă, i-a sfârâit pe piele, i-a gâdilat rădăcinile părului. A înaintat spre Nathaniel până când nasurile lor aproape că s-au atins.

— Mai bine decât să nu fac nimic! a strigat ea.

Timp de câteva clipe, el nu a răspuns. Au stat așa, săgetându-se cu privirea, la fel de înalți. Elisabeth îi simțea răsuflarea pe față. Când, în cele din urmă, a vorbit, s-a străduit să nu ridice tonul.

— Ai fost atacată, siluită, hărțuită, lăsată pe străzi să mori de foame. Nu ai sorți de izbândă. Dacă mergi mai departe pe calea asta, o să mori. De ce nu renunți?

Elisabeth se holba la el. Oare asta făceau oamenii – renunțau, pur și simplu? Când există pe lume atâtea de iubit, atâtea pentru care merită să lupți?

— Nu pot, a spus ea înverșunată. N-o s-o fac niciodată.

Buzele lui Nathaniel s-au deschis pentru a rosti o replică ce nu a mai sosit. Privirea ei s-a mutat asupra gurii lui și asta a fost tot ce a trebuit pentru ca atmosfera dintre ei să se schimbe. Lui Elisabeth i s-au aprins obrajii când și-a dat seama cât de aproape erau unul de altul; Nathaniel a făcut ochii mari, iar pupilele îi erau negre.

A făcut brusc un pas în spate. Apoi s-a întors pe călcâie și a apucat marginea ușii. Revenindu-și repede, Elisabeth a prins-o înainte să poată el să o trântească între ei.

— Ce a vrut Silas să spună când a zis că îți pasă de mine? l-a provocat ea.

Părul căzut îi ascundea fața lui Nathaniel, lăsând să se vadă numai linia maxilarului.

— Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să știi că nu e bine să-i asculți pe demoni.

Nathaniel avea dreptate. Ce ar spune Directoarea dacă ar vedea-o acum, gata să accepte adăpostul oferit de casa unui vrăjitor și a demonului lui? Din pricina șocului, strânsoarea degetelor ei a slăbit. Ușa i-a scăpat din mână, dar Nathaniel nu a trântit-o, așa cum s-ar fi așteptat Elisabeth – s-a închis cu un țăcănit ușor. În timp ce zgomotul pașilor lui devenea tot mai slab, ea s-a lipit de interiorul ușii și s-a

frecat la ochi cu nodurile degetelor. Încerca să își scoată din minte imaginea fantomatică a Directoarei.

Înainte părea foarte ușor să deosebești binele de rău. Gardienii respectau un cod simplu: să protejeze regatul de influențele demonice și să nu se amestece niciodată în vrăjitorie. Dar oare ce trebuia să facă ea în condițiile în care codul se întorsese împotriva lui însuși? Dacă nu ar fi acceptat ajutorul lui Silas, probabil că ar fi murit și orice speranță de a-l demasca pe Ashcroft ar fi pierit împreună cu ea. Cu siguranță, datoria ei era să caute să se facă dreptate, cu orice preț.

Confuzia s-a stârnit înăuntrul ei ca o boală. Poate că, dacă avea asemenea gânduri, nu era sortită să devină gardian. Chiar și așa, refuza să se întoarcă. Trebuia să găsească o copie a Codexului. Trebuia să afle ce pune Ashcroft la cale. Și nu era loc mai potrivit pentru a începe decât casa unui vrăjitor.

Capitolul 18

LUMINA DE CULOAREA smaraldului se strecura prin crăpătura de sub ușă, făcând să se vadă praful și urmele de pe podeaua de lemn. Afară, pe coridor, Elisabeth se mișca de pe un picior pe altul. Petrecuse ore întregi explorând conacul. După ce își vârâse capul în nenumărate încăperi nefolosite, cu mobilele acoperite cu cearșafuri, a dat peste aceasta, ascunsă într-un colț al primului etaj. Nathaniel stătuse închis înăuntru toată ziua, făcând cine știe ce vrajă: din când în când îl auzea fâțâindu-se de colo colo ori murmurând o incantație. Elisabeth așteptase întreaga după-amiază, dar el nu a ieșit niciodată. Începea să își piardă răbdarea.

O privire aruncată de-a lungul coridorului i-a confirmat că în casă era la fel de pustiu ca întotdeauna. În afară de Silas, care părea a fi ieșit, nu întâlnise niciun servitor. Și-a luat inima în dinți și a ciocănit.

— Credeam că n-o să te întorci înainte de cină, a zis Nathaniel pe un ton colocvial. Ei bine, intră mai repede. Mi-ar fi de folos părerea ta...

S-a întors în momentul în care ușa s-a deschis, iar expresia de pe față i-a devenit ursuză.

— Scrivener.

Elisabeth nu a răspuns, prea ocupată să se holbeze cu gura deschisă la ceea ce vedea în jur. Ușa nu dădea într-o încăpere, ci într-o pădure. Nathaniel stătea în mijlocul unui luminiș cu mușchi pe jos, unde pământul era acoperit cu petice de lumină datorită razelor de culoarea jadului care străbăteau printre pinii uriași. Grupuri de fluturi de mărimea unei farfurii erau strânși pe trunchiurile copacilor, cu aripile lor de un turcoaz irizat deschise în evantai, iar trilurile păsărilor străbăteau aerul în note curgătoare. Pădurea părea că se întinde la nesfârșit, iar adâncurile ei erau învăluite în rotocoale de ceață care, din când în când, se destrămau pentru a da la iveală, în depărtare, mici porțiuni ale unor coaste de deal întunecate și izvoare acoperite cu o spumă albă.

Entuziasmul lui Elisabeth și-a luat avânt când a trecut pragul, pășind dintr-o lume în alta. A tras în piept mireasma de mușchi zdrobit și de sevă de pin și a ridicat mâna pentru ca lumina verzuie să îi pătrundă printre degete.

Nathaniel a privit-o câteva clipe în tăcere. Apoi pe buze i-a apărut un zâmbet trist.

— Nu te entuziasma prea tare. Nimic din toate astea nu e real. Vezi? E doar o iluzie la care lucrez pentru Balul Regal.

A făcut un semn cu mâna și scena s-a înceţoșat asemenea unui tablou în acuarelă lichidă întors pe o parte. Elisabeth a clipit în timp ce privea cum ferigile se descompun în șuvițe de ceață verzuie; fluturii au dispărut asemenea unor baloane de săpun. Curând s-au făcut nevăzuți și ultimii copaci și, în locul pădurii, Elisabeth s-a trezit la intrarea într-un birou.

Dar această încăpere nu semăna deloc cu biroul lui Ashcroft – nu semăna cu nicio altă încăpere în care se mai aflase ea până atunci. Era uimitoare. Abia dacă îți puteai face loc să păşești fără să dărâmi ceva. De peste tot amenințau să se răstoarne hârtii, fixate ici și colo cu niște instrumente bizare din bronz și sticlă. Un glob incrustat cu nestemate strălucea într-un colț, pe un suport din alamă, iar scheletul articulat al unei păsări uriașe atârna pe sârme, deasupra capului lui Nathaniel. Tavanul se continua în sus printr-un tunel, cale de cinci etaje, terminându-se cu o lucarnă care lăsa să pătrundă razele luminoase ale soarelui. Iar pe rafturi, care se răsuceau iar și iar, accesibile doar cu ajutorul unor scări...

Fața lui Elisabeth s-a luminat.

— Grimoare, a șoptit ea, și mai încântată decât înainte.

Pe chipul lui Nathaniel a apărut o expresie ciudată.

— Îți place locul ăsta?

— Bineînțeles că-mi place. Sunt cărți aici.

El a rămas în loc, fără să încerce să o împiedice, așa că Elisabeth s-a urcat pe cea mai apropiată scară. Zărise pe raft un titlu cunoscut, care clipea din aurituri ca să atragă atenția. Când a întins mâna după ea, cartea s-a desprins dintre vecinele ei și i-a aterizat nerăbdătoare în mână.

— Știam eu că trebuie să fii undeva! i-a spus Elisabeth Lexiconului.

Nu îl mai văzuse din călătoria înspre Brassbridge.

— Nu pot să cred că te-a furat!

Grimoarul a foşnit vinovat. Elisabeth a privit peste umăr, la haosul fantastic şi lucitor care domnea în birou. Din punctul ei de observaţie, a văzut cum în cămin dănţuiau flăcări de culoarea smaraldului, iar deasupra lor un cazan de sticlă trimite în sus, pe coş, rotocoale de aburi purpurii. Nu erau aici nici cranii, nici picioare de cioară retezate şi nici fiole cu sânge. De fapt, biroul părea... prietenos. Elisabeth s-a încruntat gânditoare şi s-a întors din nou spre Lexicon.

— Presupun că stai mai bine aici decât la Ashcroft, a recunoscut ea.

— Ce vrei? a întrebat Nathaniel din spatele ei. Bănuiesc că există un motiv pentru care ai năvălit peste mine.

Elisabeth a băgat Lexiconul sub braţ.

— Aş vrea să-ţi cer o favoare.

Nathaniel s-a întors şi a început să răsfoiască printre hârtiile de pe birou, dând impresia că nu face nimic anume, decât să creeze o dezordine şi mai mare.

— Credeam că m-am făcut bine înţeles de dimineaţă. Nu am de gând să te ajut să fii ucisă.

— Vreau doar să împrumut nişte cărţi.

— Iar această pornire suspect de bruscă nu are absolut nimic de-a face cu Ashcroft?

Elisabeth a zărit câteva instrumente fragile din sticlă aranjate pe o masă din apropiere. A coborât de pe scară şi s-a îndreptat către ele.

— Ce sunt astea? a vrut ea să ştie. Par casante.

— Nu le atinge, s-a grăbit Nathaniel să îi spună. Nu... nu te atinge nici de ăla, a adăugat când ea şi-a schimbat direcţia, îndreptându-se către globul incrustat cu nestemate.

Cum nu l-a băgat în seamă, Nathaniel şi-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Bine! Fă ce vrei, teroare absolută ce eşti! Poţi împrumuta câte grimoare vrei, atâta vreme cât nu te atingi de altceva. Asta e condiţia.

Elisabeth radia. El a privit-o o vreme, apoi şi-a îndreptat din nou ochii spre birou.

— Ce e?

— Ai nevoie de niște haine noi, a spus el, prefăcându-se că citește o hârtie.

Elisabeth știa că se preface, pentru că ținea hârtia cu susul în jos.

— În ritmul ăsta o să rămân fără pijamale. O să îl pun pe Silas să se ocupe de asta – lui îi plac lucrurile de felul ăsta. Pregătește-te să fii îmbrăcată la modă, Scrivener, pentru că el nu se mulțumește cu mai puțin.

Elisabeth s-a înroșit. Uitase că purta tot halatul lui Nathaniel. A încercat să îndepărteze amintirea ochilor lui întunecați și a buzelor întredeschise, aflate la numai câțiva centimetri de ale ei.

— Felul în care vorbești despre Silas... chiar ai încredere în el, nu-i așa?

În mod neașteptat, Nathaniel a izbucnit în râs.

— Cu prețul vieții.

Lui Elisabeth i-au trebuit câteva secunde să priceapă dublul înțeles al răspunsului, iar când a făcut-o, și-a simțit inima grea. Era ușor de uitat că Nathaniel se tocmise cu Silas pe viața lui în schimbul serviciilor acestuia. Cât de mult din ea? Nu a îndrăznit să întrebe.

Elisabeth s-a scuturat de gândurile acestea tulburătoare și și-a îndreptat atenția spre ceea ce avea de făcut în continuare. În timp ce Nathaniel se întorsese la munca lui, ea a urcat pe scările din birou și a scos din rafturi toate grimoarele care i se păreau promițătoare. Lumina și-a schimbat unghiul și a devenit mai puternică, intrând pe lucarnă într-un unghi abrupt. Orele s-au scurs, dar Elisabeth aproape că nu a observat. Era din nou unde îi era locul, înconjurată de șușotitul și fâsâitul paginilor; mirosul dulceag și mucegăit al cărților. Din când în când, privea în jos, să vadă ce face Nathaniel și îl vedea examinând fluturi și flori magice prin lentilele unei lupe cu aspect bizar. Acesta nu i-a întors niciodată privirea. Dar câteodată, când stătea cu spatele, ar fi putut jura că i-a simțit privirea ațintită asupra ei, la fel de ușoară precum atingerea aripii unui fluture.

După-amiaza târziu, a ieșit din birou clătinându-se sub greutatea unui teanc atât de uriaș de grimoare, încât trebuia să își încline capul ca să vadă pe lângă ele. Nu părea o idee înțeleaptă să urce trei rânduri de scări până în dormitor. A dus în schimb cărțile într-o cameră pe care o descoperise în timpul explorărilor ei: un mic salon de primire

vârât într-un ungher călduros și însorit al conacului, cu fotolii moi aranjate în jurul unui șemineu în care cineva lăsase un buchet de levănțică uscată, cu florile acum maronii și sfărâmicioase din pricina vechimii. A așezat grimoarele pe măsuța de cafea și a strănutat din cauza norului de praf care s-a ridicat de pe suprafața ei.

O prezentare din Lexicon a făcut-o să își concentreze atenția asupra lui Aldous Prendergast, autorul acelui Codex Daemonicus. Cărțile pe care le alesese pentru început erau toate grimoare de Categoria Unu și Doi, cu secțiuni despre istoria secolului al XVI-lea. Unul dintre ele mai cu seamă arăta promițător: Ghidul Complet al Personajelor Istorice, aparținând lui Lady Primrose, ediția nouă și revizuită, care tot adresa insulte delicate, feminine, măsuței de cafea și care a refuzat să se deschidă până când Elisabeth nu s-a dus să împrumute de la Nathaniel o pereche de mănuși din piele de ied.

Cu toate astea, până la căderea nopții, grimoarele dezvăluiseră dezamăgitor de puține informații. Elisabeth a citit că Prendergast își dedicase viața studierii demonilor și a Celuilalt Tărâm. Era obsedat de munca lui și chiar a mers atât de departe încât să pretindă că fusese în Celălalt Tărâm, lucru care părea a fi începutul polemicii lui cu Cornelius. Cei doi erau prieteni apropiați înainte ca Prendergast să scrie Codexul. Curând după aceea, Cornelius făcuse să fie declarat nebun și îl izolase într-un turn. Unde acesta a murit după ce căzuse într-un soi de comă. Lui Elisabeth nu i-a scăpat că Ashcroft încercase să scape de ea cam în același fel. Nu e de mirare că urletele psihice ale volumului se dezlănțuiseră furioase din pricina trădării.

Dar niciunul dintre grimoare nu conținea ceea ce avea ea nevoie: un indiciu pentru secretul pe care Prendergast l-ar fi putut ascunde în interiorul Codexului – sau, lăsând asta la o parte, unde ar putea găsi o copie ca să o studieze.

Enervată, a pus deoparte ultimul grimoar și a privit pe fereastră. Aproape că se făcuse prea întuneric ca să mai citească. În salon se așternuse o penumbră albăstrie, iar afară zgomotul traficului slăbise. Gândurile i s-au învălmășit când afară a trecut hurducăind o trăsură, lucioasă din pricina ploii și pe al cărei acoperiș erau lipite frunze strălucitoare, galbene. Până acum, atacurile asupra Marilor Biblioteci surveniseră la distanță de circa două săptămâni. Asta însemna că mai

avea doar o săptămână la dispoziție pentru a-l da în vileag pe Ashcroft, înainte ca acesta să atace Marea Bibliotecă din Fairwater, și mai puțin de o lună înainte să ia în vizor Harrows. Abia dacă începuse și deja nu mai avea destul timp la dispoziție.

— Domnișoară Scrivener?

Elisabeth a tresărit. Silas stătea în ușa încăperii cu o tavă de argint în mâini.

— Mi-am permis să îți aduc cina, dacă nu cumva preferi să vii în sufragerie.

Elisabeth a făcut în grabă loc pe măsuța de cafea, fără să țină seama de sunetele indignate de protest ale lui Lady Primrose.

— E în regulă. Mulțumesc.

L-a privit pe Silas punând tava pe măsuță. Mai devreme, se aventurase în bucătărie și nu văzuse pe nimeni.

— Tu gătești singur toată mâncarea aici?

— Da, domnișoară.

Silas a aprins lampa cu ulei din colț, apoi s-a dus să tragă draperiile. Era ciudat să îl vadă îndeplinind asemenea sarcini banale. Silueta lui palidă, suplă, părea eterică în lumina amurgului, prea puțin omenească.

— L-am slujit pe Master Thorn în toate privințele în acești ultimi șase ani.

Am ajuns să mănânc mâncare făcută de un demon, a constatat ea cu stupoare. Nu era mai puțin adevărat că îi datora viața lui Silas. Nu părea corect că era obligat să o servească.

— Nu ai vrea... nu ai vrea să mănânci cu mine?

El a stat puțin, cu capul înclinat.

— Tu ai vrea?

Elisabeth a ezitat, neștiind ce să spună.

El o cerceta printre gene.

— Eu nu mănânc hrană de oameni, domnișoară – nu fără motiv. Pentru mine nu are decât gust de cenușă și de praf.

Silas a tras draperiile. Înainte ca acestea să acopere complet fereastra, Elisabeth a observat că răsuflarea lui nu aburește geamul.

— Dar o să iau cina cu tine, dacă vrei.

Oare îl jignise? Era întotdeauna prea greu de spus.

— În cazul ăsta, nu te mai deranjez.

Silas a înclinat din cap și a dat să plece.

— E foarte bună, i-a scăpat lui Elisabeth. Nu am mai mâncat atât de bine decât la Conacul Ashcroft, dar aș prefera să uit despre asta. Ești un bucătar grozav, cu toate că habar nu am cum reușești, dacă nu poți gusta nimic.

Silas a venit mai aproape. Elisabeth a tresărit, auzind din nou cuvintele stângace, dar el nu părea insultat de lauda neîndemânatică. Ba chiar în trăsăturile lui ca alabastrul a apărut o urmă de satisfacție. A înclinat din nou din cap, mai adânc de data aceasta, și s-a făcut nevăzut în întunericul de pe coridor.

În ziua următoare a intrat în salon cu un al doilea teanc de cărți și a descoperit că, în absența ei, fiecare centimetru fusese șters de praf și lustruit, covorul fusese bătut, cearșafurile date la o parte de pe mobilele rămase; geamurile în formă de diamant ale ferestrelor scânteiau între rame. În încăpere plutea o aromă dulceagă, care, a descoperit Elisabeth, provenea de la noul buchet de levănțică din cămin. Nici chiar Lady Primrose nu a găsit nimic de criticat, recurgând doar la câteva adulmecări rezervate înainte de a se cufunda, fără tragere de inimă, în tăcere.

Elisabeth a petrecut încă o după-amiază citind fără succes. La primele două zile s-a adăugat o a treia și tot nu s-a apropiat de vreun răspuns. Uneori atenția îi rătăcea în timp ce se cățăra printre grinzile din biroul lui Nathaniel, iar atunci se oprea ca să îl privească adăugând un ingredient în cazanul de sticlă, din care se ridica în continuare fumul purpuriu, sau invocând un stol de păsări colibri care țâșneau pe lângă el ca niște săgeți irizate de viridin. Lumina care pătrundea pe sus îi contura linia umerilor și îi răsfira părul răzvrătit. Câteodată, când căldura soarelui se întețea, Nathaniel își dădea jos vesta și își sufleca mânecile. Atunci a văzut Elisabeth cicatricea înfiorătoare pe care o avea pe partea interioară a antebrațului drept, încă și mai îngrozitoare aici decât în coridorul slab luminat al hanului.

El a continuat să nu o bage în seamă, dar nu era vorba, a descoperit, spre surprinderea ei, Elisabeth, de o tăcere neprietenoasă.

Era aproape ca și cum ar fi fost din nou în Summershall, văzându-și de treabă împreună cu ceilalți bibliotecari care făceau același lucru la mică distanță, într-o atmosferă plăcută. Nu a vrut să analizeze prea în detaliu acest gând, căci părea un lucru greșit faptul că biroul unui vrăjitor era, în mod curios, la fel de primitor ca acasă.

Hainele i-au sosit prin amabilitatea lui Silas, o paradă de rochii din mătase în nuanțe de azuriu, roz și crem cu dungi. După ce le-a probat și s-a minunat de noutatea de a avea haine care nu lasă să i se vadă toată glezna, Elisabeth a mutat, cu un sentiment de vinovăție, rochia albastră în fundul șifonierului. Culoarea nu îi mai amintea de uniforma unui gardian, ci de timpul petrecut ca ostatică în Conacul Ashcroft. Avusese coșmaruri despre asta, iar amintirile ei din ultimele câteva săptămâni se amestecau, formând orori fantomatice – cum că zace fără niciun ajutor, robită de farmecele lui Lorelei, în timp ce Ashcroft o răpune pe Directoare de față cu ea ori în timp ce un angajat în uniformă îi leagă picioarele cu curele din piele, iar domnul Hob stă alături, fără să clipească. Se trezea din aceste vise îngrozită și transpirată, iar după asta îi lua ore până să adoarmă la loc.

Descoperirea s-a produs în cea de-a treia seară de când începuse cercetările și s-a petrecut absolut din întâmplare. Își lua notițe în salon când s-a iscat o bătaie între Lady Primrose și un grimoar de Categoria Doi numit Registrul Nobiliar al lui Throckmorton, care toată după amiaza scuipase, când și când, grămezi de cerneală spre celelalte grimoare. În cele din urmă, lui Lady Primrose i-au cedat nervii. Salonul s-a transformat imediat într-un vârtej de praf și pagini fluturate; apoi Throckmorton s-a băgat sub un dulap, disperat să ajungă cât mai departe cu putință de răzbunătoarea Lady Primrose, care scotea un țipăt ascuțit, ca un ceainic.

— Nu pot să spun că îmi pare rău pentru tine, a zis cu asprime Elisabeth, ghemuindu-se pe mâini și pe genunchi ca să îl tragă afară pe Throckmorton, ca pe o pisică neascultătoare. Ar trebui să ai mai multă minte decât să provoci un alt grimoar.

Atunci l-a văzut: lucirea obiectului de metal înfipt în spatele dulapului, în care bătea direct lumina soarelui. Orice era, arăta ca și cum ar fi alunecat și s-ar fi pierdut, prins între dulap și perete. Elisabeth a întins mâna după el, dar și-a retras imediat degetele,

șocată. Obiectul era rece ca gheața. Și-a înfășurat mâna în fustă și a încercat din nou, de data aceasta ridicând cu grijă obiectul ca să îl privească.

Era o mică oglindă de mână, a cărei ramă de argint era bogat ornamentată cu tot felul de spirale elaborate. Dar nu era orice fel de oglindă. De marginile ramei atârnau țurțuri, iar sticla era acoperită cu un strat de gheață. Când a privit mai de aproape, Elisabeth nu a văzut nici urmă din propria imagine reflectată. Pe suprafața oglinzii pluteau tot felul de imagini fantomatice, neobișnuite, care se mișcau pe sub gheață.

Mai întâi oglinda i-a arătat un salon gol dintr-o casă necunoscută, ale cărei culori erau, din pricina gheții, doar sugerate. Elisabeth a tras aer în piept când un copil care râdea a traversat în fugă salonul, urmărit de o dădacă. Apoi imaginea s-a învârtejit, fiind înlocuită de un birou în care ședea un bărbat care semna niște hârtii, apoi s-a schimbat din nou, arătându-i o sufragerie în care o femeie cânta la pian, în timp ce o alta broda alături. Elisabeth a privit fermecată. Erau oameni adevărați. Judecând după unghi, îi vedea prin intermediul oglinzilor din încăperile lor.

Și-a apropiat oglinda de față. De fiecare dată când respira, răsuflarea ei aburea gheața, iar în curând în centru s-a format o pată pe gheața topită prin care se vedea clar, iar imaginile au devenit colorate. Salonul s-a umplut de notele zăngănite la pian, care se auzeau ca și cum ar fi răsunat în spatele unei uși închise din casa lui Nathaniel, la o distanță de doar câteva încăperi. Elisabeth a simțit în piept o durere stingheră.

— Mi-aș dori să îmi arăți pe cineva cunoscut, i-a șoptit ea sticlei. Mi-aș dori să mi-o arăți pe prietena mea Katrien a spus ea.

Muzica pianului a încetat. Femeia s-a încruntat și a ridicat privirea direct spre Elisabeth. A făcut ochii mari și a sărit țipând de pe scaun. Elisabeth nu a mai asistat la restul scenei. Încă analiza faptul că femeia a putut să o vadă, când imaginea s-a învârtejit din nou. De data aceasta, îi arăta propria cameră din Summershall.

Camera ei – și a lui Katrien. Aceasta ședea pe pat, răsfoind un teanc de foi mâzgălite cu însemnări. Vechea pătură a lui Elisabeth era acoperită cu ghemotoace de hârtie, care erau adunate și în marginile

camerei, asemenea unor mormane de zăpadă. Unele dintre ele se aflau pe dulap, sprijinite de oglindă, acoperite de un scris urât, voit indescifrabil. Era limpede, Katrien punea ceva la cale.

Lui Elisabeth i s-a pus un nod în gât. Oglinda îi tremura în mână. Nu se așteptase ca aceasta să îi asculte cererea. Dacă Collegiumul afla că folosise un obiect magic, nu avea să mai fie primită niciodată într-o Mare Bibliotecă. Nu numai atât, dar nici nu știa cum funcționa oglinda sau de unde își trăgea forța magică – poate că era periculos de folosit. Ar trebui să o pună înapoi unde o găsise și să nu o mai atingă niciodată.

Dar aceasta era Katrien – cu adevărat Katrien, chiar în fața ei. Și nu avea puterea să îi întoarcă spatele.

— Katrien, a șoptit ea.

Katrien a sărit în sus, apoi s-a răsucit de jur-împrejur.

— Elisabeth! a exclamat ea, alergând către dulap, iar fața ei a umplut suprafața oglinzii. Ce se întâmplă? Ești prizonieră?

S-a oprit ca să cerceteze ceea ce o înconjura pe Elisabeth.

— Unde ești?

— Am atâtea să îți spun. Așteaptă! Nu pleca!

— Nu plec nicăieri! Dar, Elisabeth, imaginea ta se estompează – ai devenit transparentă...

Gheața începuse din nou să se întindă. Elisabeth a răsuflat din nou peste oglindă, dar fără niciun efect. De data aceasta, gheața nu s-a mai retras. În timp ce se străduia să găsească o soluție, i-a venit o altă idee. În Marea Bibliotecă, Katrien avea acces la resurse inaccesibile lui Elisabeth.

— Am nevoie de ajutorul tău, a zis ea în cercul care se micșora cu repeziciune. Nu am timp să-ți explic, dar e important.

— Orice, a spus, solemn, Katrien.

— E un grimoar numit Codex Daemonicus. Cred că e de Categoria Cinci sau Șase. Trebuie să aflu unde se poate găsi o copie...

Ultima porțiune a înghețat la loc, iar suprafața oglinzii a devenit albă ca laptele. Elisabeth nu avea cum să știe dacă Katrien o auzise. S-a așezat și a strâns din ochi ca să stăvilească lacrimile de ciudă.

Aproape tot restul zilei a ținut oglinda ascunsă sub perna fotoliului, și a verificat-o periodic. Dar părea că își epuizase magia.

Nu îi mai arăta nimic, doar un oval alb, gol. În acea noapte a stat întinsă în pat, urmărind o rază de lună cum se mișcă pe tavan și întrebându-se ce să facă. Oglinda era așezată pe covor, lângă ea, iar răceala ei de gheață îi făcea pielea de găină pe brațe. Katrien părea deopotrivă destul de aproape ca să o atingă și mai departe decât oricând.

Poate că ar trebui să vorbesc cu Nathaniel, și-a zis ea. *El va ști dacă există vreo modalitate de a-i reface puterea magică.*

A alungat însă imediat ideea. Nathaniel părea dispus să îi tolereze eforturile de a-l da în vileag pe Ashcroft, dar numai cu condiția să nu îl implice în niciun fel. Ar putea să-i ia oglinda, mai ales dacă se dovedea a fi periculoasă ori dacă s-ar teme că ar putea să o spargă. Mai bine să aștepte să vadă dacă nu cumva puterea magică are să se întoarcă de la sine.

Nathaniel... tot nu îl înțelegea. Nu se purta urât cu ea, dar era limpede că nici nu era încântat de prezența ei. Venirea ei îl deranja – discuția cu Silas arătase limpede acest lucru. Nu mâncau niciodată împreună, iar el îi vorbea doar când era absolut necesar. Când nu se aflau în biroul lui, o evita cu totul.

Poate că nu voia să o încurajeze. Poate nu îl interesau femeile, așa cum dăduseră de înțeles doamnele la cina de la Conacul Ashcroft, ori poate că era precum Katrien, pe care nu o interesau deloc chestiunile romantice. Oricare dintre cele două ar putea explica de ce nu făcea curte nimănui. Dar Elisabeth nu se înșelase asupra felului în care i se întunecaseră ochii cu o dimineață în urmă sau în ce privește tensiunea care saturase aerul dintre ei.

S-a întors sub pătură, neliniștită. Și-a imaginat că se furișează pe coridor, în cămașă de noapte, și bate la ușa dormitorului lui Nathaniel. L-a văzut cu ochii minții cum răspunde în întuneric, cu părul ciufulit de la somn, cu cămașa de noapte desfăcută în față. Când în cele din urmă s-a adâncit în somn, în minte îi stăruiau amintiri legate de cât de moale îi era părul în Summershall și de bătăturile pe care i le simțise pe degete când îi atinsese mâna.

Când s-a trezit în dimineața următoare, primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ridice și să ia oglinda, împrejurul căreia s-a revărsat

ca o perdea părul ei încâlcit. Puterea magică revenise. Pe sub gheață se mișcau din nou imagini. Dar înainte să apuce să o invoce pe Katrien, a răsunat un ciocănit în ușă. Elisabeth a băgat oglinda sub pătură, ținându-și răsuflarea.

Silas s-a strecurat înăuntru, aducând micul dejun. Și-a trecut peste ea ochii galbeni, dar, dacă a simțit ceva în neregulă, nu a spus nimic. Elisabeth i-a mulțumit în grabă când i-a adus tava și, când și-a dat seama că mulțumirile ei sunaseră mai degrabă ciudat, a luat o plăcintă și și-a vârât-o întreagă în gură. Pe Silas nu părea să-l surprindă nimic din felul în care se purta ea, căci s-a înclinat și a plecat fără să spună nimic. Elisabeth a așteptat o vreme după plecarea lui, știind că avea simțurile mult mai ascuțite decât ale oamenilor. Apoi s-a chinuit să scoată din nou oglinda, fără să țină seama de mușcătura metalului înghețat.

— Arată-mi-o pe Katrien, a poruncit ea și a suflat peste sticlă.

Oglinda s-a învârtejit. Katrien stătea întinsă cu fața în jos pe pat, îngropată în ghemotoace de hârtie. După ce Elisabeth i-a rostit numele de câteva ori, aceasta s-a trezit, horcăind, și s-a rostogolit pe jos. Elisabeth a tresărit din pricina bufniturii produse când Katrien a căzut pe covor.

— Ești bine? a întrebat-o ea.

Katrien a mers poticnit spre oglindă, mijind din ochi în lumina dimineții.

— Și eu voiam să te întreb același lucru, dar văd că îți mănânci micul dejun în pat.

— Deocamdată sunt în siguranță, i-a spus Elisabeth, ezitând. Katrien, arăți...

Palidă. Extenuată. Și-a reproșat că nu observase asta cu o zi în urmă. Pungile de sub ochii lui Katrien și paloarea cenușie a tenului ei măsliniu vorbeau despre mult mai mult decât o noapte de somn pierdută.

Prietena ei a aruncat o privire peste umăr, spre ușă, și a rămas tăcută câteva secunde, ca pentru a se asigura că nu e nimeni afară.

— Directorul Finch conduce locul ăsta ca pe o închisoare, a mărturisit ea cu voce joasă. La fiecare câteva zile, gardienii inspectează camerele la întâmplare. A dublat cantitatea de muncă pe

care o au de făcut ucenicii, iar dacă nu o îndeplinim, suntem aruncați în carceră.

Și-a frecat încheietura, unde Elisabeth a zărit urme umflate de nuia.

— Dacă ți se pare că eu arăt rău, să îl vezi pe Stefan! Dar nu-ți fă griji. Nu o să mai dureze prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Ți-aș spune, dar mi-e teamă că iar n-o să mai avem timp. Ai încredere în mine. Am totul sub control.

S-a aplecat mai aproape de oglindă.

— Am reușit să arunc o privire peste registre noaptea trecută.

Elisabeth s-a îndreptat de spate.

— Ai găsit-o?

Katrien a încuviințat din cap.

— Nu au existat niciodată mai mult de două copii după Codex Daemonicus. Una a dispărut cu sute de ani în urmă, iar cealaltă este undeva, în rafturile Bibliotecii Regale.

— Așadar, copia lipsă trebuie că se află în posesia lui Ashcroft...

Vocea i-a scăzut, în timp ce își frământa creierul. Aflase de la Silas că Biblioteca Regală era una dintre clădirile cu acoperiș înalt și ascuțit care dădeau înspre râu, nu departe de Hemlock Park.

— Elisabeth, a zis Katrien.

Elisabeth a privit oglinda și a văzut că gheața se întindea peste oglindă, acoperind fața lui Katrien. Și-a simțit inima în gât.

— Numai vrăjitorilor le este permis să intre în Biblioteca Regală, a spus ea repede. Și învățăceilor, dacă li se dă aprobare de către Collegium – dar trebuie să aibă un certificat. Trebuie să găsesc o cale să intru.

— E destul de ușor, i-a răspuns Katrien. Angajează-te acolo ca servitoare.

— Dar nu o să dea niciodată voie unei servitoare să studieze un grimoar.

— Normal că nu o să-ți *dea voie*. Îți dai seama ce ai de făcut, nu?

Elisabeth a clătinat din cap, dar gura i se uscase. Ca să fie sinceră, știa ce urma să îi spună Katrien, dar nu voia să audă.

— Știu că nu-ți place, dar nu există altă soluție.

Vocea prietenei ei se auzea tot mai slab.

— Trebuie să afli pe ce raft se află Codexul în Biblioteca Regală. Trebuie să intri și apoi să îl furi, a spus ea.

Capitolul 19

GĂSIREA UNUI SERVICIU la Biblioteca Regală s-a dovedit mai ușoară decât își închipuise Elisabeth. Întâmplarea făcea că o servitoare tocmai își dăduse demisia în acea dimineață, după ce un păduche de carte uriaș i se cățărase pe picior, iar Biblioteca Regală avea grabnică nevoie de o înlocuitoare. Elisabeth i-a demonstrat administratorului că este candidata ideală ridicând un capăt al unui dulap din biroul lui, unde a descoperit un păduche de carte pe care l-a strivit cu piciorul, spre marea încântare a unui tânăr ucenic care se întâmpla să treacă pe acolo. După aceea s-a așezat de cealaltă parte a biroului administratorului și a răspuns unui număr de întrebări legate de acel post, cum ar fi cât de repede poate fugi și cât de important e pentru ea să își păstreze toate cele zece degete. Administratorul a fost foarte impresionat de faptul că lui Elisabeth toate întrebările lui i s-au părut absolut rezonabile. Cei mai mulți, i-a explicat el, ieșeau imediat pe ușă.

— Dar asta e o bibliotecă, a răspuns ea, surprinsă. La ce se așteaptă – să nu încerce cărțile să îi muște de degete?

După interviul cu administratorul a trebuit să se întâlnească cu directoarea adjunctă, doamna Petronella Wick.

Elisabeth nu auzise niciodată până atunci de vreun Director adjunct, dar a priceput că Biblioteca Regală era destul de mare încât să aibă nevoie de unul. Imediat ce a intrat în birou, a înțeles că se află în prezența unei persoane extrem de importante. Doamna Wick purta roba indigo a unui bibliotecar senior decorat, prinsă sus, în jurul gâtului, cu o cheie și un condei din aur. Părul îi devenise argintiu cu trecerea vremii, dar acest lucru nu diminua eleganța împletiturii meșteșugit adunate în cozi. Avea pielea smeadă, pe fundalul căreia ochii păreau aproape opalescenți, iar ținuta îi era în asemenea măsură fără cusur, încât Elisabeth și-a simțit corpul deșirat umplând încăperea de parcă era o a treia prezență. Era sigură că doamna Wick simțea și ea asta, deși era în mod clar oarbă.

— Poate că te întrebi de ce ai fost adusă în fața mea, a spus doamna Wick fără niciun preambul. Aici, în Biblioteca Regală, până și postul de servitoare este o mare responsabilitate. Nu putem permite oricui să intre în sălile noastre.

— Da, doamnă Wick, a spus Elisabeth, care stătea împietrită în fața biroului.

— Totodată, e un serviciu periculos. De când sunt eu directoare adjunctă, câțiva servitori au fost uciși. Alții și-au pierdut membre sau simțuri ori chiar mințile. Așa că trebuie să te întreb – de ce îți dorești să lucrezi tocmai într-o Mare Bibliotecă?

— Pentru că eu... s-a bâlbâit Elisabeth, apoi s-a hotărât să fie cât mai sinceră cu putință. Pentru că aici e locul meu, a spus dintr-o suflare. Pentru că trebuie să găsesc ceva, și aici, printre cărți, e singurul loc unde o pot face.

— Ce îți dorești să găsești?

De data aceasta a spus fără să ezite:

— Adevărul.

Doamna Wick a rămas tăcută o vreme. Destul de mult pentru ca Elisabeth să fie sigură că avea să fie respinsă. I se părea că însuși sufletul îi e supus examinării; ca și cum doamna Wick îi putea percepe adevăratele intenții cu care venise aici și, din clipă în clipă, avea să cheme un gardian să o aresteze pe loc. Dar apoi directoarea adjunctă s-a ridicat de pe scaun și a spus:

— Foarte bine. Vino cu mine. Înainte să începi pregătirea, trebuie să vezi arsenalul.

Au ieșit din birou și au străbătut împreună un coridor cu coloane, iar ecoul pașilor lor răsuna sub tavanul boltit și foarte înalt. De-a lungul pereților, în niște firide se aflau cutii din sticlă securizată, care aruncau pe lespezile de pe jos lumini stranii, de diferite culori. În cutii nu se aflau grimoare. Acestea adăposteau obiecte magice: un craniu care răspândea o lumină de culoarea smaraldului, un potir plin cu sorbituri din cerul nopții, o sabie al cărei toc era împletit cu zorele, flori care au înflorit, s-au uscat și au înflorit din nou în timp ce le privea Elisabeth și ale căror petale s au fărâmițat și au dispărut. S-a străduit să nu își încetinească mersul, conștientă că mâna Doamnei Wick i se sprijinea pe umăr. Dar, când a trecut pe lângă următoarea

cutie, s-a apropiat, surprinsă.

Înăuntru se afla o oglindă înghețată, cu țurțuri atât de lungi încât se uniseră, formând un piedestal transparent. Cristale de gheață roiau împrejurul oglinzii ca o vijelie care urla în spatele cutiei de sticlă.

— Ne aflăm în Coridorul Meșteșugurilor Uitate, i-a explicat doamna Wick. Fiecare obiect din acest loc a fost interzis acum o sută cincizeci de am de către Reforme. Sunt rămășițe ale unei epoci trecute, păstrate pentru a ne aminti ce a fost cândva.

S-a îndreptat spre cutie, cu mâna întinsă. Și-a trecut degetele peste capac. După câteva clipe, Elisabeth și-a dat seama că citea cu degetele literele gravate.

— Este o oglindă de divinație, a spus ea, retrăgându-și mâna, creată de vrăjitorii din vechime, cu ajutorul căreia poți privi prin toate oglinzile din lume. Se crede că e ultima care mai există. Celelalte au fost confiscate și distruse și nimeni nu mai știe cum se fac.

Elisabeth s-a apropiat puțin.

— E periculoasă oglinda?

— Cunoașterea are întotdeauna un potențial de primejdie. E o armă mai puternică decât orice sabie și decât orice vrajă.

— Dar oglinda e magică. E vrăjitorie.

Elisabeth știa că nu ar mai fi trebuit să zică nimic, dar își dorea răspunsuri, nu numai despre oglindă, ci despre schimbările care se petreceau în inima ei.

— Asta nu o face automat un lucru rău?

Doamna Wick a întors brusc capul, iar Elisabeth e regretat imediat că întrebase. Directoarea adjunctă însă s-a mărginit să își pună mâna pe umărul ei și să o îndemne să pornească mai departe, mișcându-se cu o asemenea siguranță încât era evident că putea să străbată coridorul de una singură. Elisabeth era cea condusă prin acest loc plin de primejdii, nu invers.

— Unii așa ar spune, a răspuns doamna Wick. Dar întotdeauna există mai multe moduri de a privi lucrurile. Cei care pretind contrariul te fac să sălășluiești pentru totdeauna în întuneric.

Arsenalul se afla la celălalt capăt al Coridorului Meșteșugurilor Uitate, păzit de două statui care își țineau sulițele încrucișate în fața

uşii întărite cu fier. Doamna Wick le-a arătat repede broşa cu însemnele Collegiumului şi şi-au ridicat sulițele. Uşa s-a deschis cu un scârțâit, fără să fie atinsă.

Elisabeth a privit, uimită. Razele de soare pătrundeau pe sus şi căzeau pe mantii şi pe săbii şi pe cutii şi chiar pe armuri străvechi care stăteau în poziție de drepți de-a lungul coloanelor şi al căror metal era atât de lustruit încât strălucea puternic. Un rând de statui înşiruit de-a lungul peretelui din spate păreau a fi folosite pentru exerciții de mânuire a armelor; le lipseau ici şi colo câteva bucăți, iar pe fețele lor încremenise o expresie obosită. În încăpere se afla o singură persoană. Un băiat care stătea în picioare lângă postamentul din centru şi punea cu o lingură grămezi de sare în mijlocul unor cârpe din stofă. Produsul finit erau nişte legături rotunde, mici, asemănătoare pungilor cu bani, legate cu sfoară. Acesta a ridicat privirea când au intrat şi i-a adresat lui Elisabeth un zâmbet prietenos.

— Bună ziua, Parsifal, a spus doamna Wick. Elisabeth, bibliotecarul junior Parsifal o să aibă grijă să fii echipată corespunzător îndatoririlor tale.

— Salutare, a zis Parsifal.

Elisabeth l-a simpatizat imediat. Părea cam de 19 ani, iar roba lui albastru-deschis era prinsă în curea peste un pântec durduliu. Avea o față plăcută şi părul blond tuns scurt, care stătea ridicat pe alocuri.

După ce doamna Wick a plecat, s-a agitat prin arsenal, aducând lucruri pe care le punea înaintea ei pe o porțiune goală a mesei: o centură de piele, plină de noduri şi de săculețe, şi o mantie albă de lână, cu glugă, care avea imprimate pe spate cheia şi condeiul, iar pe dinăuntru era căptuşită cu un rând de zale.

— Habar nu aveam că o să am dreptul să port aşa ceva, a zis ea, atingând mantia cu respect.

— Până şi servitorii au uniformele lor aici, a răspuns cu mândrie Parsifal. Cu toate că, ce-i drept, nu prea e necesar. Dacă o să lucrezi în Biblioteca Regală, trebuie să porți fier – mai ales în zilele astea, cu tot ce se întâmplă. Astea se cheamă ghiulele de sare, a spus el, arătându-i cum să îşi atârne legăturile cu sare la centură şi cum explodează materialul subțire când e lovit de lespezi, răspândind în aer o ploaie

de sare.

— Dacă ai vreodată probleme, folosindu-le ai să îți asiguri, în mod normal, suficient timp cât să alergi și să alertezi un gardian.

— Primesc și o cheie însemnată? a întrebat Elisabeth plină de speranță, aruncând o privire la cele două chei de pe inelul lui Parsifal.

Bibliotecarii o primeau pe cea de-a doua în momentul în care își terminau ucenicia și deveneau bibliotecari juniori.

Parsifal a privit-o ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Mi-e teamă că nu. Din motive de securitate, chestii din astea. O să trebuiască să bați la ușa angajaților la începutul turei tale și cineva o să îți dea drumul înăuntru.

S-a încruntat, gânditor, privind pe lângă ea.

— Ia spune, e pisica ta?

Elisabeth s-a întors să privească, nedumerită. O pisică albă, pufoasă, ședea pe podea, în spatele ei, privindu-i țintă cu ochii ei galbeni. Era chiar mică pentru o pisică pufoasă adultă; putea fi un pui, și-a zis ea, sau poate era doar micuță de felul ei. Și, lucru ciudat... ochii ăia galbeni i se păreau extrem de familiari...

A simțit că îi sare inima din piept.

— Da, a zis ea înăbușit, văzând că nu are de ales. E... pisica mea.

— E în regulă, a asigurat-o Parsifal. Pisicile sunt întotdeauna binevenite în Biblioteca Regală. Prind păduchi de carte și știu să stea departe de grimoare. Să ai o pisică cu tine te poate chiar ajuta să fii în siguranță, dat fiind că au un talent special de a detecta magia.

Spre groaza ei, Parsifal a mers direct la Silas și l-a luat în brațe, ridicându-l la nivelul ochilor.

— Ce pisică drăguță ești! Ești fetiță sau băiat?

— E băiat, s-a grăbit să spună Elisabeth în momentul în care Parsifal se pregătea să își aplece capul ca să verifice. Îl cheamă... ăăă – s-a bâlbâit ea – Sir Fluffington.

Așa cum atârna în mâinile lui Parsifal, Silas i-a aruncat o privire plină de reproș.

Parsifal radia.

— Foarte drăguț, a repetat el. Ei bine, poți să-l iei înapoi.

I l-a dat pe Silas.

— O să-ți arăt un pic ce e pe aici, dar nu te strădui să înveți totul

de acum. O să ai destul timp pe durata pregătirii. Mai întâi, asta este Aripa de Nord-Est, unde se află toate birourile...

Elisabeth mergea în spatele lui Parsifal, care sporovăia în continuare, holbându-se îngrozită la demonul din mâinile ei. Botul și pernițele lăbuțelor erau de un roz care contrasta cu blana albă ca zăpada. Era foarte pufos. Simțea o nevoie alarmantă de a-și lipi fața de burtica lui, ca și cum ar fi fost cu adevărat o pisică, și nu o ființă străveche, nemuritoare.

— Te-a trimis Nathaniel să te asiguri că nu dau de belea? a șoptit ea.

Silas a clipit alene, ceea ce părea să însemne un da.

Elisabeth s-a încruntat.

— Nu am de gând să mă las prinsă de Ashcroft. Am petrecut șaisprezece ani în Summershall fără să văd vreun vrăjitor – nu intenționez să dau peste vreunul aici. Și, oricum, o să port o glugă.

— Miau! a zis Silas.

Până și mieunatul lui era adorabil. Elisabeth s-a înfiorat și l-a pus jos. Motanul s-a luat după ei, dând din coada umflată.

Parsifal a condus-o prin restul Aripii de Nord-Est, pe lângă sălile de lectură, până în atrium, care ar fi putut adăposti întreaga Mare Bibliotecă din Summershall. Era un spațiu octogonal imens, din care se ramificau cele patru aripi, pe sub niște arcade decorate cu suluri și îngeri din bronz. Acoperișul în formă de cupolă era din sticlă mată, de un albastru-închis, împodobită cu harta constelațiilor. Scări de marmură elegant sculptate duceau la nivelurile superioare, unde rafturile se ridicau tot mai înalte, până ce se pierdeau în negura indigo a cupolei. Bibliotecarii se deplasau de colo colo pe podeaua de marmură în pătrățele, iar rangul le era marcat nu numai de numărul de chei de pe inel, ci și de nuanțele robelor, care se întindeau de la albastru-deschis până la albastru-închis.

În timp ce Parsifal continua să turuie, Elisabeth a închis ochii, lăsându-se înconjurată de murmurele foșnitoare și răsunătoare ale grimoarelor. Nu își dăduse seama până acum cât de groaznic de dor îi fusese să se afle într-o Mare Bibliotecă – ca și cum ceva dinăuntrul ei, care nu mai stătea unde trebuie de când plecase din Summershall ajunsese din nou la locul potrivit. Era acasă.

S-a agățat de această senzație în timp ce Parsifal îi arăta statuile care mișcau scările la comandă, harta din gresie a bibliotecii aflată în centrul pardoselii atriumului și tuburile pneumatice ascunse în spatele rafturilor cu cărți, care transportau mesaje prin clădire cu viteza luminii. În timp ce făcea asta, îi explica la ce se poate aștepta lucrând alături de grimoare.

— Prinzi extrem de repede, a zis el, impresionat. Păcat că nu ești orfană. O, a sunat aiurea. Vreau să spun că ai fi un ucenic excelent.

Complimentul a izbit-o pe Elisabeth ca o lovitură. Câteva clipe s-a simțit dezorientată, ca și cum ar fi fost aruncată afară din propriul trup. Acum, când o priveau, oamenii nu mai vedeau un ucenic de bibliotecar și în niciun caz un viitor gardian. Poate că aveau dreptate. După ce folosise un obiect magic interzis și conspirase să fure din Biblioteca Regală, nici măcar oprirea lui Ashcroft nu i-ar mai aduce înapoi statutul de ucenic. Oare să nu îi mai fi rămas decât această umbră a vechii ei vieți?

— Mulțumesc, a spus ea cu privirea în podea, pentru ca Parsifal să nu îi vadă expresia de pe față.

Din fericire, acesta nu a observat nimic în neregulă în timp ce o conducea spre intrarea în Aripa de Nord-Vest. Pe măsură ce se apropiau, o presimțire a făcut ca Elisabeth să simtă furnicături pe piele. Figurile de îngeri sculptate în jurul arcadei aveau cranii sub glugă, iar intrarea era blocată cu o frânghie de catifea. Dincolo de aceasta, aripa era înghițită de întuneric. O ceață groasă se vălătucea pe pardoseală, iar pe coridor se răspândeau murmure joase și șoapte pe care le răsfrângea piatra. Păreau a proveni din spatele unei porți de fier care se ivea din întuneric, înaltă de peste trei metri, cu marginile învăluite în ceață. Elisabeth îl auzea vag pe Parsifal explicându-i că în această aripă se afla intrarea în catacombă.

— Dar ce e cu poarta aia? a vrut ea să știe.

— E intrarea în arhivele restricționate. Grimoarele dinăuntru sunt destul de periculoase pentru a se afla în catacombă, dar nu chiar. Nu-ți fă probleme – nu o să ți se atribuie Aripa de Nord-Vest. Acum, dacă ne grăbim spre Turla Sudică, am putea ajunge la timp să îi vedem pe gardieni antrenându-se jos.

Când s-au întors să plece, Silas a privit țintă, cu ochii strălucitori,

în întunericul din Aripa de Nord-Est, iar Elisabeth s-a întrebat ce o fi văzut acesta, căci ea nu vedea nimic.

În acea seară, când s-a întors acasă la Nathaniel, Elisabeth era atât de obosită încât a mâncat de cină și s-a prăbușit pe pat. În dimineața următoare s-a trezit devreme și a pornit în plimbarea de cincisprezece minute până la Biblioteca Regală prin Hemlock Park, cu Silas care se ținea după ea în penumbra de dinaintea răsăritului, ca o fantomă în formă de pisică. Era puțin probabil ca Ashcroft să treacă într-o trăsură pe lângă ea, dar, pentru orice eventualitate, a evitat strada principală și a luat-o pe un traseu ocolit, pe poteci îngrădite și printr-o porțiune cu copaci a parcului. A întâlnit doar servitori care culegeau plantele pentru micul dejun din grădinile din spatele caselor, aruncau lopeți de funingine și goleau oalele de noapte din casă. A simțit o oarecare stânjeneală când și-a dat seama că în mod normal Silas se ocupă de aceste îndatoriri – cu toate că efectiv nu și-l putea închipui îndeplinindu-le.

Ultima porțiune de mers a dus-o pe lângă terenul Collegiumului. Din grajdurile de piatră se ițeau boturile cailor, răspândind un ușor miros de fân și de trupuri calde. O ceață joasă acoperea într-o lumină argintie gazonul pe care gardienii exersau la scrimă. A încercat să nu bage în seamă durerea pe care a simțit-o în piept la vederea dormitoarelor, decorate cu gargui și frontoane ornate, în care locuiau gardienii când își începeau pregătirea. Acum, că ajunsese să frece podelele, visul ei de a li se alătura părea a aparține altcuiva.

Odată ajunsă la intrarea pentru servitori în Biblioteca Regală, a fost imediat pusă la treabă de o servitoare în vârstă, pe nume Gertrude, care a supravegheat-o de aproape în timp ce căra o găleată cu apă cu săpun pe pardoseala din lespezi. Apoi a măturat și a șters de praf o sală de lectură nefolosită și a ajutat-o pe Gertrude să scoată afară covoarele, pentru a fi scuturate. Pe măsură ce ziua înainta, nemulțumirea îi fierbea pe sub piele. Nu avea cum să aibă vreo șansă de a localiza Codexul câtă vreme Gertrude o urmărea ca un șoim. Servitoarea în vârstă a insistat până și să ia prânzul împreună, lucru care i-a spulberat lui Elisabeth orice speranță de a se strecura ca să verifice catalogul.

Dar după prânz s-a ivit o ocazie, când Elisabeth a mutat un fotoliu ca să mătură sub el și a deranjat un cuib de păduchi de carte. Aceștia s-au împrăștiat în fugă în toate direcțiile, cenușii și ațâțați, cei mici nu mai mari decât un ou de găină. Elisabeth a scos un strigăt sălbatic și s-a apucat să le aplice lovituri de mătură. În momentul în care câțiva dintre ei au luat-o către ușă, a simțit și ea în sfârșit gustul libertății.

— Mai încet, fato! a strigat Gertrude, dar Elisabeth s-a prefăcut că nu aude când s-a repezit pe după colț, urmărind păduchii cu mătura, pe care o ținea ca pe o suliță.

Gertrude a rămas curând în urmă, gâfâind. De acolo Elisabeth nu avea decât să mai cotească de câteva ori, înainte de a se face nevăzută.

S-a controlat înainte de a ajunge în atrium, reducând viteza la ceea ce spera să fie un mers care părea a avea o țintă. Și-a făcut cale printre bibliotecari și s-a ghemuit în spatele unei coloane. Sala cataloagelor se afla pe latura octogonului opusă intrării principale în Biblioteca Regală. Nu trebuia decât să se strecoare înăuntru, să caute în sertarele cu cataloage și să găsească fișa cu poziția Codexului. Dar, când a privit pe lângă coloană, i-a pierit avântul.

În încăpere era o activitate susținută. Bibliotecari de toate rangurile erau cățărați pe scări și se consultau între ei pe deasupra birourilor, supravegheați de un arhivist cu ochelari. Nimeni nu i-ar acorda atenție dacă ar purta roba deschisă de ucenic, dar arhivistul ar observa-o cu siguranță dacă s-ar urca pe una dintre scări și ar începe să caute prin sertărașele aurite care acopereau fiecare centimetru de perete. Și nu erau multe locuri unde ar fi putut să se ascundă, doar pe sub birouri ori în spatele celor câteva vitrine cu grimoare.

A ochit cea mai apropiată vitrină. Grimoarul dinăuntru părea familiar și, într-adevăr, l-a recunoscut din Marea Bibliotecă din Summershall, unde o altă copie era expusă pe coridorul care ducea la sala de lectură. Era un grimoar de Categoria Patru cu aspect extravagant, cu titlul *Vrăjile armonice ale Doamnei Bouchard,* cu coperta fixată în aur și cusută cu pene de păun. Lui Elisabeth a început să îi bată inima mai repede, căci în minte i se contura un plan. Singura problemă era faptul că nu îl putea pune singură în

aplicare.

Dinspre următoarea secțiune de rafturi cu cărți i-a atras atenția un mârâit gutural. O pisică maroniu-roșcată se ghemuise acolo, cu blana zbârlită și mișcându-și coada dintr-o parte în alta. În fața ei stătea Silas, care părea total indiferent, în timp ce pisica cealaltă continua să se lamenteze, el și-a ridicat una dintre lăbuțe și a început să o lângă.

— Silas, a șuierat Elisabeth.

A mers spre el și l-a luat în brațe. Cealaltă pisică a luat-o la fugă.

— Am nevoie de ajutorul tău, a șoptit ea, fără să țină seama de privirea ciudată pe care i-a aruncat-o un ucenic care trecea pe lângă ea.

Silas a privit-o netulburat.

— E important, a insistat ea.

A mișcat din coadă într-un mod care dădea de înțeles că se simțea deranjat. Elisabeth bănuia că tot nu trecuse peste incidentul cu Sir Fluffington.

— Dacă mă lași să mă descurc de una singură, s-ar putea să intru în încurcătură și sunt sigură că lui Nathaniel nu i-ar plăcea asta, i-a spus ea.

Ochii galbeni ai lui Silas s-au îngustat și a clipit încet.

Elisabeth s-a relaxat, ușurată.

— Bun. Uite ce am nevoie să faci...

Niciunul dintre bibliotecarii din sala cataloagelor nu a acordat vreo atenție când, câteva minute mai târziu, o pisică mică și albă a pătruns înăuntru. Niciunul nu a reacționat când aceasta a sărit pe unul dintre birouri și s-a plimbat pe el. Dar au devenit atenți când Silas s-a aruncat asupra vitrinei de sticlă, a lovit-o într-o parte și s-a retras imediat din scenă, arătând în ochii tuturor ca o pisică obișnuită care intrase într-un bucluc neașteptat. Toată lumea a înlemnit când vitrina s-a clătinat o dată, de două ori, iar apoi a căzut pe podea și s-a spart.

Grimoarul *Vrăjile armonice ale Doamnei Bouchard* părea a fi așteptat toată viața acest moment. S-a ridicat triumfător dintre resturi, desfăcând o pereche de aripi de hârtie, care măsurau dintr-un capăt în altul vreo doi metri și jumătate, în timp ce bibliotecarii își protejau capetele de bătăile lui de aripi, grimoarul și-a deschis larg

paginile și a slobozit un vaiet strident, de operă. Birourile au tremurat. Sertarele au zăngănit. Ochelarii arhivistului au crăpat. Bibliotecarii au luat o la goană în toate direcțiile, acoperindu-și urechile împotriva acelui vibrato care le putea sparge timpanele.

Elisabeth a așteptat până a ieșit și ultimul bibliotecar, apoi a țâșnit înăuntru. A strâns din dinți împotriva zgomotului – văzând că are audiență, Doamna Bouchard se lansase într-o arie – și a privit în jur, la sertare. Sistemul de catalogare era diferit de cel din Summershall și trebuie că se aflau acolo în total mii de sertare. Cu toate acestea, a stabilit imediat că sertarele erau împărțite în șapte coloane diferite, cu numere din bronz fixate deasupra, de la I la VII. Pesemne că reprezentau categoriile de grimoare, categoriile de la Opt la Zece lipsind din catalogul public.

Estimase dinainte că, probabil, Codexul era fie de Categoria Cinci, fie de Categoria Șase. A urcat mai întâi scara care corespundea Categoriei Cinci și a găsit sertarul cu literele Pe-Pi. După ce a căutat printre fișe și nu a găsit nimic, a verificat sertarul corespunzând literele Ci-Co, în caz că grimoarul ar fi fost catalogat după titlu, nu după autor. Cum nici aici nu a avut succes, s-a mutat la secțiunea corespunzătoare Categoriei Șase, în timp ce nervii îi țipau aproape la fel de tare ca Doamna Bouchard. În răstimpul scurtelor pauze de răsuflare ale grimoarului, auzea strigăte răsunând în atrium, care se apropiau cu repeziciune.

A găsit fișa Codexului în ultimul sertar verificat, i-a aruncat o privire rapidă și a închis sertarul. Când a sărit jos de pe scară, un gardian a intrat cu pași mari, cu o ghiulea de sare pregătită și o bucată de lanț de fier. S-a holbat la Elisabeth, uluit. Ea a luat mătura în mână, strângând-o tare.

— Ce faci aici? a strigat ca să o acopere pe Doamna Bouchard, care acum exersa cu mare avânt game.

Elisabeth a măturat un ciob de sticlă.

— Curăț mizeria, domnule, a strigat ca răspuns.

A urmat o dezlănțuire de haos. Gardianul a încredințat-o în cele din urmă unui bibliotecar la fel de buimăcit, care a spus:

— Ei bine, trebuie să îți poruncesc să treci dincolo de chemarea datoriei, fetițo, și i-a dus-o lui Gertrude, care i-a tras o săpuneală

zdravănă.

Dar Elisabeth nu intrase într-o încurcătură adevărată, căci nu putea fi pedepsită pentru că mătura pe jos.

În tot restul zilei s-a supus fără să crâcnească poruncilor lui Gertrude. În împrejurări diferite, abia ar fi așteptat să alerge acasă și să îi spună lui Katrien ce făcuse, căci era exact genul de poveste care i-ar plăcea prietenei ei. Dar ceea ce văzuse în fișa din catalog îi umbrea dispoziția ca un nor întunecat. Nu voia să îi spună lui Katrien despre asta; nu voia nici măcar să se gândească ea însăși la acel lucru.

Codex Daemonicus nu avea să fie ușor de furat, pentru că era ținut în arhivele restricționate din Aripa de Nord-Vest.

Capitolul 20

ELISABETH A DORMIT prost în acea noapte și a avut vise tulburătoare. În ele se făcea că străbate coridorul întunecat al Aripii de Nord-Vest, iar poarta se profila tot mai mare, ridicându-se pe o înălțime imposibilă. În timp ce se apropia, poarta s-a deschis de una singură. În vălătucii de ceață de după poartă se afla o siluetă care o aștepta, iar prezența acesteia o umplea de groază până în măduva oaselor. Se trezea întotdeauna înainte să își dea seama cine sau ce era.

Ar fi vrut să poată vorbi din nou cu Katrien, dar puterea magică a oglinzii se reînnoia numai la douăsprezece ore sau pe acolo, iar ele erau obligate să își păstreze scurtele conversații pentru problemele importante. Nu puteau sta întinse în pat și sporovăi până târziu în noapte, așa cum făceau în Summershall, când le scânteiau ochii și nu aveau liniște pe întuneric. În ultimă instanță, Elisabeth și-a imaginat că e înapoi în camera lor friguroasă din turn, stând confortabil sub greutatea familiară a păturii ei, în siguranță în spatele zidurilor groase de piatră ale bibliotecii, până când a ațipit încă o dată.

Fără niciun folos. Se întorsese la poartă, iar silueta sinistră era tot acolo. De data asta, când poarta s-a deschis, aceasta și-a căscat gura și a țipat.

Elisabeth a deschis imediat ochii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Dar țipetele nu au încetat. I se loveau de craniu, răsunând fără încetare din toate direcțiile. Nu se petreceau în visul ei – erau adevărate.

A sărit din pat și și-a pus cureaua cu ghiulele de sare, apoi a înșfăcat un vătrai și a ieșit cu un mers nesigur pe coridor, unde țipetele se auzeau și mai tare. Veneau din podea, din tavan. Ieșeau chiar și din pereți. De parcă însăși casa ar fi început să urle de durere.

Un iz de combustie eterică a plutit peste ea, iar stomacul i s-a strâns de groază. Cineva făcea o vrăjitorie. Să o fi dibuit oare Ashcroft în Biblioteca Regală și să-i fi luat urma până aici – iar acum lansa un atac asupra casei lui Nathaniel?

Fără să se gândească, s-a îndreptat spre camera lui Nathaniel. El va ști ce să facă. Țipetele îi vibrau dureros în urechi în timp ce alerga pe coridor, cu vătraiul pregătit. A dat un colț și s-a apropiat.

În lumina lunii, ceva licărea pe pereți. S-a apropiat de lambriuri cu pași șovăielnici și a atins substanța. Când a ridicat mâna, aceasta lucea roșie pe vârfurile degetelor.

Din pereți ieșeau picături de sânge.

Apoi a clipit și totul a revenit la normal. Țipetele au încetat. Sângele i-a dispărut de pe degete. Uluită, a dat drumul vătraiului. În liniștea bruscă, a auzit voci pe coridor. Veneau din dormitorul lui Nathaniel.

— Stăpâne, spunea Silas. Stăpâne, ascultă-mă. A fost doar un vis.

— Silas!

Vocea necontrolată și chinuită îi aparținea lui Nathaniel, deși nu prea suna ca fiind el.

— I-a adus din nou înapoi, pe Mama și pe Maximilian...

— Șșș! Acum ești treaz.

— Trăiește și o să... te rog, Silas, trebuie să mă crezi... l-am văzut...

— Totul e în regulă, stăpâne. Sunt aici. Nu o să las să ți se întâmple nimic rău.

Tăcerea a coborât ca o ghilotină. Apoi:

— Silas, a gâfâit Nathaniel de parcă se înneca. Ajută-mă!

Elisabeth avea impresia că are o frânghie legată de mijloc, care o trage înainte. Nu voia să își miște picioarele, dar cu toate astea se apropia de cameră, ca hipnotizată.

Ușa era deschisă. Nathaniel ședea în capul oaselor, în cămașă de noapte, prins într-o încâlceală de așternuturi, cu părul într-o dezordine sălbatică. Expresia de pe fața lui era cumplită: pupilele îi înghițiseră ochii și privea fix, ca și cum nu ar fi văzut nimic în jurul lui. Gâfâia și tremura; cămașa de noapte îi era lipită de corp din pricina transpirației. Silas ședea pe marginea patului, cu spatele la Elisabeth, cu un genunchi ridicat pentru a sta cu fața la Nathaniel. Cu toate că era, probabil, două sau trei dimineața, era îmbrăcat tot în livrea, cu excepția mâinilor, care erau goale.

— Bea asta, a spus el blând, întinzând mâna după un pahar de pe noptieră.

Când Nathaniel a încercat să apuce paharul și era cât pe ce să-l verse, Silas i l-a dus la buze cu siguranța multor ani de practică.

Nathaniel a băut. Când a terminat, și-a închis ochii strâns și s-a prăvălit din nou pe tăblia de la capul patului. Fața i s-a strâmbat de parcă încerca să se oprească din plâns, iar mâna lui l-a căutat pe Silas și l-a apucat strâns.

Elisabeth a simțit dintr-odată că văzuse destul. S-a retras și s-a îndepărtat pe hol. Dar a mai zăbovit la colț, făcând un pas mai întâi într-o direcție, apoi în alta, nehotărâtă, ca și cum mersul i-ar fi fost îngrădit de o cușcă. Nu se putea hotărî să se întoarcă în pat. Nu ar fi putut să doarmă, știindu-l pe Nathaniel într-o asemenea suferință. Nu după ceea ce auzise, după ceea ce spusese el. Și-a amintit ce ziceau oamenii despre Alistair. Nathaniel avusese un coșmar, dar să fi fost numai un coșmar sau ceva mai mult?

După câteva minute lungi, Silas și-a făcut apariția pe coridor, iar ea și-a dat seama că îl așteptase, A dat din cap spre ea fără să fie surprins – știuse tot timpul că e acolo. Elisabeth nu putea citi nimic pe fața lui.

— O să fie bine Nathaniel? a întrebat ea în șoaptă.

— Master Thorn a luat doctorii și o să se odihnească netulburat până dimineață.

Nu era chiar un răspuns la întrebarea ei, dar, înainte să poată spune ceva, Silas a continuat:

— Ți-aș rămâne îndatorat dacă nu ai pomeni despre întâmplările din noaptea asta de față cu stăpânul meu. Se temea că avea să se întâmpla așa ceva. Are des coșmaruri. Medicamentul băut o să îl facă să uite.

Oh, și-a zis Elisabeth și a simțit cum i se mișcă ușor pământul sub picioare.

— De asta nu voia ca eu să stau aici?

— Răspunsul e complicat – dar, da, în parte. Coșmarurile lui i-au alungat din casă pe servitorii umani ai tatălui său acum mult timp. Adesea îl fac să nu se controleze și să recurgă la vrăjitorie, așa cum ai văzut, iar el se teme că, la un moment dat, s-ar putea să-și piardă controlul într-un mod mult mai rău.

— Așa că îndepărtează oamenii din preajma lui, a murmurat ea, gândind cu voce tare. Nu lasă pe nimeni să se apropie.

Privirea i s-a fixat pe perete, apoi și-a întors-o din nou spre Silas.

— Pe mine nu mă deranjează. Adică... nu-mi place să fiu trezită de zgomot de țipete și să văd sânge prelingându-se din pereți, dar nu mă supără, acum, că știu despre ce e vorba. Nu mi-e frică.

Silas a privit-o câteva momente.

— Atunci poate că ar trebui, de fapt, să vorbești cu stăpânul, a spus el în cele din urmă.

S-a întors.

— Vino cu mine. Trebuie să îți dau ceva. Ceva ce, îmi pare rău să o spun, am ținut departe de tine în mod nedrept.

A condus-o pe scări în jos, către o sufragerie – una dintre multele încăperi din casa lui Nathaniel în care aruncase o privire, dar nu a intrat niciodată Nu a aprins nicio lampă, așa că Elisabeth abia dacă vedea. În mod normal, ar fi trebuit să fie înspăimântată să se afle singură cu un demon pe întuneric, dar, în mod straniu, s-a gândit doar că Silas e, pesemne, supărat, în felul său, și nu era în apele lui, căci el își amintea întotdeauna să aprindă lămpile. A dibuit drumul până la o canapea și s-a așezat. Fața și mâinile lui Silas, de culoarea alabastrului, ieșeau în evidență, diafane, de parcă pielea lui își producea singură lumina pală.

S-a auzit cum e deschisă ușa unui dulap, apoi închisă la loc. Silas și-a îndreptat spatele ținând în mână o legătură lunguiață și subțire, pe care o ținea cu mare grijă, ca și cum putea izbucni în flăcări în orice clipă.

— Asta a sosit din Summershall cu o zi înainte să te întâlnesc pe stradă, a spus el și i-a întins obiectul. Nu era niciun bilețel, dar a fost expediată de cineva pe nume Master Hargrove.

Elisabeth și-a simțit inima bătând repede și dureros, ca un ciocan care lovește în nicovală. A luat legătura cu mâinile tremurându-i. Nu putea fi decât un lucru, iar când a dezlegat sfoara și a desfăcut materialul, în lumina slabă a lunii au licărit granate și o lamă unduitoare.

— Nu înțeleg, a spus și a ridicat privirea către Silas. De ce nu mi-ai dat-o până acum?

Fața lui Silas era tot ca marmura când a răspuns:

— Fierul e unul dintre puținele lucruri capabile să alunge un

demon înapoi în Celălalt Tărâm.

Elisabeth a stat în cumpănă.

— Și ai crezut că aș putea-o folosi împotriva ta? Presupun că nu te pot învinovăți. Cândva aș fi făcut-o. Ca să nu mai zic că numele ei e Ucide-demoni.

A privit neajutorată sabia. Tot nu a atins-o. Simțea că nu poate, de teamă că ar putea-o respinge: că ar putea-o arde, ca și cum ea însăși era un demon.

— S-a întâmplat ceva, domnișoară Scrivener?

— Directoarea mi-a lăsat-o mie pe Ucide-demoni prin testament, dar eu... nu sunt sigură că merit să o mânuiesc.

A simțit o apăsare pe piept.

— Nu mai știu ce e bine și ce nu.

Silas și-a pus mâinile peste ale ei, reci și cu gheare, și le-a dus cu băgare de seamă să le pună pe sabie.

— Griji nu-ți face, domnișoară Scrivener, a spus el cu vocea lui șoptită. Eu îți văd sufletul la fel de clar ca o flacără într-o sticlă.

Au stat așa, în tăcere, o vreme. Elisabeth și-a amintit acea zi din sala de lectură, când Directoarea o zărise în spatele rafturilor și aproape că zâmbise. Încălcase regulile, dar Directoarea nu se supărase. I-a lăsat-o oricum ei pe Ucide-demoni. Și nu a fost dintotdeauna Directoarea – avea un nume, Irena, și cândva a fost și ea fată, a avut îndoieli și s-a simțit nesigură și a făcut greșeli.

Gândindu-se la aceste lucruri, Elisabeth a simțit într-un fel că o pierde pe Directoare a doua oară, pentru că acum își dădea seama că nu a cunoscut-o niciodată cu adevărat pe Irena și nu va avea niciodată șansa să o cunoască. Când i-a scăpat un hohot, Silas nu a zis nimic. I-a dat doar batista lui și a așteptat, răbdător, să se oprească din plâns.

Au trecut momente bune până când Elisabeth a fost în stare să vorbească. Și-a uscat lacrimile și a privit clipind către Silas. I-a dat prin cap că acesta le trece multe cu vederea oamenilor aflați în grija lui.

— De ce te temi de sabia mea, dacă nu poți muri pe tărâmul muritorilor? l-a întrebat ea.

Urma unui zâmbet i-a luminat lui Silas trăsăturile frumoase.

— Nu pentru mine mă tem. Dacă aș fi alungat, pierderea mea ar fi o neplăcere pentru Master Thorn. Mă apucă spaima numai când mă gândesc la starea garderobei lui. Le-ar ofensa pe domnișoare cu cravata lui.

Elisabeth a izbucnit în râs, luată prin surprindere, dar era un râs dureros, căci adevărul era groaznic de trist. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Silas, Nathaniel ar rămâne cu totul singur. Și-ar pierde singura familie care îi rămăsese.

— Silas...

Elisabeth a ezitat, apoi a reluat:

— Ai vrea să îmi spui ce s-a întâmplat cu Alistair Thorn?

— E o poveste neplăcută. Ești sigură că vrei să o afli?

Ea a încuviințat din cap.

— Prea bine.

S-a întors și a mers spre cămin, cu privirea ațintită la ceva invizibil pentru Elisabeth, poate cu excepția cenușii.

— Ți-am spus deja, îți amintești, că Charlotte și Maximilian au pierit într-un accident. Acesta a fost începutul.

Lui Elisabeth i-a venit în minte ceea ce spusese Nathaniel sus, iar în mintea ei au prins să se contureze posibile scenarii cumplite. *I-a adus înapoi, pe Mama și pe Maximilian...*

— Alistair era un bărbat de treabă – unul bun, dacă accepți ironia ca un demon să spună asta, și un soț și tată devotat. Dar, după accident, s-a schimbat. A început să studieze zi și noapte lucrarea lui Baltasar. Tânărul Master Thorn a crescut singur și a căpătat obiceiul de a se ascunde în biroul tatălui lui pentru a avea companie.

Silas s-a oprit, ca și cum s-ar fi gândit la ce urma să spună.

— O să trec la subiect. La două luni după moartea soției și a fiului lui mai mic, Alistair le-a dezgropat trupurile și a încercat să îi readucă la viață prin necromanție, aici, în casa asta. Ritualul nu avea să îi ridice din morți – nu ca ei înșiși dar el își pierduse mințile de durere și nu mai asculta de rațiune.

Elisabeth a simțit că îi îngheață sângele în vene.

— Când mi-ai spus că tu l-ai ucis...

— Da, a șoptit Silas. Eram distrași, Alistair și cu mine, și niciunul nu a observat că Master Thorn se ascunsese după draperii. Stătuse

acolo toată dimineața, tăcut ca un pește. Am înțeles că vraja l-ar putea costa pe Alistair viața, căci era o magie neagră și teribilă, dar, când am zărit cei doi ochi care ne priveau prin perdele, am știut că ar lua și viața fiului lui. Așa că i-am pus pe dată capăt, în singurul mod cu putință. Master Thorn a văzut totul: trupurile, ritualul, pe tatăl lui ucis de mâna mea. Încă vede totul, când închide ochii să se odihnească.

Elisabeth nu a spus nimic. Grozăvia era mult prea mare. Gândurile abătute i s-au îndreptat către călătoria prin Blackwald, amintindu-și cum a stat Nathaniel treaz, neputând să doarmă. Cât de puțin înțelesese.

— E o lecție care trebuie învățată din acea noapte.

Silas și-a desprins privirea dinspre cămin și s-a întors din nou cu fața către ea. Arăta cu desăvârșire calm.

— Alistair a avut încredere în mine. Credea că nu i-aș face rău niciodată, așa că nu mi-a poruncit explicit asta. Încrederea i-a atras căderea.

— Nu. A avut dreptate să aibă încredere în tine.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul. Cum de Silas nu înțelegea?

— Dacă ar fi fost în toate mințile, și-ar fi dorit să îl oprești, cu orice preț. I-ai salvat viața lui Nathaniel.

— Și ce am făcut apoi, domnișoară Scrivener? a întrebat el.

— Ce vrei să spui?

— Când Master Thorn m-a invocat, în timp ce trupul tatălui lui zăcea cald încă pe podea, ce am făcut atunci?

Elisabeth nu avea niciun răspuns.

— I-am luat viața. Ne-am tocmit pentru douăzeci de ani din viața lui când el abia dacă trăise jumătate din acest număr și nu înțelegea ce dă, și asta numai pentru că nu voia să fie singur.

Silas a făcut un pas în față.

— Și vor fi tare dulci odată ce o să-i am, la fel ca anii din viața tatălui lui și din viețile strămoșilor lui, care se întind înapoi pe o durată de trei sute de ani.

Mâinile lui Elisabeth s-au strâns instinctiv pe Ucide-demoni. *Douăzeci de ani.*

— Dar cum... cum ai putut?...

— I-am devorat pe toți, domnișoară Scrivener.

A mai făcut un pas în față. Ochii îi erau două linii galbene. Acum nu mai arăta frumos.

— Nu trebuie să vezi compasiune acolo unde nu e. Nu a fost în avantajul meu să îi salvez viața lui Master Thorn, ca să pot cere o porție pentru mine?

Silas ajunsese aproape lângă ea. Elisabeth a ridicat sabia între ei și a îndreptat-o cu vârful spre pieptul lui Silas, ca să îi oprească înaintarea. Cu toate acestea, el a făcut un al treilea pas în față, iar lama i-a apăsat coastele, inima, dacă avea una. În aer s-a răspândit miros de carne arsă.

— Oprește-te! a strigat Elisabeth. Nu vreau să îți fac rău. Indiferent ce ai făcut, Nathaniel are nevoie de tine.

— Da, a șoptit el, ca și cum, în sfârșit, ar fi înțeles adevărul. Vezi tu, nu există iertare, nu există pedeapsă pentru o creatură ca mine.

Ochii îi străluceau puternic de durere.

— M-ai putea doborî, iar lovitura nu ar face decât să rănească pe un altul.

Elisabeth a lăsat sabia în jos. Silas a păşit înapoi şi şi-a dus mâna la piept. O anume lumină groaznică părea a-l fi părăsit.

— Sunt un demon, a spus el. Nu poți să mă vezi ca fiind mai mult de atât.

Elisabeth tremura din cap până în picioare. Știa că, dacă încerca să stea în picioare, genunchii i-ar fi cedat. Dar ceea ce simțea nu era frică. Nu știa ce anume era acea emoție. Milă, poate, cu toate că nu își putea da seama pentru cine, și furie și disperare, care o sfâșiau ca o furtună. Credea că lui Silas îi pasă de Nathaniel; văzuse asta limpede ca lumina zilei. Dar cum poate să îți pese de o persoană și, cu toate astea, să iei atât de mult de la ea?

Douăzeci de ani. Dacă lui Nathaniel îi era scris să moară tânăr – pe la patruzeci și un pic de ani, poate –, atunci, pierzând atât de mult, îi mai rămâneau, poate, numai câțiva ani. Gândul acesta a făcut să i se strângă inima, iar aerul i s-a scurs din plămâni ca apa dintr-o cârpă de vase. Nu mai suporta să întâlnească privirea lui Silas.

Când a privit în pământ, o strălucire metalică i-a atras atenția. La capătul învelitorilor se mai afla un obiect, care fusese ascuns sub

Ucide-demoni. Master Hargrove îi trimisese mai mult decât o sabie. Încet, a pus arma deoparte. A întins mâna către învelitori și a ridicat un lanț. Și-a aplecat capul și și-a tras lanțul peste el, simțind greutatea cheii ei însemnate așezându-i-se pe piept: rece, dar nu pentru multă vreme. Apoi și-a trecut degetele peste crestături, atât de familiare încât erau o parte din ea însăși, făcute astfel încât să deschidă ușile exterioare ale oricărei Mari Biblioteci din regat.

— Silas, a spus ea ușor. Dacă fac astfel încât să intrăm în Biblioteca Regală după program, ai putea deschide poarta de la arhivele restricționate?

Acesta a stat o clipă.

— Există o modalitate.

L-a privit, apucând strâns cheia.

— Ajută-mă.

Furtuna din cap i se potolise.

— Ai luat vieți. Acum, ajută-mă să salvez câteva.

Silas a privit-o, din nou frumos la înfățișare, un înger care analizează de la distanță cererea unui muritor.

— Atât de simplu e, domnișoară Scrivener? a întrebat el.

— Trebuie să fie, a răspuns ea. Pentru că altă soluție nu există.

Capitolul 21

O MARE BIBLIOTECĂ nu doarme niciodată, nici măcar după ce toți oamenii s-au dus la culcare. Prin atrium răsuna ecoul unor voci în timp ce Elisabeth înainta încet, pe lângă pereți, unde mantia ei albă se confunda cu marmura. Unele dintre grimoare sforăiau, în timp ce vecinele lor scoteau sunete nemulţumite la adresa lor, pentru că sforăiau prea tare; altele șușoteau și râdeau. Un grimoar singuratic scotea un bocet pătrunzător, care plutea mult deasupra celorlalte zgomote. Un sunet care se ridica pe lângă razele albăstrui ale lunii ce se revărsau prin cupola înstelată și răsuna nepământesc pe firmament, asemenea unei muzici cântate într-un glob de cristal.

De fiecare dată când apărea lumina mișcătoare a unei lanterne, Elisabeth se ascundea și aștepta să treacă gardianul. Biblioteca Regală era chiar mai strașnic patrulată noaptea decât se așteptase ea. Îl invidia pe Silas, care mergea în spatele ei în chip de pisică. După ce o dată a scăpat la mustață să nu fie prinsă – gardianul venise suficient de aproape pentru ca Elisabeth să îi poată vedea ochii verzi și număra nasturii de la haină –, Silas a luat din nou chip omenesc și a prins-o de umăr înainte să iasă din ascunzătoare.

— Trebuie să îți spun ceva înainte să mergem mai departe, a murmurat el. Gardienii poartă prea mult fier pentru ca eu să îi pot influența. Dacă te descoperă, nu îi pot face să se îndepărteze și să uite ce au văzut.

Elisabeth bănuia că știe la ce face aluzie.

— Și dacă se întâmplă, o să mă lași să înfrunt singură consecințele?

El a înclinat din cap, iar pe frunte i-a apărut o foarte discretă urmă de regret.

— Înțeleg, a șoptit ea. Îi datorezi loialitate lui Nathaniel, nu mie.

În timp ce au pornit mai departe, Elisabeth se întreba dacă până și proximitatea ei îl făcea pe Silas să se simtă inconfortabil. Avea asupra ei cheia însemnată și mai era și stratul subțire de fier care căptușea mantia. Ucide-demoni, strecurată pe sub curea, se simțea pe șold ca o

greutate care îi dădea încredere. Dar, dacă era așa, Silas nu avea decât să suporte. Nu putea intra în arhive neprotejată.

Au trecut pe lângă mai multe patrule înainte să ajungă la intrarea în Aripa de Nord-Vest. Îngerii cu aspect scheletic sculptați în jurul arcadei o ațintеau cu privirea, în timp ce craniile din bronz scânteiau, iar lui Elisabeth i s-a ridicat părul pe brațe când și i-a imaginat întorcând capetele pentru a o urmări cum trece pe lângă ei. Dar niciunul nu s-a mișcat. Nici nu era nevoie. Lucruri mult mai rele o așteptau înainte.

Ea și Silas s-au strecurat pe lângă frânghia de catifea. Ceața i-a acoperit încălțările și s-a întins către tivul mantiei. Era mai groasă acum decât în timpul zilei, fără îndoială o emanație magică a unuia dintre grimoarele din interiorul arhivelor. Silas, transformat din nou în pisică și vizibil prin ceață doar ca mișcare a unui vârtej, s-a îndreptat spre poartă. Cu visele încă proaspete în minte, Elisabeth s-a străduit să nu perceapă prezența amenințătoare a acesteia. S-a concentrat în schimb asupra a ceea ce o învățase Silas să facă înainte de a porni. Ceea ce avea să le permită amândurora, lucrând împreună, să se strecoare înăuntru fără a fi descoperiți.

S-a înghesuit într-o nișă din perete și a așteptat să treacă gardianul, a cărui lanternă plutea straniu prin ceață. Apoi a țâșnit din nou afară din ascunzătoare. Aveau cam un minut la dispoziție până când avea să treacă următorul gardian.

Silas se afla deja în interiorul arhivelor, căci se strecurase printre barele porții înainte de a lua din nou formă omenească. Elisabeth i-a urmărit privirea când el a făcut un semn din cap în sus. Acolo, deasupra porții, cam la patru metri și jumătate de la sol, atârna un clopot de fier. Elisabeth și-a fixat gheata pe o bară de fier și a început cățărarea.

Foarte repede a ajuns să își dorească să fi avut o pereche de mănuși. Palmele ei transpirate nu se prindeau bine de bare, care erau și așa alunecoase de la umezeala produsă de ceață. I-a luat de două ori mai mult decât estimase să se cațere pe poartă – destul de mult pentru ca următoarea patrulă să treacă pe acolo în timp ce ea stătea agățată de bare, la înălțime. Și-a ținut respirația, iar umerii o dureau de la efortul de a sta nemișcată, dar gardianul nu a privit în sus.

Silueta acestuia a dispărut în ceață.

Și-a eliberat o mână și a scos un ghem de bumbac și o bucată de sfoară din unul dintre săculețele de la curea. A înfășurat bumbacul în jurul limbii clopotului și și-a folosit dinții pentru a-l lega. Când a terminat, a coborât ușor și a sărit pe lespezi de i s-au zgâlțâit oasele. Silas a apărut din nou de cealaltă parte a barelor. Își scosese haina și acum o folosea să își protejeze mâna de fier în timp ce răsucea zăvorul porții. Aceasta s-a deschis fără zgomot, căci balamalele îi erau bine unse.

— Poarta e în așa fel făcută încât să se deschidă din interior, îi explicase el mai devreme. E un sistem de autoprotecție, astfel încât nimeni să nu poată rămâne prins înăuntru dacă îi este luată cheia. Dar există, bineînțeles, un mecanism care îi alertează pe ceilalți gardieni dacă se întâmplă așa ceva.

Deasupra lor, clopotul se legăna frenetic dintr-o parte în alta, dar abia dacă scotea un sunet. Lui Elisabeth îi reușise manevra. S-a strecurat înăuntru, conștientă că partea cea mai periculoasă abia acum urma.

Dacă îi e luată cheia, zisese Silas. Nu dacă își pierdea cheia, căci niciun gardian nu era atât de nesăbuit încât să își rătăcească inelul cu chei.

Arhivele restricționate se întindeau de-a lungul unui coridor care avea pe ambele părți câte un rând de biblioteci impozante, ce se iveau din ceață și se înălțau mult în întuneric La distanțe regulate, erau atârnate lămpi pe niște stâlpi de metal, care formau o cărare de lumină înspre mijloc. Elisabeth a avut senzația neliniștitoare că aceste lămpi erau menite să îi ajute pe oameni să nu se rătăcească, deși coridorul părea a se întinde urmând o linie dreaptă, neîntreruptă. Privirea i-a rătăcit peste rafturi, apoi s-a îndreptat din nou în față. Cele mai multe dintre grimoare erau legate cu lanțuri de biblioteci. Dar cele mai periculoase aveau propriile locuri de expunere, ridicate pe un piedestal ori încuiate în cuști. Cât timp aruncase o scurtă privire, a observat un manuscris legat cu bucăți de piele de om cusute laolaltă, întemnițat într-o cușcă țintuită cu țepi, ca un instrument de tortură medieval. Un altul avea dinți brodați de-a lungul marginilor copertei, prinși într-o zăbală de fier băgată între pagini. Toate erau

tăcute și o priveau. Așteptau să vadă ce urmează să facă.

S-a întors să vorbească cu Silas, dar acesta nu se zărea pe nicăieri. Parcă îl înghițise pământul, lăsând poarta deschisă în urma lui. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, dar abandonarea era dureroasă. Poate că încerca să își întărească mesajul de noaptea trecută: că era un demon și nu trebuia să i se acorde încredere.

Nu avea importanță, și-a zis ea. Avusese nevoie de el doar pentru a putea intra. Restul îl putea face de una singură.

De îndată ce poarta s-a închis, au început bombănelile. Voci de toate felurile se strecurau și alunecau și țopăiau de-a lungul coridorului. Elisabeth a simțit furnicături pe piele; aproape că simțea vocile întinzându-se din ceață și înșfăcând-o ca niște mâini. Și-a tras gluga împletită cu fier pe cap și sunetele au scăzut până au ajuns un mormăit îndepărtat, sinistru.

A pornit de-a lungul coridorului, urmând cărarea trasată de lumina lămpilor pe mijloc. Numărul de catalog al Codexului arăta că acesta se află undeva pe la jumătatea arhivei. Acum nu mai trebuia decât să îl găsească, să îl scoată din raft și să se strecoare înapoi pe unde venise. Partea cea mai grea avea să fie să se cațăre din nou pe poartă pentru a repara clopotul după ce scăpa. Nu știa la ce să se aștepte din partea Codexului – dacă acesta avea să coopereze cu ea cum făcuse copia din biroul lui Ashcroft sau o să i se opună pe tot parcursul ieșirii din Biblioteca Regală.

Fără niciun avertisment, o siluetă palidă și înaltă s-a ridicat din podea lângă ea. Elisabeth s-a răsucit, dând la o parte mantia pentru a apuca mânerul lui Ucide-demoni. Acolo nu era nimic – doar un vârtej în ceață și un piedestal din piatră albă. Zărise piedestalul cu colțul ochiului și îl luase drept om. Boscorodindu-se singură, s-a întors să își continue drumul.

Și, precum o scenă din coșmarul ei, în față i-a apărut Cancelarul Ashcroft. Arăta la fel cum îl văzuse ultima dată, dar ca de ceară, fața arătoasă îi era lipsită de expresie și amândoi ochii, cel albastru și cel roșu, priveau drept prin ea. Mantia aurie părea țesută din lumina lămpilor și din ceață. Cu un strigăt gâtuit, Elisabeth și-a smuls sabia de la curea și a rotit-o prin aer.

Ashcroft s-a ferit ca să nu poată fi atins. Pe buze i-a apărut o urmă

de zâmbet. Elisabeth a mai rotit sabia o dată, iar el s-a retras din nou, sabia ratându-l milimetric. Zâmbetul abia schițat, sarcastic, dădea de înțeles că știe exact de ce se afla ea acolo.

De data aceasta, Elisabeth era sigură că o va ucide. Chiar și echipată cu fier, nu era pe măsura puterii lui vrăjitorești. Dar el părea mulțumit să se joace cu ea mai întâi, iar ea nu avea să se lase fără luptă, dacă era o șansă cât de mică de a-l opri. Se mișcau prin arhive într-un dans tăcut: Elisabeth spintecând ceața în fâșii, Ashcroft retrăgându-se cu spatele înspre rafturi.

Apoi nu a mai reușit să se ferească destul de repede și a fost străpuns de sabie.

S-a destrămat în ceață.

Din întuneric au apărut mai multe siluete, care înaintau spre ea. Gardianul Finch. Lorelei. Domnul Hob. Chiar și bărbatul care o încolțise pe alee – și nu era singurul mort dintre siluete. Și Directoarea s-a ivit din ceață, iar pe fața ei fantomatică, încruntată, se citea dezamăgirea. Se apropiau tot mai mult, dar Elisabeth nu s-a dat în spate, cu toate că expresia de pe chipul Directoarei o făcea să i se strângă stomacul. Siluetele nu erau reale. Oricine le invocase, pe de altă parte...

— Oricine ai fi, îmi arăți propriile mele temeri, a spus ea, surprinsă de cât de sigură îi suna vocea. Încerci să mă prinzi în capcană, nu-i așa?

Și-a pus sabia în teacă și s-a întors. Chiar în spatele ei se afla o cușcă mare, ornamentată. Un singur pas să mai fi făcut, ca să se îndepărteze de acele arătări, și ar fi dat peste ea. De îndată ce și-a dat seama de asta, siluetele s-au retras înapoi în ceață.

Din cușcă o privea fața ofilită și palidă a unei femei, la doar câțiva centimetri distanță, plutind în întuneric. Sau ar fi privit-o dacă ochii nu i-ar fi fost cusuți. Iar fața nu aparținea unei persoane, sau nu mai aparținea: fusese cusută pe coperta unui grimoar, care levita în fața lui Elisabeth, într-un vârtej de aburi. O panglică neagră se învârtea prin aer în jurul grimoarului, cu un ac argintiu sclipind la un capăt

— *Deșteaptă fată.*

Grimoarul a vorbit cu o voce șuierată, multiplă: bărbați, femei, copii, toți vorbeau în cor, fiecare la fel de aspră precum nisipul frecat

de un os.

— *Am păcălit trei gardieni cu trucul ăsta, acum, că am convins Illusariumul să ne ajute. Păcat. Așa interesantă față ai. Nu frumoasă, ci îndrăzneață.*

Grimoarul era neobișnuit de gros și de bine legat, plin cu... și mai multe fețe, și-a spus Elisabeth îngrozită, în momentul în care copertele s-au deschis și s-au întors, pagină după pagină de fețe omenești, iar textul în enohiană sfârâia peste ele ca niște semne proaspăt făcute cu fierul înroșit în foc. În cele din urmă s-a oprit la o pagină goală și a mângâiat afectuos cu acul pergamentul neacoperit.

— *Avem loc pentru tine, dacă cumva te răzgândești.*

— Nu, mulțumesc, a zis Elisabeth și s-a îndepărtat puțin câte puțin.

— *Cusăturile noastre sunt făcute cu grijă. Nu o să doară decât puțin...*

Elisabeth și-a îndreptat umerii și s-a răsucit, atentă să nu se lovească de piedestalul alb pe care îl văzuse mai înainte, aflat la mai puțin de un metru de cușcă. Pe o placă dedesubtul piedestalului se putea citi ILLUSARIUM, CATEGORIA VII, iar deasupra se afla o sferă de sticlă care semăna cu globul de cristal al unei ghicitoare. Atât de multă ceață se răspândea din sferă, încât Elisabeth nu reușea să distingă silueta dinăuntrul ei. Dacă avea o voce, grimoarul acesta decisese să rămână tăcut. Poate că nu putea comunica decât folosind iluzii.

Elisabeth s-a forțat să meargă mai departe și să nu privească în urmă, chiar dacă aproape că simțea acul primului grimoar zgâriind-o între omoplați. Când s-a apropiat de secțiunea numerotată în fișa din catalog, și-a încetinit pasul și și-a aplecat capul pe spate. A înghițit.

O scară urca pe distanța a trei niveluri în întuneric, cu treptele de jos acoperite de ceață. Numărul de catalog sugera că Codexul se află în partea de sus, unde lumina lămpilor abia dacă ajungea. Elisabeth a încercat să se liniștească și a pus piciorul pe prima treaptă, fără să țină seama de zeflemeaua răutăcioasă a grimoarelor de pe rafturi. Când a început să urce, acestea și-au zdrăngănit lanțurile cu destulă forță încât scara să salte și să se cutremure. Jeturi de cerneală au zburat pe lângă ea, în întuneric.

O parte din ea se aștepta să ajungă sus și să descopere că Codexul lipsește. I se părea că a ajuns prea departe și a înfruntat prea multe obstacole pentru ca vreun aspect al misiunii să poată fi îndeplinit ușor. Dar când, în sfârșit, s-a săltat pe ultima treaptă, coperta bine cunoscută, solzoasă a Codexului o aștepta, înconjurată de lanțuri. Secretul planului lui Ashcroft era foarte aproape să fie descoperit.

A întins mâna spre lanțuri, apoi a înghețat. Articulațiile i s-au blocat; mușchii refuzau să o asculte. Venise aici ca să fure din Biblioteca Regală, dar acum, că momentul sosise, fiecare fibră din corp i se răzvrătea. Odată ce trecuse această linie, nu mai era cale de întoarcere. Și-a imaginat că e prinsă, obligată să dea ochii cu Parsifal și cu doamna Wick, care se purtaseră amândoi atât de amabil cu ea. Îi ardea inima de rușine.

„Gândește-te ca la ceva mai mult decât o misiune de salvare", îi spusese Katrien în timpul ultimei lor discuții, scurte, prin oglindă. „Sunt sigură că Codexul mai degrabă va colabora cu tine decât cu oamenii care își închipuie că a fost scris de un nebun. Îți poți imagina cam cum ar fi să cunoști un soi de secret uriaș și nimeni să nu te creadă?"

Da, și-a spus Elisabeth, cu strângere de inimă. Pentru Codex, locul ăsta trebuie că e la fel de rău ca Spitalul Leadgate. Cărțile au și ele inimă, cu toate că nu la fel ca a oamenilor, iar inima unei cărți poate fi frântă: mai văzuse întâmplându-se asta. Grimoare care refuzau să se deschidă, ale căror voci amuțeau sau a căror cerneală se decolora și se scurgea pe pagini asemenea unor lacrimi.

Codexul arăta ca și cum nu îl mai atinsese nimeni de zeci de ani. Lanțurile îi erau acoperite de praf, iar un caz neglijat de Cotor Sfărâmicios îl lăsase cu pielea crăpată și cenușie. Nu s-a agitat la sosirea ei, de parcă trecerea timpului îl redusese la condiția de carte obișnuită.

Din senin, a descoperit că se poate din nou mișca.

— Am venit să te ajut, a șoptit ea.

Cu grijă, a desfăcut lanțurile prinse de raft. Celelalte grimoare au început să zdrăngănească mai tare decât înainte, iar bombăneala lor răutăcioasă s-a transformat în rugăminți disperate în timp ce își priveau vecinul dobândindu-și libertatea, dar Codexul a rămas

nemișcat, aproape fără viață. Nu a opus rezistență când Elisabeth l-a îndesat, cu lanțuri cu tot, într-un sac legat de cureaua ei.

Până când a coborât toată scara, grimoarele își încetaseră zdrăngăneala. Arhivele se cufundaseră într-o liniște adâncă. Nu se mai auzeau voci sinistre șușotind. Din ceață nu mai apăreau siluete amenințătoare. Liniștea nu părea ostilă, dar Elisabeth nu avea de gând să zăbovească. În timp ce trecea în grabă pe lângă cușca de mai înainte, fața cuprinsă de paloare dinăuntru s-a rotit ca să o urmărească.

— *A așteptat de multă vreme grimoarul ăsta,* a șoptit ea. *A trecut atât de mult de când Codexul a avut parte de o atingere binevoitoare, de o minte deschisă. Dar îmi dau seama acum că tu nu ești asemenea celorlalți oameni... ești diferită, într-un fel... da, un adevărat copil al bibliotecii...*

Pașii lui Elisabeth au devenit șovăielnici. Voia să asculte ce avea de spus grimoarul. Dar în momentul acesta nu avea timp să stea de vorbă cu cărțile.

S-a simțit cuprinsă de un amestec de ușurare și de regret în momentul în care s-a strecurat prin poartă, lăsând arhivele în spate. A așteptat să treacă o patrulă, apoi s-a cățărat pe poartă ca să repună clopotul în funcțiune, trasă în jos de masa incomodă a Codexului care îi atârna la șold. Cuvintele grimoarului îi străduiau în minte când s-a întors să plece. *Un adevărat copil al bibliotecii.* Ce a vrut să spună? De unde știa? Și Cartea Ochilor zisese că e ceva diferit la ea.

A făcut un pas spre atrium. Înainte să apuce să mai facă unul, din ceață s-a ivit o mână și a apucat-o de mantie. Cu o forță neînduplecată, a tras-o din mijlocul coridorului în aceeași nișă în care se ascunsese mai devreme. Dar când mâna s-a retras, nu a luat-o la fugă și nici nu a întins mâna după Ucide-demoni. În fața ei stătea Silas, de o paloare luminoasă, ghemuit printre figurile cu glugă sculptate în perete.

Până la urmă nu m-a abandonat, și-a zis ea, surprinsă. *Dar unde o fi fost?*

Înainte să apuce să pună întrebarea cu voce tare, Silas și-a dus un deget la buze. Ochii lui galbeni s-au îndreptat repede spre coridor.

Prin ceață străluceau lumini. S-a auzit scârțâit de roți, ca și cum

ceva greu se rostogolea pe coridor, însoțit de zgomot de pași. Sunetele se auzeau într-un mod straniu, distorsionate de piatră și de ceață, dar trebuie că veneau din direcția catacombei. Elisabeth și-a ținut răsuflarea în momentul în care și-a făcut apariția primul gardian. Într-o mână ținea o lanternă, iar în cealaltă, sabia scoasă din teacă. În urma lui au venit mai mulți gardieni, tot să fi fost zece cu toții. În fruntea procesiunii pășea doamna Wick, elegantă în lunga ei robă indigo, și un bărbat care nu putea fi decât Directorul Bibliotecii Regale. Haina albastră îi era decorată cu medalii. Părul cărunt îi atârna desfăcut pe umeri, ascunzând o parte din cicatricile groaznice care îi brăzdau fața. Două degete îi lipseau de la mână, care se sprijinea pe mânerul unei săbii uriașe, cu lama lată.

— Ești sigur că e prudent, Marius? a întrebat doamna Wick.

— Nu, a răspuns bărbatul, posomorât. Dar nu putem risca.

Doamna Wick și-a încrețit fruntea.

— Dacă sabotorul își păstrează tiparul, e aproape sigur că va ataca Harrows. Nu pot să nu simt că îi facem jocul.

— Orice ar fi, nu există altă catacombă în Austermeer care să poată adăposti *Cronicile Morților*. Sabotorul s-ar putea hotărî să atace Biblioteca Regală în orice moment. Iar dacă eliberează *Cronicile,* toți bărbații, toate femeile și toți copiii din Brassbridge vor fi morți până răsare soarele.

Elisabeth a simțit furnicături pe piele. Nu îi era cunoscut titlul, dar, la cina de la Conacul Ashcroft, Lady Ingram pomenise despre un grimoar scris de Baltasar Thorn – un grimoar de necromanție. Nu existau decât câteva texte de necromanție. Oare vorbeau despre unul și același?

— E adevărat că Harrows e cea mai pregătită.

Doamna Wick își ațintea privirea oarbă în față.

— Și Directorul Hyde?

— Hyde își cunoaște îndatoririle. E gata să își dea viața dacă trebuie, dacă se ajunge la asta. Dacă sacrificiul lui salvează mii de vieți.

Cuvintele le-au fost acoperite de scârțâitul și scrâșnetul roților. Din întuneric a apărut o siluetă, plutind prin ceață asemenea unei corăbii negre care navighează pe ape fantomatice. Era o cușcă, una foarte

mare, cu roți, care la început părea a nu avea nimic înăuntru. Apoi a fost inundată de lumina lămpilor, iar Elisabeth a distins un cufăr de fier care atârna în mijloc, fixat acolo de o rețea de lanțuri bine întinse, prinse de fiecare colț al cuștii.

Lui Elisabeth i s-a uscat gura și a simțit un sloi de gheață pe șira spinării. Umbra proiectată pe peretele dintre gardieni nu aparținea cuștii. O altă siluetă se unduia pe piatră, întinzându-se tocmai până în tavan, aflat la multe niveluri mai sus, unde se curba într-o parte, ca să acopere arcada striată de deasupra. Degete terminate cu gheare se contractau peste gardieni, ca și cum ar fi încercat să îi înșface, fiecare gheară având lungimea unei săbii. Cu toate că umbra era prea întinsă, prea distorsionată de zidărie pentru ca Elisabeth să îi poată desluși trăsăturile, ceva din forma ei părea înfiorător de familiar.

Categoria Zece. Din felul în care vorbeau despre grimoar, asta trebuia să fie. Chiar când credea că va deveni gardian, nu s-ar fi gândit să vadă vreunul. Cu atât mai puțin că avea să dea peste un transfer în desfășurare – primul de felul acesta în sute de ani.

În curând, toate cele trei grimoare de Categoria Zece aveau să se afle în catacomba de la Harrows.

Capitolul 22

ELISABETH ŞI-A ÎNMUIAT MOPUL în găleata cu apă cu săpun, apoi a început să-l plimbe pe podea, împingând clăbucii pe lespezi. Apa murdară împroşca în faţă, scoţând păduchii de cărţi din ascunzătorile lor. Nu avea energia să îi vâneze. În timp ce urmărea un păduche gras cum alerga panicat în cerc, s-a oprit să se sprijine în mop. I se închideau ochii. Doar o clipă. O clipă să îşi odihnească ochii...

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato! Ce îţi închipui că faci?

Elisabeth s-a trezit tresărind, iar inima i s-a oprit când a văzut o umbră lungă întinzându-se pe perete. Dar a clipit şi în faţa ei era doar Gertrude, cu mâinile în şolduri.

— Doar nu îţi faci de cap cu vreun tânăr? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că nu merită, a zis Gertrude, ridicând găleata grea şi cărându-i-o pe coridor într-o rară manifestare de bunăvoinţă. Nu dacă te ţine trează noaptea şi îţi face viaţa un chin. Poftim, fată prostuţă.

Elisabeth a dat mecanic din cap şi s-a reapucat de dat cu mopul. Îşi simţea membrele de parcă erau din plumb. În ochi i se părea că are nisip. Dacă ar şti Gertrude adevărul...

Când ieşise din Biblioteca Regală în acea dimineaţă, mai devreme, clopotele oraşului băteau ora cinci, iar servitorii din Hemlock Park îşi vedeau deja de treburile lor, robotind în întunericul de dinaintea zorilor. Cu toate că în arhive se simţise pe deplin trează, odată cu venirea zilei, cele două nopţi de nesomn au ajuns-o din urmă. Vederea începuse să i se înceţoşeze; paşii i se împleticeau ca ai unui beţiv. Când a ajuns la casa lui Nathaniel şi s-a împiedicat de prag, şi-a amintit ca prin ceaţă cum a ridicat-o Silas şi a dus-o sus. O ajutase să se pregătească pentru muncă în timp ce ea moţăia în picioare. Apoi, înainte să îşi dea seama, era înapoi la bibliotecă.

Avusese nevoie de toată voinţa ei să nu chiulească de la muncă pentru a se apuca de Codex. Nu era nimic mai frustrant decât să îşi petreacă dimineaţa dând cu mopul, când ştia că Ashcroft ar putea

face în orice moment următoarea mișcare. Dar nu putea risca să atragă atenția. Era de abia a treia ei zi de muncă la Biblioteca Regală, iar dacă dispărea exact după furtul unui grimoar de Categoria Șase, doamna Wick ar băga de seamă. Mai bine își petrecea dimineața dând cu mopul pe podele decât să putrezească în carceră.

Până acum nu era niciun semn că cineva observase dispariția Codexului. Nu a sunat niciun clopot; nu au apărut gardieni trecând în viteză. Dimineața trecea încet, printr-o ceață lânoasă de extenuare.

La prânz, Gertrude i-a acordat o oră liberă și i-a poruncit să tragă un pui de somn, iar apoi să se întoarcă la muncă pregătită să își merite plata. Elisabeth și-a dus mâncarea de prânz într-o cameră pe care i-o arătase Parsifal în Turnul de Sud. Dădea înspre terenurile bibliotecii, unde fâșiile întinse de verde erau mărginite de pâlcuri de copaci magnifici în umbrele roșietice și portocaliu-închis. Era o zi de toamnă însorită, dar răcoroasă, iar cei care se pregăteau să devină gardieni făceau antrenament. Elisabeth a crăpat o fereastră, astfel că zgomotul îndepărtat al strigătelor și al săbiilor era purtat înăuntru de adierea vântului. Cei care se antrenau nu erau cu mult mai mari decât Elisabeth. Cu doar câteva săptămâni în urmă, s-ar fi imaginat cu ușurință printre ei. Acum se simțea ca o fantomă care își bântuia propriul trup, privindu-și viața printr-o sticlă murdară. Nu știa sigur unde îi era locul – sau, și mai ciudat, nici măcar nu știa ce voia. După ce îi cunoscuse pe Nathaniel și pe Silas, mai putea oare să declare că magia îi era dușman și să se întoarcă la cum fusese înainte?

Mâncase jumătate din prânz, așezată la o masă de lucru din colț, când în ușă a apărut Parsifal.

— M-am gândit eu că ai putea fi aici, a zis el. Mă primești și pe mine?

Când a încuviințat din cap, acesta s-a apropiat ca să privească pe fereastră.

— Am fost prea stânjenit să îți spun mai deunăzi, dar veneam aici pentru că ceilalți ucenici mă hărțuiau. Asta se întâmplă când porți un nume precum Parsifal. Visam la cum o să ajung gardian într-o bună zi și o să-i fac să regrete.

Elisabeth s-a oprit din mestecatul mărului.

— Ai vrut să te faci gardian?

— Nu te arăta *prea* surprinsă. Normal că am vrut. Toți ucenicii își doresc asta. Uneori pentru motive corecte, dar de cele mai multe ori pentru că le place ideea de a deține controlul și de a-i bate regulat pe ucenici.

— Nu-i adevărat, a protestat ea, dar apoi s-a gândit la Gardianul Finch și a trebuit să admită că avea dreptate. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Parsifal a ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur. Doar că viața e mai mult decât să pari posomorât și să înfigi sabia în diverse lucruri, nu crezi? Sunt și alte moduri în care poți să schimbi lucrurile.

Stătea jucându-se cu inelul de chei, ca și cum ar fi încercat să își facă curajul de a spune ceva. Pe măsură ce secundele se scurgeau, Elisabeth a început să se simtă stânjenită.

— Elisabeth, i-a scăpat lui Parsifal. Știu că i-ai spus administratorului că te numești Elisabeth Cross. Dar nu cumva ești... Elisabeth Scrivener, din ziare?

Lui Elisabeth i s-a scurs sângele din obraji. Prenumele ei era atât de răspândit, încât își imaginase că nu riscă nimic păstrându-l.

— N-o să spun nimănui, s-a grăbit Parsifal să adauge. Nimeni altcineva nu știe. Doar că m-am tot gândit la asta deunăzi, când ți-am prezentat locul, și știai mult prea multe despre grimoare pentru cineva care nu mai fusese niciodată într-o Mare Bibliotecă. Și, știi, eu, ăăă, ți-am urmărit povestea în ziare.

Lui Elisabeth i s-au înroșit urechile.

— Eu... dat fiind că ai învins un Malefict de Categoria Opt și tot restul.

Elisabeth a sărit în picioare, împiedicându-se.

— S-a mai spus și altceva despre mine în ziare?

— Nu... nimic! De aia voiam să știu parcă ai fi dispărut complet după conferința de presă a Cancelarului.

Parsifal a aruncat o privire peste umăr. Apoi a coborât vocea.

— Ești în vreun soi de misiune secretă pentru Collegium? Ai fost trimisă sub acoperire?

Elisabeth s-a holbat la el.

— Corect, a spus el cu subînțeles, bătând cu degetul pe aripa

nasului. Nu ai putea să îmi spui, în cazul ăsta.

— Exact, a spus ea cu voce stinsă, întrebându-se în câte belele se poate băga cineva în timpul vieţii.

Parsifal a privit din nou peste umăr.

— Ei bine... am o informaţie pentru tine. De dimineaţă am surprins o discuţie între doi gardieni. Se pare că sabotorul a atacat Biblioteca Regală astă-noapte.

— *Poftim?*

— A furat un grimoar de Categoria Șase în timp ce gardienii erau ocupaţi cu un transfer din catacombă. Păstrează secretul, pentru că nu vor ca presa să fie apucată de delir. Dar m-am gândit că ar trebui să ai cunoştinţă de asta. Pentru că, ştii tu – şi-a coborât vocea şi mai –, mult investigaţia ta.

— Mulţumesc, Parsifal, a zis ea. Acum ar trebui să mă întorc la... ăăă..

A arătat cu capul spre fereastră, sperând că Parsifal avea să îşi folosească imaginaţia.

— A, da, bineînţeles! E vorba de supraveghere? Urmăreşti pe cineva? Corect, nu îmi poţi spune. Nici nu ar trebui să fiu aici. Aşa că eu...

S-a îndreptat încet către uşă. Elisabeth a înclinat încurajator din cap spre el şi şi-a bătut cu degetul aripa nasului. Parsifal s-a grăbit să se facă nevăzut, arătând peste măsură de încântat.

Elisabeth a răsuflat zgomotos şi s-a prăbuşit din nou în scaun. Măcar un lucru bun tot ieşise din asta. Dacă gardienii credeau că sabotorul furase Codexul, era puţin probabil că aveau să îşi îndrepte bănuielile asupra unei servitoare. Poate că, după ce aveau să mai treacă câteva zile, va putea să îşi îndrepte toată atenţia spre Ashcroft fără să mai fie distrasă. Acum, că *Cronicile Morţilor* erau în drum către Harrows, urgenţa era mai mare ca oricând.

Abia dacă îşi mai amintea cum s-a târât până acasă şi în sus pe scări, până în dormitor. Singurul detaliu care o frapa era faptul că nu îl mai văzuse pe Nathaniel de când acesta avusese coşmarul. Rămăsese închis în biroul lui toată ziua de ieri şi, judecând după lumina de culoarea smaraldului care licărea pe sub uşă, tot acolo era

și acum. Elisabeth se întreba dacă o fi părăsit vreun pic încăperea.

Ajunsă sus, a aprins o lumânare. Nu și-a schimbat uniforma de servitoare, conștientă că s-ar putea să fie nevoie să aibă sarea și fierul la îndemână. Ucide-demoni era pe podea, lângă ea, astfel încât să poată ajunge la el cu mâna, dar nu atât de aproape încât să pară amenințător. Nu voia să fie percepută de către Codex ca un dușman.

Grimoarul aștepta sub pat, încă în sacul pe care Elisabeth îl folosise ca să îl scoată pe furiș din Biblioteca Regală. L-a scos și și l-a așezat în poală, simțind prin material cum clincăne lanțurile grele. Așezată pe podea, cu spatele rezemat de saltea, a despăturit pânza de sac și a desfăcut lanțul pe covor. Codexul zăcea inert, fără să reacționeze. A tras aer în piept, ca să își adune curajul, cu mâna suspendată în aer.

— Sunt o prietenă, a spus ea, dorindu-și ca intențiile ei să îi coboare pe braț, prin piele, când și-a pus palma pe grimoar.

Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Nicio voce nu a urlat la ea, cuprinsă de furie și de sentimentul trădării. Camera nu a fost inundată de o tensiune rău prevestitoare. Domnea o liniște deplină. Apoi paginile grimoarului au fost stârnite de o adiere invizibilă. Încetișor, ca un bătrân care se întinde și se ridică după ce a dormit, Codexul s-a deschis în mâinile ei.

A fost cuprinsă mai întâi de speranță, apoi de un fior de teamă. Dacă Ashcroft petrecuse atât de mult timp studiind acest grimoar fără niciun rezultat, ea de ce ar reuși acolo unde el a dat greș? Spre deosebire de Cancelar, ea nu avea nici cea mai mică idee despre eventualul secret al lui Prendergast și nici nu știa aproape nimic despre coduri și cifruri. Ca să ajungă la acest pas avusese nevoie de atât de multă atenție, încât nu i-a mai rămas timp să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

A examinat paginile care i se deschiseseră dinainte. Cuvintele îi pluteau în fața ochilor, iar ea a încercat să își alunge oboseala clipind, dar a descoperit că nu ochii erau de vină. Cuvintele erau cele care se mișcau, iar cerneala se scurgea domol, formând pârâiașe pe pergament. A dat paginile la o altă secțiune, trecând de diagrame etichetate în scrierea enohiană, și a descoperit că și acolo se întâmpla același lucru în vreme ce textul în sine se putea citi, propozițiile se deplasaseră într-o totală neorânduială. Câteodată se aliniau așa fel

încât doar un paragraf devenea inteligibil:

Demonii de viță nobilă își stăpânesc curțile strălucitoare sub un cer fără soare. O dată la două săptămâni, pornesc călare pe niște cai albi, cu coarne, înveșmântați în mătase, să vâneze fiare sălbatice în pădurile de pe Celălalt Tărâm, însoțiți de haite de diavoli lătrători. Sunetul unui corn de vânătoare demonic nu e ușor de uitat; căci este atât de minunat și de teribil, încât prada vânată îngheață în loc, ca și cum s-ar fi transformat în piatră...

Dar restul s-a destrămat înainte să apuce ea să termine, propozițiile șerpuind pe pagină asemenea unor șiruri de furnici în marș. Dezamăgită, s-a îndreptat spre oglinda de divinație și a chemat-o pe Katrien. Când fața prietenei ei a apărut pe sticlă, arăta la fel de obosită precum Elisabeth, palidă pe sub pojghița de gheață care acoperea oglinda. Nu au avut timp să se pună la curent. Au parcurs în goană variantele cele mai probabile, făcând doar pauze de respirație.

— S-ar putea ca propozițiile să se aşeze pe deplin în ordine la o dată și un timp precise, cum ar fi miezul nopții la solstițiul de iarnă, sau în anumite condiții, cum ar fi o eclipsă, și-a dat cu părerea Elisabeth.

— Dar Ashcroft e sigur că poate să îl descifreze în curând, nu-i așa? Deci, dacă așa stau lucrurile, fie fenomenul este programat să se întâmple cândva în următoarele două săptămâni, fie...

— Ori cifrul are o cu totul altă rezolvare, a terminat Elisabeth fraza, pe un ton sumbru.

— Uită-te cu mai multă atenție la cercetările tale, a îndemnat-o Katrien. S-ar putea să existe un indiciu care să nu fi părut relevant înainte. Măcar știm sigur că Prendergast și-a ascuns secretul sub forma unui cifru sau asta e doar o presupunere fără nicio dovadă pe care o fac oamenii? Între timp, o să văd dacă pot găsi și eu ceva.

Când timpul li s-a terminat Elisabeth și-a reprimat impulsul jalnic de a o implora pe Katrien să nu plece, privind-o cum dispare sub gheață. O apăsa singurătatea, senzație înrăutățită de oboseala care îi încețoșa mintea. Știa că ar fi trebuit să se bage în pat, dar era prea obosită să se ridice de pe podea și să înfășoare Codexul în lanțuri.

S-a trezit că întoarce alene paginile, hipnotizată de textul mișcător. În timp ce propozițiile se înșiruiau una după alta, ea citea descrieri

extravagante, tulburătoare, a ceea ce mâncau demonii la ospețele lor ori ale hainelor pe care le purtau la balurile lor nocturne, care țineau câte o săptămână. Cu toate că aceste descrieri fragmentare o tulburau și mai tare, nu reușea să își ia ochii de la ele.

Lebedele ucise prin otrăvirea cu mătrăgună sunt socotite o delicatesă specială la banchete..

Îmbrăcămintea cea mai elegantă în acea seară a fost o rochie făcută din molii argintii, prinse de vii de material, ca să își păstreze luciul...

Lumânarea de pe noptieră arsese, rămânând doar un ciot. Capul îi cădea în piept. În spatele pleoapelor i se învârteau imagini disparate: demoni dansând îmbrăcați în costume elaborate, care rânjeau în tip ce se ospătau, sfâșiind carnea. Închipuirile coșmarești păreau a pune stăpânire pe ea, trăgând-o în jos, asemenea unor mâini de sirenă care apucă un marinar naufragiat, trăgându-i în întunericul adânc și tăcut.

S-a trezit brusc.

Sau nu s-a trezit – pentru că acesta trebuia să fie tot un vis.

Se afla într-un soi de atelier de modă veche. De tavan atârnau legături de ierburi necunoscute. Peste tot licăreau lumânări din seu, care stropeau podeaua de lemn pătată cu picături de ceară galbenă, uleioasă. Obiecte bizare erau îngrămădite pe rafturi și pe masa din mijlocul încăperii: pene de pasăre, cranii de animal, borcane care conțineau niște stropi tulburi plutind în oțet. Dar nu asta era partea care a convins-o că visa. Încăperea era suspendată în vid. Marginile rupte ale podelelor ieșite în afară pătrundeau într-o genune neagră, iar bucăți din acoperiș care căzuseră înspre interior dădeau la iveală și deasupra același neant întunecat.

Nu – nu era neant. Substanța de un negru strălucitor îi amintea de ceva cunoscut. În aer plutea un miros puternic, elocvent, de pigmenți. Cerneală.

— Cine ești? a întrebat o voce de bărbat din spatele ei, aspră și mânioasă. Ce faci aici?

Elisabeth s-a răsucit, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Bărbatul care stătea acolo era așa cum își închipuise ea că trebuie să arate un vrăjitor, înainte să-i întâlnească pe Nathaniel și pe Ashcroft. Înalt, sfrijit și pământiu la față, cu niște ochi scânteietori de culoarea obsidianului și o barbă neagră îngrijit tunsă, care se termina

pe bărbie, într-un vârf ascuțit. Purta o robă vaporoasă și fiecare deget îi era împodobit cu câte un inel decorat fiecare cu o piatră prețioasă de altă culoare.

— Oricine ai fi, nu îți spun nimic, i-a trosnit-o el. Nu am petrecut sute de ani blocat în locul ăsta degeaba.

Sute de ani. Părea că vorbește serios. Când i-a perceput expresia, Elisabeth a văzut că nu era furios, nu pe de-a-ntregul. Dincolo de furie, arăta speriat, ca și cum ea ar fi venit să îi ia ceva cu forța. Roba lui părea de modă veche, la fel ca toate lucrurile din atelier, neatinse de timp vreme de sute de ani.

Orice ar fi fost locul ăsta, nu era un vis. Și nici acest bărbat – vrăjitorul. Elisabeth a privit din nou vidul de cerneală care îi înconjura și a făcut ochii mari pe măsură ce se contura o posibilitate. Prendergast își ascunsese secretul în interiorul Codexului.

S-a întors din nou către vrăjitor.

— Ești Aldous Prendergast?

Nu asta era ceea ce ar fi trebuit să spună. Fața bărbatului s-a întunecat și a străbătut distanța care îi separa din câțiva pași repezi.

— Cum ai ajuns aici? a vrut el să știe, apucând-o de umeri.

A scuturat-o până ce i-au clănțănit dinții.

— Răspunde-mi, fată!

— Nu știu! Citeam Codexul. Am adormit.

— Imposibil! a mârâit el.

— Ciudată afirmație pentru cineva care are mai mult de trei sute de ani, i-a scăpat ei. Nici mie nu mi se pare posibil.

Umerii lui Prendergast au căzut. I-a dat drumul și s-a apucat de marginea mesei, săgetând-o cu privirea. Spre propria surprindere, Elisabeth și-a dat seama că nu se teme deloc de el. Era atât de slab, încât ar fi putut cu ușurință să îl împingă peste marginea podelelor dacă ar fi încercat să îi facă rău.

— Ce an e? a întrebat el în cele din urmă, îndreptându-și privirea spre o sticlă plină cu ceea ce păreau a fi cozi de șobolan conservate.

Întrebările i se îngrămădeau lui Elisabeth pe limbă, dar bănuia că el nu s-ar fi deranjat să îi răspundă la niciuna dacă nu răspundea ea prima.

— 1824.

El a digerat răspunsul.

— Nu sunt viu, a spus după o pauză lungă, pesimistă. Nu în sens real.

Elisabeth s-a dat înapoi.

— Necromanție, a exclamat ea, privindu-i din nou obrajii scofâlciți și figura cadaverică.

— Nu, nu e necromanție, copil tâmpit, i-a tăiat-o el. Nu sunt un cadavru. Mi-am lăsat corpul fizic în urmă, pe tărâmul muritorilor, și mi-am ancorat mintea de acest... acest... mă rog, nu-mi imaginez că ai putea înțelege. Nu ești vrăjitoare, e limpede, dacă nu cumva standardele s-or fi deteriorat semnificativ față de vremea mea. Tot ce trebuie să știi e că sunt blocat aici din voia mea. Nu pot părăsi acest loc. Iar tu nu ar fi trebuit să poți să mă vizitezi prin intermediul Codexului – nu fără permisiunea mea.

Elisabeth a privit în jur.

— Suntem în interiorul Codexului? Un fel de dimensiune alternativă?

Ochii bărbatului s-au îngustat.

— Așadar, cunoști teoria taumaturgică.

Elisabeth s-a hotărât să nu îi spună că, pur și simplu, citea multe romane.

— Acesta e un plan artificial al existenței, ancorat de grimoarul meu, nu mai mare decât încăperea din jurul nostru, a continuat el cu pizmă. Încercarea de a crea unul mai întins ar presupune riscul destabilizării hotarelor dintre ținutul muritorilor și Celălalt Tărâm.

— Deci chiar ai fost acolo, a spus Elisabeth. În Celălalt Tărâm.

Ochii bărbatului s-au îngustat și mai mult.

— Cei mai mulți oameni nu m-au crezut. M-au acuzat că mi-am născocit studiile.

— Cu excepția unui om.

Elisabeth i-a urmărit cu atenție expresia.

— Un om care se pretindea prietenul tău.

Fața bărbatului s-a strâmbat.

— Cine ești? a întrebat-o el, răgușit.

— Mă numesc Elisabeth Scrivener. Sunt... am fost... ucenic bibliotecar. Dar nu asta contează. Nu e niciun cifru ascuns în Codex,

nu i așa? *Tu* ești cifrul. Te-ai ascuns aici ca să scapi de Cornelius Ashcroft.

Culoarea s-a scurs din degetele lui Prendergast, încă încleștate de masă.

— Dacă nu ai fi făcut-o, a continuat ea, înțelegând adevărul pe măsură ce vorbea, ar fi folosit vraja ca să îți citească amintirile și orice secret ai fi protejat ți l-ar fi smuls cu forța.

Văzându-l că face ochii mari, a explicat:

— Urmașul lui a încercat să facă același lucru cu mine.

Prendergast a mai privit-o fix un moment, iar apoi a început să râdă. Era în râsul lui o nervozitate stridentă, care o neliniștea pe Elisabeth. Și-a amintit că stătuse blocat aici vreme de sute de ani, singur, și nici ea nu reacționase prea diferit după ce a fost preluată de Nathaniel.

— Minți! a spus bărbatul după ce și-a recăpătat suflarea. Acum înțeleg. Ești în cârdășie cu alde Ashcroft. Altfel nu aveai cum să știi... cum să îți dai seama...

— Nu sunt! Jur!

— Un lucru știu sigur: alde Ashcroft nu își lasă victimele întregi.

O strălucire febrilă i-a apărut în ochi.

— Poți măcar începe să îți imaginezi ce m-a făcut să aleg o eternitate în singurătate mai degrabă decât atențiile dragului meu prieten? Am lăsat *totul* în urmă. Corpul meu real a devenit o carcasă fără minte, căreia îi curge saliva. Dar oricum asta mi-ar fi făcut Cornelius odată ce ar fi terminat să îmi facă mintea bucăți. Măcar așa am putut să îi stric socotelile, diavolul împielițat.

Prendergast a început dintr-odată să vorbească cu patimă.

— Nu o să-l aibă niciodată. Și nici tu.

— Să aibă *ce?*

Prendergast nu a răspuns. S-a răsucit și a început să se îndepărteze, în timp ce roba i se vălurea în jur, cu toate că nu avea unde merge, doar înspre interiorul atelierului, printre rafturile îndoite, în care domnea dezordinea.

— Poate că l-ai păcălit pe Cornelius, dar urmașul lui e acum pe urma secretului tău, a strigat Elisabeth, grăbindu-se în urma lui. Știe că ești aici și nimic nu îl va opri să te găsească.

Prendergast a dat din mâna lui subțire, iar pietrele inelelor au licărit în lumina lumânării.

— Nu contează. Nu va putea...

— Să ajungă aici, ca mine?

Bărbatul a mers mai departe.

— Îți pierzi timpul.

— Ascultă-mă! l-a îndemnat ea. Ți-am căutat grimoarul pentru că Ashcroft eliberează Maleficți din Marile Biblioteci. Au murit zeci de oameni. Trebuie să aflu ce face, ca să pot aduce dovezi în fața Collegiumului. Altfel, nu va ajunge în fața justiției.

S-a lăsat tăcerea.

— Deci a început, carevasăzică, a spus în cele din urmă Prendergast, obosit. Încearcă să termine ceea ce a pornit Cornelius.

— Dacă mi-ai spune ce plănuiește. Știu că, orice ar fi, are legătură cu Marea Bibliotecă din Harrows...

Vocea lui Prendergast a șfichiuit ca un bici.

— Destul! Lasă-mă în pace! Nu contează ce plănuiește, pentru că – s-a aplecat, sprijinindu-și mâinile pe genunchi și străduindu-se să rostească restul – nu poate reuși.

Nu ajunsese atât de departe, nu furase din Biblioteca Regală, nu căutase ajutor la un demon numai că să se dea bătută acum. A mers repede după Prendergast și l-a apucat de braț. La atingerea ei, întregul lui corp s-a cutremurat și s-a prăbușit în genunchi. Fața sfrijită i s-a strâmbat de durere.

Elisabeth a fost cuprinsă de vinovăție.

— Ai pățit ceva?

Dar, de îndată ce a vorbit, a văzut că, orice se întâmpla, nu îl atingea numai pe Prendergast. Lumânările picurau ceară, care se aduna în mici bălți. Atelierul s-a scufundat în întuneric. Apoi podeaua s-a ridicat, cu o zdruncinătură ca de cutremur, care era cât pe ce să o dărâme pe Elisabeth la pământ. Borcanele s-au răsturnat de pe masă și s-au făcut cioburi.

— Codex Daemonicus, a scrâșnit Prendergast. Se întâmplă ceva cu grimoarul. Ești în primejdie, fată. Corpul tău e încă pe tărâmul muritorilor.

Elisabeth și-a simțit inima bătându-i în gât.

— Cum mă întorc? Nici măcar nu știu cum am ajuns aici.

— Sari! a mârâit el.

Nu a avut timp să se gândească la această poruncă – în timp ce lumea se zguduia în jurul ei din toate încheieturile. A alergat spre margine, adunându-și forțele, și s-a aruncat peste capătul zimțat al podelei, zicându-și: *Nu e real ce se întâmplă. E doar în mintea mea. Nu o să cad.*

Dar simțea ca și cum ar fi căzut: se prăbușea fără oprire prin aer, până când nu a mai știut care e susul și care e josul, iar gustul amar al cernelii i-a umplut gura și i-a inundat nasul, înecând-o...

S-a trezit cu răsuflarea întretăiată și cu senzația unui impact, de parcă sufletul îi fusese împins înapoi în corp cu forța. Stătea pe podeaua dormitorului, buimacă, cu Codexul în poală.

Lumânarea se stinsese. Nu pentru că s-ar fi terminat, ci pentru că Elisabeth alunecase într-o parte în somn și lovise noptiera cu umărul. Asta răsturnase lumânarea, stingând flacăra. S-a socotit norocoasă că lumânarea căzută nu stârnise un incendiu. Dar s-a răzgândit repede, pentru că făcuse ceva și mai rău.

Picături de ceară fierbinte căzuseră pe paginile Codexului. În timp ce Elisabeth privea, cerneala s-a împrăștiat în afara marginilor cerii ca o pată de sânge, pătrunzând prin hârtie, astfel că paginile deveniseră negre. S-a ridicat repede în picioare, iar grimoarul a căzut pe podea cu paginile în jos. Așa cum se afla răsturnat, copertele lui săltau și se umflau ca și cum ceva dinăuntru încerca să scape. În lumina lunii, umbra lui s-a alungit pe podea. Elisabeth a desprins o ghiulea de sare de la curea, exact la timp, căci în secunda în care a reacționat, o mână subțire, acoperită de solzi s-a întins în spasme pe podea și, așa uscată cum era, a apucat-o strâns de gleznă.

Codexul se transformase într-un Malefict.

Capitolul 23

ELISABETH A SIMȚIT gust de sare când a explodat ghiuleaua, iar încăperea s-a umplut de particule scânteietoare, neașteptat de frumoase în lumina lunii, asemenea zăpezii. Degetele și-au slăbit suficient strânsoarea pentru ca ea să își tragă glezna, eliberând-o. Malefictul a răspuns cu un țipăt istovit. A urmat o serie necoordonată de mișcări, cu membre acoperite de solzi întinzându-se în toate direcțiile, iar apoi ușa dormitorului a fost smulsă din țâțâni, lăsând să pătrundă înăuntru un șuvoi de lumină de la sfeșnicele de pe coridor. În cadrul ușii se contura o siluetă încovoiată, cu urechi lungi. A urmat încă un țipăt și aceasta s-a făcut nevăzută după colț.

Elisabeth l-a înșfăcat pe Ucide-demoni de pe podea și a pornit în urmărire, sărind peste resturile despicate ale ușii. Malefictul gonea pe coridor cu un mers șchiopătat, proveniența coperților lui devenind acum clară. Semăna cu spiridușii de la Conacul Ashcroft, dar solzii de un roșu-aprins erau acoperiți de praf și lipsiți de vlagă, iar pe piele se vedeau urme de cusătură. Păduchii de cărți îi zdrențuiseră urechile. Petice de foi aurite îi atârnau de corp, devenite șterse și scârboase cu trecerea anilor.

Când a ajuns la scări, Malefictul le-a coborât în grabă în patru labe, iar ghearele lui lăsau tăieturi în mochetă. La picioarele scărilor s-a împiedicat de o masă, răsturnând o vază care s-a rostogolit pe dalele de marmură. Trandafirii s-au împrăștiat pe podea, în mijlocul unei revărsări de apă și de cioburi de porțelan. De când erau flori proaspete în hol? Elisabeth nu observase.

A renunțat să coboare treaptă cu treaptă și s-a lăsat să alunece pe balustradă, sărind la luptă în timp ce Malefictul se chinuia să se repună pe picioare pe dalele alunecoase. Elisabeth a înaintat înspre el încet, cu Ucide-demoni pregătit. Acesta s-a dat în spate, cu mâinile atrofiate încleștate pe piept și cu ochii negri precum cerneala, rotunzi și scânteietori. Elisabeth și-a reprimat un val de milă în timp ce îl încolțea la perete. Nu avea de gând să îi subestimeze forța – nu după

ceea ce făcuse cu ușa. Un grimoar de Categoria Șase agitat era mai mult decât în stare să învingă un gardian.

— Ce se petrece acolo?

Elisabeth a înlemnit când vocea lui Nathaniel a răsunat de pe coridor. Câteva secunde mai târziu a păşit în holul luminat de lună, complet îmbrăcat, în ciuda orei. S-a oprit şi s-a sprijinit de peretele de la intrare, evaluând calm scena, de parcă dădea zilnic peste un haos de felul ăsta.

Stomacul ei a executat o manevră ciudată. Ultima ei amintire despre Nathaniel, încercând să apuce mâna lui Silas, părea încă destul de recentă pentru a fi tangibilă. Acum, după ce îl văzuse în felul acesta, părea cu neputinţă să arate atât de stăpân pe sine. Atât de normal, ca şi cum nimic la el nu se schimbase. Dar, de fapt, nici nu se schimbase nimic. Îşi ascunsese tot timpul suferinţa de ea. Nu numai de ea, ci de toată lumea, în afară de Silas, singurul care înţelesese.

— Scrivener, a oftat el. Trebuia să ştiu că tu eşti din momentul în care am auzit vaza veche şi nepreţuită a bunicii mele izbindu-se de podea.

Şi-a întors privirea scrutătoare înspre Malefict.

— Şi el cine e? Un prieten de-ai tăi?

Codexul şi-a dezgolit gura plină de colţi şi a scos un ţipăt asurzitor. Deasupra lor, candelabrul a tremurat.

— Încântător, a spus Nathaniel.

S-a întors din nou spre Elisabeth.

— Dacă voi doi simţiţi nevoia să distrugeţi orice altceva, aveam de gând de ani întregi să scap de tapiseria mătuşii Clothilde. O să vă daţi seama care e. E de culoare mov.

Elisabeth a deschis gura de câteva ori înainte să poată vorbi.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce? Pari a avea situaţia sub control.

— Poţi transforma un Malefict la loc într-un grimoar? Prin vrăjitorie?

— Posibil, dacă nu e prea puternic.

Nathaniel a ridicat dintr-o sprânceană.

— De ce?

A rezistat impulsului de a scrâşni din dinţi. Lăsând coşmarul

deoparte, era la fel de enervant ca întotdeauna.

— Grimoarul ăsta e o probă importantă împotriva lui Ashcroft.

Îndurerată, a recunoscut:

— E singurul lucru pe care îl am.

Nathaniel a ridicat din ambele sprâncene.

— Știam eu că pui ceva la cale la Biblioteca Regală. Totuși o hoție? Pe bune, Scrivener?

Elisabeth a simțit cum i se aprind obrajii. Și-a slăbit strânsoarea de pe mânerul lui Ucide-demoni. Și-a dat seama de greșeală în momentul în care a comis-o – nu își permitea să își piardă concentrarea –, dar a reacționat cu o fracțiune de secundă prea târziu, iar Malefictul a țâșnit, lovind-o dintr-o parte și trecând în fugă pe lângă garda ei. S-a trezit întinsă pe podea, cu plămânii goliți de aer.

Nu-l lăsa să-ți scape, și-a zis ea, disperată. Dacă Codexul scăpa, totul era pierdut.

Silabele unei incantații au pârjolit aerul. O lumină de culoarea smaraldului s-a rotit deasupra ei, reflectată de dalele umede, scoțând în evidență conturul petalelor trandafirilor răspândiți pe jos. Elisabeth s-a ridicat într-un cot, tușind, și l-a văzut pe Malefict împietrit în plin salt, la distanță de doar o mână de fereastră. Nathaniel stătea în spatele ei, la o aruncătură de băț, atât de crispat din pricina tensiunii, încât o venă i se îngroșase pe gât. Mâna îi tremura de efort în timp ce buzele formau cuvintele incantației.

Încet, dar sigur, Malefictul a început să se plieze în el însuși. Mădularele s-au răsucit, capul s-a aplecat, pielea solzoasă s-a strâns înspre înăuntru. Silueta i-a devenit tot mai mică. Apoi lumina a dispărut, iar Codexul a căzut pe podea, intact, cu o bufnitură care a răsunat prin hol.

Cu băgare de seamă, Elisabeth s-a ridicat în picioare în timp ce Nathaniel stătea chircit și gâfâia. A scos un geamăt înăbușit, iar ea și-a dat seama că îi ceruse mai mult decât își imaginase. Fusese încrezătoare că pentru Nathaniel era floare la ureche să facă vraja – Nathaniel, care însufleța piatra și invoca furtuni –, dar, de fapt, nu mai auzise niciodată de readucerea unui Malefict la condiția de grimoar. Dacă ar fi ușor, nu ar mai fi nevoie de Marile Biblioteci și de

gardieni.

— Nathaniel, a zis ea.

A făcut câțiva pași către el și s-a prăbușit, înaintea ochilor ei s-a făcut întuneric. Sângele îi bubuia în urechi. Printre valurile de amețeală care se năpusteau asupra ei, și-a dat seama că o ține cineva. A clipit repede de câteva ori, iar lumea a apărut din nou. Nathaniel o atingea. Mâinile lui se plimbau pe mijlocul și brațele ei, un contact impersonal și în același timp plin de urgență. Verifica să vadă dacă nu e rănită.

Nu ar fi vrut ca el să se oprească. Nu mai fusese niciodată atinsă în felul ăsta. Simțea că mâinile lui îi lasă pe piele urme asemenea cozilor unei comete, care stăruiau și îi dădeau furnicături, iar trupul ei tânjea după mai mult. A simțit cum i se oprește dureros respirația în piept. Intensitatea senzației a copleșit-o.

— Ești rănita? Îmi poți spune?

Cum ea nu a răspuns, Nathaniel și-a ascuns fața în mâini.

— Elisabeth!

Auzindu-și numele rostit de vocea lui Nathaniel, pe acel ton, și-a venit în sfârșit în simțiri.

— Nu sunt rănită, a spus.

Pulsul ei o luase la goană sub atingerea degetelor lui.

— Doar că m-am ridicat prea repede. Sunt...

— Extenuată, a terminat el ceea ce ea lăsase în suspensie, în timp ce ochii lui cenușii rătăceau pe fața ei. De când nu ai mai dormit?

De trei nopți. Nu a spus-o cu voce tare. Expresia de pe fața lui Nathaniel dispăruse deja. Un mușchi i s-a încordat pe falcă în timp ce o ajuta să stea pe picioare și o conducea către un scaun. Arăta bolnav, de parcă atingerea împărtășită devenise toxică sau aerul se scurgea din cameră ca apa pe un burlan. În mintea lui Elisabeth domnea confuzia. Pe măsură ce amețeala o părăsea, mintea i s-a limpezit. Explicația a devenit clară: Nathaniel credea că era vina lui.

— Stai, a protestat ea, dar el deja se îndepărtase.

— Silas, a spus el.

În momentul în care Silas a apărut în penumbra din hol, Nathaniel s-a îndreptat către el. Elisabeth se simțea bine acum, doar puțin amețită, dar ghemul de emoții din gâtul ei era atât de mare, încât

abia putea respira. Orice va fi fost pe cale să se întâmple, își dorea să fi putut opri totul, să dea timpul înapoi pentru a avea ocazia să vorbească mai întâi cu Nathaniel. Neajutorată, l-a privit cum se apleacă spre Silas și vorbește cu voce joasă, furios.

— De ce nu mi-ai spus că am coșmaruri? Nu mai sunt un copil. Dacă folosesc vrăjitoria în timp ce dorm, în timp ce mai e cineva în casă, trebuie să știu despre asta. Pentru numele lui Dumnezeu, Silas, puteam să o rănesc!

— Stăpâne, a zis Silas, reținându-se.

— Ce a fost de data asta? a continuat Nathaniel, stăruind. Sânge care se scurge din pereți sau cadavre care se târăsc pe coridor? Sau poate a fost coșmarul meu preferat, apariția Tatei poticnindu-se pe aici cu gâtul tăiat. Ăsta l-a pus pe fugă pe majordom cât ai clipi.

— Sunt doar niște iluzii, stăpâne. Inofensive.

— Nu spune asta!

Cuvintele au căzut ca o lovitură de palmă.

— Știi forța magică ce curge prin venele familiei mele. L-ai slujit pe Baltasar.

Silas a înclinat din cap.

— Prin urmare, ar trebui să cred că părerea mea...

— Am spus *nu!* Nu te contrazice cu mine. Nu pe acest subiect.

A adăugat apoi, cu o expresie de răceală pe față, un stăpân până în măduva oaselor.

— E un ordin.

Buzele lui Silas s-au subțiat. Apoi, impasibil, s-a înclinat.

Nathaniel și-a trecut mâinile prin păr și a traversat holul. A evitat privirea amândurora

— O să găsesc un alt loc de găzduire pentru tine, domnișoară Scrivener, a spus el. Nu ar trebui să îmi ia mai mult de o zi sau două. Aranjamentul ăsta a fost temporar încă de la început.

Spunând acestea, s-a îndreptat spre scări.

Elisabeth încerca să înțeleagă cum ajunsese el de la „Elisabeth" la „domnișoară Scrivener" în numai câteva secunde. Situația îi scăpa de sub control cu o viteză îngrozitoare, deșirându-se ca un mosor scăpat pe jos. Simțea că, dacă nu intervine, ea și Nathaniel vor deveni doi străini unul față de celălalt, iar ea nu va mai putea face nimic pentru

ca lucrurile să fie din nou ca înainte.

A tras aer în piept, inegal.

— Nu vreau să stau în alt loc! a strigat ea în susul scărilor.

Nathaniel a mai făcut un pas și s-a oprit, cu spatele drept. Nu s-a întors, de parcă nu ar fi suportat să se uite la ea.

— Îmi place aici, a spus ea, adevărul luând-o și pe ea prin surprindere când l-a rostit. Mă simt aproape ca... ca acasă. Mă simt în siguranță. Nu mi-e teamă de tine sau de coșmarurile tale.

Nathaniel a scos un singur hohot de râs, unul amar, lipsit de voioșie.

— De abia mă cunoști. Nu ai văzut cu adevărat de ce sunt în stare. Când o să se întâmple asta, mă aștept să îți schimbi părerea.

Elisabeth și-a amintit noaptea din Blackwald, când el stătuse privind prin pădure la ceea ce făcuse strămoșul său, o rană veche de sute de ani care încă supura. Oare de asta se temea Nathaniel – că răul din Baltasar sălășluia și înăuntrul lui? O durea fiecare bătaie a inimii, ca un cuțit care i-ar fi alunecat între coaste.

A ridicat un trandafir de pe podea. Petalele îi erau umede, iar spinii i-au înțepat degetele. Un simbol al iubirii, al vieții și al frumuseții, atât de puțin probabil să fie văzut în conacul gol și mohorât al lui Nathaniel, cu toate că, de fapt, ea nu se mai gândise de ceva vreme la casa lui în felul acesta. Acum a înțeles că trandafirii fuseseră pentru ea. Un semn de speranță, care se străduia să se ridice din cenușă.

— Poate că nu am văzut ce poți face, a spus ea. Dar am văzut ce alegi să faci.

A ridicat privirea.

— Nu e asta mai important?

Întrebarea a alunecat pe sub garda lui Nathaniel. S-a apucat strâns de balustradă, dezechilibrat.

— Am ales să nu te ajut să îl înfrunți pe Ashcroft.

Elisabeth a simțit un junghi în inimă. I-a privit umerii, linia spatelui, care îi exprimau atât de dureros nefericirea.

— Nu e prea târziu să te răzgândești.

Nathaniel s-a aplecat și și-a sprijinit fruntea pe brațe. Domnea liniștea. În hol mirosea puternic a combustie eterică, dar, dincolo de

aceasta, se simțea ușor mireasma trandafirilor.

— Bine, a zis el în cele din urmă.

Bucuria s-a răspândit prin corpul lui Elisabeth ca o gură de șampanie, dar nu îndrăznea să ceară prea mult deodată.

— Pot să rămân?

— Bineînțeles că poți să rămâi, pacoste ce ești! Oricum nu te-aș putea opri, nici dacă aș vrea.

Sa oprit din nou. Ea a așteptat, cu răsuflarea tăiată, ca el să reușească să spună ce mai avea de spus.

— Și, bine, o să te ajut. Nu din vreun motiv nobil, s-a grăbit el să adauge, în timp ce moralul lui Elisabeth se ridicase în văzduh. Tot mai cred că e o cauză pierdută. Probabil că o să fim amândoi omorâți.

A reînceput să urce scările.

— Dar orice bărbat are limitele lui. Dacă e ceva ce nu pot face, e să stau deoparte și să privesc cum distrugi antichități de neînlocuit.

Pe fața lui Elisabeth a apărut un rânjet larg.

— Mulțumesc! a strigat ea în urma lui.

Din vârful scării, Nathaniel a dat nepăsător din mână. Dar, înainte să se facă nevăzut după colț, Elisabeth a văzut că și el zâmbea.

Capitolul 24

CÂND ELISABETH A ADUS oglinda de divinație în biroul lui Nathaniel în seara următoare, acesta nu a părut surprins – chiar dacă, după spusele lui, fusese pierdută aproape un secol.

— I-a aparținut mătușii mele Clothilde, i-a explicat el. A murit înainte să mă nasc, dar întotdeauna am auzit povești despre cum o folosea pentru a-și spiona socrii.

Elisabeth a ezitat, amintindu-și ce îi spusese doamna Wick cu o zi în urmă.

— Asta nu s-a întâmplat după Reforme?

— Ba da, însă nu-ți poți imagina numărul artefactelor interzise ascunse în case vechi ca aceasta.

Și-a închis ochii, concentrându-se, iar degetele lui au alunecat pe marginile oglinzii.

— Cei din familia Lovelace au găsit instrumente de tortură mobile, inclusiv o Fecioară de Fier[1] care i-a fugărit până la etaj, deschizându-se și închizându-se asemenea unei scoici. În ceea ce mă privește, n-am de gând să calc în subsol. Acolo sunt uși care nu au mai fost deschise de când a construit Baltasar locul, iar Silas îmi spune ca a avut o obsesie excentrică, cel puțin bizară, pentru marionete... Ah!

Ochii i s-au deschis brusc.

— Iată.

Așezată pe canapea, Elisabeth s-a aplecat pentru a arunca o privire mai atentă. Pojghița din cristale de gheață se retrăsese de pe suprafața oglinzii. Potrivit lui Nathaniel, nu era nimic în neregulă cu artefactul; magia acestuia doar tânjise să fie restaurată, după ce zăcuse într-o stare latentă atât de mulți ani. Acum, ea și Katrien ar

[1] Fecioara de Fier este un instrument de tortură utilizat în Evul Mediu, compus dintr-o carcasă de lemn sau metal, care are forma trupului unei femei. Victima era închisă în interior, iar corpul îi era străpuns de lame sau cuie de fier printr-o rețea de orificii dispuse pe suprafața carcasei (n.t.).

trebui să poată vorbi cât de mult vor dori.

Un râs încântat i s-a strecurat printre buze. Și-a ridicat ochii și l-a surprins pe Nathaniel urmărind-o cu o privire intensă, de parcă i-ar fi studiat chipul asemenea unui tablou. Un cutremur lăuntric i-a săgetat trupul când privirile li s-au întâlnit. Totul în jur a căpătat o formă mult mai limpede: instrumentele de pe birou scânteind peste umărul lui, moliciunea buzelor sale în lumina lumânării, structura cristalină a irișilor, infinit mai complexă de aproape.

Pentru o clipă, a părut că ar putea să se întâmple ceva. Apoi peste ochii lui a alunecat o umbră. Și-a dres glasul și i-a înmânat oglinda.

— Ești pregătită? a întrebat-o.

Elisabeth a îndepărtat un val de rușine, străduindu-se să nu-și trădeze emoțiile. Cu puțin noroc, Nathaniel nu va observa că obrajii ei căpătaseră o nuanță trandafirie sau, dacă ar face-o, va confunda îmbujorarea cu entuziasmul că o vede pe Katrien.

— Da, însă vreau să încerc altceva înainte.

Și-a apropiat oglinda de nas, ignorând tremurul din stomac.

— Arată-mi-l pe Ashcroft, a poruncit ea.

Nathaniel s-a încordat în timp ce suprafața oglinzii a început să se învolbureze. Totuși, când s-a limpezit, nicio imagine nu a prins contur. În schimb, sticla a fost învăluită de un flux de lumină aurie și strălucitoare. Elisabeth s-a încruntat. Nu văzuse niciodată oglinda făcând așa ceva înainte.

— Nu înțeleg. Se află într-un loc fără oglinzi prin apropiere?

— Este magia lui Ashcroft, a spus Nathaniel, mai relaxat. Pare să fi aruncat vrăji de protecție asupra sa. Sunt menite să împiedice ritualurile răuvoitoare, dar, evident, blochează și oglinzile de divinație.

Elisabeth a expirat, dându-și seama că își ținuse răsuflarea în tot acest timp.

— E mereu pregătit. Ăsta e un lucru pe care am ajuns să-l înțeleg cât timp am fost întemnițată în conacul lui. Ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat – să-l pot spiona –, dar a trebuit să încerc.

— Poate că așa e cel mai bine, i-a spus Nathaniel, înțelegător. Imaginează-ți dacă l-am fi prins când era la closet. Sau tunzându-și părul din nas. Sau chiar...

Elisabeth s-a strâmbat.

— Arată-mi-o pe Katrien, i-a spus oglinzii, înainte ca el să mai poată adăuga ceva.

Strânsoarea degetelor i s-a înteţit în jurul ramei, iar sticla s-a învolburat din nou. I-a pregătit pe Katrien şi pe Nathaniel pentru acest moment cât de bine a putut, ţinând cont că avusese doar un minut la dispoziţie ca să vorbească cu Katrien în acea dimineaţă, însă acum, că sosise timpul ca ei doi efectiv să se întâlnească, s-a simţit neaşteptat de neliniştită. Dintr-un motiv necunoscut, nu credea că ar putea îndura dacă prietena ei cea mai bună ar fi ajuns să-l urască pe Nathaniel.

În oglindă a apărut chipul lui Katrien. Stătea cu picioarele încrucişate pe podea, înfăşurată până sub bărbie cu o pătură supradimensionată. Cumva, chiar şi aşa înfofolită, a reuşit să pară ameninţătoare. Poate că de vină era privirea ei, disecându-l pe Nathaniel ca pe un specimen de laborator.

— Thorn, i-a pronunţat ea numele cu o voce lentă şi uniformă.

— Quillworthy, i-a răspuns el.

A urmat o pauză lungă, pe durata căreia Elisabeth s-a întrebat dacă urma să vomite, în cele din urmă, mâna cafenie a lui Katrien s-a strecurat de sub pătură. Şi-a ridicat ochelarii, apoi mâna s-a ascuns din nou, de parcă niciodată nu ar fi existat.

— Presupun că te vei descurca, a zis ea. Acum, ce altceva mai trebuie să ştiu înainte să ne apucăm de treabă?

Şi, uite aşa, momentul stânjenitor a trecut. Elisabeth s-a abţinut cu greu să nu sară în picioare şi să ovaţioneze de încântare. A înclinat oglinda pentru ca prietena ei să vadă chipurile amândurora.

— Pentru început, Ashcroft a întârziat atacul asupra Marii Biblioteci din Fairwater cu câteva zile.

Katrien s-a încruntat.

— Crezi că motivul e faptul că nu a progresat deloc cu descifrarea Codexului?

— Exact. Astfel ar putea să câştige mai mult timp, pentru că nu este pregătit să treacă la orice are în plan pentru Harrows...

Cei trei au vorbit până târziu în noapte, întrerupţi o dată de o inspecţie aleatorie a camerelor, care i-a forţat să anuleze vraja oglinzii

înainte ca un gardian să le surprindă chipurile desprinse de trup plutind deasupra șifonierului lui Katrien, iar a doua oară de Silas, care a insistat să le servească o cină cu trei feluri de mâncare pe masa de cafea. Katrien l-a urmărit pe Silas cu un interes vădit, dar, din fericire, nu a spus nimic.

Și-au încheiat întâlnirea încercând să-l aducă pe Nathaniel în Codex. Mai întâi l-au lăsat să meargă singur – pentru a stabili un control, a explicat Katrien, însă Elisabeth bănuia că doar voia să-l urmărească pe Nathaniel chinuindu-se. Apoi au încercat să meargă împreună, ținându-se de mâini, în speranța că Elisabeth ar putea cumva să-l tragă după ea. Dar de fiecare dată se materializa singură în dimensiunea atelierului. Vizitele ei repetate l-au enervat atât de tare pe Pendergast, încât a început să arunce în ea cu borcane pline cu degete tăiate, moment în care au decis să se oprească.

— Elisabeth, a spus Katrien când s-au ridicat cu toții în picioare și s-au întins. Pot să vorbesc ceva cu tine? Între patru ochi.

Un semnal de alarmă a săgetat-o pe Elisabeth drept în stomac. Fără îndoială că prietena ei observase cum se înroșea de fiecare dată când Nathaniel o lua de braț. Chiar trebuia să vorbească despre asta? Cât timp Nathaniel și Silas au ieșit din birou, ea s-a cufundat din nou în canapea, cu mâinile strânse între genunchi.

— Te simți bine? a întrebat Katrien. Arăți de parcă suferi de indigestie. Oricum, m-am gândit la imunitatea ta la magie. De unde ar fi putut să vină și așa mai departe.

Elisabeth s-a prăbușit între perne. Simțea că organele i se lichefiază de ușurare.

— La ce idei ai ajuns?

— Păi, s-a eschivat Katrien, trebuie să existe un motiv pentru care ești singura persoană care a reușit să intre în Codex.

A ezitat.

— Îți amintești când ai căzut de pe acoperiș și nu ți-ai rupt nimic?

Elisabeth a dat din cap, reflectând la întâmplare. Avea 14 ani în acel moment și urcase două etaje pentru a nu fi văzută de Gardianul Finch.

— Am avut noroc.

— Nu prea cred. Căderea aceea ar fi trebuit să te rănească, dar te-

ai ales doar cu câteva zgârieturi. Stefan jură că ai spart una dintre dalele de piatră. Apoi a avut loc incidentul cu candelabrul din sala de mese... practic a aterizat pe tine. Și când ai întins dulceața de căpșune peste...

— Știu! a întrerupt-o Elisabeth, înroșindu-se. Îmi amintesc. Dar cum sunt toate astea legate de abilitatea mea de a intra în Codex?

Katrien și-a mușcat gânditoare buza.

— Nu ești aproape imună doar la magie. Ești și mult mai rezistentă fizic decât o persoană normală. Ai supraviețuit unor situații care ar fi ucis pe oricine altcineva.

Elisabeth a început să obiecteze, apoi și-a amintit de bătălia ei cu Cartea Ochilor. Malefictul o strânsese până când crezuse că plămânii îi vor exploda, dar, din câte știa, nici măcar nu și rupsese o coastă. În retrospectivă, părea cu adevărat straniu.

— M-am gândit care ar putea fi legătura între aceste calități, a continuat Katrien precaută, și mi-a venit o idee. Îți amintești acele experimente pe care le-am făcut când ne-am întâlnit prima oară?

— Cele cu păduchi de carte?

Katrien a încuviințat. Ochii ei au devenit ușor încețoșați.

— Fascinante creaturi, păduchii de carte. Își petrec întreaga zi alergând în praf de pergament, mâncând și inhalând magie, însă nu le dăunează. Sunt imenși și greu de ucis. La început am crezut că sunt o specie diferită, că nu sunt înrudiți cu păduchii de carte obișnuiți. Dar, după ce i-am studiat, mi-am dat seama că teoriile mele erau greșite. Sunt normali când eclozează. Expunerea la grimoare îi schimbă.

Pentru o clipă, Elisabeth nu a putut să vorbească. Capul i se învârtea. S-a văzut pe sine însăși pe când era copil, târându-se printre rafturi. Ca fetiță, strecurându-se printre culoare. Cu greu își putea aminti o perioadă din copilărie când nu era înveșmântată în praf, din cap până în picioare.

— Vrei să spui că... încerci să-mi spui că sunt un *păduche de carte?*

— Cel puțin versiunea umană a unuia, a zis Katrien. Din ce știm noi, ești singura persoană care a crescut vreodată într-o Mare Bibliotecă. Majoritatea ucenicilor ajung la una dintre biblioteci la vârsta de 13 ani și sunt deja mult prea dezvoltați ca să mai sufere vreo schimbare. Dar tu...

Elisabeth se simțea de parcă ar fi fost lovită în cap cu un grimoar. Trăise șaisprezece ani și jumătate cu viziune dublă și, dintr-odată, pentru prima oară, lumea înconjurătoare devenise clară. Acesta era motivul pentru care se trezise în noaptea evadării Cărții Ochilor. Acesta era motivul pentru care a putut să-i reziste lui Ashcroft și pentru care volumul din arhive o numise – cum o numise?

Un adevărat copil al bibliotecii.

Prin venele ei curgeau cerneală și pergament. În oasele ei trăia magia Marilor Biblioteci. Erau o parte din ea, iar ea – o parte din ele.

În acea săptămână la Biblioteca Regală, Elisabeth nu s-a putut gândi la altceva. Și-a îndeplinit îndatoririle ca și cum ar fi fost prinsă într-un vis, observând nenumărate lucruri pe care nu le remarcase înainte. Grimoarele fremătau pe rafturi când trecea pe lângă ele, dar rămâneau nemișcate și silențioase pentru bibliotecari. Rafturile cu cărți scârțâiau. Volumele rare băteau în vitrinele lor pentru a-i capta atenția. Drumul dinspre și spre camera de depozitare o ducea pe lângă un grimoar de Categoria Patru, faimos printre ucenici pentru temperamentul său agresiv – fugeau pe hol, strigând, cât timp scuipa bile de cerneală la călcâiele lor – dar tot ce trebuia ea să facă era să îl salute cu o înclinare din cap în fiecare dimineață și o lăsa în pace. Într-o întâmplare cu adevărat memorabilă, o secțiune de rafturi s-a deschis spontan, fără niciun îndemn, dărâmând-o pe Gertrude de pe picioare în nerăbdarea lor de a o îndemna pe Elisabeth să pășească printr-un pasaj secret.

Dar, cu cât petrecea mai mult timp măturând, frecând și lustruind, cu atât se diminua sentimentul sclipitor de mirare, înlocuit de un gol care cioplea o prăpastie în pieptul ei. Dacă nu își va recâștiga niciodată poziția în Collegium, ce îi mai rămânea? În afara Marilor Biblioteci, se simțea ca un animal într-o menajerie – o ființă stranie, dezrădăcinată, expusă prin locuri de care nu aparținea. În fiecare zi a încercat să se convingă să renunțe, pentru a-și putea concentra toate eforturile asupra lui Ashcroft. Și în fiecare zi simplul gând o paraliza de groază. În clipa în care se va decide să renunțe la uniformă și să iasă pe ușă, s-ar putea să nu mai existe cale de întoarcere.

Gertrude ofta în semn de simpatie, convinsă în continuare că un

băiat era sursa preocupărilor lui Elisabeth. Într-un fel, era. Lipsa ei de somn se datora mai nou nopților târzii petrecute în jurul focului verde ce pâlpâia în biroul lui Nathaniel. După dezordinea rămasă în urma întâlnirilor dintre ei, încăperea semăna tot mai mult cu sediul de comandă pentru un război. Rearanjaseră mobilierul și fixaseră notițe pe pereți. Dar, în ciuda eforturilor depuse, Prendergast a rămas la fel de necooperant și nu au reușit să se apropie de elucidarea planurilor lui Ashcroft.

Astăzi, Elisabeth fusese însărcinată să spele podeaua Observatorului. Dalele albastre-argintii străluceau ca pietrele prețioase cu fiecare alunecare a mopului. Sala a fost amenajată pentru grimoare ale căror texte puteau să fie dezvăluite doar de lumina lunii sau a stelelor, ori în timpul anumitor alinieri planetare. Dispozitive astronomice pe care nu aveai voie să le atingi huruiau în surdină, piesa de rezistență fiind enorma sferă armilară[2] din bronz, atârnată ca un candelabru de centrul cupolei de sticlă a Observatorului. Când s-a apropiat de marginea încăperii și a privit în jos, Elisabeth a descoperit o priveliște ametitoare: o vedere panoramică asupra terenurilor Collegiumului. Totul părea liniștit în această după-amiază, cu excepția unui singur călăreț care galopa spre bibliotecă, îmbrăcat în livreaua Collegiumului, murdară în urma drumului.

Aproape că își terminase treaba când s-a deschis ușa Observatorului. Și-a ridicat privirea, presupunând că era Gertrude cu o altă sarcină. În schimb, a întrezărit o mantie aurie intrând în sală.

— Despre ce ai dori să-mi vorbești, domnule Director adjunct?

A împietrit de groază când a recunoscut glasul lui Ashcroft, de parcă podeaua s-ar fi prăbușit, iar ea ar fi plonjat în apă înghețată. S-a repezit în spatele unui piedestal, strângând mopul la piept. Ascunsă acolo, nemișcată, a ascultat foșnetul robelor doamnei Wick, dorindu-și să nu-l aducă pe Ashcroft mai aproape. Fără îndoială, amândoi credeau că sala e goală.

Ochii lui Elisabeth s-au oprit pe găleata cu apă și detergent aflată la doar câțiva pași distanță. Scântei reci i-au dansat pe piele. Cât timp

[2] Sfera armilară este un model mecanic al principalelor corpuri cerești, format din inele concentrice metalice care reprezintă traiectoriile acestor corpuri relativ la Pământ și a fost inventată de Eratostene din Cyrene în 255 î. H (n.t.).

Ashcroft nu se uita în direcția greșită...

— În urmă cu câteva minute am primit veşti de la un curier, a spus doamna Wick. Am considerat că ar trebui să fiţi primul care află că Marea Bibliotecă din Fairwater a fost sabotată.

Respirația lui Elisabeth s-a oprit. Întorcându-se, a aruncat o privire printre inelele interconectate ale instrumentului dispus deasupra piedestalului. Cei doi se opriseră aproape de centrul sălii, unde o rețea de oglinzi prindea lumina soarelui într-un fascicul reflectat de-a lungul dalelor. Ashcroft stătea parţial în lumină, raza desenându-i o dungă peste mânecă. Scânteia de la ceva ce ținea în mână, un baston decorativ, cu mânerul de aur sculptat în forma unui cap de grifon.

— Vai de mine, a zis el. Îmi pare atât de rău.

Deşi regretul părea autentic, în ochii lui de culori diferite licărea amuzamentul.

— Au fost multe victime?

— Patru gardieni şi trei civili sunt morţi, otrăviţi de miasma Malefictului. Directoarea Florentine a supravieţuit, dar a fost lovită grav la cap. Potrivit informaţiilor primite, nu-şi poate aminti niciun detaliu al atacului.

Buzele lui Ashcroft s-au arcuit într-un zâmbet mulţumit. O lovitură la cap sau efectele unei vrăji? Lui Elisabeth i s-a întors stomacul pe dos. Dacă doamna Wick ar putea numai să-i vadă chipul acestuia.

În timp ce ei şi-au reluat conversaţia, Elisabeth şi-a amintit întâlnirea de aseară cu Katrien şi Nathaniel. Până acum, erau aproape siguri că Ashcroft nu părăsise Brassbridge când au avut loc atacurile. Dacă nu ştia vreo vrajă nemaiauzită, suficient de puternică pentru a-l transporta în cealaltă parte a ţării, ar fi fost imposibil să conducă atacurile în persoană – nici pe cel de la Fettering, în timp ce o interoga pe Elisabeth în fiecare zi în biroul lui, şi nici pe acesta; hainele lui nu arătau ca şi cum ar fi călătorit. Cea mai bună presupunere a lui Nathaniel a fost că trebuia să aibă un complice, să colaboreze cu un alt vrăjitor.

În cele din urmă, Ashcroft s-a întors să plece.

— Mă voi întoarce de îndată la Magisterium, spunea el. Vă asigur, cei mai buni vrăjitori ai noştri se ocupă de caz.

— Dacă pot vorbi direct, Cancelare, mă tem că cei mai buni vrăjitori ai voştri vor fi depăşiţi de situaţie. Până acum, doar Marea Bibliotecă din Harrows rămâne intactă. Sabotorul a vizat până şi Biblioteca Regală fără consecinţe...

Ashcroft a deschis uşa pentru doamna Wick, iar Elisabeth a fost străbătută de un fior. Bineînţeles că zvonurile despre dispariţia Codexului ajunseseră deja la el – din clipa în care atribuiseră jaful sabotorului, devenise parte din anchetă. I-a oferit oare Collegiumul acces la registrele Bibliotecii Regale? Şi, dacă da, s-ar deranja să verifice numele noilor servitori care fuseseră angajaţi?

La jumătatea drumului, Ashcroft s-a oprit. Degetele lui mângâiau gânditor capul sculptat al grifonului. S-a întors să verifice Observatorul, ochiul lui rubiniu trecând peste dispozitive. Elisabeth s-a încordat când privirea lui s-a apropiat de găleată, dar nu a părut să o vadă; atenţia lui era îndreptată înspre ascunzătoarea ei. S-a pitit, dispărând din vedere, cu inima bătându-i năvalnic în cerul gurii. Chiar şi după ce uşa s-a închis, o clipă mai târziu, a rămas paralizată mai bine de un minut înainte să îndrăznească să se uite din nou.

Ashcroft plecase. Era singură.

În acea noapte, în birou domnea o atmosferă solemnă. Nathaniel îşi petrecuse întreaga zi şlefuindu-şi iluziile pentru Balul Regal, însă fluturii care fâlfâiau neîncetat în jurul camerei nu izbuteau să o înveselească pe Elisabeth. În ultimele zile părea din ce în ce mai posibil ca Ashcroft să-şi fi amânat planurile, oferindu-le câteva săptămâni în plus, poate chiar luni, ca să-l prindă. Nimeni nu ştia cum să reacţioneze la veştile aduse de Elisabeth. Decizia dureroasă de a nu se mai întoarce la Biblioteca Regală i-a atras o privire compătimitoare până şi din partea lui Silas.

Elisabeth a respirat adânc. Sosise timpul să facă o mărturisire.

— Nu cred că Prendergast îmi va spune ceva despre ţelul lui Ashcroft. Încă nu are încredere în mine. Şi, dacă sunt singura persoană care poate să-l viziteze, şi aşa pare să fie, nu putem folosi Codexul ca dovadă. Nu mai avem niciun indiciu, nicio pistă de urmărit.

S-a uitat împrejur la chipurile lor şi a surprins adevărul oglindit

acolo. Cei trei crezuseră tot ce le împărtășise, în ciuda faptului că nu-l văzuseră cu ochii lor pe Prendergast nici măcar o clipă. Pentru oricine altcineva ar fi părut doar o fată care scăpase de la un spital de boli mintale, făcând afirmații neverosimile despre o carte furată. Ajunseseră într-un punct mort. În birou se așternuse o atmosferă mohorâtă, subliniată de picăturile răzlețe ce loveau ferestrele.

Într-un final, Silas s-a ridicat în picioare.

— Voi aduce ceai.

Cumva, ceaiul a ajutat. Elisabeth a strâns cu grijă cana ei aburindă, recunoscătoare pentru căldura care i se răspândise din stomac până la degetele de la picioare. Un zâmbet fragil i-a luminat trăsăturile când Nathaniel i s-a alăturat lângă foc. Ploaia se întețise, căpătând ritmul unor bătăi constante de tobă. Vântul suspina printre streșini, iar focul a șuierat când câteva picături au reușit să se strecoare în șemineu. Strălucirea de smarald a flăcărilor schimbase culoarea ochilor lui Nathaniel: acum aveau nuanța furtunii pe care el o invocase în prima ei noapte în oraș. A ezitat înainte să vorbească.

— Am vrut să știi... Până la urmă, dacă nu reușim să-l oprim pe Ashcroft, nu am să te abandonez după aceea. Eu...

Părea tulburat, pe punctul de a da glas unei confesiuni dificile. Elisabeth a fost săgetată de emoții, eliberate parcă de o arbaletă ce își fixase drept țintă o parte necunoscută a sufletului ei.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri pentru a-ți restabili poziția la Collegium, a încheiat el, cu privirea ațintită asupra flăcărilor. Pentru a mă asigura că ești în siguranță, într-un loc în care Ashcroft nu te va găsi niciodată. Poate Knockfeld sau Fairwater, un oraș pe care vrăjitorii nu-l vizitează prea des.

Elisabeth a aprobat din cap; nu avea suficientă încredere în ea pentru a vorbi. Dezamăgirea care îi înțepa ochii era un mister. Îi oferea exact ce își dorise. Doar că ea sperase, o clipă, că Nathaniel ar putea să-i mărturisească altceva.

— Despre ce crezi că vorbesc Silas și Katrien? a întrebat ea, disperată să schimbe subiectul.

De câteva minute, cei doi erau adânciți într-o conversație.

— Cea mai bună presupunere a mea este că plănuiesc cucerirea lumii, a spus Nathaniel îngustându-și ochii. Nu cred că ar trebui să-i

lăsăm singuri. Mă neliniștește gândul.

— Cel puțin dacă ei cuceresc lumea, nu va mai trebui să ne facem griji în privința lui Ashcroft.

Elisabeth a urmărit cum un fluture aterizează deasupra oglinzii de divinație și își scutură aripile de safir. Fără nicio îndoială că și Ashcroft va fi la Balul Regal. Nici măcar nu va putea să vadă iluzia desăvârșită a lui Nathaniel...

Și-a îndreptat spatele.

— Stai puțin. M-am gândit la ceva.

— Oricât de tentantă este perspectiva, a zis Nathaniel, nu plănuim cucerirea lumii. Sună distractiv în teorie, dar în realitate este un coșmar logistic. Toate acele asasinate și așa mai departe. Silas obișnuia să-mi spună povești înainte de culcare, i-a explicat el când i-a surprins privirea goală.

— Sunt serioasă, a insistat ea. Mi-a venit o idee. Poate că nu avem dovezile necesare pentru a înainta o plângere oficială împotriva lui Ashcroft, dar asta nu înseamnă că suntem neajutorați. Încă putem să le arătăm tuturor cine este cu adevărat.

— Nu înțeleg.

— Îl confruntăm în public, la un eveniment unde toți oamenii importanți din Brassbridge pot să-i observe reacția. El crede că mi-a distrus mintea. Și, chiar înainte să folosească acea formă de magie asupra mea, nu știa că am auzit tot ce a spus cât timp m-am aflat sub vraja lui Lorelei.

A văzut momentul în care Nathaniel a înțeles, pentru că expresia lui a devenit treptat neutră.

— Vrei să preiei ofensiva, a spus încet. Să te dezvălui în fața lui Ashcroft și să faci o acuzație publică înainte ca el să poată recăpăta controlul asupra situației.

L-a aprobat, aplecându-se mai aproape.

— S-ar putea ca toți să creadă că sunt nebună de legat, cel puțin la început, dar sunt prea multe coincidențe suspecte ca să poată fi ignorate. Vorbele simple nu-l vor ajuta să scape. Și cu tine de partea mea, acuzându-l împreună cu mine... gândește-te la asta. Chiar dacă încearcă să ne rănească, doar va demonstra că...

— Nu, a întrerupt-o Nathaniel. Mult prea periculos.

S-a ridicat în picioare și a bătut vioi din mâini.

— Întâlnirea se suspendă.

Elisabeth l-a prins de mânecă și l-a tras înapoi în jos înainte ca el să poată arunca vraja prin care să o îndepărteze pe Katrien.

— Când este Balul Regal? În curând, nu-i așa?

Nathaniel s-a încruntat.

— Balul are loc în acest weekend, domnișoară Scrivener, a informat-o Silas. Desigur, Master Thorn este așteptat să participe, iar invitația lui include un însoțitor.

Când Nathaniel l-a săgetat cu o privire furioasă, simțindu-se trădat, el i-a răspuns cu un zâmbet angelic.

— Nu mi-ai ordonat să tac, stăpâne.

Elisabeth a ignorat protestele lui Nathaniel.

— Silas, ai putea să-l supraveghezi pe Ashcroft pentru noi? Fără ca el să te vadă?

S-a gândit pentru o clipă la întrebare, apoi și-a înclinat capul.

— L-aș putea urmări pe timpul nopții, în cazul în care încearcă să riposteze Lorelei, servitorul Cancelarului, nu reprezintă o amenințare considerabilă pentru mine. Cum nu sunt nici demonii inferiori aflați în slujba lui.

Un fior i-a alunecat pe șira spinării când și-a amintit cum vorbise Lorelei despre Silas în biroul lui Ashcroft.

— Balul Regal ar fi ocazia perfectă, a spus Elisabeth, întorcându-se înapoi către Nathaniel. Și cu Silas având grijă de noi, am fi mult mai în siguranță. Te rog, a adăugat ea. Știu că asta este ultima soluție, dar ar putea fi singura noastră șansă de a-l opri.

— Ar putea fi o idee, a spus Katrien din oglindă.

Când toți trei s-au uitat la ea, a ridicat din umeri.

— Să-l provoci pe cel mai puternic vrăjitor din regat, să o lași pe Elisabeth să facă ce vrea într-o sală de bal... ce ar putea să meargă prost?

Capitolul 25

ÎN FAȚA EDIFICIULUI autentic, Elisabeth a recunoscut că, într-adevăr, fusese prostesc din partea ei să confunde Conacul Ashcroft cu un palat. Adevăratul palat era atât de măreț, încât nu putea vedea întreaga reședință pe fereastra trăsurii, în schimb, i-a admirat uimită turnurile, reflectate cu susul în jos în apa din jur, un luciu argintiu întinzându-se la nesfârșit, luminat de candelele ce pluteau pe suprafața ei. Părea că trecuseră într-o lume diferită, lăsând orașul mult în urmă. Drumul pe alee se încleștase de ea ca o vrajă – copaci scânteind în lumini feerice, garduri vii transformate în labirinturi geometrice, totul învăluit în strălucirea ademenitoare a amurgului.

Vraja care pogorâse asupra ei s-a stins treptat, ca o simplă iluzie, când trăsura a început să încetinească, alăturându-se șirului de caleşti care se opreau la uşile principale. Trăsurile formau un lanț ce înconjura întinderea de apă, eliberând un flux nesfârșit de invitați care urcau treptele în lumina ispititoare a lumânărilor. În curând va trebui să-i convingă pe toți de vinovăția lui Ashcroft.

Stomacul i s-a răzvrătit când s-a oprit trăsura. Un servitor în uniforma trandafirie a palatului a deschis uşa, iar Elisabeth a acceptat mâna lui Nathaniel, coborând cu grijă în pantofii ei strâmți din mătase şi dantelă. Expresia lui severă s-a îmblânzit în timp ce mâna i-a atins în treacăt pelerina care îi acoperea rochia.

— Scrivener, a spus el cu grijă. Nu vreau să întreb direct, dar ai cumva...

— O sabie ascunsă sub rochie? Da, am.

— Înțeleg. Şi cum anume este...

— Credeam că nu vrei să întrebi direct.

I-a strâns brațul.

— Haide, i-a spus ea, cu o încredere pe care nu o simțea. Să mergem.

Candelabrele scânteiau prin ferestrele palatului, atât de amețitoare, încât aproape că nu le puteai privi direct. Elisabeth era

conștientă de privirile curioase îndreptate spre ea în timp ce urcau scările, toată lumea nerăbdătoare să o vadă pe prima însoțitoare pe care Nathaniel o adusese vreodată la un bal. Inima ei și-a întețit bătăile. Măcar dacă ar fi participat ca un cuplu adevărat, urmând să-și petreacă noaptea dansând și râzând și sorbind din șampanie.

La capătul scărilor, doi valeți îmbrăcați în livrea i-au condus înăuntru. Încet, Elisabeth i-a dat drumul lui Nathaniel. Coloanele se înălțau până la un tavan arcuit, pictat cu nori mișcători și heruvimi. Norii crem-aurii se plimbau pe un cer albastru pastel, în timp ce sub ei fluturau aripile heruvimilor. Arcada din capătul îndepărtat al holului marca intrarea în sala de bal. O perdea de frunze aurii, ca o ploaie tomnatică, îi întâmpina pe invitații entuziasmați, care pășeau uimiți prin iluzie, dispărând în următoarea încăpere.

Un servitor s-a apropiat să ia pelerina lui Elisabeth. Aceasta a ezitat înainte să desfacă funda care îi lega veșmântul de gât, simțind mătasea alunecându-i printre degete în timp ce îndepărta blana și catifeaua. După aceea a rezistat impulsului de a-și încrucișa brațele peste piept. Aerul i-a răcorit pielea dezgolită, de parcă și-ar fi înlăturat un înveliș din armură.

Nathaniel i-a aruncat o privire, apoi s-a oprit. Încă nu o văzuse în rochia de bal. Candelabrele reflectau prisme în țesătura de fildeș, aruncând scântei argintii peste valurile de mătase. Frunze aurii curgeau de-a lungul corsajului, grupate în vârf pentru a forma un decolteu cu decupaje rotunjite și din nou la tivul rochiei, unde pluteau deasupra unui strat subțire și transparent de organza. Cercei din perle îi tremurau pe gât, mici nestemate de gheață.

Nathaniel fusese tăcut pe durata călătoriei până la palat, gândurile sale, imposibil de ghicit. Acum, ochii i s-au mărit: părea pierdut.

— Elisabeth, a spus el, cu vocea răgușită. Arăți...

— Minunat, a zis un bărbat agitat, grăbindu-se să dea mâna cu Nathaniel.

Elisabeth l-a recunoscut, cu inima strânsă, pe Lordul Ingram de la petrecerea lui Ashcroft.

— Minunat să te văd, Magistre Thorn. Am vrut doar să te felicit pentru iluzii, ce realizare extraordinară. Când am aflat că e sarcina ta anul acesta, ne-am așteptat să ajungem și să găsim locul decorat cu

schelete!

A râs zgomotos la propria glumă. Lui Nathaniel i s-a încleștat maxilarul, însă Lordul Ingram nu a observat.

— Și cine este această tânără încântătoare?

S-a întors spre Elisabeth, ridicându-și privirea, apoi și mai sus, descoperind că ea era cu aproape un cap mai înaltă decât el.

— Aceasta este domnișoara Scrivener, dragă, a spus Lady Ingram, venind lângă soțul ei. Din ziare.

— Oh. *Oh.*

Lordul Ingram s-a balansat înapoi pe călcâie.

— Domnișoară Scrivener, am rămas cu impresia că ai fost trimisă... bine, nu este deloc adecvat pentru mine să... vă rog să mă scuzați.

Lady Ingram îl trăgea de acolo, cu un zâmbet înghețat pe chip. A urmat-o fără să riposteze, aruncând priviri îngrijorate peste umăr.

Inima lui Elisabeth s-a scufundat și mai adânc. Acum, că se uita cu atenție, vedea pretutindeni urmele zvonurilor. Femeile se opreau ca să se holbeze, apoi le șopteau însoțitorilor lor un singur cuvânt, care se modela clar pe buzele lor: „spital". Nimeni altcineva nu a mai încercat să-i abordeze pe ea și pe Nathaniel în timp ce se îndreptau spre sala de bal. Bârfele au prins glas, trezite din nou la viață, ascunse în spatele mâinilor înmănușate și a zâmbetelor politicoase.

— Îți distrug reputația, nu-i așa? a întrebat Elisabeth, urmărind desfășurarea spectacolului.

— Nu-ți face griji, a zis Nathaniel. De câțiva ani muncesc din greu să-mi distrug reputația. Poate că după asta familiile prestigioase și cu influență vor înceta să-și mai arunce fiicele nemăritate peste gardul grădinii mele. Ceea ce s-a întâmplat de fapt o dată. A trebuit să o izgonesc folosindu-mă de o mistrie.

Elisabeth a zâmbit, incapabilă să reziste rânjetului lui mult prea familiar. Dar zâmbetul ei se estompa cu cât se apropiau mai mult de arcadă.

— Te-ai răzgândit? a întrebat-o el.

Ea a clătinat din cap, încercând să ignore menghina care îi strângea plămânii. Era prea târziu ca să se întoarcă. Chiar dacă nu ar fi fost, chiar dacă demonii lui Ashcroft ar fi mișunat în sala de bal, tot ar merge mai departe; nu avea de ales.

În timp ce treceau prin perdeaua de frunze, mirarea i-a învins pentru scurt timp frica. Stăteau într-o încăpere feerică, transformată într-un luminiș al pădurii. În jurul lor se învârteau fluturi de safir, strălucind ca niște bijuterii, doar pentru a țâșni împreună, asemenea unei săgeți, spre orchestră, împrăștiindu-se apoi între instrumente. Oameni îmbrăcați în mătase și blană și diamante completau fermecătoarea scenă, râzând uluiți sub frunzele ce alunecau din candelabre.

Însă frumusețea nu putea să înfrângă gândul neliniștitor că, undeva, ascuns în această splendoare, îi aștepta Ashcroft.

— Doriți să beți ceva, domnișoară?

Chiar înainte să se întoarcă, Elisabeth știa pe cine va găsi lângă ea. Totuși aproape că a tresărit când a dat cu ochii de Silas, surprinsă de înfățișarea lui: blond și cu ochii căprui, îmbrăcat în livreaua palatului, ținând o tavă cu cupe de șampanie. Arăta resemnat de uman, până la ultimul detaliu. Ea și Nathaniel și-au ales cupele cu o atenție exagerată, pentru a câștiga câteva secunde prețioase.

— Îți mulțumesc pentru că faci asta, a șoptit Elisabeth.

Silas a oftat.

— Te asigur că nu aș fi fost de acord cu planul dacă această umilință ar fi făcut parte din propunerea inițială. Livreaua este prost croită și nu mi-aș dori să servesc această recoltă detestabilă nici măcar unui om de rând. Nu am vrut să te jignesc, domnișoară Scrivener.

Elisabeth a tușit, ascunzându-și râsul.

— Nu m-am supărat.

★

Demonii nu aveau voie în interiorul palatului, însă Nathaniel reușise să-l strecoare pe Silas în acea după-amiază, cu tot cu noua sa înfățișare, când venise să făurească iluziile din sala de bal. De atunci, Silas fusese cu ochii-n patru.

— Cancelarul Ashcroft se află în cealaltă parte a camerei, a continuat el, vorbește cu Lady Ingram. Presupun că se pregătește să vină încoace. Voi rămâne aproape.

Silas a dat scurt din cap în direcția lor și s-a amestecat din nou în mulțime.

Elisabeth a fost copleșită din nou de emoții. Și-a întins gâtul, sperând să-l observe pe Ashcroft, însă, chiar dacă înălțimea îi permitea să vadă până departe în sala de bal, erau prea mulți invitați care îi blocau vederea.

Nathaniel a prins-o de mână.

— Pe aici. Am zărit un grup promițător. Prințul Leopold este o fire mai sensibilă... sigur va fi receptiv la ce avem de zis.

Gândurile lui Elisabeth s-au încețoșat la atingerea neașteptată a degetelor lui. Și-a impus să se concentreze. O conducea spre un grup de oameni care-l includea și pe Lordul Kicklighter. Toți se înclinau în fața unui tânăr într-o uniformă militară roșie, încercând să-i atragă atenția sau să-i câștige aprobarea.

— El este? Prințul?

Nathaniel a dat din cap.

— Dacă îți vine să crezi, îmi plăcea de el. Apoi a plecat și și-a lăsat mustața aia. Sau a ucis un gerbil[3] și l-a lipit de fața sa. Nu-mi dau seama care este adevărul nici să mă omori.

L-a privit surprinsă.

— N-am realizat că... atunci vrei să spui că...

— Îmi plac și fetele, Scrivener.

Ochii lui Nathaniel scânteiau de amuzament.

— Îmi plac și băieții, și fetele. Dacă ai de gând să ai fantezii cu privire la viața mea amoroasă, insist să o faci corect.

Elisabeth s-a încruntat.

— Nu am fantezii cu viața ta amoroasă.

— Straniu. Asta e ceva nou. În general, femeile tinere sunt mai mult decât încântate să-și dedice o parte semnificativă a creierului sarcinii de a-mi contempla splendoarea.

— Cum rămâne cu cele care îți aruncă șampanie în față?

— Asta s-a întâmplat o singură dată, mulțumesc foarte mult, și erau circumstanțe...

Deodată, bucuria lui s-a evaporat.

— Nu mai contează. Uite că vine. Amintește-ți ce am exersat.

— Nathaniel, a rostit Ashcroft în spatele lor. Domnișoara

[3] Gerbilul e un mic mamifer rozător.

Scrivener. Ce plăcere deosebită să vă revăd.

Vocea Cancelarului a alunecat pe spatele lui Elisabeth sub forma unor picături reci de transpirație. S-a pregătit să-l înfrunte și s-a întors. De îndată ce i-a întâlnit ochii, suferința îndurată în Conacul Ashcroft s-a revărsat în forță asupra ei. Gura i s-a uscat, iar mâinile au început să-i tremure. Uitase cât de chipeș era de aproape – cât de mult semăna cu un erou din povești, cu părul acela auriu și zâmbetul fermecător. Lady Ingram stătea lângă el, dorindu-și cu ardoare să descopere cât mai repede misterul reapariției lui Elisabeth. Pentru o clipă, părea că Elisabeth s-ar fi întors acolo, un prizonier fără nicio posibilitate de evadare.

Prin mișcări discrete, un spațiu s-a format în mulțime. Ceilalți invitați și-au continuat propriile conversații, dar Elisabeth a simțit povara curiozității lor. Chiar dacă păreau ocupați sau distrași, se agățau cu lăcomie de fiecare cuvânt.

— Am fost cu toții atât de îngrijorați când ai dispărut de la Spitalul Leadgate, a spus Ashcroft.

Grija i-a desenat riduri în jurul ochilor, aceeași grijă care o păcălise cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Ne-am temut că te pierduseși pe străzi. Unele zone ale orașului pot fi îngrozitor de periculoase pentru o tânără pe cont propriu.

— Ai dreptate, a zis Nathaniel.

Ochii lui cenușii au evaluat costumul perlat al lui Ashcroft și s-au oprit asupra bastonului care avea același mâner cu cap de grifon de la Observator.

— A fost în pericol, a continuat el, privirea lui disprețuitoare revenind la chipul lui Ashcroft. Dar, după cum s-a dovedit, criminalii de pe străzi nu sunt nici măcar pe jumătate la fel de periculoși ca cei care locuiesc în conace.

Zâmbetul lui Ashcroft s-a înăsprit. Probabil că Elisabeth și-a imaginat pâlpâirea de incertitudine din expresia lui, umbra unei realizări ce abia îndrăznea să prindă contur.

— Am înțeles că ați avut parte de o recuperare miraculoasă, domnișoară Scrivener, a spus el ușor, întorcându-se înapoi spre ea. Este adevărat?

Oricine ar fi putut să o îmbăieze pe Elisabeth, să o îmbrace, să-i

perie părul și să o aducă la Balul Regal, chiar dacă ar fi avut mintea rătăcită. Știa că un astfel de scenariu își dorea Ashcroft, că la asta se aștepta chiar: ca ea să nu fie mai mult decât o păpușă vie, incapabilă să-i răspundă pe măsură. Acum a sosit momentul în care va descoperi că, în ciuda a tot ce-i făcuse, nu a reușit să o înfrângă. A eșuat. Gândul a umplut-o de determinare, ca o lamă topită cufundată în apă

— Nu mi-am revenit, a zis ea.

În jurul lor s-au auzit sunete de surpriză.

— Sunt la fel ca atunci când mi-ai semnat condamnarea și m-ai trimis la Spitalul Leadgate, la recomandarea unui doctor care abia dacă mi-a vorbit. Singurul miracol este că am supraviețuit.

Ashcroft și-a deschis gura pentru a-i răspunde, dar ea l-a întrerupt.

— E rușinos să numești acel loc un spital.

Și-a amintit chipul îndurerat al lui Mercy și a înțeles că nu a fost singura fată care își pierduse glasul pentru o perioadă atât de îndelungată.

— Supraveghetoarea, sora-șefă Leach, acceptă bani de la patroni înstăriți care îi abuzează pe pacienți din plăcere. Sau cel puțin asta obișnuia să facă, înainte să se predea autorităților în această dimineață.

Izbânda îi aparținuse lui Silas; se întorsese în zori, dezgustat de murdăria din zonele sărace ale orașului.

Vocea puternică a Lordului Kicklighter aproape că a făcut-o să sară.

— Stai puțin, Cancelare Ashcroft, nu este același spital care primește finanțarea dumneavoastră?

— Voi cerceta îndeaproape problema.

Zâmbetul lui Ashcroft se subțiase, iar ochii lui își pierduseră căldura binevoitoare.

— Țineți cont, aceste afirmații vin din partea...

— Unei tinere femei de pe urma căreia ai sperat să profiți? Să obții un câștig? a întrebat Nathaniel, cu o ferocitate care a uimit-o pe Elisabeth. Până la urmă, sora-șefă Leach a prezentat documente ce te leagă de toată afacerea. Sau mai există un alt motiv, mai presant, pentru care ai vrut să o ascunzi pe domnișoara Scrivener de ochii lumii, Cancelare? Poate ne poți explica.

— Îmi amintesc tot, Ashcroft, a adăugat ea repede. Tot ce mi-ai făcut. Acele după-amiezi din birou. Vraja pe care ai aruncat-o asupra mea. Diavolii.

Șocul s-a răspândit împrejur.

— O, Doamne, a murmurat cineva, a spus *diavoli*?

Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui Ashcroft.

— Aceste acuzații sunt absurde. Amintiți-vă, toți, că biata domnișoară Scrivener a fost diagnosticată cu isterie de către un medic autorizat. Suferă de anxietate extremă. Iluzii.

— Mă îndoiesc că mi-am imaginat diavolii, a zis Elisabeth. Au fost menționați în ziare.

Un râs nervos s-a strecurat în mulțime. Privirile invitaților oscilau: de la ea și Nathaniel, înapoi la Ashcroft. Atmosfera se schimbase.

Elisabeth și-a ținut respirația. Repetaseră următoarele cuvinte ale lui Nathaniel de o sută de ori.

— Dacă într-adevăr nu ai nimic de ascuns, a spus el lent, țintuindu-l cu privirea pe Ashcroft, sunt sigur că toți am dori să aflăm de ce ai fost atât de nerăbdător să reduci la tăcere un martor din ancheta Marii Biblioteci. Până acum, pare că nu dorești ca sabotorul să fie găsit.

Liniștea a învăluit sala de bal, în timp ce toți așteptau ca el să răspundă. În noua ambianță, Lordul Kicklighter îi transmitea informații Prințului Leopold în ceea ce, fără nicio urmă de îndoială, își închipuia că era o simplă șoaptă:

— Da, Spitalul Leadgate. Acela este. Cele mai tulburătoare acuzații...

Când orchestra a prins viață printr-o rafală de viori, Ashcroft a tresărit. Mai multe persoane s-au îndepărtat de el. Lady Ingram l-a prins de braț pe Lordul Ingram și s-a retras, postura ei țeapănă sugerând că nu își dorește să facă parte din acest nou și neașteptat scandal.

— Scuzați-mă, a spus Ashcroft brusc, oferindu-le tuturor o imitație forțată a zâmbetului său obișnuit. Am probleme de care trebuie să mă ocup în altă parte.

Apoi s-a întors și a plecat.

Toți l-au privit îndepărtându-se, cu gurile căscate. Invitații i-au

făcut loc să treacă. Capetele s-au apropiat, iar bijuteriile au scânteiat, pe măsură ce veștile despre cele întâmplate se răspândeau ca o furtună de foc în sala de bal. Priviri îngrozite l-au însoțit pe Ashcroft în timp ce părăsea încăperea. Nimeni, în afară de Elisabeth și Nathaniel, nu a acordat vreo atenție servitorului din palat care și-a pus deoparte tava și, o clipă mai târziu, a devenit umbra lui Ashcroft, urmărindu-l dincolo de arcadă.

Strălucirea candelabrelor a orbit-o pe Elisabeth. Bulele din cupa ei de șampanie loveau sticla, explozii în miniatură care vibrau sub vârfurile degetelor. Deodată, sala de bala era prea luminoasă, prea gălăgioasă, cu prea mulți oameni, toți întorcându-se spre ea.

— Domnișoară Scrivener?

În fața ei s-a ivit chipul unui bărbat necunoscut. Auzul i-a fluctuat nefiresc în timp ce el s-a prezentat ca fiind un reprezentant al Magisteriumului.

— Dacă ați fi disponibilă pentru o declarație...

— Mâine, l-a întrerupt Nathaniel, care o scruta pe Elisabeth cu o privire intensă.

Un val de recunoștință a copleșit-o când a luat-o de braț.

— Să mergem într-un loc mai liniștit.

Memoria ei părea să omită unele lucruri. Într-un moment o conducea prin mulțime, iar în următorul se aflau pe un hol. Nathaniel o sprijinea, iar ea se agăța de el în timp ce plămânii îi protestau. Fiecare respirație întretăiată căpătase puterea unui pumn care îi izbea coastele. Puncte negre se învârteau la marginea câmpului ei vizual.

— S-a terminat. Respiră. Respiră, Elisabeth.

Și-a apăsat fruntea de umărul lui și a închis ochii. Era conștientă că îl strângea atât de tare, încât probabil durea, dar nu se putea opri. Într-un fel, era prinsă într-o iluzie: părea că se leagănă pe marginea unui turn, suspendată de la o înălțime înfricoșătoare. Simțea că se va prăbuși, alunecând în gol, dacă i-ar da drumul.

— Îmi pare rău, a gâfâit ea.

— E în regulă.

— Nu știu... nu știu de ce...

— E în regulă, a repetat el.

A făcut o pauză înainte să vorbească din nou.

— Uneori, după ce ți s-au întâmplat lucruri îngrozitoare, promisiunea a ceva bun poate fi la fel de înspăimântătoare.

Elisabeth nu știa cât timp au stat acolo. În cele din urmă, a încetat să mai tremure atât de tare, iar când și-a deschis din nou ochii a descoperit că se aflau pe un hol ticsit cu ferestre și tablouri. Erau singuri, cu excepția unui servitor care trecea cu o tavă la capătul coridorului. Din sala de bal se auzeau în surdină bucăți muzicale.

— Cum ai știut ce să faci? a murmurat ea, întorcându-se spre Nathaniel.

Chipul lui era imposibil de citit.

— Experiența. După moartea tatălui meu, timp de câteva luni abia puteam ieși din casă fără să am un atac asemănător.

Și-a ținut respirația. A realizat că îl strângea în continuare de haină și și-a forțat degetele să-i dea drumul.

— Îmi pare rău.

— Ți-am spus că e în regulă.

— Am vrut să spun pentru tine. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta.

Nathaniel a stat un moment în tăcere. Apoi a dat draperiile deoparte și a privit pe fereastra cea mai apropiată.

— Ashcroft s-a urcat în trăsură în urmă cu câteva minute... a plecat în grabă. O trăsură a Magisteriumului pornește și ea acum. Se pare că nici nu am fi avut nevoie de Silas.

Elisabeth și-a reglat bătăile inimii cu câteva respirații ferme, acceptând cu precauție victoria lor. Planul ei funcționase. Ceea ce se întâmplase a fost real.

— Ai observat privirile de pe chipurile tuturor? Cred cu adevărat că...

S-a oprit.

— Nathaniel?

Acesta era sprijinit de perete, clipind cu dificultate. Elisabeth a fost pe punctul de a-l întreba dacă e bine când acesta și-a așezat paharul pe pervazul ferestrei, vărsând șampanie peste margine. Ea nu se atinsese de băutură, care dispăruse oricum, dar, evident, el nu fusese la fel de atent. Acum, că se uita mai îndeaproape, a distins întunericul ce sălășluia în pupilele lui mărite. Obrajii îi erau roșii, iar cravata,

răvășită.

— Nathaniel?

— Vrei să vii cu mine? a întrebat-o repede, de parcă s-ar fi temut de ce ar putea răspunde. Mi-ar plăcea să îți arăt ceva.

Elisabeth a ezitat, simțind o presiune în piept.

— Și Ashcroft?

— Bănuiesc că nu trebuie să ne mai facem griji în privința lui. Nu în seara asta. Poate nici după seara asta.

A privit în jos, un mușchi zvâcnindu-i în maxilar

— Am crezut doar că noi...

Revelația a venit peste Elisabeth brusc, lăsând-o amețită. Dacă suspiciunile la adresa lui Ashcroft vor prinde rădăcini, totul se va schimba, și curând. Nu vor mai fi seri petrecute în biroul lui Nathaniel, capete aplecate laolaltă, mese împărțite lângă foc. Ea va trebui să-și înfrunte viitorul, iar viitorul ei s-ar putea să nu-l includă și pe el.

— Da.

Înainte ca el să se răzgândească, l-a luat de mână. Din depărtare, și-a dat seama că muzica devenise dulce și tristă. De parcă ar fi păsit în afara trupului, Elisabeth l-a urmărit pe Nathaniel acoperind-o cu haina lui, extrem de atent, și conducând-o afară prin ușile de sticlă de la capătul holului.

Aerul nopții i-a răcorit obrajii înroșiți. Pașii lor răzbăteau de-a lungul potecii ce ducea înspre grădini. Undeva în apropiere, o fântână clipocea. În jurul lor se înălțau garduri vii, înmiresmate cu parfumul melancolic al florilor ușor trecute, iar brațul lui Nathaniel era cald, lipit de ea. După răbufnirea ei din hol, se simțea adormită și visătoare și, straniu, împovărată de cuvintele nespuse dintre ei.

În cele din urmă au ajuns la o poartă, aproape ascunsă de gardurile vii. Nathaniel a găsit un zăvor și i-a condus înăuntru.

Respirația lui Elisabeth s-a oprit. Vara nu-și pierduse puterea asupra acestui lăcaș secret. Trandafiri înfloreau în sute de nuanțe diferite de sidef și stacojiu, parfumul lor îmbătător revărsându-se pe potecile îngrijite. La capătul grădinii împrejmuite se afla un pavilion din marmură albă, scânteind în lumina lunii, cu cerdacul acoperit de viță-de-vie. Au înaintat împreună, ea la brațul lui, trecând pe sub

arborii din care picurau flori, pietrele pavate fiind înfășurate în petale.

— Cum ai descoperit locul ăsta? a întrebat Elisabeth în timp ce urcau treptele pavilionului.

Avea senzația că ar putea să dispară de sub picioarele ei în orice moment, ca o iluzie.

— Părinții mei obișnuiau să mă aducă aici când eram mic. Credeam că sunt ruinele unui castel străvechi. Maximilian și cu mine ne jucam cu orele.

S-a oprit.

— Nu m-am mai întors aici de atunci. Ar fi împlinit 14 ani acum... fratele meu.

Între ei s-a așternut tăcerea. Ajunseseră în vârf. Peste o balustradă acoperită cu trandafiri albi înfloriți, priveliștea se întindea dincolo de grădini, înapoi la palat. Ferestrele sale străluceau ca diamantele în montura unui inel, cu turnurile încadrate de stele. Erau mult prea departe pentru ca Elisabeth să deslușească unde se afla sala de bal în mijlocul spectacolului de lumini: o lume diferită, plină cu muzică și dans și râsete.

Tristețea i-a strâns gâtul. L-a studiat pe Nathaniel, trăsăturile lui palide la fel de îndepărtate. Nu știa ce să spună sau cum să traverseze prăpastia dintre ei. Nu suporta gândul să-l părăsească, așa cum o făcuseră toți, cu excepția lui Silas, al cărui ajutor, poate chiar devotament, venea cu un preț atât de cumplit. Durerea unui astfel de gând cânta în interiorul ei asemenea muzicii, fiecare notă, o rană

— Îmi pare rău, a zis Nathaniel. Nu te-am adus aici ca să îți povestesc despre familia mea.

— Nu, a clătinat ea din cap. Te rog. Nu-mi cere niciodată scuze pentru asta.

— Nu prea e un subiect potrivit pentru un prilej de sărbătoare.

L-a văzut cum se retrage, pregătindu-se să se închidă din nou înăuntrul său.

— Nu ești ca Baltasar, a răbufnit ea, dându-și seama că ar putea fi singura ei șansă de a rosti cuvintele. Știi asta, nu-i așa?

Nathaniel s-a strâmbat. Pentru o clipă teribilă, Elisabeth a crezut că ar putea să râdă. Apoi a spus:

— Trebuie să știi ceva despre mine. Când tatăl meu a început să facă cercetări în legătură cu ritualul, știam exact ce plănuia. Nu am încercat niciodată să-l opresc. Am sperat că va merge. Îi voiam înapoi, pe Max și pe mama mea. Aș fi făcut orice rău ca să-i aduc înapoi.

— Aveai 12 ani, i-a spus ea cu blândețe.

— Suficient de mare pentru a face diferența dintre bine și rău.

În cele din urmă, s-a uitat la ea, cu ochi pustii și sumbri.

— Tatăl meu a fost un om bun. Toată viața lui a fost bun, mai puțin la final.

Chipul lui spunea; *cum poate exista vreo speranță pentru mine?*

— Ești bun, Nathaniel, a șoptit ea, punându-și o mână pe obrazul lui. Ești.

Sub atingerea ei, trupul i-a fost străbătut de un fior. O privea de parcă se îneca, de parcă ea fusese cea care l-a împins, iar el nu știa ce să facă.

— Elisabeth, a spus Nathaniel, numele ei alunecând de pe buzele lui ca o rugăminte.

Inima ei s-a oprit. Ochii lui erau la fel de întunecați și tulburi ca un râu în miez de iarnă, și foarte aproape Se simțea de parcă stătea pe marginea prăpastiei: dacă s-ar apleca, ar cădea. Ar cădea și s-ar îneca împreună cu el și nu ar mai reveni niciodată la suprafață pentru aer.

S-a înclinat spre el și l-a simțit făcând la fel. Capul i s-a învârtit. Nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru asta: că va trăi primul ei sărut sub lumina lunii, înconjurată de trandafiri, cu un băiat care invoca furtuni și le poruncea îngerilor să-și întindă aripile. Era ca un vis. S-a pregătit pentru șoc și scufundare, pentru stăvilirea agoniei ce pulsa haotic în interiorul ei, amenințând să-i zdrobească sufletul.

Buzele lor s-au atins ușor, incredibil de moi; o atingere fugară, mai amețitoare ca parfumul trandafirilor.

— Nu ai gust de șampanie, a răsuflat ea amețită, mirată. Am crezut că vei avea gust de șampanie.

De data aceasta, Nathaniel chiar a râs, o pală de aer ce i-a atins lui Elisabeth obrazul.

— Nu am băut deloc. M-am gândit că e mai sigur așa.

— Dar...

S-a tras înapoi și l-a privit. Își imaginase acel moment în salon?

Momentul în care își pierduse brusc echilibrul, păruse dezorientat, imediat după ce se uitase afară și spusese...

I s-a ridicat părul pe brațe.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Nathaniel.

— Nu știu.

Ea s-a uitat în jur.

— Dacă nu ai vrut să vorbești despre familia ta, de ce m-ai adus aici?

— Eu...

Fruntea i s-a încruntat.

— Destul de ciudat, nu pot să...

Nu știa, Nu-și putea aminti. Pentru că nu luase el decizia de a o aduce aici... altcineva o făcuse. Și-a ridicat fusta și l-a scos pe Ucide-demoni, învârtindu-se pentru a cerceta restul pavilionului.

În umbre, cineva a început să aplaude.

— Te-ai prins mai repede decât am anticipat, domnișoară Scrivener, a spus Ashcroft, pășind în lumina lunii.

Elisabeth abia putea respira.

— L-ai vrăjit, a șoptit ea.

Ucide-demoni tremura în strânsoarea ei.

— Nu trebuie să te lupți cu mine, a zis Ashcroft. V-am adus pe amândoi aici doar pentru a încheia o simplă tranzacție.

S-a întins în spatele său și a tras. Lanțurile de fier au zdrăngănit când au lovit marmura, iar o siluetă zveltă s-a prăbușit la picioarele lui. La început, Elisabeth nu putea să înțeleagă ceea ce vedea: păr lung alb, vânturând liber peste piatră. Un chip frumos, contorsionat de suferință, ochi sulfuroși îndreptați în jos.

— Dă-mi fata, i-a spus Ashcroft lui Nathaniel, și îți înapoiez demonul.

Capitolul 26

LUI NATHANIEL i s-a scurs tot sângele de pe față. Pentru o clipă, a arătat mult mai tânăr, un băiat speriat pe punctul de a pierde, încă o dată, totul.

— Silas? a întrebat el.

Lanțurile s-au mișcat. Silas s-a uitat în sus la Nathaniel, cu ochii încețoșați de durere. Efortul depus chiar și pentru acest gest mărunt a părut să-l copleșească. S-a ghemuit pe marmură și ochii i s-au închis.

Nathaniel s-a uitat fix. Puțin câte puțin, expresia i-a devenit de granit, ca poarta unui tezaur care se închide. Treptat, chipul i-a devenit din nou indescifrabil. A făcut un pas spre Ashcroft.

— Ce vrei de la Elisabeth? a cerut să știe, fiecare silabă la fel de ascuțită ca sticla.

— Încă nu te-ai prins? Să-l găsesc pe Prendergast, bineînțeles. Știu că domnișoara Scrivener poate lua legătura cu el.

Ashcroft a zâmbit binevoitor când a văzut groaza întipărită pe chipurile lor.

— Știți, nu sunteți singurii cu o oglindă de divinație. Chiar ar trebui să verifici vrăjile de protecție din casa ta, Nathaniel. Unele dintre ele nu au mai fost perfecționate de secole. Și s-ar putea să îți dorești să faci puțină ordine și în biroul tău.

Elisabeth a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos. La fel de clar ca ziua, a văzut instrumentele de pe pupitrul din biroul lui Nathaniel, cu numeroasele lentile și oglinzi. Toate serile în care crezuse că se afla în siguranță lângă foc – acum, prezența lui Ashcroft întuneca acele amintiri ca o pată. S-a străduit să accepte această violare a intimității, intruziunea revoltătoare a Cancelarului.

— Doar te-ai prefăcut acolo, a realizat Elisabeth, rostind cuvintele răspicat. Ai vrut să credem că am câștigat.

— Recunosc, nu a fost cea mai plăcută experiență, dar nici nu mai contează. În câteva zile, nimănui nu-i va păsa de bârfele de la bal.

Lui Elisabeth îi vuia sângele în urechi. Și-a întețit strânsoarea pe

Ucide-demoni. Fără să se gândească, s-a mișcat.

— Nu aș face asta în locul tău, a atenționat-o Ashcroft, făcând-o să se oprească.

A răsucit apoi capul grifonului de pe baston, de unde a alunecat o sabie, strălucind în lumina lunii. A așezat tăișul pe gâtul alb al lui Silas: o spirală de aburi s-a ridicat când lama a atins pielea demonului. Silas nu s-a mișcat și nu a scos niciun sunet, dar genele i-au fluturat, de parcă se străduia să rămână conștient.

— Acesta nu a fost ușor de supus, a continuat Ashcroft, chiar și cu o capcană pregătită. Mă bate gândul să-l ucid, numai ca să scap de o problemă.

— Așteaptă, a spus Nathaniel cu glas aspru.

Ashcroft și-a ridicat privirea, așteptând. Sabia s-a îndepărtat puțin de gâtul lui Silas. Din depărtare, Elisabeth l-a auzit pe Nathaniel spunând:

— Te provoc la duel.

— Un duel între vrăjitori? a râs Ashcroft. Dumnezeule! Știi că au fost interzise de Reforme. Ești sigur?

Concentrat, Nathaniel a dat din cap.

— Oh, foarte bine, a spus Ashcroft. Ar trebui să fie inedit.

— Nathaniel, a șoptit Elisabeth.

Acesta s-a uitat în ochii ei. Apoi și-a îndreptat deliberat privirea spre Silas și s-a răsucit pe călcâie. A mers cu pași mari până în capătul opus al pavilionului, unde s-a întors ca să fie din nou cu fața la ei, privindu-l pe Ashcroft de-a lungul distanței care îi separa. Vocea i-a răsunat în timp ce și-a suflecat mânecile.

— Regulile unui duel sunt următoarele: nu ne putem implica demonii. Fără arme, cu excepția magiei. De îndată ce începem, luptăm până la moarte. Acceptați?

— Pe onoarea mea, a zis Ashcroft.

Ochiul lui rubiniu a sclipit. Și-a scos sabia de la brâu și a pășit înainte, așezându-se în fața lui Nathaniel.

Ashcroft nu avea de gând să joace cinstit. Dar nici Nathaniel. În clipa în care Elisabeth îl va elibera pe Silas, vor fi trei contra unu. S-a încordat, pregătindu-se. Cât timp Ashcroft și Nathaniel s-au înclinat unul în fața celuilalt, timpul scurs între fiecare bătaie de inimă s-a

prelungit la o eternitate. Niciunul dintre ei nu s-a ridicat în urma reverenței. Ea se uita când la unul, când la celălalt, nesigură. Aveau ochii închiși de concentrare; între respirații, amândoi murmurau incantații.

Nathaniel a fost primul care a terminat. S-a îndreptat cu un bici de foc în mână, flăcările de smarald scuipând tăciuni verzi pe marmură. Dar când biciul s-a întins de-a lungul pavilionului, Ashcroft și-a înălțat mâna și l-a prins în aer, aruncându-l cu ușurință deoparte. O mânecă sfâșiată a dezvăluit că își transformase mâna: pielea îi era protejată de o armură făurită din solzi de aur, cu degetele terminate cu gheare. Când a zâmbit, caninii s-au prelungit în colți.

Elisabeth nu a avut timp să vadă ce s-a întâmplat mai departe. A sărit spre Silas, căzând în genunchi lângă el. Mâinile i se plimbau peste lanțurile ce îi legau încheieturile la spate și îi înconjurau pieptul, talia, picioarele. Oriunde îi atingeau pielea goală, lăsau în urmă răni proaspete, aburinde. Acesta s-a mișcat sub atingerea ei, dar nu părea să-și stăpânească pe deplin simțurile. I-a tresărit inima când i-a văzut urmele înnegrite de pe ambele laturi ale brațelor, de parcă ar fi fost străpuns cu o suliță de fier.

Indiferent cât de frenetic a căutat, nu a putut găsi un punct slab, o îmbinare, nici măcar un lacăt care ținea legăturile în loc. Era ca și cum lanțurile s-ar fi înfășurat singure în jurul trupului său, contopindu-se perfect.

Silas a respirat cu greutate.

— Domnișoară Scrivener, a hârșâit el. În spatele dumneavoastră.

Elisabeth s-a rotit. O siluetă grațioasă stătea pe balustradă, sprijinită de un arbore luxuriant împodobit cu trandafiri. O rază de lună rătăcită a dezvăluit degetele care băteau tacticos pe genunchi, într-un ritm lent, cu ghearele lăcuite în culoarea sângelui. Restul a rămas nedeslușit, învăluit în flori și umbre, dar Elisabeth știa cine era, chiar înainte ca vocea ei să prindă glas.

— Crezi că stăpânul meu este un prost?

Satisfacția picura în vocea lui Lorelei.

— Nu l-ar fi lăsat nepăzit pe Silas. Deși, trebuie să mărturisesc, mi-a făcut plăcere să văd cum te zbați.

Elisabeth l-a ridicat pe Ucide-demoni între ele. În apropiere s-a

auzit biciul lui Nathaniel despicând aerul, urmat la scurt timp de un strigăt sufocat de durere. Nu și-a dat seama dacă îi aparținuse lui Ashcroft sau lui Nathaniel. Nu îndrăznea să-și ia ochii de la Lorelei.

— Coboară-ți sabia, draga mea, a spus demonul. Nu trebuie să ne luptăm. Dacă te predai, stăpânul meu te va primi înapoi. Știi deja cât de bine se poartă cu oaspeții săi. Rochii noi în fiecare seară, cufere pline cu bijuterii și oricât de multe găluște cu prune îți dorești. Nu sună tentant?

— Nu, a spus Elisabeth. M-ar folosi pentru a ajunge la Prendergast, apoi m-ar ucide

Mătasea s-a prelins pe piatră în timp ce Lorelei a alunecat de pe balustradă și a pășit în lumina lunii. Purta o rochie închisă la culoare, care părea țesută din obsidian. Scânteia în nuanțele pietrelor prețioase, ca penele unui graur. În adâncurile ochilor ei purpurii se reflecta magia verdelui pâlpâitor al lui Nathaniel, împletită cu auriul lui Ashcroft.

— Nu și acum, când îți cunoaște valoarea, a șuierat demonul, privirea ei înfometată fixată pe fața lui Elisabeth. O fată imună la magie – cât de specială. Doar imaginează-ți cât de utilă poți fi pentru el: să vezi prin orice iluzie, rezistentă la influența demonilor. Va fi un avantaj în zilele care urmează.

Un zâmbet i-a curbat buzele stacojii.

— Și dacă ai sta alături de el, te-ar răsplăti. Îți promit.

— În zilele care urmează? Ce vrei să spui?

Elisabeth a simțit transpirația alunecând pe mânerul sabiei când și-a schimbat strânsoarea.

— Ce vrea Ashcroft de la Prendergast?

— Vai de mine, a exclamat Lorelei cu un zâmbet enigmatic. Am spus prea multe?

Nu avea niciun rost să-i asculte pe demoni, și-a spuse Elisabeth. Erau mincinoși. Înșelători. Nedemni de încredere până-n miezul ființei lor.

Cu excepția momentului când nu erau.

În spatele ei s-a auzit un sunet, ceva între un târșâit și un scârțâit: Silas încercând, în van, să se înalțe. Elisabeth și-a schimbat poziția, punându-se între el și Lorelei.

— Ce faci? a întrebat Lorelei suspicioasă, încercând să înțeleagă reacția lui Elisabeth.

Șocul i-a străfulgerat chipul, urmat de încântare când a înțeles.

— Fată prostuță! Îți pasă de el!

Elisabeth nu a răspuns prin cuvinte, ci cu sabia Ucide-demoni a șuierat prin aer, trecând la grosimea unui fir de păr de stomacul lui Lorelei, în timp ce aceasta a făcut un pas grațios în spate, cu părul ei lung și negru fâlfâind ca o aură întunecată în jurul ei.

— E mult mai bine decât sperasem, a spus ea încântată. Silas nu-ți împărtășește sentimentele, să știi. Vei înțelege asta într-o zi.

Elisabeth a lovit din nou și din nou, împingând-o necontenit pe Lorelei înapoi, spre balustradă. Demonul a râs, un sunet cristalin și entuziast la fiecare atac fentat. O ademenea pe Elisabeth, se juca cu ea. Dar nu pentru mult timp. A subestimat forța hotărârii lui Elisabeth, iar în următorul moment a icnit și mâna i-a urcat repede spre obraz. Lorelei a înghețat, holbându-se cu ochii larg deschiși la Elisabeth. O singură dâră de sânge s-a strecurat de sub degetele ei. Ucide-demoni o tăiase pe față.

Iar acum, vârful sabiei se odihnea la scobitura gâtului ei.

Din acest unghi, Elisabeth putea să vadă înfruntarea ce se desfășura de cealaltă parte a pavilionului, violentă și dezlănțuită. Dungi negre au carbonizat marmura unde biciul lui Nathaniel lovise pământul. Ambii bărbați respirau greoi, dar încă stăteau în picioare. A fost copleșită de ușurare. Deși mâneca lui Nathaniel fusese sfâșiată, iar transpirația i-a lipit gulerul de gât, nu părea rănit. Deasupra cravatei desfăcute, chipul lui era o mască: împietrit de concentrare, cu părul întunecat răvășit, cu ochii și șuvița de la tâmplă scânteind în aceeași nuanță de argint.

Biciul i-a șerpuit din nou, flăcările de smarald desenând o limbă de foc ce s-a îndreptat spre Ashcroft, care a înlăturat vraja deoparte, apoi a țipat și a căzut într-un genunchi, susținându-se cu mâna demonică.

Lovitura fusese o fentă. În timp ce Ashcroft se concentra pe biciul lui Nathaniel, lianele de trandafiri împletite în jurul balustradei au prins viață și i s-au încleștat în jurul gleznei. Când s-a mișcat pentru a le sfâșia cu ghearele, alte liane s-au ivit, legându-i încheieturile. Spinii s-au strâns, ținându-i brațul ca într-o menghină. Nathaniel a înaintat,

cu o expresie neîndurătoare pe chip.

Ucide-demoni se odihnea, ferm, pe gâtul lui Lorelei. O bătaie de inimă a trecut. Și apoi, în mod absurd, Lorelei nu mai era acolo.

Elisabeth s a împleticit înainte. S-a rotit împrejur. Lorelei stătea relaxată pe balustrada aflată la câțiva metri distanță, iar petalele se învârteau în briza creată de viteza ei supranaturală. În timp ce Elisabeth a privit cu un sentiment de teroare crescândă, Lorelei și-a dus degetele la buze și a fluierat.

Un mârâit în semn de răspuns a răsunat de-a lungul pavilionului. Elisabeth s-a ferit exact la timp. Copacul a explodat ca și cum a fost lovit de un tun, împrăștiind pretutindeni flori rupte și așchii de lemn vopsit. Un diavol s-a deplasat fulgerător pe lângă ea și s-a oprit patinând pe marmură, scuturându-se de frunzele agățate de coarnele sale. Apoi a eliberat o răsuflare aburindă și și-a fixat ochii roșii asupra lui Elisabeth. Mai mulți diavoli au sărit în sus pe scări, oase și mușchi unduindu-se sub solzi.

S-a învârtit, încercând să anticipeze care dintre demoni va ataca primul. A îndreptat Ucide-demoni mai întâi către o țintă, apoi către alta, vârful sabiei oscilând cu disperare. Nu putea să-i înfrunte pe diavoli și pe Lorelei în același timp.

Nathaniel a pălit, văzând-o pe Elisabeth încolțită. A ezitat în mijlocul incantației, exact reacția pe care o aștepta Ashcroft.

Timpul a părut să încetinească atunci când o rază de lumină aurie a apărut în aer în fața lui Ashcroft, iar el s-a aruncat în ea, prin ea, dispărând din locul în care îngenunchease pentru a apărea în spatele lui Nathaniel. Lianele care îl imobilizau s-au desfăcut, căzând pe pământ ca funiile tăiate.

Nathaniel s-a întors. Elisabeth a țipat. Mâna fermecată a lui Ashcroft a despicat aerul, fiecare gheară la fel de lungă ca un cuțit. Lovitura l-a izbit cu suficientă forță cât pentru a-l obliga pe Nathaniel să facă un pas în spate.

Inițial, a părut nevătămat, iar Elisabeth a nutrit speranța nebună, chiar dacă neverosimilă, că lovitura îl ratase cumva. Avea o expresie surprinsă, aproape nedumerită. Apoi s-a poticnit încă un pas în spate. A privit în jos, spre cămașă, unde apăruseră pete ici-colo, mici, la început, însă ele se răspândeau subtil, înflorind ca macii, îmbibând

țesătura până când întregul piept i-a devenit roșu. Biciul din mâna lui s-a evaporat. A căzut în genunchi.

Privirea lui Elisabeth s-a încețoșat. S-a aruncat în față, lovind orbește diavolul care se ghemuise între ea și Ashcroft.

Fierul a mușcat solzii. Diavolul a țipat în timp ce ea l-a tras pe Ucide-demoni din umărul creaturii și a lovit din nou și din nou, vag conștientă de propriul trup, de forța sălbatică ce o umplea la imaginea lui Nathaniel stupefiat și sângerând. Cu un ultim țipăt, diavolul s-a prăbușit. Elisabeth a sărit înainte, folosindu-i corpul doborât ca o trambulină chiar înainte de a lovi pământul. Pentru o clipă, a părut că a deprins taina zborului. Ucide-demoni scânteia ca lumina lunii lichide, învăluită în aburi; haina lui Nathaniel s-a umflat în spatele ei, iar vântul i-a șuierat în urechi.

Dar nu a apucat să termine saltul. O greutate a izbit-o în aer, rostogolind-o înapoi pe pământ. Lumea ei s-a redus la un amestec de răsuflare râncedă, solzi închiși la culoare și stropi de salivă fierbinte ce îi alunecau pe gât. Ucide-demoni i-a alunecat din mână, împrăștiind scântei la contactul cu marmura, în timp ce dispărea din vedere. Chiar când a început să perceapă atacul celui de-al doilea diavol, un picior terminat cu gheare i-a apăsat coastele și a pironit-o de pământ. Pete îi dansau în fața ochilor, în timp ce greutatea creaturii îi strivea plămânii, golindu-i de aer.

La un unghi de nouăzeci de grade, l-a privit pe Ashcroft scoțându-și sabia. Nathaniel stătea aplecat acum, sprijinindu-se cu o mână de pământ, cu cealaltă strângându-și pieptul. Sângele i se prelingea într-un șuvoi stacojiu pe încheietură.

Deznădejdea i-a întunecat gândurile. Nu vedea nicio cale prin care ei ar putea să supraviețuiască. Nu, nu *ei* – pentru că *ea* va supraviețui, captivă din nou în conacul lui Ashcroft ca premiul Cancelarului. Și-a dat seama, lipsită de speranță, că ar prefera să moară alături de Nathaniel.

— Trebuie să recunosc, a zis Ashcroft, e așa un păcat să te privesc murind. Ultimul moștenitor al prestigioasei Case Thorn, doborât în floarea vârstei.

L-a studiat contemplativ pe Nathaniel în timp ce degetul mare îi aluneca de-a lungul sabiei, testându-i ascuțimea.

— Pe de altă parte, tu întotdeauna ai fost hotărât să fii ultimul, nu-i așa? Ai face orice ca să previi apariția unui alt Baltasar – unui alt Alistair.

Umerii lui Nathaniel s-au zguduit. S-a proptit cu ambele mâini de pământ, susținându-și greutatea, lăsând în urmă o amprentă însângerată. Degetele i se mișcau. Ashcroft l-a privit cu milă.

— Presupun, a zis el, ridicându-și sabia, că, într-un fel, îți ofer ceea ce mereu ți-ai dorit.

Nathaniel s-a uitat în sus, cu ochi limpezi și reci. Pe marmură, folosindu-și sângele, desenase un sigiliu enohian. Și începea să strălucească, împrăștiind împrejur o lumină verde, în nuanțe de smarald.

Expresia lui Ashcroft a devenit goală. *Deci așa arată când este cu adevărat luat prin surprindere,* a gândit Elisabeth. Sigiliul a strălucit din ce în ce mai tare și Ashcroft s-a dat înapoi cu un strigăt de durere, protejându-și cu un braț ochii. Elisabeth i-a închis pe ai ei, simțind valul magic exploziv ca un vârtej de scântei, o ploaie de înțepături ce îi furnicau pielea.

Pământul s-a ridicat. Marmura a crăpat și s-a sfărâmat. Când și a deschis ochii umezi, a întrezărit lianele de trandafiri, acum la fel de groase ca trunchiurile copacilor, aruncând bucăți din balustradă. Pavilionul fusese întemnițat într-un ghem de spini, supranatural și straniu în lumina lunii, precum ceva desprins dintr-un basm vechi. Țepii uriași au străpuns deopotrivă pietre și demoni. În timp ce privea, lianele continuau să crească, să se îndoaie și să se încolăcească, înfășurând trupurile diavolilor. Vârfurile ascuțite ale spinilor se întindeau spre cerul înstelat.

Nu a simțit miros de sânge sau de carne carbonizată sau de orice altceva neplăcut și scârbos. Doar parfumul dulce și melancolic al trandafirilor. Presiunea de pe pieptul ei fusese înlăturată și, când s-a uitat peste umăr, a văzut diavolul care o atacase învelit în vegetație. Lumina s-a stins din ochii lui, iar mugurii au devenit frunze, ascunzându-l vederii.

Ashcroft s-a clătinat, dezorientat, și a clipit. S-a ciocnit de spinii împletiți care crescuseră în jurul lui ca o cușcă. Elisabeth avea ochi doar pentru Nathaniel. L-a privit legănându-se și pierzându-și

cunoștința, prăbușit într-o baltă de sânge.

Cu un strigăt, s-a avântat spre el. Și, făcând asta, s-a împiedicat direct în brațele lui Lorelei, care o așteptase răbdătoare.

Demonul a strâns-o într-o îmbrățișare rece, dură. O vrajă liniștitoare a înfășurat-o pe Elisabeth, forțându-i gândurile să încetinească și mușchii să se relaxeze. A devenit o insectă, prinsă în plasa unui păianjen.

— Acum relaxează-te, dragă, i-a murmurat Lorelei în ureche. Aproape s-a sfârșit. De îndată ce stăpânul meu se eliberează, îl va înfrânge repede pe băiatul Thorn. Îi auzi inima cum își rărește bătăile? Eu, da.

Gheare i-au trecut razant în jos, pe o parte a feței, peste ureche, mângâindu-i părul. Mâinile au întors-o.

— Privește-l cum moare.

Asta a fost o greșeală. La vederea lui Ashcroft zdrobind spinii pentru a ajunge la Nathaniel, Elisabeth a simțit totul simultan: înțepătura rănilor și a vânătăilor, sângele care-i pompa prin vene, aerul nopții care-i umplea plămânii, adierea care-i răcorea obrajii uzi. Împrejurimile au devenit din nou limpezi precum cristalul, iar influența lui Lorelei s-a risipit, fragilă ca o pânză de păianjen.

Și apoi mai era Silas. La un moment dat, în timpul luptei, reușise să se ridice în genunchi. Deși agonia îi încețoșa ochii galbeni, a privit-o calm, cu o intenție clară. Ucide-demoni se afla lângă el, aproape atingându-i mâinile legate. S-a uitat la sabie și apoi din nou la ea. Îi aștepta semnalul.

Elisabeth nu putea să dea din cap. Lorelei ar vedea. Lent, ca o pisică, a clipit.

Ucide-demoni a alunecat pe marmură. Când a ajuns aproape, la îndemână, Elisabeth a pășit peste mâner, răsucind sabia în aer. A ignorat șocul și durerea când a prins lama cu o mână și a împins-o înapoi, adânc în trupul lui Lorelei.

Se așteptase la o rezistență mai mare. Lorelei s-a înecat, a tușit. Mâinile i s-au strâns convulsiv pe brațele lui Elisabeth.

— Tu, a scrâșnit ea. Cum îndrăznești...

Apoi a dispărut. Moartea unui demon de rang înalt nu semăna cu cea a unui diavol. Nu a rămas niciun trup, doar pâlcuri de aburi care

s-au învârtit în jurul lui Elisabeth, prinzând-o într-o ultimă îmbrățișare, mirosind slab a pucioasă.

Fără să se gândească, s-a apropiat clătinându-se de Silas. A împins Ucide-demoni prin una dintre zalele ce uneau lanțurile și a răsucit, trăgând sabia cu toată puterea. Metalul a scârțâit. Zaua s-a încovoiat și a cedat.

Prea târziu. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Ashcroft cum își înalță sabia peste pieptul lui Nathaniel. Nu putea să ajungă acolo la timp. Iar Silas, slăbit...

Lanțurile au zornăit goale pe pietrele pavilionului.

Sabia lui Ashcroft a scânteiat în lumina lunii, desenând un arc răsturnat.

Iar vârful a reapărut roșu, ieșind din spatele lui Silas, unde arma îi străpunse inima. În răstimpul unei respirații, se strecurase între Ashcroft și Nathaniel, folosindu-și propriul trup ca un scut.

Lumea a împietrit. Liniștea s-a așternut precum înghețul. Părul desfăcut al lui Silas îi acoperea chipul. După o clipă, mâna lui palidă s-a ridicat pentru a atinge bucata de fier ce i-a străpuns pieptul, aproape cercetător, deși, procedând așa, ghearele lui au trimis în aer spirale de aburi.

— Nu înțeleg, a spus Ashcroft nervos. Nu ți-a poruncit să faci asta.

Silas s-a uitat în sus la el. Expresiile lor nu ar fi putut fi mai diferite. Silas era un sfânt sculptat din marmură; înfățișarea lui, frumoasă și impasibilă, neatinsă de emoție sau durere. Iar Ashcroft era un muritor care se confrunta, pentru prima oară în viață, cu ceva ce nu putea înțelege.

— Dacă l-ai fi lăsat să moară, a zis Ashcroft, înțelegerea ar fi fost îndeplinită. Viața pe care ți-a promis-o... ai fi primit-o. Dar acum ai pierdut totul.

— Da, a șoptit Silas. O simt. A dispărut.

Ochii lui Ashcroft erau larg deschiși.

— Spune-mi de ce, demonule! Spune-mi ce ai avut de câștigat...

Un firicel de sânge s-a prelins din colțul gurii lui Silas, șocant de roșu pe pielea lui albă. Și-a închis ochii, aparent de ușurare. Apoi a dispărut.

În momentul în care sabia lui Ashcroft s-a eliberat, Elisabeth era

acolo să o întâlnească. Fierul a izbit fierul în timp ce l-a forțat pe Cancelar înapoi, folosindu-și întreaga forță. Acesta a reușit câteva parări stângace; apoi Ucide-demoni i-a lovit mânerul sabiei și i-a smuls arma din strânsoare, aruncând-o departe.

Teama i-a luat în stăpânire chipul. Șocată, Elisabeth și-a dat seama că avea ambii ochi albaștri. Nu doar că semnul său demonic dispăruse, dar mâneca lui dreaptă atârna în fâșii peste un braț normal. În absența lui Lorelei, nu mai era un vrăjitor, ci doar un bărbat obișnuit.

Încet, și-a ridicat mâinile, predându-se.

— Ai de gând să mă ucizi, domnișoară Scrivener? a întrebat-o el, cu o expresie neobișnuit de sobră. Dacă o faci, asta te va schimba pentru totdeauna. Te va îndruma pe o cale fără întoarcere. Crede-mă... știu.

Ucide-demoni a căzut. Cât timp Elisabeth a ezitat, cizmele lui Ashcroft s-au împins în piatră. Mișcându-se mai repede decât ar fi putut ea să prevadă, s-a strecurat printre liane și a sărit peste marginea pavilionului.

Elisabeth s-a repezit înainte și s-a prins de balustrada fărâmată, încordată și pregătită să-l urmărească. Putea să-l ajungă cu ușurință: părea că își răsucise glezna când a sărit, pentru că se poticnea în timp ce fugea printre trandafiri. Putea să-l urmărească, să-l prindă și să pună capăt planului său o dată pentru totdeauna.

Sau putea să alerge în direcția opusă și să găsească ajutorul de care avea nevoie pentru a-i salva viața lui Nathaniel.

Capitolul 27

ULTIMELE ORE ALE NOPȚII s-au scurs ca prin ceață. Mai întâi a fost strălucirea ametitoare a palatului, urmată de fețele surprinse ale invitaților întâlniți de Elisabeth pe coridoare. După aceea și-a amintit strigătele, un îndemn la acțiune. A fost chemat un doctor. Cineva s-a interesat de rana din palma lui Elisabeth, însă ea a susținut că sângele era al lui Nathaniel, moment în care toți s-au îndreptat repede afară. În clipa următoare se afla în grădina cu trandafiri în timp ce doi bărbați așezau trupul moale al lui Nathaniel într-o trăsură.

Starea lui era gravă. Putea să-și dea seama de atâta lucru, după graba doctorului, după țipetele care răsunau, chemând ajutor. A încercat să meargă la el, dar mâini străine au împiedicat-o. Aveau nevoie să știe ce se întâmplase. *Cancelarul*, a spus ea, și nimeni nu a crezut-o. Nu până când un bărbat a strigat din vârful pavilionului și a ținut în sus sabia lui Ashcroft, grifonul de pe mânerul său inconfundabil în lumina lunii.

Iadul pe pământ. Vocea înflăcărată a Lordului Kicklighter a bubuit în vacarmul dezlănțuit. Un invitat a ajutat-o să ajungă la trăsură – și cât de nefiresc arătau podoabele tuturor, pătate din loc în loc cu sângele lui Nathaniel. Propria ei rochie fusese distrusă iremediabil. Silas ar fi nemulțumit de asta; petrecuseră o zi întreagă împreună la cumpărături, iar el așteptase răbdător ca Elisabeth să probeze câteva ținute, timp în care trebuise să stea nemișcată, astfel încât croitoreasa să nu o înțepe cu ace. Putea să-și imagineze atât de clar privirea lui dezaprobatoare.

Apoi și-a amintit că Silas fusese înjunghiat cu o sabie și că nu mai era.

A mers în interiorul trăsurii alături de Nathaniel și de doctor. Roțile au trecut peste teren denivelat și, o dată, Nathaniel a gemut. Mici perle de transpirație îi acopereau fruntea, însă mâna lui era foarte rece. Nu și-a amintit când a luat-o în a ei. Doctorul era ocupat să aplice presiune pe pieptul lui Nathaniel. S-a uitat o dată la palma ei

rănită, apoi la chipul ei și nu a spus nimic.

S-au oprit în fața casei lui Nathaniel, unde se adunase o mulțime de oameni. Părea că jumătate din invitații de la bal îi urmăriseră până în Hemlock Park, iar acum se strecuraseră printre ei și ziariști și vrăjitori îmbrăcați în pijamale. Luminile străluceau în case până în capătul străzii și oamenii se aplecau pe ferestrele larg deschise. Elisabeth abia dacă a sesizat agitația: nimic din toate acestea nu era nici pe departe atât de straniu precum ceea ce se întâmpla casei lui Nathaniel.

Toate garguiele se treziseră la viață. Ca niște prădători, s-au furișat de-a lungul liniei acoperișului și s-au încolăcit, mârâind, în jurul pilaștrilor. Tufele cu spini din grădinile neîngrijite ce înconjurau casa deveniseră acum garduri vii înalte, de nepătruns, care huruiau amenințător la oricine se apropia de gardul de fier. Nori întunecați păreau să fiarbă deasupra.

— S-au activat vrăjile de protecție, i-a spus doctorul lui Elisabeth. Casa simte că stăpânul ei este în pericol și va face orice ca să-l protejeze de alte primejdii. Problema este că nu mai este nimeni din descendența sa care să ne poată lăsa să trecem în siguranță. Domnișoară Scrivener, Nathaniel are încredere în tine?

Elisabeth i-a urmărit pe bărbați cum îl ridică pe Nathaniel din trăsură. Pentru a-i îngriji rănile, doctorul îi înlăturase cămașa. Pielea lui, unde nu era acoperită de sânge, era la fel de albă ca hârtia. Capul îi atârna, iar unul dintre brațe i se legăna liber. Părul întunecat se întindea ca o pată de cerneală în jurul chipului său palid – negru, fără nicio urmă de argint. Nedreptatea acestui amănunt a năucit-o.

— Nu știu, a spus ea. Da. Cred că da.

— E neobișnuit, dar nu avem prea mult timp. Încearcă să te apropii de casă. Dacă ceva te amenință, retrage-te repede. Aș prefera să nu mă aleg cu doi pacienți în această seară.

Zgomotul s-a potolit în timp ce Elisabeth avansa. Din mulțime, fețe neliniștite urmăreau ce se întâmplă. A recunoscut-o pe una dintre fetele care o bârfise în sera lui Ashcroft; acum, arăta zguduită, strângând mâna unui prieten.

În timpul călătoriei cu trăsura, Elisabeth nu lăsase sabia din mână. Ucide-demoni strălucea lângă ea când a traversat pragul porții

deschise către tufele cu spini, crengile lor îndoite conturându-se deasupra ei. Imediat, huruitul lor a încetat. O șoaptă a scuturat gardul viu. Apoi ramurile s-au retras, creând o potecă spre intrarea principală. Un gargui a coborât, apoi încă unul, înclinându-și capetele asemenea slujitorilor care salută întoarcerea reginei lor.

S-a așternut liniștea. Elisabeth a înaintat de-a lungul aleii și a urcat treptele. Când a întins mâna spre mânerul ușii, zăvorul a țăcănit singur, iar ușa s-a deschis fără să fie atinsă.

Șocată, s-a dat la o parte pentru a-i permite doctorului să treacă. Acesta s-a grăbit pe potecă, împărțind instrucțiuni bărbaților care îl cărau pe Nathaniel, cu degetele pe pulsul vrăjitorului. Îi însoțea o tânără cu ochelari, care alerga alături de ei, încărcată cu genți și cutii. În spatele lor, ramurile s-au unit din nou, împletindu-se ca niște fire pe un război de țesut pentru a împiedica mulțimea să se apropie. Ultimul lucru pe care Elisabeth l-a văzut înainte ca dansul spinilor să ascundă drumul a fost un ziarist care o privea contemplativ. I se citea mirarea pe față, iar creionul îi căzuse, uitat, la picioare.

A urmat procesiunea sus pe scări, incapabilă să-și ia ochii de pe chipul inconștient al lui Nathaniel. Nu era loc pentru ea în dormitorul lui, așa că a rămas afară, lipindu-se de perete de fiecare dată când asistenta doctorului trecea cu un ulcior cu apă sau cu brațul plin de așternuturi îmbibate de sânge.

Nimeni nu a spus nimic, dar era clar că Elisabeth stătea în drum. Amorțită, a coborât înapoi la parter. Și-a scos haina lui Nathaniel și a agățat-o în cuier. A observat câteva picături de sânge pe podeaua foaierului și și-a folosit rochia pentru a le șterge; mătasea de culoarea fildeșului era oricum distrusă. După aceea s-a așezat pe ultima treaptă, cu mintea într-un zumzet continuu. Slab, de la etaj, a distins o învălmășeală de pași însoțită de un schimb tensionat de cuvinte. Ceasul cu pendulă a ticăit în ritm cu inima ei, oglindind fiecare bătaie.

Din acest moment, Ashcroft era distrus. Totul urma să fie dezvăluit în ziarele de dimineață. Întreaga lume va ști cine a fost cu adevărat. Dar nu se simțea ca o victorie. Nu cu Silas pierdut și cu Nathaniel sângerând sus. Nu cu Ashcroft încă în libertate.

Nu – lupta încă nu se terminase. Ar fi nesăbuit din partea lor să

gândească altfel. Elisabeth a stat încă puțin pe treaptă, gândindu-se la toate astea, apoi s-a ridicat și a mers hotărâtă în biroul lui Nathaniel, unde a luat lupa, a azvârlit-o pe podea și a zdrobit-o sub toc. S-a strecurat în următoarea cameră, unde a găsit altă oglindă și a smuls-o de pe perete. Nu s-a oprit acolo. Un drum al distrugerii i-a însemnat traseul prin casă. Sticla s-a spart, s-a spulberat, a explodat peste covoare, sărind sub forma unor fragmente strălucitoare pe mobilier. Nicio oglindă nu era în siguranță. S-a îndreptat spre cea aflată în salon, unde petrecuse atât de multe ore studiind grimoare, cu mâna strânsă pe mânerul lui Ucide-demoni, apoi și-a privit reflecția tremurând, rostogolindu-se în zeci de cristale scânteietoare la podea. După ce a terminat la parter, a urcat, lăsând un lanț de cioburi de-a lungul holurilor.

Părea că ar trebui să simtă ceva, însă era impasibilă. Mâna rănită nu o durea, chiar dacă sângele curgea liber pe mânerul lui Ucide-demoni. Oglinzile în ramele lor masive s-au predat fără să opună rezistență. Era ca și cum ar fi fost făurită din lumină și aer, abia legată de lumea materială, imposibil de oprit și în același timp în pericol să se destrame, arzând, plutind departe.

În cele din urmă, a ajuns în dormitorul ei. A ridicat oglinda de divinație. A încercat să-i explice ce se întâmplase lui Katrien, care i-a pus o serie de întrebări la care nu a putut răspunde, pentru că, la un moment dat, cuvintele încetaseră să aibă sens. După ce au terminat de vorbit, Elisabeth a înfășurat oglinda într-o față de pernă și a lăsat-o să alunece pe toboganul de rufe murdare. Ashcroft nu va putea să o spioneze de acolo. Apoi și-a transformat camera într-un loc sigur, în singurul mod pe care îl știa.

Mult mai târziu, cu Ucide-demoni strâns în mâna teafără, Elisabeth și-a revenit, înconjurată de lemn crăpat și sticlă spartă. *Silas nu va fi mulțumit,* s-a gândit. Îl voi ajuta să strângă, a gândit apoi.

Durerea, când a venit, a lovit-o ca un pumn în stomac. S-a chircit și s-a prăbușit la podea, cu respirația prinsă între suspine sugrumate. Nu era făurită din aer și lumină. Era slabă, tulburător de umană, și simțea într-adevăr durere, mai multă decât putea îndura. Silas nu mai era. Nu știa ce avea să facă Nathaniel sau cum avea să-i spună sau dacă va putea să-i susțină privirea când o va face. Nu știa dacă

Nathaniel se va mai trezi vreodată.

A plâns până când lumea s-a îmblânzit și s-a estompat în jurul ei și, într-un final, nu a mai știut nimic.

Când și-a deschis ulterior ochii umflați, a zărit o femeie necunoscută care stătea pe un scaun în colț. Lumina după-amiezii strălucea printre perdele. Elisabeth și-a coborât privirea, o mișcare ușor de făcut, pentru că fusese sprijinită de perne, și a descoperit că se afla în pat. Un bandaj îi înfășura mâna rănită. Pe cealaltă parte, Ucide-demoni era așezat deasupra păturilor, degetele ei în continuare strânse în jurul mânerului.

— Nu am putut nici eu, nici doctorul Godfrey să-ți luăm sabia din mână, nici măcar după ce ai adormit.

Elisabeth s-a uitat din nou la femeie. Până la urmă, nu îi era necunoscută. Era asistenta doctorului, subțire și cu ochelari, purtând un șorț alb apretat. Dâre de sânge uscat acopereau partea din față, însă nu părea să o deranjeze.

— Numele meu este Beatrice, a spus ea. Eu sunt cea care a avut grijă de tine.

Inima lui Elisabeth s-a oprit. Nu putea să își desprindă privirea de pe șorțul pătat.

— Nathaniel este...?

— Se simte bine. Cel puțin, cât de bine se poate, date fiind condițiile. Bea asta.

A ridicat un pahar cu apă la buzele lui Elisabeth și a urmărit-o cum bea o parte din ea înainte să continue, vorbind calm, ca și cum aceasta ar fi fost o dimineață perfect obișnuită, cu nimic diferită de o conversație la micul dejun.

— Magistrul Thorn a pierdut foarte mult sânge, însă doctorul Godfrey este încrezător că își va reveni. Vrăjitorii pot supraviețui unor răni neobișnuite cu ajutorul vrăjilor de protecție ale casei lor. Chiar și așa, nu ar trebui să se dea jos din pat până când pieptul nu va începe să i se vindece.

Un val de ușurare s-a revărsat asupra lui Elisabeth. S-a împins în poziție verticală, apoi a înlemnit, înghițind un geamăt. Fiecare centimetru din trup o durea. Până și oasele îi împărtășeau suferința.

— În camera lui se află o oglindă, a zis ea. Trebuie să...

Beatrice i-a pus o mână pe umăr.

— Doctorul Godfrey și cu mine ne-am ocupat deja de asta. Ne-ai spus ce ai făcut aseară când te-am găsit aici, pe podea, a adăugat pe un ton mai blând. Nu-ți amintești?

Elisabeth nu-și amintea și a preferat să nu-și imagineze starea în care o găsiseră, dar a fost recunoscătoare că au luat-o în serios. A privit în jos, încleștându-și dinții când trupul i-a protestat.

— Pot să-l văd pe Nathaniel? a întrebat ea.

— Dacă dorești, deși nu se va trezi pentru câteva ore bune. Când o va face, e posibil să nu fie chiar el însuși. I s-a dat laudanum pentru durere.

A ajutat-o pe Elisabeth să-și pună un halat și a condus-o în capătul holului. Elisabeth nu era sigură că ar fi putut să se descurce fără ajutorul ei. În timp ce se clătina ca o bătrână, Beatrice i-a spus cât de norocoasă a fost că nu și-a rupt nimic.

— Majoritatea asta ar fi pățit, după lovituri atât de dure.

Apoi s-a uitat pieziș la Ucide-demoni, încă strâns în mâna lui Elisabeth.

Când au ajuns la ușa lui Nathaniel, doar l-a privit: altceva nu putea să facă. Ca un naufragiat, părea pierdut în imensitatea patului său cu baldachin, cu stâlpii lui ciopliți și draperiile întunecate de brocart. Fața îi era întoarsă într-o parte, iar lumina soarelui îi mângâia pomeții ascuțiți, modelându-i trăsăturile în cele ale unei sculpturi. Sub gulerul desfăcut al cămășii de noapte, pieptul îi era înfășurat în bandaje.

Cumva, nu era corect să-l vadă așa. Respirația îi era atât de superficială, încât pieptul abia dacă se ridica și cobora. Chipul îi era nemișcat: fruntea netedă, gura moale. Umbre albastre îi colorau pielea de sub ochi. Părea că se va sparge dacă l-ar atinge, ca și cum s-ar fi transformat într-o altă substanță, altceva decât carne și sânge, la fel de fragilă ca porțelanul.

Beatrice a ajutat-o să se așeze în fotoliul tras aproape de el și s-a întors să plece. S-a oprit în cadrul ușii, ieșind pentru o clipă din rolul de asistentă pentru a scoate la iveală o urmă de îngrijorare.

— Este adevărat că Magistrul Thorn nu are servitori umani? a

întrebat ea. Doar un demon?

— Da. Însă nu are de ce să îți fie teamă. Silas, așa îl cheamă, nu mai este aici. Chiar dacă ar fi fost, nu ar...

Elisabeth s-a luptat pentru cuvinte, căutându-le pe cele potrivite, împovărată de o nevoie apăsătoare de a explica, de a o face pe Beatrice să înțeleagă. Era inacceptabil că nimeni altcineva nu știa cine a fost Silas și ce făcuse.

— S-a sacrificat pentru a salva viața lui Nathaniel, a încheiat ea cu dificultate.

Beatrice s-a încruntat, a dat ușor din cap și a plecat, nepăsătoare în fața revelației. *Crede că a acționat la ordinele lui Nathaniel.* Și Elisabeth și-a dat seama deodată că nimeni nu va aprecia vreodată gestul final al lui Silas. Nu era o poveste pe care să o creadă cineva. Dispăruse din lume ca ceața, lăsând în urma lui doar zvonuri: creatura îngrozitoare care slujise Casa Thorn.

Nedreptatea acestei situații a copleșit-o, înțepându-i ochii ca acele. Pentru o perioadă îndelungată, a stat în tăcere, cu capul plecat, clipind pentru a înlătura lacrimile.

S-a auzit un foșnet. Lângă ea, Nathaniel se mișcase ușor. Și-a ținut respirația când genele i-au fluturat, chiar dacă mișcările lui păreau mai puțin un efort conștient de a se trezi cât o reacție la un vis. Din impuls, s-a întins să-i înlăture o șuviță de păr de pe frunte. Firele i-au alunecat printre degete, mai moi ca mătasea. Avea atât de puțin să-i ofere, dar cel puțin putea să-l asigure că nu era singur.

Ochii lui Nathaniel s-au deschis, luminoși și pierduți.

— Silas? a șoptit el.

Elisabeth a simțit cum inima i se face bucăți. I-a strecurat părul în spatele urechii, apoi l-a luat de mână. L-a privit lunecând, liniștit, înapoi în somn.

Pierderea semnului demonic arăta că își recâștigase cele două decenii de viață promise lui Silas. Totuși era imposibil să fii bucuros pentru el. Știa că dacă ar fi putut din nou să aleagă, ar renunța iarăși la anii ăștia pentru a-l avea pe Silas înapoi.

Orele au trecut. Beatrice a venit și a plecat, aducând un prânz rece improvizat din resturile găsite în bucătărie. După aceea doctorul Godfrey i-a schimbat bandajele lui Nathaniel. Elisabeth s-a agățat cu

putere de cotierele fotoliului în timp ce pânza pătată a fost înlăturată pentru a dezvălui patru linii zimțate scrijelite în diagonală pe pieptul lui Nathaniel. Se întindeau de la baza coastelor pe o parte până la claviculă pe cealaltă, strânse împreună prin suturi. S-a forțat să se uite în continuare, amintindu-și atacul și ghearele lui Ashcroft, privirea goală a lui Nathaniel când s-a împleticit înapoi. Era conștientă că rănile vor lăsa cicatrici nemiloase și permanente.

Când doctorul Godfrey a terminat de înlocuit bandajele, și-a pus mâna pe fruntea lui Nathaniel și s-a încruntat.

— Ce se întâmplă? a izbucnit ea.

— Are febră. Nu e ceva neobișnuit la astfel de răni. Febra poate să fie periculoasă, dar, în acest caz, vrăjile de protecție ar trebui să-l apere de orice primejdie gravă.

S-a oprit.

— Magistre Thorn? Ne poți auzi?

Slăbit, din pat, Nathaniel a tușit. Elisabeth stătea pe marginea fotoliului cu fiecare mușchi încordat. Curând, ochii lui Nathaniel s-au deschis, un gri deschis și limpede de cuarț. A privit-o în tăcere, studiindu-i chipul de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci sau de parcă s-ar fi temut că îl uitase cât timp dormise.

— Ai rămas alături de mine, a spus, în cele din urmă.

Vocea lui era un suspin, o simplă răsuflare.

Elisabeth a dat din cap. Lacrimile i-au inundat ochii. A înghițit, dar cuvintele tot s-au revărsat, de neoprit.

— Îmi pare rău. Doar eu sunt de vină. A fost ideea mea să-l înfrunt pe Ashcroft la bal. Dacă nu aș fi fost eu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

O cută a apărut între sprâncenele lui Nathaniel. Inițial, a crezut că nu reușea să își amintească. Apoi a zis:

— Nu. Oglinda de divinație... nu ai fi putut ști.

A făcut o pauză, adunându-și puterea. Până și să respire părea dureros.

— Ashcroft. L-ai prins?

Înlăcrimată, a clătinat din cap. Nu voia să-i spună restul, dar trebuia.

— Silas...

Glasul îi suna nefamiliar, mult prea înalt, ascuțit, ciudat. Cuvintele i-au rămas blocate în gât. Nu a putut să termine.

Cuta s-a adâncit, un nou semn de confuzie. Elisabeth a surprins momentul în care el a început să înțeleagă. Privirea lui nu i-a părăsit chipul, dar trupul i-a împietrit.

Pe hol a zornăit argintăria. Beatrice. Coborâse la parter să prepare ceai.

Nathaniel a început să se agite. Înainte ca Elisabeth să-l poată opri, s-a ridicat singur. S-a făcut instantaneu cenușiu de durere și s-a sprijinit într-un cot, dar nu a scos niciun sunet. Privea fix ușa, cu atâta intensitate, așteptând, încât atunci când Beatrice a apărut și l-a văzut, a înghețat.

— Dacă vrei să te ridici, a spus doctorul Godfrey, vom aranja pernele pentru tine. Nu trebuie să te forțezi atât de curând.

Nathaniel nu părea să-l audă. Sentimentul unui dezastru iminent a început să-i roadă stomacul lui Elisabeth. Beatrice ținea aceeași tavă de argint pe care o folosea mereu Silas. Ochii lui Nathaniel erau dezolanți, sălbatici, aproape orbi.

— Ieșiți afară.

Beatnice și doctorul Godfrey au schimbat o privire.

— Amândoi. Ieșiți afară.

Beatrice a înaintat și a pus tava pe noptieră, apoi s-a retras, cu mâinile așezate pe șorț. Era obișnuită să aibă de-a face cu pacienți dificili. Dar nu știa că, pentru Nathaniel, ceea ce făcuse era de neiertat.

Greșeala ei era simplă. Adusese ceai. Nu era Silas.

Cu calm, a început:

— Laudanumul s-ar putea să te facă să te simți...

Nathaniel a țâșnit brusc din pat, a luat tava și a aruncat-o, izbind-o de perete. Toată lumea a tresărit când porțelanul s-a spart, lăsând picături de ceai scurgându-se pe tapet.

— AFARĂ! a urlat Nathaniel. Plecați din casa mea!

Vocea îi răsuna din toate direcțiile, amplificată. Zidurile s-au cutremurat și au mârâit amenințător; tencuiala a crăpat, iar o dâră de praf s-a prelins din tavan pe pat. Stătea gâfâind în cămașa de noapte și pantalonii de pijama, cu ochii în flăcări, aprinși de o lumină febrilă.

— Să mergem, Beatrice, a spus doctorul Godfrey, închizându-și cu un pocnet geanta de piele.

L-a învrednicit pe Nathaniel cu o ultimă privire în timp ce și-a condus asistenta afară din cameră. Scările au scârțâit sub pașii lor. O clipă mai târziu, ușa din față s-a închis cu un clic.

Elisabeth s-a uitat pe fereastră. Soarele atârna jos pe cer, iar razele roșii se strecurau printre tufele cu spini. Ramurile lor încâlcite s-au desprins pentru a-i lăsa pe doctorul Godfrey și pe Beatrice să plece, apoi s-au împletit din nou.

S-a întors spre Nathaniel, cu gura căscată.

Furia lui dispăruse, dar nu și strălucirea febrilă din ochi.

— Haide, Scrivener, a spus cu voioșie. Trebuie să plecăm de îndată. Te deranjează dacă mă sprijin de tine?

— Stai, a protestat ea. Nu ar trebui să te dai jos din pat.

— Ah! Asta explică de ce picioarele mele au încetat să mai funcționeze

I-a aruncat o privire aprobatoare lui Ucide-demoni.

— Bun, ai venit pregătită.

— Dar...

În timp ce se prăbușea, Elisabeth s-a grăbit să-l prindă înainte să lovească podeaua. Se moleșise atât de tare, încât a fost necesar un efort în plus pentru a-i aranja brațul peste umerii ei.

— Unde mergem?

A râs de parcă ea ar fi pus o întrebare complet lipsită de sens.

— Îl invocăm pe Silas, bineînțeles. Îl aducem înapoi.

Elisabeth a mărit ochii. Nu știa că e posibil să-l aducă înapoi pe Silas. Dar știa pur și simplu unde trebuia să se ducă fără ca Nathaniel să fie nevoit să o spună cu voce tare. Camera interzisă. Cea din spatele ușii încuiate.

Le-a luat o veșnicie să străbată holul, cu pauze de fiecare dată când el se clătina și se lăsa pe ea, clipind pentru a nu-și pierde cunoștința. Cu siguranță asta nu era o idee bună. Dacă ar avea puțină minte, s-ar întoarce și l-ar pune înapoi în pat. Pe ea nu putea să o înspăimânte ca pe Beatrice și pe doctorul Godfrey; chiar dacă ar fi putut, nu ar fi fost în stare să ajungă fără ajutor în capătul holului. Dar, de îndată ce i-a venit acest gând, conștiința ei a protestat.

Nu ar ierta-o niciodată pentru o astfel de trădare. Și nu putea să-l lase singur, așa cum fusese de când avea 12 ani, cu nimeni altcineva pe lume în care să aibă încredere. În acest moment, ea era singura persoană care îi rămăsese alături.

Când au ajuns la ușă, Nathaniel a murmurat în șoaptă o frază în enohiană și și-a pocnit degetele. Nu s-a întâmplat nimic A clipit, holbându-se nedumerit la butonul de la ușă, apoi a înjurat.

— Silas este cel care ține evidența tuturor cheilor. În mod normal, eu doar...

Și-a pocnit din nou degetele, fără niciun folos. Magia lui dispăruse. Elisabeth a zărit pe chipul lui cât de tare îl zdruncina absența ei, de parcă și-ar fi întins mâna ca să se sprijine și nu a găsit nimic, doar aer gol. Acum, Nathaniel nu știa ce să facă.

— Stai puțin.

Elisabeth l-a ridicat pe Ucide-demoni și a izbit butonul de la ușă cu mânerul sabiei. Prima lovitură l-a îndoit. A doua l-a trimis zdrăngănind pe podea.

Nathaniel a început să tremure. L-a privit îngrijorată, doar ca să descopere că râdea.

— Scrivener, a spus el.

Ea s-a încruntat.

— Ce?

— Doar că... ești atât de...

Râdea prea tare ca să termine, gâfâind neputincios din pricina durerii. A gesticulat cu mâna, o mișcare ce sugera un ciocan lovind un cui.

— Cred că ți s-a administrat prea mult laudanum, a spus ea.

A deschis ușa care nu mai opunea rezistență și l-a tras înăuntru.

Duhoarea de foc eteric aproape că a sufocat-o. În timp ce s-a uitat împrejur, a furnicat-o spatele gâtului. Perdelele erau strânse, oferind doar atâta lumină cât să distingă că încăperea părea goală. Câteva obiecte mici, pe care nu le putea identifica, erau împrăștiate în mijlocul camerei, de parcă aici ar fi trăit cândva copii, care și-au lăsat în urmă câteva jucării. Pentru prima dată în săptămâni, a simțit prezența imaginară a fantomelor casei, a celor pierduți de Nathaniel. Mișcându-se cu grijă, l-a ajutat să se așeze pe podea și a traversat

camera pentru a trage perdelele.

Când razele soarelui au inundat camera, praful s-a învârtit, înconjurat de lumină. Privind în jos, Elisabeth a sărit deoparte. O pentagramă elaborată era gravată pe plăcile de lemn de sub picioarele ei, care aveau canelurile arse și negre, întărite cu funingine. Pete întunecau lemnul în interior și în jurul său – pete de sânge, unele dintre ele atât de mari, încât se întreba dacă însemnau locurile unde muriseră oameni. Obiectele pe care le întrezărise s-au dovedit a fi lumânări pe jumătate topite, prinse în bălți din propria ceară, la fiecare dintre cele cinci vârfuri ale pentagramei. Alte două obiecte așteptau pe podea lângă cerc. O cutie de chibrituri și un pumnal, cu metalul ruginit de patina timpului.

Și-a amintit ce îi spusese Silas în urmă cu toate acele săptămâni. *Nu ți-ai dori să vezi.* Acesta era locul unde fusese adus pe tărâmul muritorilor, nu o dată în trecutul îndepărtat, ci din nou și din nou.

Nathaniel a bâjbâit încercând să deschidă cutia: degetele îi tremurau prea violent pentru a lua un chibrit. Elisabeth l-a fixat pe Ucide-demoni sub braț și i-a luat-o din mână.

— Vreau să ajut, a spus ea. Cum se procedează?

S-a uitat în sus la ea, atât de palid, în timp ce lumina care pătrundea prin țesătura subțire a cămășii de noapte îi dezvăluia conturul trupului. Părea el însuși o fantomă.

— Ești sigură?

Era mai rău ca folosirea oglinzii de divinație. Mai rău chiar și decât să fure din Biblioteca Regală. În prima zi de ucenicie, Elisabeth jurase să protejeze regatul de influențele demonice. Dacă participa la o invocare și se auzea ceva despre asta, chiar și șoapta unei presupuneri, toate Marile Biblioteci și-ar fereca ușile în fața ei. Niciun gardian nu i-ar mai vorbi. Ar deveni o proscrisă în singura lume căreia îi aparținuse vreodată.

Dar jurămintele ei nu însemnau nimic dacă îi cereau să-i abandoneze pe oamenii de care îi păsa când aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Dacă asta i se cerea ca gardian, atunci destinul ei nu era să devină unul. Va trebui să decidă pentru sine ce era corect și ce era greșit.

Deși vocea ei nu a prins glas, Nathaniel a văzut răspunsul scris pe

chipul ei. Mâna lui s-a strâns într-un pumn pe podea. Elisabeth a crezut că ar putea încerca să o descurajeze, să o convingă să renunțe, dar apoi a zis:

— Aprinde-le în ordine, în sens invers acelor de ceasornic. Asigură-te că stai în afara cercului. Nu depăși liniile. Asta e important.

Elisabeth a aprins neîndemânatică un chibrit cu mâna bandajată și s-a plimbat în jurul pentagramei. Renașterea fiecărei lumânări părea să marcheze sacrificiul unui lucru apus și începutul unui lucru nou. Atât de multe dintre amintirile ei erau legate de flăcări. Licărul lumânării pe granatele lui Ucide-demoni. Gardianul Finch, strălucirea roșie a torței alunecând pe fața lui, întrebând-o dacă uneltea cu demoni. Cartea Ochilor redusă la pulbere și cenușă în bătaia vântului.

În timp ce scutura ultimul chibrit, s-a uitat în sus pentru a descoperi că pumnalul se afla în mâna lui Nathaniel. Înainte să reacționeze, el l-a apăsat de-a lungul încheieturii descoperite, lângă cicatricea care se răsucea în sus pe antebraț. Doar o tăietură superficială, dar imaginea sângelui pe pielea lui, chiar și sub forma unor mici perle stacojii, încă îi făcea inima să tresalte, cu o neliniște pe care nu o mai simțise pentru altcineva înainte. Când a terminat, pumnalul a alunecat din strânsoarea lui slăbită.

— Dă-te înapoi, a spus el.

Și-a apăsat încheietura de marginea cercului, lăsând o pată roșie pe plăcile de lemn. Când a vorbit din nou, vocea lui a răsunat cu o putere străveche.

— Prin sângele Casei Thorn, te invoc pe tine, Silariathas.

Silariathas. Numele real al lui Silas. Nu s-a strecurat din mintea ei precum celelalte cuvinte în enohiană rostite de Nathaniel, ci s-a înfipt repede, mocnind, ca și cum ar fi fost însemnat cu foc pe suprafața gândurilor ei.

Afară, soarele s-a ascuns în spatele acoperișurilor, cufundând camera în umbre. O adiere a tulburat aerul stătut, stingând simultan toate cele cinci lumânări. Inelele perdelei au zăngănit când draperiile au început să fluture agitat. Și o siluetă a apărut în centrul pentagramei.

Nu purta nimic în afară de o pânză albă drapată lejer în jurul taliei.

În goliciunea sa nu arăta doar zvelt, așa cum îl considerase Elisabeth înainte, ci slab, aproape sfrijit. Umbrele îi trasau coastele, oasele încheieturii, marginile ascuțite ale omoplaților, o figură elegantă în suplețea sa, de parcă fusese înlăturat tot ce nu era necesar. Părul lui liber curgea într-o cascadă dreaptă și argintie ce cobora peste șolduri, ascunzându-i chipul abătut. Pieptul îi era neted unde îl înjunghiase sabia. Arăta diferit așa – mai frumos, mai înspăimântător. Mai puțin uman ca oricând.

Și-a înălțat capul și a zâmbit.

— Bună, Nathaniel.

Capitolul 28

PENTRU O CLIPĂ, nu s-a întâmplat nimic. Uitându-se în sus la Silas, de pe podea, Nathaniel avea expresia unui om pregătit să se arunce într-o luptă pe care știa că o putea câștiga, însă numai cu un preț cumplit. Elisabeth nu înțelegea. Nu se așteptase să vadă o reuniune veselă în interiorul unei pentagrame îmbibate cu sânge, dar asta... părea greșit. Era ceva atât de straniu în legătură cu zâmbetul lui Silas.

— Silas, a spus ea, făcând un pas înainte. Ești bine?

— Nu face asta.

Porunca aspră, imperioasă a lui Nathaniel, a lovit-o ca o palmă. Mâna lui a prins-o de încheietură.

— Nu atinge cercul

Ar fi putut să se elibereze cu ușurință din strânsoarea lui Nathaniel. Dar ceea ce a oprit-o să înainteze a fost privirea lui Silas. Pupilele îi erau atât de dilatate, încât irișii îi păreau negri, încercuiți de o margine galbenă subțire, ca soarele în timpul unei eclipse totale. Ochii lui nu păstrau nicio urmă a celui pe care îl știa, niciun semn că măcar a recunoscut-o.

— Nu poate trece peste linii, a spus Nathaniel, dar în momentul în care le atingi, îți va revendica viața. Te va ucide.

Nu avea niciun sens. Ieri dimineață, Silas îi adusese micul dejun. O ajutase să își îmbrace rochia de bal și să-și pună cerceii. Dar Nathaniel nu ar spune așa ceva dacă nu vorbea serios.

— Ce e în neregulă cu el? a șoptit ea.

Nathaniel și-a închis ochii strâns. La tâmple îi strălucea transpirația, lipindu-i câteva bucle de păr.

— Îi e foame, a zis după o pauză lungă. În mod normal, demonii de rang înalt sunt invocați imediat după ce le-a murit stăpânul anterior. Când sunt sătui, e mai ușor să negociezi cu ei. Dar au trecut șase ani de la...

De la moartea lui Alistair Thorn, s-a gândit Elisabeth. *De la ultima*

plată primită de Silas.

— Silas nu e o ființă umană, a continuat Nathaniel. Când este așa ca acum, timpul pe care l-am petrecut cu el, înțelegerile la care am ajuns nu mai contează. Foamea este prea mare.

Și lui Silas nu îi era doar foame. Era hămesit. Încet, și-a întors privirea rece înapoi spre Nathaniel. Nu dădea niciun semn că îi pasă despre ce vorbesc sau că îi aude măcar.

— Silariathas, a rostit Nathaniel, cu un calm pe care Elisabeth nu a putut să-l înțeleagă, deși poate că de vină era laudanumul sau pierderea de sânge sau simplul fapt că se confruntase înainte cu această versiune a lui Silas. Te-am invocat ca să reînnoim înțelegerea noastră. Îți ofer douăzeci de ani din viața mea în schimbul serviciului tău.

— Treizeci, a contracarat Silas, cu o voce aspră, insinuantă.

Nathaniel a răspuns imediat, fără ezitare.

— Douăzeci și cinci.

— Mi-ai oferi atât de puțin?

Silas l-a privit de sus pe Nathaniel, ca și cum acesta era o insectă târâtoare. Cuvintele lui șoptite au lovit ca lapovița.

— Amintește-ți cine sunt. Înainte să fiu legat în serviciul Casei Thorn, am slujit împărați și regi. Râurile curgeau înroșite de sângele muritorilor pe care i-am ucis la porunca lor. Ești doar un băiat și mă înjosesc împăturindu-ți hainele și aducându-ți ceaiul. Treizeci de ani, sau voi găsi alt stăpân, unul care mă va răsplăti proporțional cu valoarea mea.

Pleoapele lui Nathaniel au fluturat. Strâmbându-se, și-a pus o mână pe piept și a strâns bandajele prin cămașă. Când un geamăt i-a părăsit buzele, Elisabeth și-a dat seama că folosea durerea ca să rămână conștient. Rezistența îi slăbea și, în orice moment acum, avea să cedeze. Ar face orice ca să-l aducă înapoi pe Silas, oferind până și timpul pe care s-ar putea să nu-l mai aibă.

Elisabeth nu putea îndura. Silas urmărea fără milă, fără nicio urmă de interes, suferința băiatului care-l iubea și pentru care făcuse atât de multe ca să-l salveze.

— Silas, Nathaniel e rănit! a exclamat ea. Nu poți să vezi?

Privirea lui Silas s-a desprins de Nathaniel, lent, de parcă îi era

dificil să se uite în altă parte, și s-a oprit asupra ei. Respirația lui Elisabeth s-a oprit o clipă la vederea goliciunii din ochii lui întunecați ca noaptea, dar nu a șovăit.

— Știu că încă îți pasă, a spus ea. Te-ai sacrificat pentru el, doar în urmă cu câteva ore. Nu irosi asta cerând atât de mult de la el. Dacă nu are treizeci de ani de oferit?

— Domniță Scrivener, a șoptit el, iar pielea ei s-a înfiorat.

Deci, până la urmă, a recunoscut-o. Cumva, era mai rău așa.

— Continui să te înșeli în privința mea. Când am interceptat sabia Cancelarului, am făcut-o știind că voi fi din nou invocat, de data aceasta pentru o recompensă și mai mare. Tu vezi sacrificiu acolo unde există doar egoism.

— Nu e adevărat. Am fost acolo.

— Dacă vrei să o dovedești, a spus el, trebuie doar să pășești în interiorul cercului.

Atunci, Elisabeth a văzut adevărul: mușchii încordați, ticăloșia care se străduia să treacă mai departe, să-i spargă masca rece, înfometată. Dacă ar păși în față, ar ucide-o; nu ar fi în stare să se oprească. Dar nu își dorea să o rănească. Nici nu își dorea să ia trei decenii de la Nathaniel. Era sigură, fără nicio urmă de îndoială. Inima nu putea să o înșele.

— Ia cei zece ani în plus de la mine, a spus ea.

— Elisabeth, a murmurat Nathaniel. Nu.

— Tu însuți ai spus că nu ai mai văzut vreodată o viață ca a mea, că niciuna nu îi seamănă. Ai vrea să o guști, nu-i așa?

Buzele lui Silas s-au întredeschis. În ochii lui negri, o licărire. Orice luptă se dezlănțuise în interiorul său, lăsase exteriorul de gheață neatins.

— Da, a șoptit el, în cele din urmă.

— Atunci ia-o. Să terminăm odată.

Și-a amintit noaptea în care Silas i-l înapoiase pe Ucide-demoni, când se apropiase de ea și o speriase. Era din nou ca atunci, vedea cum o lumină îngrozitoare îi părăsea trupul în timp ce foamea lui se retrăgea. Genele i-au coborât. Ascunsă, privirea lui examina podeaua.

— Înțelegi că pot sluji doar un singur muritor odată. Cât timp voi păși pe acest tărâm, vei fi însemnată. Dar nu vei primi nimic în

schimb.

— Știu.

— Aceleași condiții ca înainte, Master Thorn?

Nathaniel se sprijinea într-un braț, care tremura de efortul de a-l menține drept, și nu avea forța să se uite la niciunul dintre ei. Tăcerea s-a prelungit. Elisabeth l-a simțit încercând să strângă energia să reziste, să se certe, găsindu-și voința subminată și ultimele resurse risipite. Într-un final, învins, a dat din cap.

Silas a pășit în afara pentagramei și a îngenuncheat în fața lor. A luat mâna nebandajată a lui Elisabeth și a sărutat-o. În timp ce buzele i-au alunecat ușor pe piele, o atingere la fel de mătăsoasă ca petalele unui trandafir, a simțit cum promisiunea celor zece ani făgăduiți îi este absorbită din trup pentru a se furișa în al lui – o senzație amețitoare, de slăbiciune. Mai departe, a luat mâna lui Nathaniel și a repetat gestul. Elisabeth a privit argintul strecurându-se înapoi în părul lui Nathaniel, pornind de la rădăcini și prelingându-se printre fire.

— Sunt servitorul tău devotat, i-a spus Silas. Prin mine, ți se conferă arta vrăjitoriei. Orice ordin pe care îl dai, eu îl voi urma.

Vorbele lui Nathaniel s-au auzit neclar din pricina oboselii.

— Urăști să urmezi ordine. După ce le primești, mereu mă faci să regret.

Un zâmbet slab și frumos a luminat chipul lui Silas.

— Chiar și așa.

Cu o grație nepământeană, a început să se ridice, dar nu a putut să-și ducă la capăt mișcarea. Nathaniel își aruncase brațele în jurul lui, iar acum îl ținea pe loc. Silas nu era obișnuit să fie îmbrățișat. Atâta lucru era clar. Stătea aplecat, nemișcat, cu ochii larg deschiși, uitându-se deasupra capului lui Nathaniel, ca și cum spera că privirea lui ar putea să găsească, din întâmplare, o scuză suficient de bună pentru a-l elibera de problema lui actuală. Cum o astfel de scuză nu a apărut, și-a ridicat mâna și a așezat-o cu grijă pe buclele ciufulite ale stăpânului său. Au rămas așa un timp, până când brațele lui Nathaniel s-au destins, apoi au alunecat de pe talia lui Silas. Își pierduse cunoștința.

Silas s-a uitat în jos la el și a oftat. A aranjat picioarele și mâinile

lui Nathaniel și l-a ridicat de parcă era un copil care adormise în fața focului, iar acum trebuia să fie dus sus în pat. Îndeplinise manevra cu așa o familiaritate, încât Elisabeth a înțeles că o mai făcuse de multe ori înainte, deși, fără nicio îndoială, când Nathaniel era mult mai mic. Silas a suportat cu ușurință greutatea stăpânului său, dar adevărul nu putea fi contestat: în trup de adult, Nathaniel reprezenta o sarcină cel puțin incomodă.

— Voi avea grijă ca Master Thorn să fie bine îngrijit.

Silas s-a oprit ca să adulmece aerul de lângă Elisabeth.

— Apoi, domnișoară Scrivener, o să-ți pregătesc o baie. Bănuiesc că se impune și o cină. Și... nu a aprins nimeni lămpile?

Arăta ofensat.

— N-am lipsit nici douăzeci și patru de ore, iar lumea deja s-a dus de râpă.

Viața și ordinea s-au strecurat înapoi în casă. Lumina a alungat întunericul ce apăsa geamurile. Așternuturile au fost curățate, paturile aranjate, resturile de mâncare aruncate. Cioburile de sticlă, ultimele rămășițe ale oglinzilor, au fost înlăturate din fiecare cameră. În cele din urmă, după ce și-a trecut degetul arătător pe un candelabru fixat de perete, inspectându-l de praf, Silas a anunțat că avea să prepare ceva pentru cină și a dispărut în bucătărie. Elisabeth a stat câteva minute singură cu Nathaniel, urmărindu-l cum doarme. A fost tentată să-și întindă capul pe plapumă și să i se alăture. În schimb, s-a forțat să se ridice și a coborât la parter. Trebuia să vorbească cu Silas.

S-a plimbat în liniște prin casă. Chiar și așa, când s-a apropiat de ușa bucătăriei, acesta a vorbit fără să se întoarcă.

— Am găsit oglinda de divinație, domnișoară Scrivener, i-a spus blând. În viitor, te sfătuiesc să nu mai folosești toboganul pentru rufe murdare ca să arunci artefacte magice.

Rușinată, a intrat și s-a așezat pe un scaun de lângă șemineu. Erau semne că Beatrice folosise bucătăria: un tocător cu o bucată de pâine alături, resturi de legume tăiate cuburi. O oală fierbea pe foc. Când Nathaniel a dat-o afară, pregătea supă.

Silas era din nou îmbrăcat impecabil în uniforma lui de servitor, cu

părul legat la spate, cercetând disprețuitor munca lui Beatrice. În timp ce Elisabeth îl urmărea, a poziționat tocătorul astfel încât să stea paralel cu marginea bufetului. A căutat în adâncul sufletul ei resentimente, teamă, mânie față de el – și nu a găsit nimic. Mereu fusese sincer cu ea în legătură cu ce era el.

— Ce ai făcut cu oglinda? l-a întrebat.

— Am pus-o în mansardă, cu fața îndreptată spre un portret al lui Clothilde Thorn. În cazul în care Cancelarul se va uita prin ea, sunt convins că va avea o surpriză neplăcută.

Înainte ca Elisabeth să poată răspunde, el a spus:

— Vrei să încerci supa și să-mi spui ce gust are?

A găsit un polonic și l-a cufundat în oală.

— E bună, l-a înștiințat ea.

— Dar nu excepțională?

— Presupun că nu, a spus ea, nesigură dacă exista așa ceva.

— Mă temeam de asta, a oftat el. Va trebui să o iau de la început.

Elisabeth l-a privit tăind cuburi morcovi și cepe, hipnotizată de loviturile ritmice ale cuțitului pe tocător. După seara trecută, părea imposibil ca mâinile sale de alabastru să arate atât de impecabil. Rănile lui aburinde și arse i-au apărut fugitiv înaintea ochilor și s-a crispat.

— Silas, a zis Elisabeth, ezitând. Cum te-a prins Ashcroft?

Cuțitul s-a oprit. Nu-și putea da seama dacă tensiunea întrezărită în umerii lui a fost reală sau imaginară.

— A folosit un dispozitiv inventat de Collegium în timpul Reformelor, conceput pentru a controla vrăjitorii rebeli prin capturarea servitorilor lor. Nu m-am așteptat la asta. Nu mai văzusem unul din zilele în care l-am slujit pe străbunicul lui Master Thorn.

— Îmi pare rău, a spus ea și vina i-a răscolit stomacul. Dacă nu te-aș fi rugat să mergi...

— Nu-ți cere scuze față de mine, domnișoară Scrivener, i-a răspuns cu o voce aproape furioasă, așa cum nu-l mai auzise vreodată. De vină a fost propria mea neglijență.

Elisabeth se îndoia de asta. Silas nu a fost niciodată altfel decât meticulos. Totuși avea senzația că nu ar aprecia dacă ar spune asta cu voce tare.

Într-un final, acesta a vorbit din nou.

— Ai coborât ca să mă întrebi despre viața pe care mi-ai oferit-o. Ai dori să știi cum funcționează, care sunt regulile.

S-a ridicat în picioare, surprinsă.

— Da

— Dar acum ai îndoieli.

— Mă întreb dacă... poate ar fi mai bine să nu știu.

A ezitat.

— Încă aș putea trăi până la șaptezeci de ani sau aș putea muri mâine. Dacă aș ști... dacă mi-ai spune... cred că ar schimba felul în care aș trăi. M-aș gândi mereu la asta și nu îmi doresc așa ceva.

Silas a continuat să taie, conștient că Elisabeth nu terminase.

— Dar aș vrea să știu... cum se întâmplă. O faci tu însuți? Sau noi doar...?

Și-a închipuit cum se prăbușește, moartă, inima ei oprită într-o clipă. Nu ar fi atât de cumplit, cel puțin nu pentru ea. Gândul la Nathaniel murind așa...

— Nu, a spus Silas. Nu se întâmplă așa.

Acum era rândul lui să ezite. A continuat cu blândețe.

— Este imposibil de știut câți ani va trăi un om sau în ce fel va muri. Viața este ca uleiul dintr-o lampă. Poate fi măsurat, dar ritmul în care arde depinde de cum este rotit zi de zi cadranul, de cât de strălucitoare și înverșunată este flacăra. Și nu poți prezice dacă lampa ar putea fi răsturnată și spulberată, când ar fi putut să ardă încă mult timp. Viața este imprevizibilă. Este bine că nu ai multe întrebări; eu nu am niciun răspuns. O parte din combustibil, esența vieții ce v-a aparținut odată ție și Masterului Thorn – se află acum în mine. Asta e tot ce îți pot spune. Restul rămâne incert.

Gânditoare, Elisabeth s-a rezemat de pietrele calde ale șemineului.

— Înțeleg.

Explicația lui a fost neobișnuit de mângâietoare – faptul că nu avea un număr predestinat de ani rămași, că soarta ei rămânea un mister până și pentru Silas.

Căldura pietrelor i-a alinat mușchii învinețiți și dureroși. Pleoapele i-au căzut. O iluzie a prins contur: simțea că se află în două locuri în același timp, jumătate în bucătărie, ascultând sunetul liniștitor al

oalelor și al cratițelor, și jumătate înapoi în Summershall, visând la merele de toamnă, la piața saturată în lumină aurie. În cele din urmă, a fost trezită de Silas, care aranja masa în fața ei. Stomacul i-a mârâit când aroma bogată de cimbru, emanată din oala de pe foc, a ajuns la ea. A clipit până s-a trezit, urmărindu-l pe Silas ridicând capacul oalei și privind înăuntru.

S-a întrebat cum își putea da seama dacă era gata, când gustul, și probabil mirosul nu i se păreau deloc îmbietoare sau apetisante.

— Te-a învățat unul dintre servitori cum să gătești? a întrebat ea somnoroasă.

— Nu, domnișoară.

S-a îndreptat ca să aducă un castron.

— Servitorii umani nu vorbeau cu mine, și nici eu cu ei. Am învățat prin practică, din necesitate. Apetitul unui băiat uman de 12 ani este aproape la fel de înfricoșător ca al unui demon. Și lipsa manierelor; mă cutremur numai când îmi amintesc.

Vinovată, a luat șervețelul și l-a pus în poală, conștientă de privirea pe care tocmai i-o aruncase pe sub gene.

— Deci nu ai început decât după ce Alistair a murit.

Silas a dat din cap în timp ce punea cu polonicul supă în castron.

— Inițial, nu am avut nici cea mai mică idee cum să am grijă de Master Thorn. A venit la mine într-o stare precară; își tăiase grav brațul când a avut nevoie de sânge pentru invocare – aceea este cicatricea. Lipsit de cunoștințele necesare, nu am putut să o îngrijesc cum se cuvine.

Mișcările lui Silas au încetinit, apoi s-au oprit. Ochii îi erau distanți, privind nu la ceva din bucătărie, ci departe în trecut. Lumina focului a strălucit peste chipul lui tânăr, împrumutând trăsăturilor sale de alabastru iluzia culorii. Însă nici măcar asta nu era suficient pentru a-i oferi o înfățișare umană. Era conștientă de abisul înspăimântător de vast ce se întindea între ei: vârsta lui nemăsurabilă, de neconceput, gândurile lui rătăcitoare și enigmatice, mereu în schimbare, ca rotițele dintr-o mașinărie.

— Pentru început, am învățat cum să prepar ceai, a spus Silas într-un final, vorbind mai mult cu el însuși decât cu ea. Când oamenii doresc să ajute, își oferă mereu ceai unii altora.

Elisabeth a simțit o apăsare în piept. Și-a imaginat doi Silas diferiți: pe cel din pentagramă, cu ochii întunecați și goi de foame, și pe cel din pavilion, scăldat în lumina lunii, cu o sabie în trup și cu ușurarea întipărită pe față.

— Îl iubești, a spus ea.

Silas s-a întors. A pus capacul oalei la loc.

— Nu am înțeles înainte, a continuat ea în liniște.

Sub masă, a răsucit șervețelul între mâini.

— Sincer, nu am crezut că e posibil. Nu a fost, până azi, când am văzut într-un final de ce...

De ce îi luaseși douăzeci de ani din viață lui Nathaniel.

Elisabeth nu a terminat.

Silas s-a ridicat și a pus castronul în fața ei.

— Savurează-ți cina, domnișoară Scrivener, a spus el. Voi avea grijă de Master Thorn și voi vedea dacă îl pot convinge să mănânce niște supă.

În timp ce se întorcea, ochii lui au surprins ceva lângă chipul ei și s-a oprit. S-a întins spre ea, cu ghearele foarte aproape de gâtul ei și i-a eliberat o șuviță de păr. Elisabeth și-a ținut respirația. Mai multe șuvițe scânteiau argintiu printre buclele castanii ce se revărsau peste mâna lui. Însemnul lui Silas. Nu era la fel vizibil ca al lui Nathaniel, dar tot va trebui să-l ascundă – poate să-l taie, pentru a evita suspiciunile.

— Aproape că uitasem, a murmurat Silas, privind firele argintii ca și cum ar fi fost vrăjit. Faptul că ți-a permis să-mi auzi adevăratul nume este un semn extraordinar de încredere din partea stăpânului meu. Ești prima persoană din afara Casei Thorn care îl află în secole. Acum, dacă dorești, mă poți invoca. Dar mai este ceva ce trebuie să știi. Ai și puterea de a mă elibera.

Gura i s-a uscat, în ciuda supei care trimitea în sus spirale aromate de aburi.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui s-au mutat pe chipul ei. În lumina flăcărilor păreau mai mult aurii, nu galbeni.

— Legat în servitute, exist doar ca o imitație palidă a adevăratului meu sine, cea mai mare parte a puterii mele fiind adânc ferecată. Ai

întrezărit doar o licărire a ceea ce sunt cu adevărat în interiorul pentagramei – doar o licărire. Dacă m-ai elibera, aș fi dezlănțuit pe acest tărâm ca o năpastă, un cataclism dincolo de orice închipuire.

Elisabeth a tresărit; un fior i-a coborât pe șira spinării. O ruga să-l elibereze? Cu siguranță că nu. Dar nu se putea gândi la niciun alt motiv pentru care i-ar spune asta.

— Când era copil, Master Thorn a propus odată ideea, a zis Silas, foarte încet. Îi plăcea gândul de a mă elibera, de a ne permite să fim egali în loc de stăpân și servitor. I-am spus să nu facă asta. Îți ofer același avertisment acum, deși mă îndoiesc că ai nevoie de el. Nu mă elibera, domnișoară Scrivener, indiferent ce ne așteaptă, indiferent cât de îngrozitoare devin lucrurile, pentru că te asigur că sunt mai rău.

I-a susținut privirea încă puțin, apoi s-a îndreptat și și-a înclinat capul într-o plecăciune.

— Noapte bună, domnișoară, a spus el și a lăsat-o stând împietrită lângă foc.

Capitolul 29

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, Silas a adus înăuntru un exemplar din *Brassbridge Inquirer* de pe verandă. Un gargui îl mestecase, dar era în continuare lizibil, iar pulsul lui Elisabeth a luat-o la galop în timp ce îl netezea pe marginea patului lui Nathaniel, presând fâșiile rupte înapoi la locul lor.

Numele lui Ashcroft era peste tot. Ochii ei oscilau între titlurile de pe prima pagină, incapabili să se decidă unde să se oprească mai întâi. Era coloana din stânga: UN DUEL MORTAL DEZLĂNȚUIE HAOSUL LA BALUL REGAL. Iar apoi pe partea dreapta; MAGISTERIUMUL SE STRĂDUIEȘTE SĂ INSTAUREZE UN NOU CANCELAR. Dar textul îngroșat, înghesuit pe centrul paginii, era, de departe, cel mai incitant: OBERON ASHCROFT CANCELARUL MAGIEI, IMPLICAT ÎN SABOTAJUL MARII BIBLIOTECI.

S-a aplecat și a început să citească. *În urma multiplelor sale tentative de a o reduce la tăcere pe Elisabeth Scrivener, un martor-cheie în ancheta Marii Biblioteci, se presupune că Cancelarul Ashcroft este legat de recentul șir de atacuri. Este căutat pentru tentativă de omor și pentru invocarea ilegală a demonilor de rang inferior. Magisteriumul a stabilit un perimetru în jurul proprietății sale, unde se presupune că se ascunde, dar, până în acest moment, nu a reușit să treacă peste vrăjile de protecție...*

Distrasă, și-a amintit ce îi spusese Ashcroft când sosise prima oară: vrăjile lui de protecție erau suficient de puternice pentru a respinge o armată. Poate că Magisteriumul a sperat că se va preda, dar Elisabeth se îndoia că așa ceva avea să se întâmple, Ashcroft nu ar renunța atât de ușor. Pe pavilion, aproape că vorbise de parcă nu mai conta dacă oamenii aflau despre el; dacă planul lui reușea, rezultatele ar face toate acestea să fie irelevante.

Nathaniel a gemut încet. Elisabeth a ridicat privirea, dar acesta nu se trezise. Se zvârcolea în chinurile febrei, cu obrajii înroșiți, cu părul umed de la transpirație. L-a urmărit întorcându-și capul și mormăind

în pernă ceva nedesluşit. Cămaşa largă de noapte îi era lipită de corp, dar îi alunecase de pe un umăr, dezvăluind o claviculă lucioasă.

Elisabeth s-a ridicat şi a stors una dintre pânzele din lavoarul alăturat. Când a împăturit-o şi i-a pus-o pe frunte, a simţit căldura radiindu-i din piele înainte ca mâna ei să se apropie. Nathaniel a tresărit, de parcă pânza umedă ar fi fost dureroasă. Şovăind, i-a mângâiat buclele ude; la atingerea ei, a oftat şi a rămas nemişcat. Respiraţia i se calmase.

Ceva s-a strâns în interiorul lui Elisabeth, ca o coardă de vioară aşteptând atingerea unui arcuş. Privind în jos la Nathaniel, inima ei vibra cu un cântec care nu avea cuvinte sau note sau formă, dar râvnea să primească o voce – o senzaţie care semăna cu suferinţa, deoarece părea mult prea puternică pentru ca trupul ei să o poată conţine. Îi amintea de cum se simţise în pavilion, când aproape se sărutaseră.

S-a retras la fereastră, unde şi-a apăsat obrajii înroşiţi de geamurile reci. Afară, fulgi de zăpadă alunecau sclipind pe lângă sticlă. Ninsoarea începuse peste noapte, la scurt timp după ce Nathaniel se trezise ţipând şi delirând dintr-un coşmar, iar apoi s-a liniştit, tremurând în braţele lui Silas. Cum nu a putut să mai adoarmă după aceea, Elisabeth a reuşit să vadă primii fulgi de nea dansând ameţitor în aer. De atunci, zăpada a căzut constant. O pătură groasă acoperea acum garguiele, care se scuturau din când în când, trimiţând în sus rotocoale albe şi strălucitoare. Un strat scânteietor de gheaţă glazura ramurile tufelor cu spini şi acoperişurile de peste drum. A privit uimită priveliştea. Nu mai văzuse până atunci o furtună de iarnă care să sosească atât de devreme în cursul anului.

Cu faţa presată de fereastră, a devenit conştientă de un zgomot îndepărtat, un sunet care semăna cu un fel de bâzâit – ţipete, şi-a dat seama, distorsionate la o vibraţie măruntă de cristal. S-a încruntat, apoi şi-a mijit ochii, încercând să distingă ceva prin zăpadă. Scena care a prins singură contur era atât de ridicolă, încât a făcut-o să clipească şi să se întrebe dacă propria imaginaţie o copleşise.

În gardul viu era blocat un bărbat, cu mâinile şi braţele prinse în ramurile tufelor cu spini, strigând după ajutor, în timp ce un gargui în formă de leu îi dădea târcoale, pregătindu-se să-l atace. Ochii i s-au

mărit când a văzut că purta uniforma unui poștaș. Și-a strâns mai bine halatul și a coborât în grabă scările.

Ușa de la intrare s-a deschis fără să fie atinsă. O rafală de aer rece a lovit-o, azvârlind fulgi de zăpadă în foaier. Abia dacă a sesizat șocul glacial când picioarele goale i s-au afundat adânc în zăpadă.

— Nu-l răni! a țipat ea spre gargui, care era pregătit să sară, coada de piatră biciuind înainte și înapoi.

Mârâitul a dispărut de pe fața lui bizară – aparent cioplită de cineva care nu văzuse niciodată un leu – în timp ce Elisabeth s-a apropiat și i-a pus o mână pe umăr.

— Slavă cerului că ești aici, a bolborosit poștașul. Nu mi-am dat seamă că blestematul ăla de gard viu se va trezi la viață. Vrăjitori, lasă-mă să-ți spun. De ce nu folosesc magia ca să-și ridice coletele, și să ne scutească pe noi, oamenii obișnuiți, de probleme?

— Nu cred că sunt suficienți de practici, a spus ea cât timp l-a ajutat să își elibereze membrele din ramuri. Ultima oară când l-am văzut pe Nathaniel chemând un obiect, aproape că mi-a căzut în cap și m-a ucis. Mulțumesc.

A întors pachetul pe care i-l dăduse, iar inima i-a tresărit la numele mâzgălit deasupra adresei expeditorului. Katrien Quillworthy.

Poștașul i-a făcut cu mâna. Bătea deja în retragere, grăbindu-se prin pasajul care apăruse în gardul viu.

— Doar spune-i vrăjitorului tău să oprească ninsoarea. Știi, ninge deasupra întregului oraș, nu doar în Hemlock Park. În ritmul ăsta, râul va îngheța bocnă până la căderea nopții. Jumătate dintre casele de pe ruta mea sunt înzăpezite, traficul e un coșmar..

Elisabeth aproape că a protestat, dar apoi și-a amintit felul în care Nathaniel șoptea incoerent de când avusese coșmarul, tremurând în urma crizelor violente de frisoane. Nu ar fi prima oară când arunca vrăji în somn.

Și-a ridicat privirea spre cerul alb ca laptele cu un sentiment reînnoit de uimire și admirație. Fulgi de zăpadă coborau în spirale, așezându-se pe părul și genele ei. Tăcerea învăluise strada de obicei plină de viață, o liniște atât de profundă, încât aproape că putea să audă cristalele de gheață răsunând melodios în nori: un sunet înalt și limpede, ca și cum cineva apăsa cu blândețe clapele unui pian situat

cu mult deasupra acoperișurilor, căutând cele mai înalte tonuri. *Nathaniel a făcut asta,* a gândit ea.

În mintea ei, a repetat cum îl numise poștașul. *Vrăjitorul tău.* Asta credea toată lumea acum? Deodată, s-a simțit ciudat de stângace, de parcă lumea s-ar fi deplasat câteva grade pe propria axă. Ținând strâns pachetul, s-a întors repede înăuntru.

Când a ajuns în birou, a sfâșiat ambalajul, apoi și-a ținut respirația în timp ce a despăturit harta minunat desenată a Austermeerului. Uitase că se afla pe drum. Katrien o pusese la poștă în urmă cu aproape două săptămâni la începutul întâlnirilor dintre ei, după ce o găsise zăcând în praf în una dintre camerele de depozitare ale Marii Biblioteci. Mereu plănuiseră să o atârne deasupra șemineului.

S-a ridicat pe vârfurile degetelor și a fixat-o. Dându-se înapoi, a văzut că prietena ei încercuise în cerneală roșie atacurile lui Ashcroft. Knockfeld. Summershall. Fettering. Încruntându-se, Elisabeth a găsit pe birou un stilou și cerneală, și a încercuit și Fairwater. Cu cele patru biblioteci marcate, Harrows reprezenta a cincea și ultima țintă dintr-un cerc aproape complet, aproape perfect, în jurul regatului.

Încet, Elisabeth s-a așezat. Modelul îi amintea de ceva. O idee pe jumătate formată tânjea să iasă la suprafață din străfundul minții ei, dar reușea să scape de fiecare dată când încerca să o prindă. Ochii lui Elisabeth au studiat harta la nesfârșit, iar și iar. Lângă Biblioteca Regală din centrul cercului, Katrien desenase un semn de întrebare. Niciodată nu descoperiseră dacă Ashcroft plănuia să vizeze Brassbridge după Harrows.

Pentru o clipă, lumea înconjurătoare s-a ascuns și se afla din nou în Conacul Ashcroft, ridicându-și paharul de șampanie într-un toast. Și-a auzit propria voce alături de ceilalți invitați, recitând după Ashcroft: *Pentru progres.* Râsete iluzorii au răsunat în urechile ei. Ce îi scăpa? Frustrată, și-a frecat pumnii de ochi până când explozii de culori i-au cucerit vederea.

Nu ar trebui să stea în siguranță în casa lui Nathaniel. Ar trebui să facă ceva, să lupte împotriva lui Ashcroft. Dar nu era o luptă pe care o putea câștiga singură. Pe măsură ce minutele treceau, tot ce putea face era să aștepte.

Febra lui Nathaniel a dispărut a doua zi dimineață. Când Silas i-a schimbat bandajele, fâșiile de pânză s-au desprins curate. Rănile nu mai arătau roșii și urâte, ci se vindecaseră peste noapte, căpătând rozul sănătos al cicatricilor vechi de săptămâni.

— Este efectul vrăjilor de protecție, a explicat Silas, văzând expresia lui Elisabeth în timp ce se pregătea să îndepărteze firele lui Nathaniel. Magia a fost strecurată în pietrele casei de strămoșii lui Master Thorn acum sute de ani. Vrăji de protecție și de vindecare, menite să păzească fiecare moștenitor.

Ninsoarea s-a îmblânzit, acum un praf fin strălucitor, iar după-amiaza se scurgea lent; troianul de pe pervaz avea deja o adâncime de optsprezece degete, îngropând garguiul care se așezase singur pe acoperișul de-afară. Liniștea a înfofolit casa, de parcă pereții ar fi fost umpluți cu puf. Rămas fără sarcini de îndeplinit, Silas s-a transformat într-o pisică și a dormit încolăcit la picioarele lui Nathaniel, cu nasul ascuns sub coadă. Întotdeauna și-l imaginase rămânând treaz în cursul nopții, lustruind argintul sau cutreierând străzile din Brassbridge în misiuni misterioase. Avea propria lui cameră în casă? Nu văzuse niciodată un indiciu cu privire la locul în care își ținea hainele. Pleoapele i-au căzut. Într-o zi, avea să-l întrebe pe Nathaniel...

Și-a deschis ochii puțin mai târziu ca să descopere că deja se întunecase. Flăcări trosneau în șemineu, iar Silas îi acoperise picioarele cu o plapumă. Respirația i s-a oprit când l-a privit pe Nathaniel. Era treaz. Se sprijinise fără ajutor de tăblia patului și urmărea absent umbrele de pe hol, o mână odihnindu-i-se lejer pe pieptul bandajat, ochii lui cenușii imposibil de citit în lumina lumânărilor răsfirate în jurul camerei. Când s-a mișcat, s-a uitat la ea și a răsuflat cu greutate. În ochii lui se citea suferința.

— Zece ani, Elisabeth, a spus cu vocea sufocată de emoție. Nu ar fi trebuit să o faci. Nu pentru mine.

Se pregătise pentru acest moment în timpul orelor lungi de așteptare, încercând să-și imagineze cum va reacționa odată ce își va recăpăta simțurile suficient pentru a-și aminti ce se întâmplase, dar tot a fost surprinsă de intensitatea privirii lui. Se gândise că ar putea să fie supărat pe ea, sau poate să o certe pentru nesăbuința arătată.

Acum, cu ochii lui aţintiţi asupra ei, aproape înnebuniţi de disperare, şi-a dat seama că nu ar fi putut să se înşele mai mult de atât. Unul câte unul, argumentele ei îndelung exersate s-au spulberat.

— Ai fi făcut la fel pentru mine? Eu aşa cred, a spus ea în şoaptă.

— Asta nu e...

Dar nu a putut să termine, pentru că privirea lui îngrozită spunea clar: *Bineînţeles; asta şi mai mult. Orice. Totul.* Şi-a închis repede ochii, înainte ca privirea lui să dezvăluie mai mult, dar ea deja văzuse suficient ca să o lase zguduită.

Nathaniel a continuat pe un ton egal.

— Când Silas te-a adus înapoi, ştiam că nu va ieşi nimic bun dintr-o legătură între noi. Mi-am dorit în fiecare zi să pleci.

Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Am crezut, am sperat, că după luptă s-ar putea să-ţi fi venit mintea la cap. Că m-aş trezi şi aş afla că ai plecat.

Cuvintele erau nemiloase. Elisabeth şi-a ţinut răsuflarea, aşteptând restul.

— Dar ai rămas alături de mine. Şi, în mod egoist, m-am bucurat. În viaţa mea nu mi-am dorit niciodată ceva mai mult. Naiba să te ia, a spus el. Fiinţă contradictorie, imposibil de controlat. M-ai făcut să cred în ceva, în cele din urmă. Sentimentul e la fel de mizerabil pe cât mi-am imaginat.

Elisabeth şi-a şters lacrimile de pe obraji.

— Nu ţi-ar plăcea de mine dacă aş fi uşor de controlat, a rostit ea, iar el a râs, un sunet moale, frământat, de parcă îi strecurase un cuţit între coaste.

A crezut că a înţeles ce simţea Nathaniel, pentru că şi ea simţea la fel: un fel de bucurie şi suferinţă, în acelaşi timp, o dorinţă insuportabilă a inimii.

— Sunt sigur că ai dreptate, a spus el cu glas răguşit. Deşi, trebuie să recunosc, aş fi preferat să nu fiu aproape zdrobit de o bibliotecă prima oară când ne-am întâlnit.

— Asta s-a întâmplat o singură dată, a zis ea. Au fost circumstanţe atenuante.

De data aceasta, râsul lui a fost mai puternic, uimit. Ochii lor s-au întâlnit, iar inima ei şi-a rărit brusc bătăile. Dorinţa lui pentru ea era

limpede, neîndoielnică, o emoție la fel de palpabilă ca un fir invizibil împletit strâns între ei. Nathaniel s-a încordat și s-a uitat în altă parte, privirea lui zăbovind asupra ferestrei.

— A nins? a întrebat el.

— Ai făcut asta în timp ce dormeai.

La chipul lui îngrozit, a adăugat repede:

— E totul bine. Nu ai rănit pe nimeni. E doar zăpadă.

S-a ridicat în picioare și l-a luat de mână.

— Vino să vezi.

Nathaniel părea să șovăie, dar, încă amorțit, s-a dat jos din pat și a lăsat-o să-l ajute până la fereastră. În timp ce s-au așezat acolo, Silas și-a deschis un ochi galben. I-a privit gânditor pentru un moment, apoi a sărit din pat și a ieșit tiptil din cameră.

Abia dacă era suficient spațiu pentru amândoi, pe pernele de la pervaz. Un frig pătrunzător pătrundea prin geam, dar trupul lui era cald și aproape, piciorul lui îndoit lipit de al ei.

Zăpada schimbase orașul. Chiar și în amurgul azuriu, Elisabeth putea să vadă departe, peste acoperișurile cu șindrilele lor gravate în alb, priveliștea luminoasă și senină. Coșurile trimiteau în sus rotocoale de fum. Norii s-au risipit pentru a dezvălui un cer scânteietor. Fiecare lumină era refractată: căldura strălucitoare a felinarelor, luciul rece al stelelor care alungau aproape complet întunericul. Noaptea nu avea să sosească niciodată cu atât de multă lumină.

Se așteptase ca străzile să fie pustii și, în mare, erau – lipsite de trafic, de cumpărători. Însă oamenii înfruntau împreună zăpada în lumina aurie a felinarelor, unii în grupuri, alții în perechi ținându-se de mână, pășind cu toții în liniște, în aceeași direcție. O aură aproape sacră părea să învăluie procesiunea, ca o viziune a sfinților trecând din această viață în următoarea.

— Unde merg? l-a întrebat.

— La râu.

Respirația lui Nathaniel a încețoșat sticla. Treptat, tensiunea îi părăsea umerii.

— Când îngheață, toată lumea merge să patineze.

— Chiar și pe întuneric?

Lent, parcă prins într-un vis, Nathaniel a dat din cap.

— Nu am mai fost de câțiva ani – obișnuiam să merg cu familia mea. Aprind focuri de tabără de-a lungul țărmului și prăjesc atât de multe castane încât poți găsi drumul după miros.

S-a oprit.

— Dacă îți dorești, te duc acolo în iarna asta.

Exista un număr infinit de motive pentru a-l refuza. Era puțin probabil ca ea să se afle aici la iarnă. S-ar putea să nici nu mai fie în viață. La o plimbare de doar douăzeci de minute cu trăsura, Ashcroft era în conacul său, uneltind.

Dar lui Elisabeth i se părea că răul nu putea exista acum, în acest loc, nu cu toți acei oameni plecați în pelerinaj spre râu, în lumina felinarelor; exista prea multă frumusețe în lume pentru ca răul să ia în stăpânire orice speranță de victorie.

— Mi-ar plăcea, a spus ea.

— Ești sigură? Deja sunt tentat să-mi retrag cuvintele. Tocmai mi te-am imaginat pe gheață, accelerând, cu lame fixate de picioare.

S-a încruntat la el. Nathaniel rânjea. Și-a dat seama cu un junghi că îi lipsise zâmbetul lui: înfățișarea malefică pe care i-o conferea, amuzamentul care sclipea în ochii lui ca lumina soarelui dansând peste apă. În timp ce se uitau lung unul la celălalt, iar secundele treceau, rânjetul lui a început să dispară.

— Nu te opri, a zis ea, dar fără folos.

Arăta din nou serios.

Totuși nu era seriozitatea dinainte. Aerul dintre ei se schimbase. Elisabeth a devenit conștientă de toate locurile în care trupurile li se atingeau, căldura înlocuită acum de o senzație mai intensă, fierbinte, un foc care s-a răspândit până la obraji și i-a strâns stomacul – o anticipare dulce, aproape dureroasă.

A înghițit, căutându-și curajul.

— Am vrut să te întreb, a spus ea, când eram în pavilion – când noi...

Nathaniel o privea într-un asemenea mod încât aproape că nu a putut să termine.

— Tu ai fost? a întrebat ea. Sau ai fost controlat de vraja lui Ashcroft?

Nu i-a răspuns prin cuvinte. În schimb, s-a aplecat și a sărutat-o, buzele lui la fel de catifelate ca velurul, degetele lui rătăcite în părul ei.

Apoi Nathaniel s-a îndepărtat. A copleșit-o dezamăgirea, dar se distanțase doar cât să-și odihnească fruntea de a ei.

— Doamne, Elisabeth, am fost pierdut din momentul în care te-am urmărit doborând un diavol de pe trăsura mea, cu o rangă. Cum ai putut să nu-ți dai seama? Silas își dă ochii peste cap la mine de câteva săptămâni.

Elisabeth a râs. Într-un vârtej amețitor, multe dintre lucrurile pe care le spusese și le făcuse au căpătat dintr-odată sens. S-a simțit transformată în urma revelației. Nimic altceva nu mai exista în afară de respirația lor contopită, de atingerea rece a ferestrei, de amintirea buzelor lui Nathaniel, moi și catifelate, persistând pe ale ei. A fost rândul lui Elisabeth să se aplece.

— Așteaptă, a spus el, rostind forțat cuvântul, cu efort. Asta este... nu ar trebui.

— De ce nu?

— Nu ar fi corect față de tine. Nu-ți pot oferi un viitor decent. Încă de copil am renunțat la orice speranță de a duce o viață bună sau normală. Să te condamn la o astfel de soartă, să te trag în umbre cu mine...

Pieptul i-a fost învăluit de tandrețe. Totul era mereu atât de complicat cu el. I-a găsit mâna odihnindu-se pe obrazul ei, apoi și-a strecurat degetele între ale lui.

— Sunt deja cu tine și mi se potrivește perfect, a spus ea. Ești suficient pentru mine așa cum ești, Nathaniel Thorn. Nu-mi doresc nimic mai mult.

Apoi s-au sărutat din nou, cu disperare. Elisabeth avusese dreptate în pavilion; se simțea într-adevăr ca și cum se înneca, o scufundare ușoară ca un fulg, înverșunată, sufocantă, gura lui Nathaniel la fel de vitală ca aerul, lumea retrăgându-se departe în timp ce se prăbușeau împreună în abis, pierduți în profunzimea senzațiilor. S-a întins după el, vrând să-l simtă aproape de ea, doar ca să-l audă cum își trage răsuflarea. Prea târziu, și-a amintit de pieptul lui bandajat. Înainte să-și poată cere scuze, Nathaniel a presat-o de perne.

Ridicat deasupra ei, cu mâinile sprijinite de o parte și de alta, a privit-o intens, cu ochii întunecați și buzele înroșite. Părul lui liber și ciufulit arunca umbre albastre peste trăsăturile sale ascuțite; un gând îndepărtat s-a strecurat în mintea ei, că va trebui să și-l taie în curând, sau să înceapă să și-l lege la spate ca Silas.

Nathaniel și-a susținut greutatea într-un braț, iar mâna lui liberă s-a întins spre cordonul de la halatul ei. Cu inima în gât, ea a dat din cap. L-a privit desfăcând cu abilitate nodul, folosind o singură mână, îndepărtând veșmântul cu o grijă infinită. Lumina lumânărilor licărea peste satinul crem deschis al cămășii de noapte. Era conștientă de respirația ei accelerată, de pieptul care îi urca și cobora, de marginea dantelată a veșmântului gâdilându-i fin pielea, de țesătura lucioasă strânsă pe trup.

— M-am luptat cu Cartea Ochilor într-o cămașă de noapte, i-a spus ea, abia șoptit.

— În acest caz, i-a răspuns el, presupun că nu am nicio șansă.

Elisabeth nu-și putea da seama dacă glumea. Expresia lui era aproape una de agonie. I s-a făcut milă de el și și-a pus mâinile pe umerii lui, nervozitatea vibrând prin ea ca o notă muzicală în timp ce l-a tras în jos.

De data aceasta, s-au sărutat cu blândețe, timid, acum că prima scânteie năvalnică trecuse. Nathaniel i-a luat chipul între palmele sale, mângâindu-i părul, apoi și-a lăsat mâna să alunece în jos, pe lângă trupul ei, până când i-a găsit talia, degetele lui aspre strângându-se în jurul satinului. Pielea ei devenise atât de sensibilă la atingerea lui, încât s-a surprins singură tremurând de plăcere; materialul alunecos al cămășii de noapte s-a contopit cu trupul ei, iar Elisabeth abia o simțea, de parcă nu ar fi purtat nimic. Atenția ei s-a restrâns la căldura buzelor și a respirației lor, la apăsarea desfătătoare a mâinii lui pe șold, la mușchii de pe spatele lui Nathaniel, care se încordau în timp ce ea își trecea ușor vârfurile degetelor peste umerii lui, minunându-se de cât de puternic îl simțea, de felul în care trupurile lor se modelau, de parcă au fost create pentru a se potrivi împreună. Când și-a întors capul pentru a-l lăsa să-i presare sărutări pe gât, a descoperit că aerul rece de lângă fereastră avea gust de zăpadă și stele. Luminile orașului au scânteiat printre modelele

sculptate în gheață.

Timpul a părut să încetinească. Reflectate în sticlă, flăcările șerpuitoare ale lumânărilor rămâneau nemișcate. Fulgi de zăpadă atârnau sclipind în aer. Elisabeth nu știa dacă era opera lui Nathaniel sau o altă formă de magie, complet diferită.

O bucurie feroce, imperioasă, i-a cutremurat trupul, oferindu-i glas și ritm. Se simțea de parcă ar putea să sară de la fereastră și să-și ia zborul, înălțându-se cu mult deasupra acoperișurilor, imună la frig. Mâinile ei au cuprins spatele lui Nathaniel. Pierdută în senzația copleșitoare a gurii lui pe piele, Elisabeth și-a închis ochii.

S-a auzit o bătaie în ușă.

Obrajii lui Elisabeth au fost cuprinși de flăcări și amândoi au sărit în picioare. În urmă cu câteva minute, ușa era deschisă. Silas trebuie să o fi închis la un moment dat și ea putea doar să-și imagineze ce văzuse.

— Suntem decenți, a zis ea, trăgând de marginile halatului pentru a-l așeza la loc.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit. Ca de obicei, chipul lui Silas nu oferea niciun indiciu cu privire la gândurile sale. Elisabeth s-a simțit numaidecât naivă pentru că-și închipuise că acesta, după ce trăise printre oameni timp de secole, ar putea fi șocat de comportamentul ei și al lui Nathaniel.

— Stăpâne, a zis el. Domnișoară Scrivener. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să veniți de-ndată. Ceva se întâmplă cu Codex Daemonicus.

Pentru o secundă, Elisabeth a rămas îngrozită, cuvintele lui Silas răsunându-i în urechi. Apoi s-a îndreptat brusc, aproape răsturnând fotoliul în graba ei de a-l apuca pe Ucide-demoni din colț. Fără să ezite, s-a repezit afară.

Ochii i-au lăcrimat. A tușit. O pâclă plutea pe hol și, când a ajuns la casa scării, fumul s-a ridicat din foaier în nori uleioși. Duhoarea acră, inconfundabilă, de piele arzând, i-a sufocat nările. Abia dacă era conștientă de Nathaniel și Silas, care o urmăreau în timp ce zbura în jos pe scări.

— S-a vărsat ceva pe Codex? a strigat ea peste umăr, trecând în gând peste toate precauțiile pe care le luaseră.

După noaptea în care se transformase într-un Malefict, fusese atentă să nu lase nicio lumânare prin apropiere. Dar poate că una dintre poțiunile din birou explodase sau un artefact magic se purtase ciudat...

— Nu, domnișoară, a răspuns Silas. Până acum o clipă totul era bine.

Stomacul lui Elisabeth s-a zvârcolit. Dacă nu erau ei răspunzători pentru dauna adusă Codexului, asta nu putea însemna decât un singur lucru.

Ashcroft găsise o cale să ajungă înăuntru.

Capitolul 30

CÂND ELISABETH a ajuns în birou, s-a oprit brusc, mijindu-şi ochii prin fumul care umplea camera. Sângele i-a înghețat când a privit scena. Codexul plutea la câteva degete deasupra biroului lui Nathaniel, cu paginile fluturând, deformat într-un unghi atât de cumplit, încât risca să-şi rupă propriul cotor. Pe margini dansau tăciuni, iar pielea copertei clocotea ca smoala fierbinte

Nathaniel a apărut lângă ea, cu cămaşa trasă peste nas ca să blocheze fumul.

— Pare că e torturat.

Exact de ce se temuse Elisabeth.

— Trebuie să intru, a spus ea, îndreptându-se spre grimoar.

Nathaniel i-a prins brațul.

— Aşteaptă. Nu avem nicio idee ce se întâmplă. Ai putea să fii prinsă acolo.

Fața lui era palidă. Regretul a străpuns-o ca o lamă. Ar da orice ca să întoarcă timpul, să fie înapoi sus cu el şi necazurile cât mai departe.

— Ai dreptate, dar nu avem altă opţiune. Dacă Ashcroft îl torturează pe Prendergast, trebuie să-l opresc, sau măcar să încerc.

A deschis gura ca să obiecteze, dar Elisabeth nu a auzit ce a spus. Deja se întinsese şi apucase Codexul, coperta sa arzându-i mâna ca un fier încins chiar şi prin bandaje, iar lumea se învârtea, dispărând.

Elisabeth a apărut poticnindu-se în atelierul lui Prendergast, aproape alunecând pe plăcile ude de lemn de sub picioare. Camera arătа de parcă ar fi trecut printr-un cutremur. Masa era răsturnată pe o parte; grinzile din tavan erau pline de fisuri. O trepidație a zguduit dimensiunea şi borcanele au alunecat de pe rafturi şi s-au spulberat, vărsându-şi conţinutul lipicios pe podea.

Iar de data aceasta, nu venise singură. Mâna lui Nathaniel o strângea de braţ. Silas stătea lângă el, ţinându-l la rândul său de încheietură. Au făcut un schimb de priviri. Fie Prendergast îi lăsase

intenționat să intre, fie nu mai era capabil să-i țină afară.

— Of, minunat, a spus slab Prendergast. Mai mulți vizitatori. Scuzați-mă că nu mă ridic să vă ofer ceai.

Stătea prăbușit pe podea, între rafturile înclinate, de parcă cineva îl aruncase acolo ca pe o cârpă de care dorise să scape. Elisabeth a sărit să-l ajute. Tenul lui avea culoarea terciului și fața îi era contorsionată de durere.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea. Unde e Ashcroft?

Prendergast a fost zguduit de o criză de tuse. Când și-a revenit, a suspinat:

— Tocmai l-ai ratat. Am avut o conversație încântătoare.

Elisabeth și-a ținut sub control frustrarea când tusea i-a răvășit din nou trupul subțire.

— Ajută-mă să mă ridic, fato, a gâfâit în cele din urmă. Până aici. Vreau să văd ce mi-a făcut la... oh!

Prendergast a tăcut. Ea i-a urmărit privirea. În toată camera, tăciuni mocneau de-a lungul marginilor rupte ale plăcilor de lemn, exact ca paginile Codexului. Cenușa a dispărut în spirale.

— Dimensiunea se prăbușește, a precizat Nathaniel pentru Elisabeth, pășind în raza ei vizuală. Nu putem rămâne aici prea mult timp. Câteva minute, în cel mai bun caz.

Ochii lui Prendergast s-au mărit.

— *Tu.* Ești un Thorn.

S-a întors spre Elisabeth și a scuipat:

— Ești nebună, să aduci pe cineva ca el? Ai idee cine e?

Nathaniel s-a crispat. Din reflex, și-a trecut o mână prin păr – încercând să facă șuvița argintie mai puțin vizibilă, și-a dat ea seama.

— Să înțeleg că nu ai fost un prieten al lui Baltasar.

Prendergast a rânjit.

— În niciun caz, demonii să-l ia. Ăia dintre noi cu ceva minte am stat cât mai departe de el. Nici măcar Cornelius nu l-ar fi atins. Iar tu ești imaginea lui în oglindă, băiete.

Nathaniel arăta bolnav. Elisabeth nu putea lăsa discuția să continue.

— Trebuie să știm ce s-a întâmplat, a întrerupt ea. Se întoarce Ashcroft? Nu văd de ce ar fi plecat, doar dacă nu...

Glasul ei s-a stins. Prendergast îi evita privirea.

— Doar dacă nu i-ai împărtășit secretul tău, a încheiat ea.

— În apărarea mea, a spus el, durerea este mult mai persuasivă când nu ai mai simțit-o de sute de ani.

S-a micșorat sub privirea lui Elisabeth.

— Ce i-ai spus? Trebuie să știm!

— Dacă tu crezi că voi permite ca adevărul să cadă în mâinile unui Thorn...

— Nu mai contează! S-a terminat!

Elisabeth a rezistat dorinței de a-l zgâlțâi până i-ar zdrăngăni dinții.

— Toate astea, tot ce ai făcut – și-a fluturat mâna spre atelier – va fi în zadar dacă nu ne ajuți. Nathaniel se află aici pentru a-l împiedica pe Ashcroft. Indiferent dacă crezi asta sau nu, aproape ai rămas fără timp. E ultima ta șansă de a îndrepta lucrurile.

Capul lui Prendergast atârna. Gura i s-a strâmbat într-o grimasă. Mai multe secunde au trecut, apoi a părut că a ajuns la o decizie.

— Privește cu atenție, a poruncit el acru. Nu intenționez să mă repet.

A smuls șase inele de pe degetele sale sfrijite. În timp ce Elisabeth și Nathaniel se uitau, nedumeriți, a început să le aranjeze pe podea. Au înțeles când a pus inelul final. Forma îi era la fel de familiară lui Elisabeth ca dosul propriei mâini. Un inel în centru, celelalte cinci împrăștiate în jurul lui pentru a forma un cerc perfect.

— Ce model am făcut? a întrebat Prendergast.

— Marile Biblioteci, a răspuns Elisabeth, în același timp în care Nathaniel a spus, cu aceeași siguranță:

— O pentagramă.

S-a așternut liniștea.

Elisabeth a privit din nou, mai atent de data aceasta. Cu ochiul minții a trasat linii între toate inelele lui Prendergast, unindu-le pentru a crea o stea în interiorul cercului. Forma era o pentagramă. Dar era și o hartă a Marilor Biblioteci. Era amândouă.

Groaza a lovit-o, absorbindu-i aerul din plămâni.

— În sens invers acelor de ceasornic, a șoptit Elisabeth.

Când Nathaniel s-a uitat la ea, a continuat:

— Ceva m-a frământat întreaga zi, încă de când a ajuns harta lui Katrien. Acum știu ce este. Atacurile de la Marile Biblioteci au loc în sens invers acelor de ceasornic. Knockfeld, Summershall, Fettering, Fairwater. Apoi Harrows. Modelul mi-a amintit de momentul când am aprins lumânările pentru invocarea lui Silas.

— Continuă, fato, a îndemnat-o Prendergast și ochii întunecați îi străluceau. Ești foarte aproape.

Ea s-a întors înspre el și a spus:

— Cornelius a construit Marile Biblioteci.

— Da. Le-a construit pentru a forma un cerc de invocare.

Mintea lui Elisabeth s-a cutremurat. S-a întrebat, dezorientată, dacă ar putea fi bolnavă. Nu voia să-l creadă pe Prendergast. Dacă acesta spunea adevărul, Collegiumul fusese întemeiat pe cea mai întunecată minciună posibilă. Propria ei viață, o minciună. Magia care îi curgea prin vene, frumusețea și măreția Mariilor Biblioteci – ar fi putut să fie totul pentru asta?

Elisabeth a vorbit nesigură mai departe.

— Maleficții... Ashcroft voia să fie învinși, nu-i așa? Acesta este scopul sabotajului. Îi folosește în locul lumânărilor.

Prendergast a dat din cap.

— Un ritual atât de mare necesită mai mult decât fitil și ceară. Când un Malefict este distrus, eliberează un flux imens de energie demonică. Plasează un sacrificiu de asemenea natură în fiecare vârf al pentagramei și cineva va sfârși cu suficientă putere pentru a crea o breșă în voalul dintre lumi pentru o invocare superioară.

Elisabeth și-a înfipt unghiile în palme. Încă o dată, a simțit efortul de a străpunge Cartea Ochilor cu Ucide-demoni, a văzut picăturile de cerneală curgând în timp ce răsucea lama. O parte crucială din planul lui Ashcroft, săvârșit de propriile ei mâini.

— Dar *de ce?* a intervenit Nathaniel. De ce să creezi un cerc atât de mare? Pentagramele obișnuite funcționează perfect. Nu există niciun motiv pentru ca el să poată...

S-a oprit, sfredelindu-l cu privirea pe Prendergast.

— Ashcroft a avut nevoie de ceva de la tine înainte să poată completa ritualul. Ce anume?

Prendergast i-a aruncat lui Nathaniel o căutătură la fel aprigă.

Animozitatea i-a întunecat trăsăturile.

— Un nume. Asta am păzit în toți acești ani.

— Un nume, a răsunat ca un ecou glasul fără inflexiuni al lui Nathaniel.

— Știi despre demonii de rang inferior, diavolii și goblinii și așa mai departe, supușii de cea mai joasă speță ai societății demonice. Și știi despre demonii de rang înalt care îi conduc, ca demonul tău de aici. Dar cei de rang înalt sunt conduși la rândul lor de cineva. Pe tronul din Celălalt Tărâm stă o ființă cu o putere aproape nelimitată – o creatură numită Arhontele.

Atât Nathaniel, cât și Elisabeth s-au întors spre Silas. Fața lui era la fel de impenetrabilă ca o sculptură de marmură, dar ochii lui galbeni, fixați asupra lui Prendergast, păreau să strălucească cu o lumină interioară rece. Aproape imperceptibil, a dat din cap. Prendergast spunea adevărul.

Un zâmbet lipsit de umor a strâmbat gura lui Prendergast.

— Eu și Cornelius am fost prieteni apropiați, sau cel puțin așa am crezut. I-am povestit despre călătoriile mele în Celălalt Tărâm. Am teoretizat că adevăratul nume al Arhontelui ar putea fi folosit pentru a-l invoca, presupunând că un vrăjitor ar putea pregăti un ritual de o asemenea anvergură, ceea ce nu credeam că este posibil. Multă vreme nu am mai discutat despre asta. Apoi, într-o zi, mi-a cerut numele Arhontelui. Între timp, el deja începuse să construiască Marile Biblioteci. Când mi-am dat seama ce plănuia și am refuzat să i-l spun, s-a înfuriat. Până în acel moment, cred că s-a așteptat cu adevărat să-l ajut. El vedea Arhontele ca pe o resursă, ceva ce ar putea fi valorificat și controlat pentru îmbunătățirea omenirii...

— Progres, a murmurat Elisabeth.

Cât de ignorantă fusese, fuseseră cu toții, ridicându-și paharele în cinstea planului lui Ashcroft.

— Aroganță, a corectat-o Prendergast. Nu poți controla o ființă ca Arhontele. Și totuși moștenitorul lui Cornelius va încerca invocarea. În seara asta.

Elisabeth s-a uitat la Silas.

— Ce se va întâmpla dacă va reuși?

— Dacă Arhontelui i se permite să pășească pe tărâmul vostru,

puterea sa va distruge vălul care ne separă lumile.

Buzele lui Silas s-au subțiat.

— Demonii vor alerga liber și îți vor ucide cu nesaț semenii.

Elisabeth s-a ridicat atât de repede în picioare, încât sângele i s-a scurs din cap.

— Trebuie să-l oprim, a spus ea, aruncându-i o privire lui Nathaniel, un strigăt mut de ajutor.

Lipsa de speranță din ochii lui i-a trimis un șoc prin stomac.

— Chiar și puterii depline a Magisteriumului i-ar fi necesare câteva ore pentru a crea o breșă în vrăjile de protecție ale lui Ashcroft. Nu avem atât de mult timp. Va fi terminat ritualul până atunci.

— Atunci mergeți direct la Harrows, a spus Prendergast, și împiedicați sacrificiul final.

— Dar este o călătorie de trei zile, a protestat Elisabeth.

— Nu neapărat.

Prendergast a apucat cel mai apropiat raft și s-a tras singur în picioare. S-a împleticit mai adânc între rafturile rupte, trecându-și degetele de-a lungul borcanelor, craniilor și cărților care stăteau răsturnate printre ele. În cele din urmă, a scos la iveală un lanț, la capătul căruia atârna o piatră de onix. Nu, nu o piatră – o fiolă rotundă de cristal, umplută cu sânge.

— Eu singur am descoperit mijloacele prin care să călătoresc între dimensiuni, să pliez realitatea ca o tapiserie, unind o locație de alta. Magia trăiește în continuare în sângele meu. Din moment ce nu mai dețin o formă fizică adevărată, aceasta este ultima mostră rămasă.

Expresia i-a devenit amară.

— Și iată că sunt pe cale să i-o predau unui Thorn.

Elisabeth nu putea îndura neîncrederea întipărită pe chipul lui.

— Nathaniel nu este Baltasar, a răbufnit ea. Îți jur, el e diferit.

Prendergast i-a aruncat o privire acră.

— Este suficient sânge pentru a vă transporta pe toți trei la Harrows și înapoi.

I-a aruncat fiola lui Nathaniel, care a prins-o cu o mână, uluit.

— Folosește-o cu grijă, băiete. Va cere un preț.

În timp ce Nathaniel și-a trecut capul prin lanț, Prendergast s-a îndepărtat șchiopătând. A ridicat un scaun de pe jos, apoi a privit cu

tristețe masa răsturnată. Elisabeth a ridicat-o pentru el, fixând-o la locul cuvenit, chiar dacă știa că eforturile ei erau inutile. Tăciunii mâncaseră alți câțiva metri din podea. În câteva minute, secțiunea pe care stăteau avea să fie mistuită, iar masa se va răsturna în gol.

Un alt tremur a zguduit atelierul. Lemnul a trosnit și mai multe borcane s-au spart în jurul lor. Degetele lui Prendergast s-au încordat pe spătarul scaunului.

— Dar cum rămâne cu tine? a întrebat ea. Te putem lua cu noi?

El a scuturat din cap. Încet, ca și cum fiecare articulație durea, s-a așezat ușor pe scaun, înfruntând întunericul care se apropia.

— Du-te, fato, a spus el cu o voce aspră. Timpul meu s-a sfârșit. Rugați-vă ca al vostru să aibă un final mai bun.

Capitolul 31

ELISABETH A CĂZUT. Imagini s-au desfășurat în viteză, ca scenele întrezărite prin fereastra unei trăsuri scăpate de sub control. Dealuri întunecate. Copaci ce își întindeau siluetele pe cerul nopții. Sate și câmpuri răspândite sub semilună. Și priveliști mai neobișnuite, ca o pădure de crengi cenușii, răsucite, învăluite în ceață, și o ruină năpădită de flori luminoase, Nu goneau prin lumea muritorilor sau prin Celălalt Tărâm, ci undeva între ele.

Nu putea să-și închidă ochii. În acest neant, nu simțea niciun vânt, nicio respirație, doar presiunea mâinii lui Nathaniel strângând-o pe a ei, însoțită de nesfârșita senzație de prăbușire.

Apoi vântul s-a izbit de trupul ei. I-a smuls aerul din plămâni, i-a biciuit părul în jurul feței. Frigul a străpuns-o până în măduva oaselor Pământul s-a rotit sub ea; deasupra ei stelele s-au răsucit.

S-a clătinat, doar pentru ca cizma ei să întâlnească aerul gol. Un braț i s-a înfășurat în jurul taliei și a tras-o înapoi. Pietre s-au rostogolit de pe buza stâncii unde stătuse cu o secundă în urmă, plonjând în tăcere înspre copacii aflați mult mai jos. Cei trei s-au materializat pe marginea unei râpe. Năucită, Elisabeth a reflectat la căderea amețitoare în timp ce Silas îi trăgea departe de prăpastie.

— Se pare că suntem în locul potrivit, a remarcat el, dar poate dorești să-ți reglezi ținta pentru călătoria de întoarcere, stăpâne.

Nathaniel a râs, un sunet sălbatic. Apoi s-a aplecat și a vărsat. Ceva întunecat a stropit acele de pin răsfirate sub picioare.

— Nu-i sângele lui, domniță Scrivener, a spus Silas când Elisabeth a strigat, panicată.

L-a condus pe Nathaniel spre un bolovan și l-a așezat cu fermitate înainte să cadă.

Bineînțeles. Fiola atârna pe jumătate goală pe pieptul lui Nathaniel, partea de sus a cristalului acoperită cu o mâzgă roșie. Pentru a folosi magia lui Prendergast, fusese nevoit să o bea. Le explicase principiile vrăjii în timp ce săriseră din Codexul în curs de

dezintegrare înapoi în biroul lui, poticnindu-se să-și tragă cizmele și paltoanele peste pijamale. Aceasta era magia sângelui, strict interzisă de Reforme; lui Elisabeth i se păruse că rostise afirmația pe un ton mult prea vesel, în timp ce își ridicase fiola la buze.

— Ești bine? a întrebat ea, un val de greață furându-i o parte din ușurare.

Nathaniel i-a rânjit, deși încă părea puțin tras la față.

— Nu-ți face griji, am înghițit substanțe mult mai puțin sănătoase. Odată, de exemplu, mi s-a interzis pentru totdeauna accesul pe moșia unui lord pentru...

— Să păstrăm povestea pentru altă dată, Master Thorn, l-a întrerupt Silas, ignorând încruntătura lui Nathaniel. Dacă memoria nu mă înșală, Drumul de Cerneală trece pe lângă acest deal, iar Marea Bibliotecă se află la mai puțin de un sfert de milă înainte. Veți putea ajunge în câteva minute.

— Nu vii cu noi? l-a întrebat Elisabeth.

— Sunt un demon, domniță Scrivener, a răspuns el domol.

Elisabeth s-a uitat în jos la mâinile ei, care deveniseră pe furiș pumni încleștați. Silas luptase împotriva lui Ashcroft la fel de mult ca oricare dintre ei. Dar, dacă i-ar însoți, gardienii ar încerca să-l omoare de îndată ce l-ar vedea. Nedreptatea situației o dezgusta.

Silas s-a oprit, privindu-i scrutător chipul.

— Vă voi însoți până la drum. Cât timp nu sunt văzut, ar trebui să fie suficient de sigur.

S-au odihnit încă puțin, refăcându-și treptat puterile, înainte ca Silas să dispară printre copaci. Elisabeth a crezut că a distins locul unde se făcuse nevăzut: o ramură care tremura și un fulger alb ce ar fi putut fi blana unei pisici. L-a ajutat pe Nathaniel să se ridice, aruncându-i o privire îngrijorată când s-a împiedicat. Propria ei amețeală trecuse, însă ea experimentase indirect magia lui Prendergast: efectul deplin îi era necunoscut. În plus, Nathaniel nici măcar nu ar fi trebuit să se dea jos din pat.

Un covor de ace le-a amortizat pașii în timp ce își croiau încet drum în josul dealului, trecând pe lângă pini noduroși și pietre care au împins și au răscolit pământul ca niște oase rupte. Deasupra lor, linia zimțată a Munților Elkenspine se ridica până la înălțimi

spectaculoase, cu vârfurile complet albe, impunătoare pe cerul nopții. Zăpada se prelingea de pe culmi ca fanioanele[4] eliberate de răsuflarea vântului. Elisabeth s-a cutremurat. Vântul care se strecura printre ramuri, sfâșiind totul în cale, părea să urle despre singurătatea și izolarea peisajului; deja începuseră să o înțepe urechile de frig.

Luminile străluceau în față, făcând cu ochiul printre crengile dese ale brazilor. Aceasta a fost prima imagine a Marii Biblioteci surprinsă de Elisabeth. Când au ajuns la drum, iar priveliștea s-a extins, amândoi s-au oprit.

Au fost nevoiți să-și lase capul pe spate pentru a vedea întreaga clădire. Se înălța spre cer ca o citadelă neagră, sculptată direct din baza muntelui. Lumina lămpilor strălucea în spatele vitraliilor sale înalte și arcuite, cu panourile închise în spatele grilelor de fier. Flăcările torțelor ardeau plăpând, amenințând să se stingă, de-a lungul zidului care înconjura în față structura, atât de înaltă, încât Elisabeth nu putea întrezări pe nimeni patrulând în vârf, deși știa că gardienii trebuiau să fie acolo sus, supraveghind.

Au înaintat cu precauție. Pe drum fuseseră construite baricade, incrustate cu piroane de metal orientate spre exterior. Ea și Nathaniel au schimbat o privire. Baricadele nu au fost concepute pentru a ține grimoarele înăuntru – au fost concepute pentru a-i ține pe oameni afară. Biblioteca era echipată pentru a rezista unui asediu.

După ce au străbătut drumul întortocheat ce șerpuia printre baricade, pașii lor au răsunat periculos în noapte, ca un avertisment, sunetul ricoșând interzis de zid. Elisabeth nu a văzut nimic care să indice prezența unei porți sau a unei uși în plăcile de fier nituite care-i alcătuiau exteriorul și care se înălțau cu mult deasupra lor.

— Hei, a strigat ea. E cineva acolo?

Ecoul vocii ei răsuna înainte și înapoi între crenelurile înalte, un sunet slab și dezolant. Pentru o clipă, a domnit liniștea. Apoi i-a răspuns un vacarm zguduitor, ascuțit și huruitor – o fricțiune a roților, trezirea unui soi de mașinării uriașe îngropate în interiorul zidului. Pământul s-a cutremurat. O mișcare din vârful zidului i-a atras atenția: tunuri care se roteau în jos pentru a-i lua la țintă. Pe de

[4] Steguleț care servește, mai ales în armată și la căile ferate, la diverse semnalizări.

altă parte, *tunuri* părea un cuvânt nepotrivit. Gura fiecăruia era suficient de mare pentru ca o persoană să se strecoare înăuntru.

S-a încordat, îngrozită.

— Nu au de gând să tragă asupra noastră, nu-i așa? Nathaniel?

Acesta avea ochii închiși, chipul calm, în timp ce buzele i se mișcau fără sunet în zgomotul roților. Urechile lui Elisabeth au pocnit pe măsură ce umiditatea îngreuna aerul. Și-a ridicat privirea pentru a vedea cerul de deasupra Marii Biblioteci clocotind, acoperit cu o perdea de nori, pântecele lor aprinse într-o nuanță amenințătoare de verde.

Siluetele au fugit de lângă tunuri, ferindu-se din calea unui fulger care s-a bifurcat peste metereze, ratându-le cu puțin. Mașinăria s-a oprit. O fantă s-a deschis deasupra capetelor lui Nathaniel și Elisabeth, iar o pereche de ochi i-a privit cercetător. Un gardian.

— Identifică-te, vrăjitorule, a strigat el în jos.

— Excelent, a spus Nathaniel vesel. V-am atras atenția. Sunt Magistrul Nathaniel Thorn, iar aceasta este domnișoara Elisabeth Scrivener. Fără îndoială că reputațiile noastre ne-au precedat. Venim cu un avertisment urgent pentru Director.

Dacă numele lor au avut un efect asupra gardianului, acesta nu și-a trădat reacția. De fapt, arăta în continuare de parcă ar prefera să-i omoare în loc să le vorbească.

— Nimeni nu are voie să intre sau să părăsească biblioteca. Magistrii nu sunt o excepție. Plecați sau vom deschide focul.

— Așteptați!

Elisabeth a tras de lanțul din jurul gâtului și și-a scos cheia specială, ridicând-o în lumină. S-a gândit la conversația pe care o auzise între doamna Wick și Directorul Bibliotecii Regale.

— Vă asigur că Directorul Hyde va dori să ne vadă.

Ochii gardianului s-au mărit la vederea cheii și chiar mai mult la menționarea numelui Directorului. Așa cum intuise Elisabeth, acel nume era cunoscut doar într-un cerc select. Pentru majoritatea oamenilor, el era doar „Directorul”. Cu puțin noroc, gardianul ar presupune că se afla aici cu autoritatea Collegiumului.

Înainte să-și piardă cumpătul, a continuat:

— Știm că sabotorul intenționează să lovească în această seară. Am venit să oprim atacul.

Și mai multă inspirație i-a venit în ajutor.

— Îl port cu mine pe Ucide-demoni, sabia fostului Director din Summershall.

— Arată-mi sabia!

Elisabeth și-a ridicat haina, permițând luminii torțelor să strălucească pe granatele lui Ucide-demoni. Spera că Irena ar înțelege de ce este folosit în acest fel.

Ochii gardianului au oscilat între ea și Nathaniel. Apoi fanta s-a închis cu o bufnitură. Roțile au început din nou să huruie. Dar, de data aceasta, nu tunurile s-au mișcat. O placă de fier s-a deplasat într-o parte, dezvăluind un grilaj ascuns la baza zidului.

— Intrați, a poruncit vocea gardianului.

După o ezitare, s-au supus. Pinioane de mărimea unor roți uriașe s-au răsucit violent în spatele lor, în timp ce zidul a alunecat înapoi la locul său. Acum erau prinși între zid și grilaj, într-un fel de celulă de închisoare în aer liber. Spațiul duhnea a unsoare de utilaje și era suficient de larg pentru a cuprinde o trăsură și un echipaj complet de cai. După semnele de uzură de pe lespezi, a făcut de multe ori acest lucru. Oricine intra sau ieșea din Marea Bibliotecă trebuia să se oprească mai întâi aici pentru o inspecție.

Dincolo de gratii, lumina torțelor învăluia o curte sinistră. Lespezile erau acoperite cu o brumă albă; inițial, Elisabeth a confundat-o cu gheața, dar apoi a realizat că trebuie să fie sare.

Au așteptat câteva minute, mutându-se de pe un picior pe altul ca să se încălzească. Într-un final, gardianul a apărut de cealaltă parte a grilajului.

— Directorul vă va primi. Însă există condiții. Fără arme și trebuie să purtați cătușe.

Ochii lui s-au oprit asupra lui Nathaniel. A ridicat un mănunchi zornăitor de lanțuri și cătușe.

— Cătușe de fier. Nathaniel s-a strâmbat.

— Mă vor împiedica să folosesc vrăjitoria, i-a explicat în șoaptă lui Elisabeth. Bine. Acceptăm, a spus el mai tare.

Dacă Nathaniel era dispus să suporte o astfel de condiție, să

accepte să îi fie încătușată temporar magia, nu avea nici ea de gând să dezlănțuie un scandal cu predarea lui Ucide-demoni. Cu toate acestea, a experimentat o rezistență pur fizică atunci când a încercat. La început, mâna ei a refuzat să elibereze lama, iar gardianul a fost nevoit să tragă de ea, trimițându-i un junghi de durere prin palma rănită, înainte ca degetele ei să dea drumul sabiei. I-a înmânat lucrurile unui al doilea gardian, care a dispărut, înghițit de umbre. Apoi Elisabeth și Nathaniel s-au întors și au permis să li se pună cătușele, cu mâinile legate la spate.

Grilajul s-a ridicat cu un scârțâit.

— Urmați-mă, a spus gardianul.

Lanțurile cătușelor au zornăit în timp ce au trecut printre cei doi îngeri sumbri din obsidian care flancau ușa. Vântul s-a oprit subit când au traversat pragul, înlocuit de o liniște prăfuită, sufocată de gemete subțiri și mormăituri. Cele câteva lămpi cu ulei nu reușeau să înlăture întunericul apăsător al bibliotecii. Cea mai mare parte a luminii se strecura prin vitralii mari, decorate cu scene unite între ele prin nuanțe triste de gri și purpuriu, care răsfirau pete țesute din lumina lunii pe rafturile negre și înalte. Un bibliotecar cu chipul aspru s-a uitat scurt la ei, apoi s-a strecurat prin labirintul de coridoare, cu poalele robei pătate fluturând în jurul gleznelor, cu picioarele alunecându-i pe podea. Elisabeth auzise zvonurile conform cărora bibliotecarii considerau că o repartizare la Harrows era mai mult o pedeapsă decât un privilegiu. Acum nu era complicat să înțeleagă de ce.

Nu era nici pe departe o atmosferă caldă sau de bun venit, care să indice prezența grimoarelor prietenoase, bine tratate. În schimb, predomina un sentiment umed și rece, senzația că erai mereu supravegheat, iar aerul mirosea urât de la ceara de lustruit lemnul și de la mucegai. Spre deosebire de celelalte Mari Biblioteci, niciun grimoar nu stătea la vedere; fiecare bibliotecă era închisă în spatele unui grilaj de fier. Șuierături furioase răsunau de pe rafturi pe măsură ce treceau pe lângă ele. Elisabeth s-a simțit de parcă pășeau printr-o sală întunecată de judecată, îndurând blamul judecătorilor ei invizibili.

— Nu există niciun grimoar sub Clasa Patru aici, a explicat

gardianul, observând expresia lui Elisabeth. Numai texte foarte periculoase.

Părea mândru.

Fără niciun avertisment, dalele de marmură s-au clătinat sub cizmele lor. Mai multe angrenaje, a gândit Elisabeth, până când un urlet înăbușit s-a ridicat din podea – un sunet care nu-i aparținea unui om, dar nici unei mașini.

Nathaniel a respirat sacadat.

— Ce a fost asta?

— Malefict captiv în temniță. Clasa Opt.

Gardianul i-a zâmbit cu aroganță, savurând rara oportunitate de a-i oferi explicații unui vrăjitor.

— Păzește intrarea în seif. Uneori, îl folosim pentru a ne antrena.

Comentariul a deranjat-o pe Elisabeth, dar nu a îndrăznit să-și împărtășească părerea. Au urcat o scară îngustă, în spirală, care era înfășurată în beznă și scârțâia sub picioarele lor, și au ieșit într-o sală similar de îngustă, unde domnea o atmosferă mohorâtă, la capătul căreia gardianul abătut ușor într-o ușă; a deschis-o și a pășit înăuntru.

În timp ce intrau, gardianul i-a atins brațul. Elisabeth s-a încordat, dar el doar a murmurat, după ce i-a aruncat o privire ostilă lui Nathaniel:

— Directorul aude mai greu. Ajută dacă îți poate citi buzele.

I-a împărtășit doar ei sfatul. Lui Elisabeth i-a luat o clipă să înțeleagă de ce. Nathaniel era un vrăjitor, un străin, o persoană în care nu puteai să ai încredere. Nu și-a putut explica reacția, furia năvalnică pe care a simțit-o față de gardian. Nu cu mult timp în urmă, gândise la fel ca el. Dar nu voia să fie aliatul și confidentul acestui bărbat, nici măcar în mintea lui, lăsându-l pe Nathaniel pe dinafară.

Un foc pâlpâia în camera din față, lumina poleind capetele montate pe pereți – cerbi, lupi și mistreți plăcile lor ocupând aproape fiecare centimetru disponibil de spațiu. Silueta care stătea cu fața înspre foc semăna ea însăși cu o fiară: înaltă și lată, cu o blană groasă drapată peste umerii hainei de gardian. Vântul a zgâlțâit rama șubredă a ferestrei din turn, permițându-le curenților de aer rece să-i răscolească hârtiile de pe birou.

Ea și Nathaniel stăteau în pragul ușii ca niște copii chemați în biroul intendentului școlii, așteptând ca Directorul Hyde să se întoarcă. Nathaniel s-a mișcat, incapabil să-și ascundă nerăbdarea.

În cele din urmă, Directorul a vorbit. Vocea lui adâncă și bubuitoare i-a amintit lui Elisabeth de un urs.

— Marea Bibliotecă din Harrows nu a fost niciodată invadată, de om sau de grimoar, în cei trei sute de ani de când a fost prima oară sculptată în munte. A rezistat furtunilor și a înfrânt fiecare asediu adus la porțile sale. Afirmați că un atac va avea loc în această seară. Cum a ajuns o astfel de informație în posesia voastră și de ce v-aș crede?

Înainte ca Elisabeth să-l poată opri, Nathaniel a făcut un pas lung spre birou.

— Domnule, fără nicio îndoială că gardianul v-a spus cine suntem. Având în vedere atentatele Cancelarului asupra vieților noastre și implicarea anterioară a domnișoarei Scrivener...

O scândură din podea a scârțâit când Directorul Hyde s-a întors. Nathaniel a tăcut, iar Elisabeth a înghețat. Chipul lui Hyde era mai mult cicatrice decât piele, sfâșiat de urme violente de gheare, pe care Elisabeth le-ar fi crezut imposibil de îndurat, cu atât mai puțin de supraviețuit. Iscodind din această mască de carne devastată, ochii lui erau luminoși, duri și, mai presus de toate, bănuitori. Privirea lui a trecut în grabă peste gura lui Nathaniel. Se întorsese suficient de repede ca să audă, sau să vadă, ultimele cuvinte rostite.

— Ce e povestea asta despre Cancelarul Magiei? a mârâit el.

La început, întrebarea nu părea să aibă sens. Apoi, făcând un calcul rapid în gând, inima lui Elisabeth a fost cuprinsă de disperare. S-a întors înspre Nathaniel.

— Nu e de mirare că gardianul nu ne-a recunoscut numele, a spus ea în șoaptă. Nu au aflat ce s-a întâmplat. Collegiumul trebuie să fi trimis imediat un călăreț către toate Marile Biblioteci, dar mesajul va ajunge la Harrows abia mai târziu în această seară.

Neliniștită, s-a uitat din nou la Hyde.

— Ei nu știu despre Ashcroft.

— La naiba cu toate! Nu m-am gândit la asta. Dacă am fi adus cu noi un ziar...

Nathaniel și-a dres glasul și a continuat pe un ton mai răspicat:

— Directore Hyde, permiteți-mi să vă explic. Cancelarul Ashcroft este un trădător. Cu o noapte înainte, a fost demascat ca fiind sabotorul.

Privirea lui Hyde se muta de la unul la altul, observând dezinvoltura cu care își vorbeau *Suntem prea familiari unul cu celălalt,* și-a dat seama Elisabeth. Niciun bibliotecar respectabil nu i-ar vorbi vreodată unui vrăjitor așa cum făcuse ea, cu atât mai puțin unui magistru. Ca și cum i-ar fi un prieten – un apropiat. Dar, cu siguranță, asta nu conta la fel de mult ca veștile pe care le-au adus. Cu siguranță, Hyde îi lua în serios...

— Scrivener, a spus el, într-un final. Numele tău îmi este cunoscut. Vii din Marea Bibliotecă din Summershall.

Ea a dat din cap, încleștându-și maxilarul împotriva unui tremur rău prevestitor.

— Cancelarul m-a ținut prizonieră în conacul lui, a explicat ea. Cât timp am fost acolo, am aflat care-i sunt planurile. Restul poveștii este complicat. Dar Nath... Magistrul Thorn spune adevărul. Un călăreț va sosi de la Collegium pentru a confirma totul.

— Totul, inclusiv atacul iminent asupra acestei biblioteci?

Nathaniel i-a aruncat lui Elisabeth o privire înainte să răspundă. Chipul lui devenise din ce în ce mai precaut.

— Nu, am descoperit noi înșine asta și am venit direct aici. Nu am avut timp să avertizăm Collegiumul. Cancelarul sacrifică grimoarele ca parte dintr-un ritual. Vă asigur că nu exagerez când afirm că soarta întregului regat este în pericol.

— Vă rog, domnule Director, a intervenit ea. Harrows reprezintă ultima etapă din planul Cancelarului. Deja știați că exista o șansă foarte mare ca următoarea țintă a sabotorului să fie această locație, având în vedere modelul atacurilor sale. Ar putea să se infiltreze în bibliotecă chiar acum.

Asta părea a fi lucrul greșit de spus. Hyde a pășit în jurul biroului, podeaua scârțâind sub greutatea sa. Umbra lui s-a pogorât asupra ei, la fel de friguroasă ca adierea ce se strecura pe fereastră. Când a vorbit din nou, vocea lui era periculos de silențioasă.

— Și cum se face că voi ați reușit să ajungeți la Harrows înaintea

celor mai rapizi călăreți ai Collegiumului? Nu tu, Magistre Thorn. Vreau ca Scrivener să-mi răspundă.

Aceasta a înghițit.

— Magie, a zis ea, cu vocea tremurându-i ușor. Am folosit magie.

Fața lui s-a întunecat.

— Spui că te-ai jucat cu vrăjitoria, Scrivener?

Nu putea să-și retragă cuvintele. Și-a ridicat capul, întâlnindu-i ochii.

— Da. Și, dacă ar trebui, aș face-o din nou.

Pumnul lui i-a apucat partea din față a mantiei, strângând materialul într-un mănunchi între degetele sale uriașe, acoperite cu cicatrici, și a ridicat-o de pe podea.

— Dă-i drumul, a răbufnit Nathaniel.

A urmat o încăierare și un zdrăngănit de lanțuri; Nathaniel se aruncase asupra lui Hyde, dar fusese oprit cu forța de gardianul care stătea de pază.

Directorul l-a ignorat pe Nathaniel. Ochii lui se plimbau pe fața lui Elisabeth de la doar câțiva centimetri distanță, plini de dezgust. Rușinea o ardea pe interior – o rușine la fel reală, la fel de dureroasă fizic ca lovitura unui bici –, dar nu și-a ferit privirea. Învățăturile Collegiumului încă dețineau putere asupra ei; poate că întotdeauna o vor face. Crescuse în jurul lor ca un lăstar în jurul unui cui, asimilând cu totul partea străină, oricât de otrăvitoare ar fi fost. Dar nu trecuse prin toate cele îndurate, nu luptase și nu suferise ca să cedeze voinței acestui bărbat ca o ucenică pedepsită.

— Ai fost coruptă, a mârâit el.

— Dacă este adevărat, a zis Elisabeth, atunci suntem cu toții corupți – și am fost de la început. Știți că bibliotecile pe care le slujim au fost construite de un vrăjitor. V-ați întrebat vreodată de ce?

O încruntătură a fost singurul lui răspuns. Desigur. Acesta nu era un bărbat care punea întrebări. Urmase ordine întreaga sa viață până devenise, în cele din urmă, persoana care le dădea, o roată identică înlocuită cu alta pentru a menține mașinăria bibliotecii în funcțiune exact în același mod, așa cum s-a întâmplat timp de secole.

Chiar și așa, speranța refuza să o părăsească pe Elisabeth. Trebuia să-l convingă că rostea adevărul, să-i smulgă vălul de pe ochi.

— Ați văzut vreodată un cerc de invocare, Domnule Director? a insistat ea. Nu – presupun că nu, dar cu siguranță vă puteți imagina...

— Liniște!

Stropi de salivă au acoperit chipul lui Elisabeth. S-a înecat în propriile cuvinte, forțată să rămână nemișcată și supusă, în timp ce mâna liberă a Directorului a urcat și i-a apucat cu brutalitate o șuviță de păr. Prea târziu și-a dat seama ce căutase și ce a găsit. Argintul strălucea între degetele lui cicatrizate.

— Porți însemnul unui demon, a spus el pe un ton agresiv.

Liniște. O liniște cumplită, spulberată doar de un șuierat când Elisabeth l-a auzit pe gardian trăgându-și răsuflarea.

— Domnule Director, a intervenit brusc Nathaniel, primul semn de panică reală strecurându-se pe furiș în vocea lui, vorbesc pe onoarea mea când afirm că mintea domnișoarei Scrivener îi aparține în întregime, că această situație este cu mult mai complicată decât ați putea dumneavoastră să...

Cuvintele i-au fost retezate de un geamăt, de parcă gardianul l-ar fi lovit cu genunchiul în stomac ca să-i închidă gura.

Elisabeth abia l-a auzit. *Prea târziu, prea târziu, prea târziu.* Măcar dacă și-ar fi amintit să taie șuvița argintie...

Trăsăturile lui Hyde s-au strâmbat în semn de repulsie. Cu o forță înfricoșătoare, a ridicat-o și mai mult pe Elisabeth, apoi a aruncat-o pe podea. S-a lovit în cădere și a țipat când cătușele au crăpat, rănindu-i șira spinării.

— Elisabeth!

— Nu voi asculta niciuna dintre minciunile tale, a spus Directorul. Ești o rușine pentru Collegium. Coruptă. Otrăvită. Tulburată și amețită de demoni.

Fiecare cuvânt o lovea ca un pumn în stomac.

— Ți-ai pierdut mințile de tot? a răcnit Nathaniel. Și-a riscat viața ca să vină aici! Încearcă să te salveze, imbecilule!

Hyde s-a întors înspre Nathaniel.

— Iar tu ești fără îndoială responsabil pentru îndrumarea fetei în întuneric. Mi-a ajuns acest spectacol vulgar. Du-i în temniță, i-a zis gardianului. Nu pot fi de încredere. Doar timpul va spune dacă rostesc adevărul sau sunt implicați ei înșiși în sabotaj.

Prin negura suferinței, Elisabeth a simțit cum gardianul o ridică cu brutalitate în picioare și o zorește afară din cameră. Judecând după furtuna de insulte ce a urmat, Nathaniel era tratat la fel. Nu-l auzise niciodată atât de supărat. Până și aerul păstrase o urmă rătăcită de vrăjitorie, o esență nedeslușită, de parcă furia lui era aproape, îndeajuns pentru a învinge fierul.

Au fost duși înapoi pe scara în spirală și dincolo de rafturi, au coborât de câteva ori și, în curând, Elisabeth s-a împiedicat de pietrele grosolan tăiate ale unui culoar din temniță, ferindu-și ochii de torțele care scuipau flăcări. Metalul a zornăit; apoi a fost împinsă într-o celulă goală, cu excepția unei găleți într-un colț și a paielor împrăștiate pe podea. Nathaniel a fost îmbrâncit atât de tare, încât a căzut, în genunchi, incapabil să se redreseze cu mâinile încătușate. Ușa celulei a fost trântită și zăvorâtă în urma lor.

Gardianul s-a oprit înainte să se întoarcă. A privit-o impasibil pe Elisabeth, cu mâna pe mânerul sabiei.

— Nu este prea târziu pentru a opri asta, a spus ea, adunându-și forțele. Încă mai este timp...

— Nu vorbesc cu trădătorii, a întrerupt-o el.

Apoi a plecat, fără să mai spună nimic, cu cizmele răsunând de-a lungul coridorului, un sunet înghițit treptat de tăcere.

Capitolul 32

PENTRU O CLIPĂ, Elisabeth a rămas încremenită, prea șocată ca să reacționeze. Apoi s-a aruncat asupra gratiilor. S-a învârtit și le-a pipăit cu mâinile legate, căutând o bucată de metal, mortar sfărâmicios, o balama ruginită – orice ar putea folosi pentru a-i scoate din celulă. Era mai puternică, mai rezistentă decât o persoană obișnuită. Numai dacă ar putea găsi un punct slab, o breșă...

— Elisabeth, oprește-te.

Nathaniel ar fi putut la fel de bine să vorbească o limbă străină. Elisabeth a scrâșnit din dinți și a tras din ce în ce mai tare, chiar dacă în felul ăsta mâna rănită o durea și mai rău. O pornire sălbatică i-a subjugat trupul, preluând controlul, la fel ca atunci când a doborât diavolul pe pavilion sau când a distrus toate oglinzile din casa lui Nathaniel.

După seara aceasta, niciodată nu va mai putea intra într-o Mare Bibliotecă. Dar asta nu avea să mai conteze dacă planul lui Ashcroft reușea și nu mai rămâneau biblioteci despre care să-și facă griji. Nu știa cine o înfuria mai rău în acel moment, Ashcroft sau Directorul Hyde. Să te gândești că lumea s-ar putea prăbuși, redusă la praf și pulbere, din cauza deciziilor unui singur om îngust la minte, aflat la putere – că doar de asta a fost nevoie pentru a-i osândi pe toți...

— Elisabeth! a exclamat Nathaniel.

S-a răsucit spre el, amintindu-și dintr-odată, extrem de clar, că gardianul nu confiscase fiola lui Prendergast.

— Poți folosi asta ca să ne eliberezi? a vrut Elisabeth să știe.

Nathaniel respira greu, holbându-se la ea. I-a luat o clipă să deslușească sensul întrebării.

— Nu, a spus el. Nu cât timp port fier. Ascultă, a continuat, dar ea l-a întrerupt, întorcându-se la gratii.

— Era trecut de miezul nopții când ne-am luptat cu Ashcroft, a zis ea. Collegiumul nu ar fi putut trimite pe cineva mai devreme de atât. Călărețul va ajunge aici abia în câteva ore.

Vom fi blocați într-o temniță în timp ce flăcările vor cuprinde regatul.

— Elisabeth. Îţi faci singură rău.

— Nu-i adevărat.

După acel prim junghi de durere, se simțise bine. Nathaniel s-a strecurat între ea și gratii înainte să o ia de la capăt.

— Uită-te la mâinile tale, a spus el, cu o expresie stranie.

Elisabeth s-a răsucit ca să privească peste umăr, ridicându-și mâinile cât de mult putea în limita impusă de cătușe. Lumina slabă a torței de pe hol i-a învăluit pielea și a văzut că Nathaniel avea dreptate. Sângele întunecase bandajul de pe palmă. Aproape că își smulsese două dintre unghii.

— Stai jos.

Umărul lui l-a împins pe al ei, îndrumând-o spre partea din spate a celulei.

— Ia o pauză ca să te odihnești.

Elisabeth a mers împleticit, fără tragere de inimă.

— Niciodată nu am descoperit cum își desfășoară Ashcroft atacurile. Dacă lucrează cu cineva sau...

S-a oprit, tulburată de cât de puțin știau de fapt

— Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

— Iar tu nu o să fii dacă îţi faci singură rău încercând să te lupţi cu ușa unei celule. Sincer, Scrivener. Nu trebuie să evadăm de capul nostru. Silas va veni să ne salveze.

Silas. Uitase

— Dar cum va ști că avem nevoie de ajutor?

— Va ști, pur și simplu. Mereu simte când dau de necaz.

Nathaniel s-a strâmbat când s-a proptit de perete și și-a coborât ușor trupul, stând incomod cu mâinile încătușate și cu umărul sprijinit de piatră.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva i se pare de la sine înţeles să dau de necaz când nu se află în preajmă ca să mă țină departe de probleme, dar prefer să-i prețuiesc intuiția supranaturală.

Vinovăția și-a înfipt ghearele în trupul ei. Nathaniel ar trebui să fie cel care se odihnește, nu ea. Mâhnită, s-a ghemuit lângă el. Un minut mai târziu, l-a simțit mișcându-se, alunecând în lateral câțiva

centimetri, până când umărul lui s-a rezemat de al ei.

Energia frenetică s-a scurs din mușchii lui Elisabeth, lăsând-o obosită și înfrigurată. Respirația lor era singurul zgomot ce tulbura liniștea subterană a temniței. Tăcerea îi era familiară de la Summershall – greutatea ei, felul în care făcea ca mintea să-i joace feste. Nu-și putea imagina cât de rău s-ar fi simțit dacă ar fi fost întemnițată singură în acest loc, știind că seiful cel mai bine păzit al regatului era ascuns undeva prin apropiere, în labirintul de piatră, locuitorii săi adormiți fiind suficient de puternici pentru a distruge orașe întregi dacă sunt eliberați...

Respirația i s-a oprit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nathaniel.

S-a întors spre el.

— Grimoarul scris de Baltasar se numește Cronicile Morților?

Nathaniel a împietrit. Chipul lui părea fantomatic, ochii lui, două iazuri întunecate în lumina plăpândă a torțelor. Pentru o clipă, Elisabeth a crezut că ar putea să nu-i răspundă. Apoi, într-un final, acesta a dat din cap.

Elisabeth nu voia să-i spună, dar trebuia.

— Se află aici. Aici, în Harrows. L-au mutat în secret în noaptea în care am furat Codexul

Nathaniel a sărit în picioare.

— De ce nu ai spus nimic?

— Am uitat. Se întâmplau atât de multe atunci.

A cuprins-o nefericirea în timp ce-l privea pe Nathaniel mișcându-se agitat în celulă, înainte și înapoi. A ezitat, apoi l-a întrebat:

— Cât de multe știi despre Cronici?

Nathaniel a respirat scurt, uitându-se gânditor pe culoar. Când a vorbit, vocea lui părea fragmentată.

— Cuprinde vrăjile folosite de Baltasar pentru a-și strânge armata, printre alte ritualuri de necromanție. În ceea ce privește puterile pe care le-ar manifesta ca Malefict, este domeniul de studiu al unui bibliotecar, nu al meu.

Elisabeth a stat în liniște, așteptând. Îi ascundea ceva. În cele din urmă, Nathaniel și-a sprijinit fruntea de gratii și a continuat.

— Tatăl meu... l-a citit. Pentru a se pregăti. Nu a fost la fel când s-a

întors. Nu am fost niciodată în stare să determin exact ce era diferit la el. Uneori, parcă simțeam că adusese ceva înapoi cu el. Altădată, era ca și cum lăsase o parte din el în urmă.

Elisabeth i-a studiat fața lui Nathaniel, liniile severe ale profilului.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Pentru tot, a gândit ea.

— Eu te-am târât în asta, a spus Elisabeth. Nu ai fi aici dacă nu eram eu.

— Ai dreptate. Aș fi singur în biroul meu, complet nefericit, petrecându-mi ultimele ore fără să știu că demonii urmau să cucerească lumea.

S-a întors și s-a prăbușit lângă Elisabeth, punându-și capul înapoi pe piatră.

— Îmi place mai mult varianta asta. Cea în care ești și tu.

— Chiar dacă murim?

Nathaniel și-a închis puțin ochii.

— Ultima lună a fost cea mai fericită perioadă pe care mi-o pot aminti de când aveam 12 ani, în ciuda diavolilor și a băutului de sânge și a amenințării iminente a unei apocalipse demonice. Cred – cred că eram deja puțin mort, înainte să apari.

Și-a întors capul și a privit-o intens.

— Este o onoare să lupt alături de tine, Elisabeth, oricât va dura. Mi-ai reamintit să trăiesc. Pentru un astfel de dar merită să ai ceva de pierdut.

Elisabeth a înghițit. Nu avea nimic de spus. Se putea gândi doar cât de intolerabil era gândul că, odată, chipul lui i se păruse atât de crud. Dintr-un impuls, s-a îndreptat și și-a ascuns capul la pieptul lui. După câteva secunde, Nathaniel și-a pus bărbia pe părul ei. Înconjurați de întuneric, Elisabeth i-a ascultat bătăile inimii.

Momentul s-a prelungit și a pierdut noțiunea timpului, iar gândurile ei s-au întins la rândul lor, strecurându-se afară, dincolo de gratii. Și-a imaginat Marea Bibliotecă văzută de sus, cu torțele ei licărind șovăitor și turnurile negre înălțându-se deasupra peisajului pustiu și sălbatic.

Cât de mult i-ar lua lui Silas să-i găsească? Nu era sigură că

împărtășea încrederea lui Nathaniel. Sistemul de apărare de la Harrows nu semăna cu nimic din ce văzuse până acum. Chiar dacă Silas ar putea escalada zidul ce împrejmuia clădirea, acesta era placat cu fier și patrulat de gardieni. Și ăsta era doar începutul; apoi ar trebui să se furișeze prin bibliotecă și să treacă de nenumăratele porți de fier închise ce duceau spre temniță.

După ce a așteptat un timp care a părut că durează ore întregi, Elisabeth s-a ridicat.

— Nu crezi că Silas a fost prins, nu-i așa? l-a întrebat.

— Bineînțeles că nu, a răspuns o voce șoptită de pe coridor, pârând ușor rănită. Nu sunt un amator.

— Silas! au exclamat amândoi, repezindu-se la gratii.

El a oftat în timp ce s-a desprins din întuneric, pășind suficient de aproape cât să-l vadă.

— Nu atât de tare, vă rog.

Nathaniel nu și-a putut reține un zâmbet la vederea lui, nepământean în lumina torțelor, dar imaculat și calm, cu nimic diferit de cum arăta într-o seară obișnuită acasă.

— Nu ai fost rănit?

Silas a fluturat o mână, respingând întrebarea ca fiind mult sub demnitatea lui.

— Văd că nu v-a luat prea mult timp ca să fiți aruncați în închisoare.

S-a aplecat să inspecteze ușa, apoi a scos din buzunar un inel cu chei care îi aparținuse unui gardian, ținând fierul cu atenție într-o batistă strânsă ghem.

— Am pierdut șirul, stăpâne – asta e a treia oară când te ajut să evadezi dintr-o închisoare?

Nathaniel a tușit.

— Neînțelegeri minore, în ambele situații precedente, a asigurat-o el pe Elisabeth.

Silas a desprins una dintre cheile de pe inel și a folosit-o pentru a deschide cătușele lui Nathaniel. În timp ce Nathaniel o elibera pe Elisabeth, Silas a ales o a doua cheie și a încercat-o în ușa celulei.

— Cel puțin purtați haine de data aceasta, stăpâne, a vorbit Silas pe un ton blând, genele umbrindu-i ochii.

— Trebuie să știi, a spus Nathaniel, că a fost un accident, iar publicului cu siguranță nu i-a displăcut. O femeie chiar mi-a trimis flori.

Pentru Elisabeth, a adăugat:

— Nu îți face griji. Avea 40 de ani, iar numele ei era Mildred.

Când ușa s-a deschis, Silas și-atras înapoi mâna, scăpând cheile cu un șuierat. O spirală de fum s-a înălțat dintre degetele sale. A vrut să se îndepărteze, dar a fost oprit pe neașteptate de Elisabeth, care l-a prins într-o îmbrățișare, urmată de Nathaniel, care l-a luat în brațe din cealaltă parte. A încremenit, complet rigid, îndurându-le afecțiunea așa cum o pisică de rasă pură ar suporta îmbrățișările unui copil mic. Când a tresărit, i-au dat în sfârșit drumul.

— Nu vom vorbi niciodată despre asta, i-a avertizat, scuturându-și mânecile. Domnișoară Scrivener, dacă ai dori să mă urmezi, cred că sabia ta a fost dusă la armurărie.

Elisabeth a recuperat inelul cu chei. S-au strecurat unul după altul pe coridoarele temniței, ascunzându-se în umbre oricând se apropia torța unui străjer. Din fericire, Silas știa exact pe unde trebuia să meargă, iar după câteva minute au ajuns la o ușă întărită cu fier, pe care Elisabeth a putut să o deschidă folosind una dintre chei. A icnit de uimire când a pășit în cameră. Lumina torțelor nu pâlpâia doar peste săbii, ci și peste o colecție impresionantă de topoare, sulițe și arbalete, chiar și peste o armă pe care Elisabeth a identificat-o, puțin nesigură dacă avea dreptate, ca fiind un buzdugan. După ce l-a recuperat pe Ucide-demoni dintr-un suport pentru arme, a confiscat o centură și a strâns-o în jurul taliei, în timp ce Nathaniel o privea, amuzat de entuziasmul ei, a umplut pungile cingătorii cu ghiulele de sare.

— Și acum ce urmează? a întrebat el.

Elisabeth a îndesat o ultimă ghiulea de sare.

— Trebuie să găsim seiful. Tot ce avem de făcut este să oprim pe oricine a venit aici să intre. Silas, ai trecut pe lângă seif în drumul tău spre temniță?

Silas se plimbase pe culoare, privind gânditor armele, cu mâinile prinse la spate și chipul sculptat în piatră, imposibil de citit. Se oprise în fața unui dispozitiv străvechi, cu aspect crud, atârnat de tavan,

care semăna cu o cușcă uriașă plină cu piroane ruginite. Inima lui Elisabeth a tresărit, ochii ei țâșnind de la piroane la încheieturile lui Silas.

— Nu, a spus el, întorcându-se, dar pot simți emanațiile psihice ale grimoarelor. Vă duc acolo.

Dacă dispozitivul era similar cu cel folosit de Ashcroft pentru a-l captura, Silas și-a ascuns perfect reacția. În timp ce plecau, Elisabeth a studiat din nou camera, văzând într-o lumină nouă rafturile cu armament. Pentru Silas, acest loc era o cameră de tortură.

Când s-au furișat din nou pe hol, pământul s-a cutremurat cu forța unui urlet ce suna familiar.

— Trebuie să fim aproape de Malefict, a spus Nathaniel.

Silas și-a înclinat capul.

— Nu există nicio rută ocolitoare. Toate drumurile către seif trec prin această sală.

Cu precauție, și-au croit drum după colț. În capăt, culoarul se deschidea într-o peșteră, un spațiu atât de vast, încât tavanul dispărea într-o ceață de fum și umbre. Stalactite atârnau asemenea dinților din întunericul imaterial ce plana deasupra lor. Sub ei, luminată de focuri dispuse în vase pentru jăratic carbonizate și fumegânde, un fel de arenă în formă de groapă fusese sculptată în piatră. Cizmele lor au zăngănit pe pasarela metalică împrejmuitoare, mărginită de balustrade. O scară – una din multe – cobora adânc, până la o podea acoperită cu rumeguș, marcată de zgârieturi și caneluri, ca cele făcute de un animal neliniștit, aflat mereu în mișcare.

Sau de un monstru.

În timp ce studiau locul, Malefietul a intrat greoi în raza lor vizuală. Era de dimensiunea unei case mici, puternic, dar cu o înfățișare rudimentară, lipsit de urechi, nas, chiar și de ochi, cu pielea botului brăzdată de cusături prost făcute. Un lanț greu atârna în spatele lui, fiecare verigă suficient de mare pentru a jugui un bou, iar celălalt capăt era prins de un sistem de angrenaje și scripeți fixat de peretele cavernei. Își agita capul înainte și înapoi, dezorientat de durerea provocată de zgarda de fier prinsă în jurul gâtului. Din rănile deschise îi picura cerneală, strălucind umed în jos, pe umerii săi, iar cicatrici vechi îi însemnau trupul legat în piele. Nathaniel l-a privit cu

o expresie tulburată. Dezgustată, Elisabeth și-a amintit explicația oferită de gardian sus pe scări.

— Acest lucru este greșit, a spus ea. Nu e o marionetă pe care o pot folosi la antrenamente, bătută cu arme în timp ce suferă în lanțuri.

Silas s-a oprit lângă ea, cu chipul impasibil.

— Nu crezi că este o creatură malefică, domniță Scrivener?

Mâna i s-a încleștat în jurul mânerului lui Ucide-demoni. Începea să înțeleagă că răul nu era un concept atât de simplu, așa cum își imaginase cândva. Poate că nu era greșit pentru Malefici să-și dorească să rănească oameni – oameni care i-au creat, i-au întemnițat, i-au chinuit cu sare și fier și, în cele din urmă, i-au condamnat la formele lor denaturate.

— Nimic din toate astea nu e vina lui, a spus ea într-un final. Nu a ales să fie un monstru.

Dacă Silas avea o părere în această privință, nu i-a dat glas.

— Priviți. Acolo este seiful, a spus Nathaniel.

În partea opusă a arenei, la primul nivel, era un grilaj încastrat în piatră. Oricine ar fi coborât și ar fi încercat să ajungă la el ar fi fost măcelărit de Malefietul care se învârtea frenetic. Cu excepția cazului în care reușea să ucidă monstrul și să-i curme suferința.

Dintr-un impuls, Elisabeth l-a scos pe Ucide-demoni și s-a îndreptat spre scară. Nathaniel a prins-o de braț. Înainte ca ea să protesteze, a învârtit-o și a prins-o între el și piatră. Au fost necesare câteva momente pentru ca gândurile ei să fie ancorate în prezent. Nathaniel era încordat, cu trupul întins ca o coardă de arc, dar nu pentru că era cuprins de o dorință pătimașă și bruscă de a o săruta, lipind-o de zidul temniței. Mai degrabă își folosea haina întunecată ca să-i ascundă pe amândoi.

Nu erau singuri. La început nu a auzit decât sforăiturile și gemetele apăsătoare ale Malefictului. Apoi, în apropiere, pasarela a fost zguduită de niște pași. Din colțul ochiului, Elisabeth i-a privit pe Directorul Hyde pășind pe aleea ce înconjura arena; venise prin culoarul pe care tocmai îl lăsaseră în urmă. Și-a ținut respirația până când acesta s-a întors, încruntat, în direcția opusă, privirea lui bănuitoare nereușind să le descopere ascunzătoarea aflată la doar câțiva metri distanță. Au răsuflat ușurați când Directorul a plecat fără

să suspecteze nimic.

Sentimentul a fost de scurtă durată. Hyde trebuie să fi fost în patrulare, îndreptându-se spre ultimul nivel pentru a inspecta seiful. Indiferent ce spusese în biroul lui, era un om mult prea vigilent ca să primească un avertisment ca al lor și să îl ignore complet. Totuși, venind aici, se punea pe el însuși, și cheile sale, exact acolo unde avea Ashcroft nevoie de ele.

Un scârțâit metalic strident a răsunat prin peșteră. Hyde își folosise cheia de Director pentru a activa scripetele. Roțile s-au întors, ridicând în sus lanțul, verigă cu verigă. Malefictul a urlat, zbătându-se să scape de zgardă, un efort zadarnic, indiferent cât de tare s-ar fi luptat, mașinăria târându-l neîndurător prin rumeguș. Când troliul s-a oprit cu un zornăit, lanțul se încolăcise atât de strâns, încât partea din față a Malefictului atârna deasupra podelei. Se legăna acolo ca un taur care aștepta să fie măcelărit, cu capul plecat, cerneala picurând din răni redeschise.

Hyde a coborât pe cea mai apropiată scară și a străbătut arena, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. A descuiat grilajul, a intrat, și l-a închis în spatele lui.

Mașinăria s-a zguduit, trezită din nou la viață. Lent, scripetele a început să coboare Malefictul la sol. Alarmată, Elisabeth și-a dat seama că aveau numai câteva momente ca să traverseze arena.

— Trebuie să-l urmărim pe Hyde, a spus ea, pornind spre scară. Unde e Silas?

Nathaniel i-a făcut semn să se uite în sus. Elisabeth i-a urmărit privirea și și-a dorit să nu o fi făcut. Ca să nu-i atragă atenția lui Hyde, Silas se cățărase direct pe peretele peșterii, iar acum stătea agățat acolo ca un păianjen, privind în jos spre ei cu ochi galbeni neumani.

— Ne va ajunge din urmă, a zis Nathaniel. Să mergem.

Câteva secunde mai târziu, cizmele lui Elisabeth au lovit rumegușul. Când Nathaniel a aterizat lângă ea, Malefictul și-a întors fața înlăcrimată și peticită în direcția lor. Roata scripetului scrâșnea în timp ce monstrul se târa înainte, întinzând până la limită lanțul, adulmecând orbește în aer. Nathaniel a cercetat cu atenție mașinăria străveche. A prins-o pe Elisabeth de talie, zorindu-o mai departe.

Se aflau la jumătate arenei, alergând unul lângă celălalt, când o prăbușire asurzitoare, însoțită de țipete, a zguduit peștera, iar un obiect a trecut sărind pe lângă ei într-un nor de rumeguș: roata scripetelui.

Nu aveau timp să reacționeze. Puteau doar să fugă. Elisabeth a pipăit inelul cu chei, alegând-o pe cea mai mare. Ar trebui să fie cheia interzisă gardienilor. Problema era că nu știa sigur dacă va deschide acest grilaj. În funcție de cât de aproape erau de seif, ar putea reacționa doar la cheia personală a Directorului. Și, dacă acesta era cazul, nu ar mai fi rămas timp să se întoarcă și să lupte; Malefictul s-ar fi năpustit asupra lor, zdrobindu-i într-o clipă.

Grilajul se apropia din ce în ce mai mult. Umbra Malefictului s-a întins peste ei, pământul cutremurându-se sub salturile sale. Elisabeth a ridicat cheia. Mâna i-a rămas neclintită în timp ce a introdus-o în lacăt, dar Malefictul a fost prea rapid. Umbra lui i-a cufundat în întuneric...

Și a dispărut, lumina stacojie a vaselor de jăratic inundând din nou peștera. Uimită, Elisabeth s-a uitat peste umăr. Malefictul stătea întins pe pământ la ceva distanță, fără cunoștință, iar Silas se strecurase între ei, cu o mână ridicată de parcă aplicase cu succes o palmă peste față. Din gheare îi picura cerneală.

Forțându-și gura să se închidă, Elisabeth a întors cheia. Un mecanism a zguduit zidul, iar dinții grilajului s-au ridicat din podea. Silas nu s-a mișcat. Nathaniel l-a apucat de spatele hainei și l-a târât în culoar.

Pentru o clipă îngrozitoare, Elisabeth a crezut că Silas fusese rănit, dar apoi a văzut că acesta doar se uita dezgustat la mâna lui murdară. I-a oferit un colț al hainei ei. Fără să comenteze, Silas l-a folosit ca să-și șteargă ghearele.

Nu era nici urmă de Hyde, nici măcar o licărire a torței sale în întunericul dens ce se întindea în fața lor. Nathaniel a invocat în palmă o flacără verde, luminând o scară care cobora, treptele sale strălucind umede. Apa picura în apropiere, nevăzută. Ochii lui Elisabeth s-au mărit, vrăjiți de frumusețea neașteptată a tunelului. Piatra era de negrul pur al obsidianului, străbătută de nervuri minerale scânteietoare.

— Silas, poți să-ți dai seama dacă mai este cineva cu noi aici, jos?

Elisabeth și-a menținut vocea scăzută, dar dacă Directorul avea probleme atât de mari cu auzul, încât nu se întorsese deja, se îndoia că vorbitul ar face o diferență.

Silas a terminat să-și inspecteze unghiile și a aruncat o privire în jos pe scară.

— Acest munte este plin de pirită; presupun că locația seifului a fost aleasă tocmai din acest motiv. Atât de mult fier îmi inhibă simțurile. Mă tem că nu pot fi sigur.

— Dacă ajută, a zis Nathaniel, nu exista nicio urmă de magie în arenă. Nu cred că a trecut cineva de Malefict înaintea lui Hyde.

— Cu excepția cazului în care Ashcroft știe o intrare secretă în bibliotecă, a subliniat Elisabeth. Cornelius a plănuit asta de la bun început. Se poate să fi avut un coridor ascuns construit în munte – ceva despre care numai el știa.

— Este posibil ca așa ceva să rămână nedescoperit atât de mult timp?

— Cred că da. Am găsit tot felul de pasaje secrete în Summershall despre care bibliotecarii seniori habar n-aveau.

Au înaintat în liniște. Nathaniel și-a stins flacăra când strălucirea roșiatică a torței lui Hyde a reapărut în față, conturând blana care îi acoperea umerii. În timp ce se furișau după el, pașii hotărâți ai Directorului răsunau când loveau piatra. Într-o mână ținea torța, iar cealaltă era încleștată în jurul sabiei; nu s-a oprit niciodată să se uite în urma lui.

Elisabeth și-a ținut respirația. În orice moment acum... în orice moment...

Inima i-a sărit în gât când lumina torței s-a revărsat peste o anomalie de pe pământ: o pereche de cizme care ieșeau dintr-un tunel alăturat. Privind drept înainte, Hyde nu a părut să observe. A continuat să meargă.

Cei trei s-au oprit, permițându-i lui Hyde să câștige un avans cât timp au aruncat o privire gardianului prăbușit în tunel. O femeie, încă înarmată, întinsă nefiresc pe pământ. Torța îi căzuse într-o baltă și se stinsese. Lumina slabă, pâlpâitoare, nu îi ajuta să-și dea seama dacă mai respira.

— Trăiește, a șoptit Silas. Nu există nicio rană. E doar adormită.

S-au uitat unul la altul. *Vraja somnului.* Atacul începuse deja. Și totuși Hyde era aproape la seif, iar ei nu văzuseră niciun semn care să indice prezența atacatorului.

Adevărul a trăsnit-o ca fulgerul.

Elisabeth a abandonat orice pretenție de a rămâne ascunsă.

— Opriți-l! a țipat ea, alergând după Hyde. Opriți-l să ajungă la seif!

Prea târziu. Grilajul de la capătul culoarului a coborât, separându-i de Hyde. Elisabeth a alunecat până s-a oprit.

Directorul s-a întors să-i înfrunte prin grilaj. Pe chipul lui a răsărit un zâmbet. Întinzându-i grotesc cicatricile. Expresia arăta cu totul nefiresc pe fața lui, cu toate că avea ceva familiar. Era un zâmbet pe care Elisabeth îl văzuse de mai multe ori înainte: în sălile aurite ale Conacului Ashcroft, în sala de bal a palatului, în pavilionul cu trandafiri în lumina lunii.

Nu-i aparținea lui Hyde, ci Cancelarului Ashcroft.

Capitolul 33

— VĂD CĂ ȚI-AI DAT SEAMA, domnișoară Scrivener, a spus Ashcroft, vocea lui cultivată sunând straniu pe buzele cicatrizate ale lui Hyde. Sincer, sunt surprins că ți-a luat atât de mult, în fond, ai întâlnit Cartea Ochilor.

Cartea Ochilor.

Deodată, piesele lipsă s-au potrivit. Când Elisabeth se luptase cu Malefictul în Summershall, monstrul o tachinase cu adevărul despre cine o ucisese pe Directoare. Însăși Irena descrisese vrăjile pe care le conținea: magie ce le permitea vrăjitorilor să pătrundă în mintea oamenilor, să le citească gândurile și chiar să-i controleze. Cum de știuse Cartea Ochilor identitatea sabotorului? Răspunsul era simplu – îl întâlnise înainte. Având în vedere statutul său, Ashcroft ar fi fost unul dintre cei foarte puțini cărora li s-ar fi permis să studieze un grimoar atât de periculos.

Nu a avut nevoie să lucreze cu un complice pentru a-și îndeplini planurile, nici măcar să renunțe la confortul conacului său.

— I-ai posedat pe Directori, a spus ea șocată. I-ai forțat să efectueze sabotajul cu propriile lor mâini.

— Pardon?

Ashcroft s-a aplecat mai aproape de gratii și s-a încruntat, frecând urechea lui Hyde.

— Știi, abia aud ce spui. Destul de incomod, într-adevăr. Dar nu contează. Nu va mai trebui să port acest trup pentru mult timp.

Învârtind vesel inelul cu chei pe deget, s-a întors și a pășit mai adânc în seif, fără să se grăbească.

Lui Elisabeth îi vuia sângele în urechi. Nimic nu părea real. A privit seiful de parcă visa: o peșteră naturală imensă, cu pereții strălucind de pirită. De-a lungul zidurilor, sculptate din obsidian, se aflau statui impozante de îngeri, iar din mâinile lor strânse căuș curgeau râuri de fier topit. Un canal circular dirija metalul lichid în jurul circumferinței camerei, ca un șanț. Ashcroft a îndrumat trupul lui

Hyde pe un pod îngust de piatră neagră, marginile hainei sale fluturând de la distorsiunea căldurii. Mișcările lui erau ciudat de stângace, iar o dată s-a smucit în lateral, abia recăpătându-și echilibrul înainte să se arunce peste muchie.

— Hyde încă este acolo, a realizat Elisabeth, șocată. Se luptă pentru control.

Și apoi s-a gândit: *Asta s-a întâmplat cu Irena.*

Fără avertisment, o rafală de foc de culoarea smaraldului a țâșnit pe lângă ea, pârlindu-i vârfurile urechilor. S-a strecurat printre barele grilajului și s-a răsucit după Ashcroft ca un ciclon, Dar, în timp ce se apropia de el, s a stins într-o ploaie de scântei verzi.

Nathaniel și-a coborât mâna și a înjurat.

— Prea mult fier.

Mișcându-se incontrolabil, în convulsii îngrozitoare, Ashcroft a scuturat un tăciune care s-a rătăcit pe blana lui Hyde.

— Știu ce gândești, domnișoară Scrivener, a spus el, fără să se întoarcă.

Reușise să traverseze podul.

— Te întrebi cum a fost pentru draga, frumoasa Irena, când i-am pătruns în minte și am forțat-o să trădeze tot ce iubea. Săraca femeie – nu a bănuit niciodată nimic. Am aruncat vraja asupra ei cu ani în urmă, în sala de lectură, de la Summershall. Când ești Cancelarul Magiei, e foarte ușor să stabilești o întâlnire privată cu un Director. Magia mea a trăit în ea aproape un deceniu, așteptând să o activez.

Elisabeth a respirat profund. De parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă, și-a amintit mirosul sufocant al combustiei eterice care se agățase de fotoliul sălii de lectură: reziduul permanent al unei vrăji vechi, puternice. Era conștientă, vag, că Nathaniel o susținea.

— Desigur, și Irena s-a luptat. A avut o voință puternică, exact ca tine. A fost mereu acolo, cu mine, tot drumul până la seif, până în momentul în care Cartea Ochilor a doborât-o.

Un sunet a părăsit buzele lui Elisabeth, ceva între un țipăt și un hohot de plâns. Ashcroft nu i-a acordat atenție. Aproape că ajunsese în mijlocul camerei.

Trei coloane masive din obsidian dominau centrul seifului, întinzându-se neîntrerupt până la tavan. O cheie și un condei

încrucișate fuseseră sculptate în podeaua dintre ele. În timp ce se apropia, Ashcroft a păşit peste simbol, ridicând torţa lui Hyde.

— Magnific, nu-i aşa?

La început nu a fost sigură la ce se referă. Apoi lumina a învăluit cea mai apropiată coloană. Vapori se învârteau în interiorul pietrei translucide, înconjurând o siluetă care atârna suspendată în lanţuri. De parcă proximitatea lui Ashcroft ar fi neliniştit-o, ceaţa a început să fiarbă, iar în adâncurile sale a strălucit un fulger. Fiecare scânteie a luminat coperta unui grimoar, legată în solzi negri lucioşi cu margini argintii. Aceasta se mărea şi se micşora constant, ca şi cum grimoarul respira.

Rolul coloanelor nu era să susţină tavanul. În schimb, conţineau grimoare de Categoria Zece.

— The Librum Draconum, a spus Ashcroft, o umbră de veneraţie adevărată îmblânzindu-i vocea. Creată din pielea unui Lindwurm – ultimul dragon din Austermeer, vânat până la dispariţie în secolul al XIV-lea. Vrăjile pe care le conţine pot invoca furtuni şi cutremure teribile, pot invoca dezastre naturale la o scară mondială...

A trecut la următoarea coloană, apropiind torţa. Ashcroft a eliberat un oftat nostalgic. Între lanţuri atârna... nimic. Nu... era ceva acolo, reflectorizant şi schimbător, asemănător unei oglinzi, cu suprafaţa curgând ca apa. Elisabeth a încercat să se concentreze asupra formei nedeslușite, însă eforturile i-au fost răsplătite cu o durere de cap.

— Oracolul, a murmurat Ashcroft. Provenienţă necunoscută. Vrăjile sale îţi permit să vezi viitorul, sau aşa insinuează teoriile, dar toţi cei care l-au citit şi-au luat imediat viaţa. Păcat. Tare mult mi-ar fi plăcut să îl studiez.

S-a apropiat de a treia coloană. Prin obsidianul translucid, torţa a dezvăluit pielea subţire, care pulsa, a unei inimi vii. Se agăţase de coperta grimoarului ca o tumoare hidoasă, venele sale înfăşurate în jurul pielii asemenea unui sigiliu, ţinând paginile ferecate. Venele se umflau ritmic, ca şi cum pompau sânge dar strălucirea verde care le însufleţea era vrăjitorie pură, magia Casei Thorn. Necromanţie, menţinând în viaţă inima de mult moartă.

— Ah! Cronicile Morţilor.

Ashcroft a bătut în vitrină şi a zâmbit gânditor când inima i-a

răspuns printr-un spasm.

— Cei care încearcă să deschidă grimoarul sunt imediat constrânși de magia sa. Îi cedează cu ușurință. Cu excepția ta, Nathaniel. Cartea aceasta îți aparține. Te strigă, fără îndoială. Ți-ar plăcea să faci cunoștință cu lucrarea strămoșului tău?

— Nu o face, a murmurat Nathaniel.

Degetele lui erau albe, încleștate în jurul gratiilor. Simțurile lui Elisabeth au revenit, împinse de o furie năvalnică.

— Nu va merge! a strigat ea prin grilaj. Nu vei putea să controlezi Arhontele! Va distruge lumea! Când îl vei invoca, o să fii primul care va muri!

Ashcroft s-a oprit, privindu-i cercetător, cu o mână făcută căuș în spatele urechii.

— Mărturisesc că niciodată nu am deprins arta cititului pe buze, a spus el și un râs trist a răsunat în peșteră, în semn de regret. Îmi ceri să mă opresc, nu-i așa? Ah, domnișoară Scrivener, nu înțelegi. Nu poți înțelege. Este misiunea care mi-a fost transmisă de tatăl meu, și de tatăl său înaintea lui, întinzându-se până în urmă cu trei sute de ani. Fac parte din ceva cu mult mai măreț decât mine.

Și-a lăsat capul pe spate, privind visător coloana.

— Cu puterea Arhontelui la dispoziția mea, umanitatea va fi transformată. Fără boală, sărăcie sau război. Va fi o minune – o eră glorioasă în care totul este posibil și fiecare vis devine real...

Cuvintele lui Ashcroft s-au stins treptat. În ochi îi strălucea emoția. Chiar și purtând trupul lui Hyde, ceva din magnetismul și farmecul lui Ashcroft scânteia la suprafață.

Crede cu adevărat ce spune, a gândit Elisabeth, îngrozită. În adâncul inimii sale, el nu se vedea în rolul răufăcătorului, ci în cel al eroului.

Ashcroft și-a dres glasul.

— Să vedem.

A mers în cerc, examinând sigiliul Collegiumului de pe podea.

— Cornelius s-a confruntat, oarecum, cu o problemă în construirea acestei biblioteci. Cum eliberezi un grimoar dintr-un seif umplut cu fier, aflat la câteva sute de metri sub un munte? Din fericire, propria tehnologie a Collegiumului a oferit răspunsul.

A încercat să scoată sabia lui Hyde din teacă și s-a oprit brusc. Mâna Directorului se încleștase în jurul mânerului, cu mușchii umflați în semn de rezistență. Chipul i s-a învinețit în timp ce ambele minți se luptau pentru control. Speranța a umplut pieptul lui Elisabeth ca o respirație în mijlocul înecului.

— Probabil că fierul slăbește vraja lui Ashcroft.

Elisabeth s-a întors spre Nathaniel, care era alb ca varul, holbându-se la Cronici. Nu credea că o va auzi dacă ar vorbi cu el.

În schimb, l-a întrebat pe Silas:

— Există vreo cale să poți intra în seif?

Silas stătea câțiva pași mai în spate, o fantomă în întunericul de pe culoar. A înaintat, întinzându-se către grilaj. Un semnal de alarmă a zguduit trupul lui Elisabeth, dar mâna lui Silas s-a oprit la o distanță milimetrică de barele de fier.

— Mă tem că nu, a spus el. Poarta a fost proiectată pentru a împiedica ființele ca mine să intre. Chiar dacă aș putea, nu aș fi la putere absolută în interiorul seifului.

Nu era de mirare că Silas rămăsese deoparte. În strălucirea roșie infernală a fierului topit, arăta palid și obosit, aproape bolnav.

Sunetul unui metal care lovește piatra i-a readus atenția înapoi la Ashcroft. Reușise să elibereze sabia lui Hyde, deși, făcând asta, s-a clătinat înainte și aproape a scăpat arma. Cât timp a privit consternată, acesta a târât lama până când s-a aflat în poziție verticală deasupra sigiliului Collegiumului și a împins-o în jos cu greutatea lui. Atunci, ca o cheie care se potrivește într-un lacăt, vârful sabiei a alunecat într-un mecanism ascuns în sigiliu. Transpirând și tremurând de la efort, Ashcroft a răsucit-o spre dreapta.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi un zgomot a răsunat în peșteră. Podeaua s-a cutremurat și angrenajele s-au întors pe nevăzute în timp ce mașinăria Marii Biblioteci s-a trezit la viață. O crăpătură în zigzag s-a întins de-a lungul tavanului. În partea îndepărtată a seifului, unul dintre îngerii uriași din obsidian a început să se întoarcă, nu prin vrăjitorie, ci prin voința roților, cu fața nemișcată și senină. Râul de fier topit ce se scurgea din mâinile sale a încetinit, transformat acum într-o cascadă de picături. Înclinat spre lateral, crease un blocaj în canal, iar șanțul s-a golit lent la picioarele

sale.

În locul unde stătea înainte îngerul s-a ivit un pasaj. Dar Elisabeth avea ochi doar pentru tavan „unde crăpătura se răsucise de-a lungul peșterii și a despicat piatra situată deasupra grilajului. Când a apucat gratiile și le-a scuturat, a simțit cum încep să cedeze.

Ashcroft stătea aplecat acum, chipul lui Hyde zvârcolindu-se grotesc. S-a îndreptat împleticit spre a treia coloană, cea care adăpostea Cronicile Morților, și s-a prins de stâlp cu o mână ce se strângea în mod repetat într-un pumn. Cu cealaltă a ridicat, nesigur, cheia lui de Director spre o fantă din coloană.

Mai era timp. Ashcroft a ratat o dată, de două ori, cheia ricoșând de piatră, trecând razant pe lângă lacăt. Elisabeth s-a aruncat asupra grilajului. Metalul a trosnit când a fost împins un centimetru spre exterior, iar gratiile s-au îndoit, apăsate de umărul ei.

Cu buzele dezvelindu-i dinții, Ashcroft a forțat în cele din urmă cheia în fantă. Când a întors-o, s-a deschis un panou, eliberând o ceață verde care s-a revărsat în jos pe coloană, învăluind cizmele lui Hyde.

Bum-bum. Bum-bum. Bum-bum. Convulsiile străvechii inimi moarte umpleau peștera, vibrând violent în oasele lui Elisabeth. Duhoarea aproape că a adus-o în genunchi. Părea că se afla la intrarea într-o criptă, respirând putregai și piatră și magie antică, mirosul craniilor prin care mișunau gândaci, a mușchiului ce împestrița mormintele năruite.

Grilajul a scârțâit când Elisabeth și-a vârât umărul în nișă, folosind peretele culoarului ca o pârghie. Dar era prea târziu.

Prea târziu pentru a-l opri pe Ashcroft, care și-a strecurat mâna în coloană și și-a înfipt degetele în inima care bătea.

Capitolul 34

VENELE INIMII AU PULSAT, învăluite în lumina de culoarea smaraldului. Au început să se răspândească, să crească, să se înfășoare ca rădăcinile în jurul lanțurilor, trimițând lujeri ramificați spre exterior. Gândurile încremenite ale lui Elisabeth s-au fixat pe ilustrația unui sistem nervos, o imagine pe care și-a amintit-o dintr-unul din textele anatomice ale lui Master Hargrove. Cronicile se transformau într-un Malefict, începând cu inima sa.

În câteva secunde, forma în continuă expansiune a Malefictului a umplut interiorul coloanei. Degete cu gheare s-au agățat de buza fantei, cerneala curgând din tendoanele lor expuse. Elisabeth și-a amintit umbrele acelor gheare cum se întindeau peste Biblioteca Regală, încercând să-i prindă pe gardieni în timp ce aceștia îi împingeau cușca pe roți de-a lungul holului.

Ashcroft s-a împleticit înapoi, strângându-și mâna la piept. Cu ochii măriți, a sărit spre sabia aruncată lângă sigiliu. Nu mai era Ashcroft – ci Hyde. Ashcroft își terminase treaba și a renunțat să-i mai stăpânească trupul, lăsându-l pe Hyde la mila Cronicilor Morților, așa cum trebuie să fi făcut și cu Irena după ce eliberase Cartea Ochilor.

Mâna Malefictului a țâșnit. Metalul a zornăit când s-a oprit la doar câțiva centimetri de Hyde, atingând limitele lanțului încolăcit în jurul încheieturii. Verigile se deformau sub presiune, în timp ce ghearele se întindeau mai aproape, încercând să-l prindă.

Determinarea a înăsprit chipul lui Hyde. Și-a ridicat sabia.

— Nu cât sunt eu aici, a mârâit el. Nu cât timp sunt încă în viață, monstrule.

— *Atunci, mori,* a șoptit Malefictul, cu un glas ca vântul eliberat dintr-un mormânt, rapid și tăios.

Una dintre gheare s-a îndreptat și a atins obrazul lui Hyde.

Fața Directorului s-a golit. Venele de la gât i-au fost străbătute de o lumină verde, care i-a trecut prin obraz și s-a strecurat în gheara

Malefictului. A clipit o dată. Apoi s-a prăbușit, mort, lovind podeaua ca un cadavru alb și scorojit. Trupul i s-a spulberat la impact, transformat într-un nor de praf, de parcă ar fi zăcut deshidratat de secole într-un mausoleu.

Mâna Malefictului a tremurat în timp ce viața furată i-a zvâcnit în sus pe încheietură. În jurul coloanei au răsărit fisuri în spirală. Acela a fost singurul avertisment înainte ca stâlpul să explodeze, trimițând în zbor bucăți de obsidian. O siluetă înaltă și sfrijită a apărut din ruine, ascunsă de vârtejuri de praf. Lanțuri rupte atârnau de încheieturile sale, iar o pereche de coarne îi stăteau pe frunte.

Elisabeth mai văzuse acea formă înainte, în noaptea pe care o petrecuse cu Nathaniel în Blackwald. Inima grimoarului, pe care Baltasar o smulsese de la unul dintre mossieni. O persoană care dăruia viață transformată într-una care o lua; nu-și putea imagina nimic mai profan.

De parcă îi simțea gândurile, capul Malefictului s-a întors împrejur. Ochii lui verzi scânteiau prin praf. I-a privit o clipă îndelungată, perfect nemișcat. Deși nu era cu mult mai înalt decât Cartea Ochilor, prezența lui emana o răutate străveche și respingătoare, care îi învăluia pielea în valuri de teroare. Instinctele au țipat la Elisabeth să-l apuce pe Ucide-demoni, dar nu s-a putut mișca.

După câteva secunde, monstrul a părut să-și piardă interesul. S-a întors și s-a îndreptat spre culoar, trecând prin partea uscată a canalului înainte să dispară dincolo de întuneric.

Inelul de chei a zornăit în buzunarul lui Elisabeth. Tremura de parcă petrecuse o noapte afară în mijlocul iernii. Chiar și așa, și-a șters palmele de haină și și-a dublat eforturile de a deschide grilajul. Dacă Malefictul ar fi lăsat să scape, nenumărați oameni ar muri. După ceea ce tocmai văzuse, nu era sigură că gardienii ar putea să-l oprească. Dacă urmărea Drumurile de Cerneală tocmai până în Brassbridge, absorbind viața din orașe întregi pe măsură ce înainta, lăsând doar praf în urmă?

Din colțul ochiului, l-a văzut pe Nathaniel uitându-se după Malefict cu ochii larg deschiși.

— Nathaniel, a scrâșnit ea printre dinți. Ajută-mă.

Acesta nu și-a desprins privirea de pe culoar.

— Nu ai auzit? a întrebat el.

Glasul lui suna straniu, aproape visător. Elisabeth s-a oprit, studiindu-i expresia. Arăta mult mai calm acum decât fusese cu o clipă înainte. Dar ochii lui erau luminoși, ca atunci când consumase laudanum. Nici măcar strălucirea roșie a seifului nu reușea să-i ascundă paloarea.

— Vocea, a continuat el. Vorbea... a vrut... nu ai auzit ce a spus?

Elisabeth a fost străbătută de un fior. I-a aruncat o privire lui Silas, care a scuturat ușor din cap – nici el nu auzise nimic. Cu grijă, a pus o mână pe brațul lui Nathaniel.

— Stăpâne, a zis el.

Nathaniel s-a încruntat. Și-a trecut o mână prin păr.

— Scuze, a spus, sunând mai mult a el însuși. Nu știu ce m-a apucat. Desigur că aș fi fericit să te însoțesc într-un act de eroism care îmi pune viața în pericol, Scrivener. Trebuie doar să spui.

Nathaniel și-a sprijinit mâinile de gratii și au împins împreună. Cu un ultim geamăt agonizant, grilajul s-a îndoit spre exterior, suficient pentru ca ei să se strecoare prin lateral. Silas a sărit în urma lor sub formă de pisică, balansându-se pe umărul lui Nathaniel. Coada lui a biciuit aerul în timp ce au traversat în goană podul, căldura canalului în continuare fierbinte suflând peste ei ca o forjă.

Elisabeth s-a forțat să nu se uite în jos când au trecut pe lângă uniforma goală a lui Hyde sau să-și ridice privirea către celelalte grimoare de Categoria Zece, trezite din amorțeala lor de evadarea Cronicilor. Fulgere au trosnit în stâlpul în care se afla Librum Draconum, iar din coloana Oracolului s-a răspândit o muzică nedeslușită, asemenea clopotelor care se aud în depărtare.

A ajuns prima la pasaj și s-a oprit brusc. Deasupra intrării plutea miasma de putrefacție și piatră a Malefictului. Fiecare fibră din trupul ei s-a revoltat la gândul de a intra, dar Elisabeth și-a încleștat maxilarul, l-a scos din teacă pe Ucide-demoni și a mers mai departe. Un moment mai târziu, o flacără verde ardea în palma lui Nathaniel, luminând transpirația care îi lucea pe frunte. A rânjit, mergând încrezător alături de Elisabeth, dar ea știa că era doar de fațadă. Nathaniel trebuia să fie și mai înspăimântat decât ea. Era pe cale să

înfrunte lucrurile din coşmarurile lui. Dar felul în care arătase acum un minut, aproape paşnic...

A cuprins-o neliniştea.

— Ce ai auzit că spunea grimoarul? a întrebat ea.

Nathaniel s-a uitat repede la Elisabeth, apoi şi-a ferit privirea, fixând-o înainte.

— Cred că mi-am imaginat.

A râs neconvingător apoi a spus:

— Voia să mergem – să-l însoţim. Să ne alăturăm lui. Dar nu are niciun sens. De ce naiba şi-ar dori asta?

Elisabeth a ezitat. Cronicile vorbiseră doar cu Nathaniel. Se îndoia că invitaţia fusese destinată tuturor.

— Dacă grimoarul vorbeşte din nou cu tine, a spus ea, promite-mi că nu-l vei asculta. Că o să faci orice ca să-l blochezi.

Nathaniel a înghiţit cu efort.

— Aşa voi face, a spus el.

Îngândurată, Elisabeth a sperat că asta va fi suficient.

Malefietul nu stătea să îi aştepte; plecase mai departe. Când tunelul a început să urce, primul lucru pe care Elisabeth l-a auzit a fost clopotul de alarmă al Marii Biblioteci lovind trist piatra, ca un cântec de jale, un sunet ce i-a turnat curaj prin vene asemenea focului. Dacă gardienii se mobilizaseră la timp, încă mai rămânea speranţă.

Pasajul s-a terminat într-un şir abrupt de trepte. În vârf, părea că Malefietul înlăturase pământul ce îl mai despărţea de suprafaţă folosindu-şi forţa, creând o deschidere circulară, umplută cu cerul nopţii. În timp ce se căţărau peste lespezile spulberate, Elisabeth şi Nathaniel au apărut în haosul unei bătălii.

Frigul a izbit-o pe Elisabeth ca o palmă peste faţă. Tunurile bubuiau, sclipiri roşii luminând curtea interioară încrustată cu sare a Marii Biblioteci. Mirosul prafului de puşcă umplea aerul. Gardienii au năvălit pe lângă ei, în pas alert, prea implicaţi în luptă pentru a-i învrednici cu o privire. Între fiecare explozie de tun, ţipetele străpungeau ţiuitul din urechile lui Elisabeth. În faţă, o secţiune a zidului fusese distrusă, iar maşinăria, transformată într-o ruină fumegândă. În timp ce Elisabeth se holba împrejur, încercând să-şi

dea seama cum putea fi de folos, un gardian s-a întors clătinându-se prin breșa zidului, o umbră cenușie furișându-se peste trăsăturile lui ca un strat cristalin de chiciură. Când aproape a ajuns la ușile bibliotecii, s-a prăbușit, preschimbat într-un nor de praf.

Următoarea bubuitură de tunuri a luminat o siluetă care se înălțase peste metereze, vârfurile ascuțite ale coamelor sale întinzându-se spre lună. Cu un atac lateral, coarnele au doborât un turn, aruncându-l deoparte într-un nor de zidărie.

Elisabeth a făcut un pas șovăitor în spate. Nu părea posibil, dar...

— S-a făcut uriaș, a strigat ea peste vacarm.

— Îi crește forța cu fiecare viață pe care o ia, a strigat înapoi Nathaniel. Va continua să devină mai mare și mai puternic.

S-a întors spre el, cu părul învolburat de vânt în jurul feței.

— Trebuie să-l oprim.

Privirea cenușie a lui Nathaniel a zăbovit îndelung în ochii ei. Apoi a dat din cap Și-a aplecat capul, iar buzele lui s-au mișcat. Norii au măturat luna de pe cer și au înghițit stelele. Pentru o clipă, vântul s-a oprit complet. Un calm straniu s-a revărsat peste curte, iar tunurile au încetat să mai tragă; le era imposibil să-și găsească ținta în întuneric. Până și bătăile clopotului sunau înăbușit. În liniștea bruscă, incantația lui Nathaniel a părut să devină mai tare, mai puternică, silabele în enohiană răsunând din pereți.

— E vrăjitorul, a strigat un gardian. Acolo este!

Elisabeth se temuse de asta. Fără nicio dovadă a implicării lui Ashcroft, Nathaniel părea să fie responsabil pentru evadarea Cronicilor. Când gardienii s-au năpustit în direcția lor, a pășit în fața lui, cu Ucide-demoni pregătit. Silas a sărit de pe umărul lui, recăpătându-și forma umană înainte să atingă pământul.

Ucide-demoni s-a ciocnit de sabia celui mai apropiat gardian, vibrația făcând brațul lui Elisabeth să tremure. El avea avantajul experienței, însă ea era mai înaltă și mai puternică. Parând neîncetat, reușise să îi blocheze atacurile până când lamele lor s-au imobilizat reciproc.

— Nu el e sabotorul! a strigat ea peste armele lor încrucișate.

Gardianul nu a ascultat-o. Venele de pe față îi ieșeau în evidență în timp ce se împingea în ea, sabia lui scrâșnind periculos de-a lungul

marginii lui Ucide-demoni. Stomacul i s-a încordat când și-a dat seama că ar putea fi nevoită să se lupte cu adevărat cu el – poate chiar să riște să-l ucidă. Nu putea să-l mai țină la distanță prea mult timp, nu fără ca unul dintre ei să fie rănit.

În apropiere, Silas a eschivat cu ușurință încă un atac din partea unui gardian, apărând în secunda următoare în spatele lui. A prins încheietura bărbatului și a răsucit. A urmat un sunet dezgustător de oase rupte, iar gardianul a țipat și a scăpat sabia. Înainte ca arma să cadă, Silas trecuse deja la următorul atacator într-un ritm fulgerător. Unul câte unul, gardienii se prăbușeau ca piesele de domino în jurul lui Nathaniel, gemând și ținându-se de membrele rupte.

Vântul s-a năpustit vijelios în curte. Nathaniel și-a ridicat capul, cu părul sălbatic și ciufulit, cu ochii încercuiți de o strălucire de smarald. De-a lungul degetelor îi dansau flăcări. Arăta el însuși ca un demon. Printre dinții încleștați, a rostit silabele finale ale incantației.

Elisabeth a icnit uimită când a fost ridicată de la pământ, vârfurile cizmelor ei atingând ușor lespezile de piatră. Electricitatea a țâșnit prin aer, trosnind peste hainele ei și ridicându-i părul. Energia a crescut și a crescut până când a crezut că îi vor exploda timpanele – doar ca să se elibereze într-un curent ce i-a străbătut trupul, însoțit de bubuitul unei tunet, resimțit ca și cum cerul ar fi plonjat pentru a se izbi de pământ. Când un fulger a scânteiat pe partea opusă a zidului, gravitația a abandonat-o, trântind-o de pământ. Fulgerul a lovit o dată, de două ori, de trei ori, și a continuat, fiecare explozie orbitoare și sfârâitoare răsucindu-se între coarnele Malefictului și curgând pe trupul lui în râuri de lumină verde.

În cele din urmă, când atacul s-a oprit, vederea lui Elisabeth era prea plină de fum, amintiri înșelătoare și pete mov pentru a vedea ce se întâmplase. Dar a putut să presupună când pământul s-a cutremurat, ca și cum ceva masiv s-ar fi prăbușit, iar un strigăt de bucurie s-a înălțat de pe metereze.

Cu efort, Elisabeth l-a îmbrâncit deoparte pe gardian. Acesta s-a împleticit, nesigur. Mai mulți gardieni ajunseseră la fața locului, dar au păstrat distanța în timp ce se holbau la Nathaniel.

Acesta respira cu greutate. Pe trupul lui pâlpâiau scântei; fulgere în miniatură trosneau între vârfurile degetelor sale și lespezile de piatră.

De parcă nu ar fi fost suficient, rânjea.

Unul dintre gardieni a înaintat.

— Stai pe loc, s-a răstit o voce de sus.

O femeie scundă și îndesată, cu părul tuns foarte scurt, îi urmărea de pe una dintre scările care urcau în zigzag pe partea interioară a zidului. A sărit peste balustradă și a aterizat lângă Elisabeth.

— Bătălia încă nu s-a terminat, a spus pe un ton autoritar, iar aceștia doi nu sunt dușmanii noștri. Cei dintre voi care mai pot merge, eliberați un loc pentru vrăjitor pe zid. Este un magistru. Avem nevoie de el.

Când niciunul dintre gardieni nu a reacționat, aceasta a strigat:

— Mișcați-vă!

Înainte ca Elisabeth să poată răspunde, s-a trezit zorită alături de Nathaniel spre scară. Gardianul aflat la conducere i-a privit pieziș.

— Ar fi bine să nu mă faceți să regret asta. L-a văzut vreunul dintre voi pe Director?

— A fost ucis de Malefict, a spus răgușit Elisabeth.

Femeia a părut mâhnită, dar nu surprinsă.

— Presupun că asta înseamnă că acum eu sunt Directorul.

S-a oprit, aruncându-i o privire lui Silas înainte ca ochii ei să se fixeze asupra lui Nathaniel.

— Bănuiesc că ăla e demonul tău, nu?

— Ah, a spus Nathaniel, scuturându-și ultimele scântei din vârfurile degetelor.

Intenționat, a evitat să se uite la gardienii răniți care încă se zvârcoleau în curte, strângându-și picioarele rupte.

— Mă tem că da, doamnă Directoare.

Gardianul – noul Director – s-a încruntat. Elisabeth s-a pregătit pentru dezastru.

— E puțin cam mic, a fost tot ce a spus și a privit din nou înainte.

Cizmele lor au zdrăngănit pe grătarul metalic. Când au ajuns în vârf, fumul s-a înălțat agitat deasupra lor, iar nori s-au desprins din negură, răspândind un miros rânced și neplăcut. Prin pâclă, gardienii care trudeau în jurul tunurilor păreau pete întunecate luminate de strălucirea torțelor. Elisabeth s-a repezit la parapet și a privit în jos. O formă care ardea înăbușit zăcea prăbușită la baza zidului, înconjurată

de baricade răsturnate, ale căror vârfuri ascuțite descurcau spiralele de fum în timp ce se îndepărtau iute, purtate de vânt. Dar Malefictul căzut nu se dezintegra în cenușă.

— Nu este mort, a strigat ea înapoi.

— Aș fi foarte recunoscătoare dacă ai putea să îl omori, Magistre, a zis Directorul. Cât de repede este posibil, pentru binele tuturor.

Învăluiți în fum, Nathaniel și Elisabeth au schimbat o privire. Ea știa adevărul: nu exista nicio cale de a stăpâni un monstru atât de periculos. Ashcroft nu le dăduse de ales. Și-a imaginat Cronicile dezlănțuite prin Brassbridge, zdrobind turnurile cu ghearele, lăsând un șir de morți și muribunzi în urma lor. Cum s-ar compara asta cu o invazie a demonilor? Câte victime, câtă distrugere? Nu știa. Era ca și cum ar fi stat legată la ochi în spatele unei balanțe și era responsabilitatea ei să cântărească un dezastru contra altuia, să aleagă modul în care lumea se va sfârși. În timp ce ea și Nathaniel se uitau lung unul în ochii celuilalt, soarta a mii de oameni plutea în aerul dintre ei și nu mai aveau când să vorbească sau chiar să se gândească – doar să acționeze.

— Da, a rostit ea, și fiecare cuvânt era o agonie. Fă-o.

— Mă îndoiesc că mai multe fulgere vor avea efect, a spus Nathaniel, întorcându-se înapoi spre Directoare. Va trebui să încerc altceva. Lăsați-mă o clipă.

Și-a închis ochii.

Mâna liberă a lui Elisabeth s-a încleștat când s-a dat înapoi și a venit lângă Silas. Acesta se uita peste zid, cu chipul inexpresiv, vântul ciufulindu-i părul care începuse să se desprindă din panglică. Elisabeth s-a agățat de o ultimă speranță.

— Nu există ceva ce poți face? l-a întrebat.

— Nu sunt capabil de miracole, domnișoară Scrivener.

Buzele lui abia s-au mișcat, de parcă ar fi fost cu adevărat sculptat din alabastru.

— Nu pot lupta împotriva creaturii; este creația fostului meu stăpân. Ordinele lui Baltasar îmi interzic asta, chiar și la secole după moartea sa.

Elisabeth a ezitat; îi venise o idee. Afirmația lui Silas nu era în întregime adevărată. Dacă l-ar elibera de angajamentele sale, nu ar

mai fi constrâns de ordinele lui Baltasar – nu ar mai fi constrâns de nimic. Putea opri acest lucru să se întâmple. Silas ar avea puterea să îi salveze pe toți.

— Dar nu aș face-o, a murmurat el. Știi că nu aș face-o.

Tonul lui i-a spulberat speranța renăscută.

— Îmi pare rău, a spus ea, deși nu știa sigur pentru ce îi părea rău, mai exact – pentru gândul pe care îl avusese sau pentru foamea din ochii lui Silas.

El și-a înclinat capul. Apoi, brusc, ochii i s-au mărit.

— Jos, a țipat Silas. Jos!

Era prima dată când Elisabeth îl auzea ridicând vocea. Totul s-a răsturnat când Silas i-a apucat pe ea și pe Nathaniel și i-a aruncat la pământ. Malefictul s-a înălțat deasupra zidului; din gură și din nările tăiate i se revărsa fum, iar ochii răuvoitori, de un verde necromantic, scânteiau amenințător. Silas îi ținuse lipiți de pământ în timp ce un braț uriaș a măturat meterezele. Vântul a vâjâit peste Elisabeth, răscolindu-i neîncetat simțurile, sfâșiindu-i hainele. O ceață cenușie oribilă, care absorbea împrejurimile, i-a întunecat conștiința; s-a simțit ca o lumânare licărind șovăitor, stinsă cu violență de o furtună. Auzul și vederea i s-au estompat. O flacără verde a erupt înainte ca lumea să fie distrusă, spărgându-se asemenea unui caleidoscop.

Fragmente de sunet. Mișcare. O voce.

— Elisabeth.

Vocea îi aparținea lui Nathaniel, încordată din pricina emoțiilor abia ținute sub control.

— Elisabeth, mă auzi?

Deasupra ei, chipul lui părea o pată palidă și încețoșată înconjurată de întuneric. Obrazul îi era acoperit de funingine și în noaptea din spatele lui se învârteau tăciuni verzi. O legăna cu un braț, iar cu celălalt o ținea de mână, strângând-o cu disperare. Respirația lui Elisabeth s-a oprit când și-a văzut degetele, stafidite și lipsite de culoare. Dar, în timp ce privea, efectele atingerii Malefictului au dispărut treptat. O avalanșă de înțepături, ca o ploaie scurtă și intensă de ace, a atenționat-o că mâna ei își revenise și că putea să simtă din nou.

Nathaniel a ajutat-o când s-a zbătut să se ridice. În jurul lor era

prăpăd. Flăcări de smarald dansau pe creneluri și pe uniformele goale împrăștiate de-a lungul parapetului. Un tun singuratic a bubuit și un țipăt a răsunat în urechile ei – Malefictul. În apropiere, Directoarea lătra ordine, încercând să-i adune pe gardienii rămași.

— Sunt bine, a spus Elisabeth, ajustându-și strânsoarea pe Ucide-demoni. Sunt pregătită.

Nathaniel avea o expresie stranie. I-a aruncat o privire plină de înțeles lui Silas, apoi a făcut un pas în spate. Pe buzele ei a răsărit un protest chiar înainte ca el să vorbească.

— O să-l atrag departe de...

— Nu.

— Trebuie. Sunt singura persoană care nu este afectată de magia sa.

— Așteaptă, a zis ea. Nu ar trebui. Vocea – s-ar putea să nu-i poți rezista.

— Nu-ți face griji. Am o idee. Nu există timp pentru explicații, dar...

Deja se întorcea, cu un bici de flăcări în mâini, lumina transformându-l într-o siluetă înaltă și zveltă. Ultimul lucru pe care Elisabeth l-a văzut a fost umbra unui zâmbet.

— Ai încredere în mine.

În fața lui, Malefictul își folosise ghearele pentru a sfărâma un turn și s-a întors; bucăți de zidărie i se rostogoleau de pe umeri. Deși semăna cu spiritul mossianului pe care îl văzuseră în Blackwald, scoarța din care îi era făurită pielea era mai întunecată și putrezită, despicată în mai multe locuri pentru a dezvălui o strălucire verde interioară. Nathaniel arăta incredibil de mic mergând spre Malefict, biciul lui, un simplu fir de lumină.

Elisabeth nu avea de gând să stea deoparte și să privească. L-a îndesat pe Ucide-demoni în teaca de la curea și s-a repezit spre cel mai apropiat tun, unde cel care îl operase nu mai era acum decât o uniformă și o grămadă de praf. Măturând rămășițele la o parte, s-a urcat pe scaunul trăgătorului.

Dispozitivul era complet diferit de tunurile în stil medieval despre care citise în cărți. Ca și restul mecanismelor Marii Biblioteci, era un instrument complex, construit din roți dințate și pistoane. Elisabeth a

apucat o roată și a întors-o experimental la stânga, metalul rece mușcându-i degetele. Mașinăria a bubuit, trezită la viață, scuturând atât de violent scaunul încât doar mâinile ei încleștate pe roată au făcut să nu fie azvârlită. Cu un scârțâit de protest, țeava tunului s-a deplasat câțiva metri spre stânga. Acum, sus. A tras de o roată adiacentă, iar țeava s-a ridicat. Nu mai rămăsese decât o pârghie lângă șoldul ei. Trebuia să fie levierul folosit pentru a deschide focul.

Biciul lui Nathaniel s-a răsucit, gata să lovească. Dar nu și-a dus intenția până la capăt. Stătea nemișcat, privind surprins în sus când Malefictul s-a aplecat deasupra lui. Un junghi a săgetat inima lui Elisabeth; și-a amintit expresia întipărită pe chipul lui în seif, transfigurată și fascinată. *Mișcă-te,* l-a îndemnat ea. *Luptă.*

Răsuflarea pădurii a sfâșiat tăcerea așternută pe furiș. Vântul s-a învolburat peste zid, emanând un miros puternic și respingător de descompunere, ca și cum ar fi fost eliberat din gura unui cadavru. Crengile s-au îndoit. Ramurile au pocnit. Iar o voce a șoptit:

— *Thorn...*

— Nu o asculta! a țipat Elisabeth.

Pulsul îi bătea năvalnic, izbindu-se de gulerul hainei, când a împins cu putere pârghia în jos.

Un sunet sacadat și ascuțit a venit din interior, ca niște verigi de lanț trase în sus de un troliu. Țeava s-a cutremurat, cu gura strălucind roșu-aprins. Apoi tunul s-a zdruncinat în recul, zgâlțâindu-i dinții și amorțindu-i brațul până la cot. Cumva, Elisabeth nu i-a dat drumul.

S-a auzit un șuierat înalt și subțire, apoi o bufnitură. Elisabeth a rămas nemișcată, strângând roata pentru echilibru. O bilă de metal era înfiptă în pieptul Malefictului, o lumină verde învârtindu-se în jurul ei. Elisabeth știa că ghiuleaua trebuie să fie uriașă, dar nu părea mai mare decât o mărgea în trupul colosal al monstrului.

Maiefictul abia a reacționat. A început să se întrebe dacă nu cumva a fost o idee prostească. Apoi ghiuleaua a explodat.

Maiefictul a urlat când așchii din pielea lui ca scoarța au sărit împrejur. Un nor alb pulsa în jurul craterului lăsat în trupul monstrului – sare. Bila de metal a fost o ghiulea de sare învelită în fier.

Mult mai jos, la nivelul solului, Nathaniel și-a scuturat capul ca și

cum ar fi încercat să-l cureţe de pânze de păianjen. Umerii i s-au încordat şi şi-a răsucit biciul prin aer, iar flacăra a sfârâit în momentul în care s-a înfăşurat pe una dintre încheieturile Malefictului. După ce l-a făcut pe monstru să-şi piardă echilibrul, a ridicat cealaltă mână, care a eliberat, o explozie vulcanică de foc verde. Aruncat înapoi, Malefictul s-a redresat agăţându-se cu ghearele de un parapet. În timp ce tăciunii cădeau, arzând înăbuşit, l-a privit atent pe Nathaniel, de la nivelul ochilor, suficient de aproape cât să-şi întindă braţul şi să-l prindă.

— *Te cunosc,* a şoptit în schimb. *Fiu al Casei Thorn, stăpân al morţii.*

— Nu, a murmurat Nathaniel, făcând un pas înapoi.

— *De ce îţi ascunzi adevărata natură? De ce respingi chemarea din sângele tău?*

Teroarea a străpuns pieptul lui Elisabeth.

— Nathaniel! a strigat ea.

N-a reacţionat, nici nu părea să o audă.

— *Înţeleg,* a spus Malefictul. *Vrei să o cruţi pe fata pe care o iubeşti. Dar cunoşti adevărul despre magie. Cea mai mare putere izvorăşte numai din suferinţă.*

S-a apropiat de el în timp ce din gură, printre dinţii ascuţiţi, i se prelingea fum.

— *Vino alături de mine,* i-a şoptit. *Stăpân al morţii, devino întunericul care te bântuie. Ucide fata.*

Braţul lui Nathaniel a alunecat uşor în lateral. Biciul s-a stins. Încet, s-a întors. Elisabeth nu a recunoscut expresia de pe chipul lui. Haina îi era sfâşiată, iar ochii, înroşiţi.

Cu gura uscată, Elisabeth a învârtit roţile, înclinând tunul într-o poziţie diferită. A tras din nou de pârghie, izbind-o de sol. În timp ce Nathaniel se îndrepta cu paşi mari spre ea, flăcări i-au înconjurat umerii şi i-au alunecat în jos pe braţe: părea că o floare stranie şi translucidă era pe cale să înflorească.

Tunul s-a zguduit. Piatra a explodat la câţiva metri în faţa Malefictului, o ratare. Nu putea să ţintească direct spre capul monstrului fără să rişte să-l lovească pe Nathaniel.

Fulgere verzi au luminat zidul. Cerul de deasupra lor a fost răscolit

de o masă agitată și violentă de nori de furtună, înconjurat de o coroană de foc, Nathaniel părea aproape inuman, de neatins. Mâinile lui Elisabeth tremurau pe manete.

— Nathaniel, oprește-te!

Nu asculta. În timp ce continua să avanseze, un fulger a brăzdat cerul, arcuindu-se între vârfurile munților. Pământul s-a cutremurat când zăpada s-a scurs în cascade de pe o culme din apropiere, avalanșa înghițind copacii de pe pantă cu suficientă forță pentru a distruge un sat. Elisabeth nu mai văzuse niciodată o distrugere atât de cruntă. Mai grav, Nathaniel nici măcar nu părea conștient de faptul că el era răspunzător.

Un gând oribil s-a strecurat în mintea lui Elisabeth. Ar putea regla țeava tunului și să îi schimbe ținta. Ghiulelele erau făcute din fier; nu ar fi în stare să oprească una dacă o trăgea în direcția lui. Dacă de asta era nevoie – dacă era singura cale de a-l opri, de a-l împiedica să devină un alt Baltasar...

O atingere rece i-a oprit mâna.

— Așteaptă, a spus Silas.

Părul lui era liber și flutura în vânt, eliberat de panglică. Elisabeth nu înțelegea cum putea arăta atât de calm.

Nathaniel era aproape de ei. Ochii îi scânteiau, încețoșați de vrăjitorie. Flăcările se rostogoleau de pe trupul lui, iar o mantie de foc fâlfâia în urma sa. Într-un moment, ar fi prea târziu ca să-l oprească.

— Elisabeth.

Vocea îi era de nerecunoscut, subjugată de putere. Și-a întins mâna. Focul s-a retras de mânecă, pentru ca ea să o poată lua.

Ai încredere în mine, îi spusese.

Elisabeth și-a amintit ziua în care se întâlniseră, când el îi oferise mâna, iar ea ezitase, sigură că o va răni. Dar ororile pe care și le imaginase, acele fapte rele – el nu fusese niciodată capabil de ele. Nu Nathaniel, Nathaniel al ei, care a fost torturat de întunericul dinăuntrul său doar pentru că era atât de bun.

Cuvintele Malefictului s-au repetat în mintea ei. *Fata pe care o iubești.* Adevărul a vibrat prin ea, un sunet prelung și intens, ca un dangăt de clopot.

Lent, a coborât de pe scaunul trăgătorului. Căldura licărea în aer,

dar nu simțea nicio durere, ca și cum ar fi îmbrăcat o armură, devenind invincibilă. S-a îndreptat spre flăcările de smarald, iar ele s-au răsfirat, îndepărtându-se de trupul ei precum crestele valurilor. Mâna lui Nathaniel aştepta, întinsă.

Degetele lor s-au întâlnit. El și-a închis ochii. Atunci a văzut-o: fiola lui Prendergast atârna goală la pieptul lui.

Înfuriat, Malefictul a urlat, intuind prea târziu șiretlicul. S-a năpustit asupra lor, cu gura căscată, capul apropiindu-se din ce în ce mai mult, respirația fetidă a monstrului revărsându-se peste ei în timp ce magia i-a învăluit, iar Harrows a rămas în urmă.

Capitolul 35

ELISABETH, NATHANIEL ŞI SILAS s-au materializat într-un salon necunoscut, în mijlocul unui grup de femei care îşi savurau ceaiul de seară. Îl *savuraseră,* cel puţin, până când capul retezat al Malefictului a aterizat pe măsuţa lor de cafea.

A strivit, în cădere, picioarele în formă de gheară ale mesei, zornăind porţelanurile din dulapurile acoperite cu oglinzi ale salonului. Decapitat, cu coarnele tăiate, arăta ca o bucată de cărbune de mărimea unui bolovan. Privindu-l în stare de şoc, Elisabeth a presupus că monstrul venise suficient de aproape de Nathaniel pentru a fi prins de vrajă. Dar, în mod evident, vraja lui Prendergast nu fusese în măsură să transporte ceva atât de mare, ca întregul corp al Malefictului, între dimensiuni – doar capul, care venise împreună cu ei. Când muşchii i s-au relaxat, limba i-a alunecat din gură, lucind pe covor ca un melc uriaş.

O linguriţă de ceai a căzut. Uluite, femeile stăteau nemişcate, cu părţile din faţă ale rochiilor de mătase stropite cu pete de cerneală. Niciuna nu a spus nimic când capul a început să se dezintegreze, împroşcând cenuşă fierbinte pe lambriuri.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, a spus Nathaniel.

S-a înclinat, făcând ca o dâră de funingine să i se prelingă din păr. Apoi şi-a dat ochii peste cap şi s-a prăbuşit cu faţa în jos pe podea.

Salonul s-a umplut de ţipete. Cești de ceai au fost aruncate în aer. În timp ce femeile fugeau din cameră, împiedicându-se de marginea covorului, Elisabeth s-a lăsat în genunchi lângă Nathaniel şi l-a rostogolit în poala ei. Funinginea îi înnegrea fiecare centimetru de piele expusă. Haina lui carbonizată încă fumega uşor, iar focul îi pârlise sprâncenele. La un moment dat, se alesese cu o tăietură pe frunte – Elisabeth nu ştia când sau cum, dar îi acoperise faţa cu sânge. Şi-a apăsat degetele pe gâtul lui şi s-a relaxat când i-a simţit ritmul constant al pulsului.

— *Acesta* a fost planul lui? l-a întrebat ea pe Silas, arătând spre

capul Malefictului.

De parcă să fie arătat cu degetul ar fi fost picătura care a umplut paharul, capul s-a descompus într-un morman de cenușă.

Silas a oftat, uitându-se în jos la Nathaniel.

— Să fiu sincer, domnișoară, presupun că nu a avut niciun plan și că pur și simplu îl născocea pe parcurs.

— Ah! Unde suntem? Are cineva vreo idee?

Nathaniel a deschis un ochi cenușiu, uimitor de palid pe chipul lui acoperit de funingine și sânge. S-a uitat neîncrezător în jur, ca și cum încă nu era sigur dacă ar fi vrut să se trezească, iar apoi l-a deschis încet și pe celălalt, concentrându-se pe fața lui Elisabeth.

— Salut, pacoste ce ești.

Elisabeth a râs ușurată. În timp ce îi mângâia părul, îndepărtându-l de pe fruntea lui lipicioasă, a cuprins-o o tandrețe insuportabilă.

— Și eu te iubesc, a spus ea.

Fruntea lui Nathaniel s-a încruntat. Și-a întors fața în lateral și a clipit de câteva ori.

— Slavă Domnului, a zis el, în cele din urmă. Nu cred că dragostea neîmpărtășită mi s-ar fi potrivit. Probabil aș fi început să scriu poezii.

Elisabeth a continuat să-i mângâie părul.

— Asta nu sună atât de rău.

— Te asigur, s-ar fi dovedit a fi mai neplăcut decât necromanția.

Elisabeth a râs din nou, nestăpânit. O bucurie scânteietoare, ușoară ca un fulg, i s-a strecurat în suflet, ca lumina soarelui într-o dimineață de primăvară după ce ploaia s-a oprit, iar norii s-au îndepărtat în grabă, și lumea a părut nouă și curată și luminoasă, transformată într-o versiune mai bună a ei însăși, sfâșietoare în frumusețea ei. Imensitatea sentimentului era aproape dureroasă. Și-a trecut degetele peste obraz, conștientă că Silas îi urmărea.

Nathaniel a privit-o dintr-o parte.

— Scrivener, știu că am oferit un spectacol diavolesc de frumos, întins aici pe podea, acoperit cu totul în sânge – și am auzit că unele fete, destul de ciudat, găsesc asta foarte atrăgător, iar eu nu am să te judec dacă ești una dintre ele –, dar, te rog, oprește-te din plâns. E doar o zgârietură. Voi reveni în lupta împotriva răului dintr-o clipă în alta.

Elisabeth și-a tras zgomotos nasul.

— Nu plâng. Îmi lăcrimează ochii. Miroși îngrozitor.

— Poftim? Eu nu miros niciodată îngrozitor. Miros a lemn de santal și a farmec masculin.

Și-a ridicat capul pentru a se mirosi și s-a înecat.

— Nu mai contează.

— Data viitoare, stăpâne, poate că vei lua în considerare să nu îți mai dai singur foc, a subliniat Silas.

S-a auzit un zgomot de pe hol. Doi valeți s-au înghesuit în pragul ușii, unul dintre ei ținând strâns o sabie antică ce arăta ca și cum ar fi fost smulsă de pe polița unui șemineu, și acum tremura violent în mâinile sale.

— Predă-te fără să te împotrivești, vrăjitorule, a proclamat el, după o privire încurajatoare din partea celuilalt, și nu te vom răni.

Nathaniel și-a mijit ochii la el.

— Îmi pari cunoscut. Suntem în casa de la oraș a lui Lady Ingram?

Așa sper a gândit Elisabeth. Pata de cerneală de pe covor părea permanentă.

— Ăăă, a spus, nesigur, valetul cu sabia.

— Excelent.

Înainte ca Elisabeth să-l poată opri, Nathaniel s-a ridicat singur în picioare și s-a uitat în jur, clătinându-se alarmant. L-a luat de unul dintre brațe, iar Silas de celălalt. Părând să nu observe că nu putea să stea fără ajutor, a pornit spre ușă, explicând:

— Am potrivit vraja să ne lase în apropiere de Biblioteca Regală. Suntem doar la câteva străzi distanță.

Elisabeth și-a amintit harta Austermeerului, pe care Katrien desenase un semn de întrebare în centru, lângă Biblioteca Regală.

— Acolo va finaliza Ashcroft invocarea, și-a dat ea seama, rostind cuvintele cu voce tare. Este centrul pentagramei.

— Exact. Sper că am reușit să stric ritualul luând o parte din Cronicile Morților cu noi. Dar Malefictul a fost atât de mare, încât s-ar putea să fi rămas suficientă energie demonică eliberată în Harrows.

— Atunci nu putem pierde timpul.

Un ceas cu pendul a ticăit în colț. Cu un sentiment de irealitate, Elisabeth a văzut că era abia opt și jumătate seara. Petrecuseră doar

câteva ore în Harrows, însă ea a simțit că trecuseră ani.

Când s-au apropiat, valetul i-a amenințat fără entuziasm cu sabia. A părut ușurat când Elisabeth a apucat-o de lamă și i-a smuls-o din mână. A examinat arma – inutilă – și a îndesat-o într-un suport de umbrelă în drumul lor spre ieșire.

Au păşit în visul unei nopți de iarnă. Râsete au umplut aerul când o familie a trecut pe lângă ei, toți înfofoliți în fulare și mănuși, cu patine de gheață atârnând de degete. O trăsură singuratică i-a depășit, alunecând în direcția opusă, tropăitul copitelor cailor fiind înăbușit aproape complet de zăpadă. În spatele ferestrelor ardeau lumânări, luminând casele de-a lungul străzii și oferind frânturi din scenele desfășurate în spatele sticlei: o femeie care așeza un bebeluș într-un leagăn din răchită, un câine care moțăia în fața unui șemineu lângă papucii stăpânului său. Respirația lui Elisabeth s-a înălțat sidefie în aer.

Atmosfera pașnică a lăsat-o fără cuvinte. Pentru un moment derutant, Elisabeth a crezut că a fost victima unei halucinații și că și-a imaginat tot ce li se întâmplase de la plecarea din Brassbridge.

Apoi vârfurile turnurilor din apropiere au fost învăluite de lumină. Elisabeth și-a protejat ochii când flăcările au învăluit statuia unui cal înaripat înălțat pe picioarele din spate, o siluetă uluitoare pe cerul întunecat, ca o paietă de bronz cusută în catifea. Ferestrele turnurilor străluceau auriu și roz în timp ce lumina se revărsa în jos. Când a lovit strada, s-a împrăștiat repede peste zăpadă, transformând-o în diamante care scânteiau orbitor de pe ramurile înghețate ale copacilor. Elisabeth și-a ținut respirația. *Răsare soarele,* a gândit din instinct. Dar nu, ar fi fost imposibil.

Calul care trăgea trăsura a pufnit și s-a speriat de la lumina intensă, întinzând frâiele. Familia care trecuse pe lângă ei s-a întors, cu strigăte de uimire. Ușile s-au deschis în susul și în josul străzii; capete s-au ivit, mâini au protejat ochii și umbre lungi s-au prelins pe zăpadă.

— Uite! a strigat cineva. Magie!

Pe cer dansau panglici aurii luminoase, licărind în valuri, amintindu-i lui Elisabeth de o descriere pe care o citise cândva despre Aurora Boreală. Era uluitor. Spectaculos. Un răsărit la capătul lumii.

— Ce e asta? a întrebat ea.

Mușchii lui Nathaniel se încordaseră.

— Combustie eterică. Materie de pe Celălalt Tărâm, care arde când intră în contact cu aerul din lumea noastră.

A ezitat.

— Nu am văzut niciodată o reacție atât de puternică – doar am citit despre asta.

Silas s-a strecurat de sub brațul lui Nathaniel și a ieșit de pe bordură, ridicându-și fața spre lumină. I-a mângâiat trăsăturile palide și i-a diluat ochii galbeni. Expresia lui era aproape una de dor, ca un înger care privea spre cer, știind că niciodată nu va mai păși în rai.

— Arhontele este aici, a spus el simplu.

Elisabeth și Nathaniel au schimbat o privire scurtă. Apoi au luat-o la goană, patinând și poticnindu-se în zăpadă. Pentru o clipă înfricoșătoare, Elisabeth s-a îngrijorat că Silas ar putea rămâne în urmă, paralizat, dar a apărut din nou alături de ei, prinzând fără efort cotul lui Nathaniel înainte ca acesta să alunece pe un petic de gheață.

— Prezența lui a deschis o poartă spre Celălalt Tărâm, le-a spus el. Când va fi scăpat din cercul său de invocare, vălul dintre lumi se va rupe iremediabil.

— Dar asta încă nu s-a întâmplat? a insistat Nathaniel.

Silas și-a scuturat capul, o mișcare abia perceptibilă.

— Atunci încă îl putem opri, a spus Elisabeth.

Privirea lui Silas a zăbovit pe fața ei, apoi s-a mutat brusc. L-a urmărit pe Nathaniel pe sub genele lăsate, cu o expresie indescifrabilă, iar ea s-a întrebat la ce se gândea.

— Vom încerca, domnișoară Scrivener.

Pietonii au blocat strada care trecea prin fața Bibliotecii Regale – patinatori care se întorceau de la râu, cu obrajii îmbujorați și fularele acoperite de zăpadă. Toată lumea privea uimită cupola de deasupra atriumului. Lumina strălucitoare se transformase treptat într-o sclipire monotonă care se răsucea în interiorul sticlei, învăluind împrejurimile într-un asfințit lichid. Sfere aurii dansau în continuare în jurul clădirii, plutind grațios pe lângă statuile sale de marmură și pergamentele sculptate, însă scânteiau din ce în ce mai stins, furând suspine melancolice din mulțime.

Stomacul lui Elisabeth s-a încordat. Priveliștea era, fără îndoială, frumoasă. Iar sincronizarea nici că ar putea fi mai rea. După cum stăteau lucrurile, acești oameni credeau că fusese un spectacol de magie pus în scenă pentru plăcerea lor.

— Trebuie să plecați, a strigat ea, folosindu-și umerii ca să se strecoare prin mulțime și să ajungă la bibliotecă. Cu toții, fugiți! Sunteți în pericol!

Capete s-au întors, cu expresii confuze pe chipuri; cei mai mulți dintre ei nu reușiseră să o audă din cauza gălăgiei. Și mai era un sunet, unul mai puternic, înghițind orice altceva. Un sunet ascuțit, ca un roi de lăcuste bătând simultan din aripi pe un câmp, crescând în volum în timp ce se revărsa înspre ei. Țipete.

În sfârșit, oamenii au început să fugă. Dar nu se mișcau suficient de repede. S-au împrăștiat în toate direcțiile când un diavol a sărit în mulțime, mârâind și trosnindu-și degetele terminate cu gheare, dinții săi strălucind în lumina stranie, supranaturală. Din colțul ochiului, Elisabeth a văzut cum un copil se împiedică într-o patină abandonată și cade, mișcare surprinsă și de ochii roșii ai demonului. Fără să stea pe gânduri, i-a dat drumul lui Nathaniel și a sărit înainte, tăind aerul cu sabia.

Demonul s-a întors repede pentru a o înfrunta, doar ca să se clatine când lama i s-a înfipt în unul dintre coarne și a început să coboare, trecând prin os și mușchi ca untul, și s-a oprit abia când un sunet metalic a lovit caldarâmul, eliberând fuioare de aburi. Elisabeth s-a dat înapoi, nesigură pe picioare, pregătindu-se să pareze contraatacul demonului, dar acesta nu a mai venit. Corpul lui s-a prăbușit pe stradă, lipsit de viață. Aproape că îl despicase în două.

Acolo, încă un diavol, aplecat deasupra unei femei care țipa – dar a căzut înainte ca Elisabeth să poată acționa, lumina stacojie părăsindu-i ochii. Nu a înțeles ce i se întâmplase până când o umbră palidă a țâșnit pe lângă ea și un al treilea demon s-a prăbușit fără vlagă pe pământ. Silas se rotea și se strecura prin mulțime ca un dansator, fețe uimite întorcându-se în timp ce trecea pe lângă ei, iute ca fulgerul. Ghearele îi licăreau, ascuțite și imposibil de urmărit, tăind gâturile diavolilor înainte să-l vadă venind. Trupul lui Elisabeth a tremurat, străbătut de un sentiment de venerație și uimire, apoi de

un fior instinctiv de teamă. Întrezărea doar o scânteie a vechiului Silas, lăsat liber pe un câmp de luptă străvechi, înconjurat de sulițe și flamuri, transformând frontul într-un vals nemilos al morții. Doar că, pe atunci, cei care ar fi sângerat cu fiecare lovitură a ghearelor sale ar fi fost oameni.

De parcă ar fi simțit privirea lui Elisabeth, Silas s-a oprit atât cât să dea din cap spre ea. Respirația i s-a oprit. Apoi i-a oglindit gestul și s-a întors, încrezătoare că va avea el grijă de orice diavol la care ea nu putea ajunge.

O lumină de culoarea smaraldului a răsărit, arzând intens; biciul lui Nathaniel se răsucise lângă ea. S-a clătinat pe picioare, dar i-a zâmbit, un rânjet nechibzuit, dinții lui strălucind alb pe fața neagră de funingine. Protestul i-a murit pe buze când biciul a plesnit aerul și s-a repezit asupra unui diavol care amenința un grup de oameni. Trosnind și împroșcând jăratic, l-a tras cu o smucitură, direct în calea sabiei lui Elisabeth.

Încrederea îi curgea prin fiecare fibră când a doborât diavolul. Pulsul îi bubuia în urechi. După tot ce înfruntaseră ea și Nathaniel în Harrows, asta părea o joacă de copii. Nimic nu îi putea opri acum.

Și-au creat un culoar spre bibliotecă, câștigând încet teren. Nenumăratele lovituri i-au amorțit brațele lui Elisabeth, iar sângele îi vuia prin vene. De fiecare dată când un diavol sărea în direcția ei, era tăiat și aruncat deoparte de biciul lui Nathaniel. Și de fiecare dată când unul îl ataca pe el, Elisabeth se afla acolo, pregătită să-i facă cunoștință cu Ucide-demoni. Zeci de diavoli s-au prăbușit la picioarele lor.

Dar nu era suficient. Veneau în continuare, coborând în valuri nesfârșite de pe treptele Bibliotecii Regale, izbindu-se de ferestrele sale în explozii scânteietoare de sticlă colorată. Împreună, Elisabeth, Nathaniel și Silas îi țineau pe demoni la distanță, dar nu puteau să se strecoare înăuntru fără să îi lase pe diavoli liberi prin oraș.

Respirația lui Nathaniel a alunecat fierbinte pe urechea ei.

— Câștigă-mi timp.

Odată, nu i-ar fi înțeles rugămintea. Acum s-a învârtit fără ezitare, blocând diavolul care s-a aruncat asupra lui când s-a lăsat într-un genunchi, cu mâna întinsă peste pietrele cubice. Părul i-a căzut peste

frunte, ascunzând totul, cu excepția pometților ascuțiți și a gurii curbate într-o grimasă de concentrare.

Vrăjitoria a țâșnit prin aer. Elisabeth i-a aplicat diavolului o lovitură care l-a trimis rostogolindu-se la picioarele ei. Cu vederea acum neobstrucționată, a prins momentul în care vraja lui Nathaniel a avut efect.

Un șir de bibliotecari cu glugă erau sculptați în basorelief pe fațada bibliotecii, de la un capăt la celălalt. În timp ce privea, capetele lor s-au înălțat, iar degetele s-au încleștat mai strâns pe felinarele de piatră din mâinile lor. Marmura s-a sfărâmat când s-au desprins din clădire și au pășit liberi înainte, mărșăluind într-un regiment lipsit de identitate spre bătălie. Cântau în timp ce mergeau, un cântec funebru și solemn care bubuia în oasele lui Elisabeth ca întoarcerea unei pietre de moară.

Deasupra lor, statuile îngerilor s-au întins, au oftat și și-au desfășurat aripile. Chipurile lor senine s-au întors pentru a evalua câmpul de luptă. Unul a coborât de pe cornișă și și-a folosit trupul pentru a azvârli deoparte un diavol. Altul, lipsit de emoție, a apucat colțul unei cornișe sculptate și l-a smuls din bibliotecă, apoi l-a aruncat în jos cu suficientă forță pentru a strivi un demon. Sfinți și călugări s-au alăturat bătăliei, aruncând totul, de la arzătoare de tămâie din marmură la pergamente pietrificate. Garguiele au coborât de pe stâlpii lor străvechi pentru a înfrunta direct diavolii.

Urlete de durere au umplut noaptea în timp ce soarta bătăliei s-a întors. Semăna cu vraja pe care Nathaniel o folosise în Summershall, dar amplificată de o sută de ori. Nu făcuse doar ca statuile Bibliotecii Regale să se trezească la viață; crease o armată pentru a lupta la comanda sa.

Holbându-se cu gura larg deschisă, Elisabeth aproape că nu a observat diavolul care alerga spre ei decât când a fost prea târziu. I-a deviat cu stângăcie fălcile care clănțăneau, doar ca să-i vadă ghearele cum se apropie din cealaltă direcție, sperând să o lovească în forță. Apoi un bubuit ca de gong a răsunat în urechile lui Elisabeth, iar diavolul a fost măturat deoparte, călcat sub copitele strălucitoare de bronz ale calului înaripat din vârful turnului. Victorios, și-a scuturat coama și s-a ridicat pe picioarele din spate. S-a zguduit pământul

când a aterizat din nou pe caldarâm, iar peste pietrele cubice s-au întins crăpături sub forma pânzelor de păianjen.

— Asta ar trebui să-i țină ocupați, a spus Nathaniel.

S-a ridicat în picioare. Apoi culoarea i-a părăsit chipul, lăsându-l înspăimântător de alb.

Elisabeth l-a prins înainte să se prăbușească. Căldura îi radia din corp, chiar și prin haină, ca și cum s-ar fi întors în ghearele sfâșietoare ale febrei.

— Prea multă magie, a mormăit el, cu pleoapele lăsate. Voi fi bine într-o clipă.

Presiunea din pieptul ei s-a răsucit într-un nod. În urmă cu doar câteva ore, abia fusese în stare să se dea jos din pat. De atunci, îi transportase în cealaltă parte a regatului nu o dată, ci de două ori. Invocase focul și fulgerul și trezise o armată de piatră. Era un miracol că rămăsese atât de mult timp în picioare.

— Poți continua?

— Bineînțeles că pot.

Ca să o liniștească, i-a mângâiat cu blândețe brațul.

— Sar putea să fiu inutil, dar frumusețea mea s-ar putea dovedi crucială pentru moral. Silas?

Apărând de nicăieri, Silas s-a transformat într-o pisică și a sărit pe umărul lui Nathaniel. Nathaniel a inspirat adânc și s-a îndreptat, arătând brusc mult mai bine.

— Silas este canalul spre vrăjitoria mea, a explicat el, rânjind. În astfel de momente, poate să îmi împrumute o parte din puterea lui.

Elisabeth ar fi fost în stare să-l sărute pe Silas, dar privirea din ochii lui galbeni sugera că nimeni nu îndrăznise vreodată să facă asta și supraviețuise. De îndată ce a fost sigură că Nathaniel putea sta pe propriile picioare, a urcat scările câte două deodată, ferindu-se de un diavol care se rostogolea în cealaltă direcție. Bătălia îi costase minute prețioase. Nu și-a permis să se gândească la ce era mai rău: că ar putea fi deja prea târziu.

Priveliștea care o aștepta în vârful scărilor a oprit-o subit. Un hol grandios ducea către atrium; bibliotecile se înălțau din podea până în tavan, reflectate de dalele lustruite. În capăt ar fi trebuit să fie arcada; în schimb, se afla o întindere alb-argintie, un cer presărat cu stele.

Cărți înlăturate din vitrinele lor, ușoare ca fulgii, pluteau în jurul marginilor portalului, care arăta de parcă ar fi fost crestat de-a lungul bibliotecii cu un cuțit. În timp ce Elisabeth privea, un spiriduș acoperit cu solzi verzi și-a croit drum cu ghearele în lumea lor și s-a urcat repede pe rafturi, privind în jos la ei cu ochi negri strălucitori.

— Este o poartă către Celălalt Tărâm, nu-i așa?

— Una din multe, cel mai probabil, a gâfâit Nathaniel, ajungând lângă ea. Trebuie să găsim o altă cale înăuntru.

— Nu există altă cale. Nu fără cheia unui bibliotecar senior.

Cheile de la Harrows, care încă zornăiau în buzunarul ei, nu s-ar potrivi în ușile interioare ale Bibliotecii Regale. Elisabeth a aruncat o privire în jur, studiind holurile alăturate care se întindeau în stânga și în dreapta lor. Acelea duceau doar la camere de studiu, săli de ședință, debarale de unde își luase în fiecare dimineață mopul și găleata...

Elisabeth a inhalat adânc.

— Știu unde trebuie să mergem. Urmează-mă.

A țâșnit după colț, fără să arunce o privire înapoi. Nathaniel era aproape, în spatele ei.

— Dacă ai de gând să distrugi încă o bibliotecă, asigură-te mai întâi că nu-ți stau în cale.

— Nu va trebui, a spus ea. O voi întreba frumos.

Ignorându-i privirea confuză, s-a uitat în jur după un set familiar de rafturi. Numai dacă ar fi fost mai atentă în ziua aceea. Unde anume, mai precis, se aflaseră ea și Gertrude când s-a întâmplat? Elisabeth a înaintat, hotărâtă, trecând în grabă pe lângă alte fisuri care se întindeau pe pereții și tavanul coridorului, ca niște tăieturi lăsate de ghearele unui monstru invizibil. Influența Celuilalt Tărâm se infiltrase peste tot în bibliotecă. Busturile foștilor directori se ridicaseră de pe piedestalele lor, plutind în unghiuri ireale. În aer atârnau lumânări, iar perdelele se umflau, agitate de un vânt care nu se simțea. Elisabeth a încercat să nu se gândească de ce nu suna clopotul bibliotecii, de ce holurile erau pustii; era mult prea ușor să-și imagineze bibliotecarii atrași în vastitatea înstelată a Celuilalt Tărâm, dispăruți pentru totdeauna.

Acolo. Acolo se deschiseră rafturile, dezvăluind un pasaj secret.

Nesigură dacă existase o acțiune specifică din partea ei care declanșase mișcarea, și-a pus palma peste grimoare și și-a apăsat fruntea de cotoarele lor.

— Vă rog, a gâfâit ea. Lăsați-mă să intru.

Prin grimoarele care îi atingeau pielea pulsa căldura. Un freamăt le-a străbătut, de parcă șușoteau între ele, ducând un mesaj spre exterior. Elisabeth a făcut un pas în spate, iar panoul s-a deschis.

Nathaniel a râs uimit. Când s-a uitat la el, a descoperit că o urmărea, cu ochii strălucind. Exact așa o privise la bal, când o văzuse prima dată în rochie de seară.

— Ce este? a întrebat ea.

— Știam că le vorbești cărților. N-am realizat că ele chiar ascultă.

— Fac mai mult decât să asculte.

Podeaua a scârțâit când Elisabeth a pășit înăuntru. A inspirat și a expirat, gustând praful din aer, apoi și-a închis ochii, imaginându-și Biblioteca Regală de parcă ar fi fost propriul ei trup, cu seifurile sale mărețe, camerele secrete și misterele nenumărate, cu magia care curgea prin sălile sale.

— Suntem aici pentru a-l împiedica pe Ashcroft să-l invoce pe Arhonte, a rostit ea, pe un ton solemn și autoritar, către pereții din jurul ei, fără să se simtă atât de prostesc pe cât se așteptase.

Știa, cumva, că ceva asculta.

— Ce face el... ne va distruge pe toți. Știu că deja te sfâșie. Ne poți duce la el?

Nu mai încercase asta niciodată înainte: să vorbească nu doar cu o carte ci cu toate, solicitând ajutorul bibliotecii însăși. Habar n-avea dacă va merge. Călăuzită de o adiere, o pânză de păianjen i-a atins obrazul, ca mângâierea unei mâini imateriale. Și apoi...

Podeaua s-a cutremurat, străbătută de un fior. Elisabeth a deschis ochii în timp ce lemnul pasajului scârțâia și trosnea. În jurul lor, scândurile s-au desprins ca niște clape de pian apăsate, deformând pereții. Transformarea s-a extins înainte, alungând norii de praf, deschizând o cale care nu mai fusese acolo înainte. Pasajul se rearanja. Arătându-le drumul.

— Haide! a strigat Elisabeth, luând-o la goană.

Lângă ea, Nathaniel a invocat o flacără plăpândă pentru a le

lumina pașii. Grija a străpuns-o ca o lance la vederea flăcării firave, dar, în afară de asta, Nathaniel părea în regulă. Orice făcea Silas, funcționa.

Pasajul își schimba în continuare forma în fața lor, îndrumându-i să ocolească atât de multe colțuri încât Elisabeth nu putea să ghicească încotro se îndreptau. Nu era sigură dacă imaginația o făcea să se simtă ca și cum magia bibliotecii curgea și prin trupul ei, propulsându-i pașii și mărindu-i plămânii, o senzație palpitantă, de parcă ar fi devenit ceva mai mult decât un om.

În cele din urmă, au ajuns la ceea ce părea a fi o fundătură, dar Elisabeth a continuat să meargă repede, sigură pe ea, iar un perete s-a deschis spre exterior înainte să se izbească de el, deschizând calea. Era spatele unei biblioteci; ajunseseră pe cealaltă parte a pasajului.

Au pășit nesiguri în ceață și liniște. O lumină difuză era răspândită de felinare, creând sfere neclare în jurul lor, ca zeci de luni care străluceau printr-o ceață densă. Elisabeth a avut nevoie de un moment ca să-și dea seama unde se aflau. Biblioteca care se deschisese pentru ei s-a zguduit și a eliberat ceva asemănător unui suspin în timp ce se închidea din nou, cu un sunet adânc, tremurător, aproape subteran, stins într-un clic care a răsunat din tavanul înalt. Șoapte s-au împrăștiat după acesta, agitându-se prin ceață.

— Suntem în arhivele interzise, a spus ea, surprinsă.

Deși ceața îi apăsa fața ca un voal, cumva știa în ce direcție să meargă.

— Pe aici.

— De ce – l-a auzit ea pe Nathaniel, care încerca să înțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase – ne-ar lăsa biblioteca aici?

— Nu sunt sigură.

Ar fi fost mult mai rapid să îi ducă direct la atrium în loc să-i conducă prin Aripa de Nord Vest. Elisabeth și-a impus să nu întindă mâna spre mânerul lui Ucide-demoni în timp ce pășea înainte. În ciuda răutății care dăinuia în acest loc, era sigură că biblioteca nu le dorea niciun rău.

Spre mijlocul coridorului, vaporii s-au subțiat. Bibliotecile au devenit vizibile, înălțându-se deasupra lor, aburii înfășurându-se în jurul rafturilor mai joase precum ceața care se spulberă de stâncile de

pe faleză. Păreau să se afle mult mai adânc în arhive de când se aventurase ea ultima oară.

Fără avertisment, o formă albă imensă s-a înălțat deasupra ei în lumina felinarelor, iar Elisabeth s-a dat alarmată înapoi – dar era doar craniul unei balene, cu scheletul suspendat de tavan prin mii de fire, întinzându-se departe în umbră. Din nou a avut sentimentul neliniștitor că arhivele nu formau un coridor atât de drept pe cât părea. Că o persoană s-ar putea rătăci aici, întorcându-se în mod inexplicabil, pierzându-se în secțiuni ale sălii care nu existaseră cu o clipă înainte.

În timp ce au înaintat, întrebarea lui Nathaniel a continuat să o sâcâie. De ce îi adusese biblioteca aici? În jurul lor, grimoarele erau tăcute. Părea că ascultă, așteaptă. Își țineau respirația. De parcă preconizau că urma să se întâmple ceva...

Pașii ei au șovăit când a surprins o mișcare ca un fâlfâit în apropiere. Ceața se învolbura.

— Fii atent la iluzii, a spus ea peste umăr.

Nathaniel a tresărit la sunetul vocii ei; se încruntase la o carte a cărei copertă era incrustată cu dinți umani.

— Grimoarele ar putea încerca să ne păcălească.

— *Nu tu, draga mea...*

Elisabeth s-a întors de jur-împrejur. Vocea se strecurase din ceață, sursa ei fiind imposibil de identificat. A privit cercetător rafturile, dar nu și-a dat seama ce grimoar vorbise.

Din direcția opusă, o voce diferită a spus:

— *Și presupun că putem face o excepție pentru ceilalți oameni...*

— *Circumstanțe speciale, înțelegi tu,* a șoptit alta.

— *Nu ne vom atinge de niciun fir de păr de pe capetele lor. Promitem.*

— *Păi? Ai de gând să continui cu asta, fato? Așteptăm.*

Neajutorată, Elisabeth a trecut de la o bibliotecă la alta, urmărind în zadar glasurile.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat ea. Ce vreți de la mine?

Dar vocile tăcuseră.

Nathaniel a pășit în față și a întins mâna de parcă voia să-i atingă umărul, până s-a oprit, nesigur. Era evident că nu auzise grimoarele.

— Elisabeth?

Ea a clătinat din cap.

— Nu-i nimic.

Frustrarea s-a încolăcit în jurul ei când au pornit din nou, lăsând în urmă rafturile. Nu era lipsit de importanță. Fuseseră aduși în arhive dintr-un motiv. Dar Elisabeth nu a văzut ce ar putea fi mai important decât să ajungă la Ashcroft și să-i oprească ritualul cât mai repede posibil. Dacă *ar putea* măcar să-l oprească, doar ei trei, cu magia lui Nathaniel pe sfârșite...

Oh! Răspunsul s-a ivit mai frumos ca un răsărit. Fără să ezite, s-a întors pe călcâie și s-a repezit spre rafturi.

Nathaniel a părut consternat.

— Ce ai de... Elisabeth?

Grimoarele nu au șuierat, nu au huruit și nu au scuipat cerneală când s-a apropiat de ele. Doar au așteptat. Elisabeth s-a ridicat pe vârfuri pentru a desface lanțul care înconjura cel mai apropiat raft. L-a smuls, eliberând grimoarele, apoi s-a întors spre Nathaniel, cu capătul lanțului atârnându-i de mână, în timp ce cărțile s-au ridicat în spatele ei, fluturându-și paginile.

— Biblioteca vrea să riposteze.

Capitolul 36

NATHANIEL A URMĂRIT-O în timp ce fugea de la raft la raft, deschizând larg ușile cuștilor, îndepărtând lanțurile. Asta era împotriva a tot ce fusese vreodată învățată. Dar Elisabeth nu a simțit nicio vină, nicio rușine, nicio ezitare. A simțit ca și cum un baraj s-ar fi prăbușit în interiorul ei, apele năvălind furioase pentru a înghiți toate incertitudinile în calea lor.

Strigăte de bucurie au umplut aerul. Grimoare care nu gustaseră libertatea de secole și-au întins aripile de pergament și au zburat. Altele s-au rostogolit de pe rafturi și au alergat pe podea, răsfoindu-și cu bucurie paginile. Atmosfera sumbră de pe coridor s-a spulberat în fața haosului.

— Stai, a spus Nathaniel. Ești sigură că ar trebui să faci asta? Biblioteca a fost construită de Cornelius. A fost menită de la bun început să invoce Arhontele.

S-a dat la o parte când un grimoar a trecut greoi și stângaci pe lângă cizmele sale.

— Dacă asta este un fel de...

Nu și-a terminat ideea, dar Elisabeth știa ce a vrut să spună. Șiretlic. Capcană. Nu l-a învinovățit. Dar, în cele din urmă, a înțeles.

Biblioteca nu îi mai aparținea lui Ashcroft și complotului său, așa cum nici Elisabeth nu aparținea părinților necunoscuți care o aduseseră pe această lume. Avea o viață proprie și devenise ceva mai măreț, depășind toate aspirațiile imaginate vreodată de Cornelius. Pentru că aceste cărți păstrate de biblioteci nu erau unele obișnuite. Erau cunoaștere, care primise darul vieții. Erau înțelepciune, care primise glas. Cântau când lumina stelelor se revărsa prin ferestrele bibliotecii. Simțeau durere, iar inimile lor puteau să fie frânte. Uneori erau sinistre, grotești – dar așa era și lumea de afară. Însă o astfel de realitate, un astfel de adevăr nu însemna că lumea era un loc pentru care nu mai merita să lupți, pentru că oriunde era întuneric era și atât de multă lumină.

Acesta era destinul lui Elisabeth. Nu să devină gardian în speranța de a-și dovedi valoarea unor oameni care niciodată nu ar înțelege. Nu să mânuiască lanțuri, ci să le rupă. Era voința bibliotecii în carne și oase.

Acum le simțea – conștiințele bibliotecii trecând pe lângă ea, prin ea, ca un curent care curge repede. Sute de mii de grimoare, unindu-se ca unul.

Nu știa cum să-i explice toate astea lui Nathaniel. Nu încă. În schimb, s-a uitat în ochii lui și a zis:

— Ai încredere în mine.

Orice ar fi văzut pe chipul ei, a fost suficient. A dat din cap. Și apoi, de parcă nici lui nu-i venea să creadă ce face, s-a întors spre raftul din spatele lui și a început să desprindă lanțul.

Au alergat împreună până în capătul holului, eliberând toate grimoarele la care puteau ajunge. Cu fiecare lanț pe care îl smulgea, curajul lui Elisabeth ardea mai intens. Ashcroft făcuse o greșeală. Venise în biblioteca ei. Casa *ei.* De data aceasta nu va scăpa de consecințe.

Și-a întins mâna spre o cușcă familiară și s-a oprit, uitând pentru o clipă zgomotul, hârtia care zbura prin aer. O față uscată și palidă plutea în întuneric, panglica ei prinsă cu un ac sclipind printre umbre.

— Ne vei ajuta? a întrebat Elisabeth.

Vocea cu diferite tonuri a sunat amuzată.

— *Este chipeș, acest Ashcroft?*

— Foarte.

— *Ce încântător. Doar arată-ne drumul, dragă.*

Elisabeth nu avea o cheie care să deschidă ușa, dar nu avea nevoie de una. L-a fixat pe Ucide-demoni între gratii și a răsucit, îndoind fierul vechi și fragil până când s-a curbat suficient pentru ca grimoarul să zboare liber. Apoi a înșfăcat sfera de sticlă a Illusariumului și a alergat mai departe. O iluzie a prins viață lângă ea, o scânteie fantomatică: Irena, Directoarea, părul ei roșu curgând ca lichidul prin ceață. Mândria i-a luminat trăsăturile palide când i-a oferit cel mai slab dintre zâmbete. A dispărut înainte ca Elisabeth să o poată striga, retrăgându-se în abur.

Nathaniel a scos un sunet ca și cum s-ar fi înecat. Inițial, Elisabeth a crezut că și el o văzuse pe Irena. Dar, când l-a privit, capul lui era întors spre un punct diferit în ceață, unde silueta unei femei zâmbitoare și cea a unui băiat mic și serios în costum erau absorbite într-un vârtej. Silas s-a uitat surprins în aceeași direcție, ochii lui la fel de strălucitori ca pietrele prețioase. Illusariumul îi arătase altceva lui Nathaniel – familia sa. Elisabeth și-a eliberat una dintre mâini și a căutat-o pe a lui. Degetele lor s-au împletit strâns.

Câteva minute mai târziu s-au năpustit prin poartă. Un val de grimoare a năvălit în urma celor doi, rostogolindu-se în Aripa de Nord-Vest la călcâiele lor. Conducând armata în expansiune făurită din pergament și piele, au trecut în zbor pe lângă îngerii scheletici sculptați în arcadă, iar după următorul colț au pășit direct într-o armată de demoni.

Inima lui Elisabeth aproape că s-a oprit. Solzi și coarne umpleau fiecare centimetru al atriumului. Fisuri se înălțau în spirale pe rafturile de cărți împărțite pe niveluri, ridicându-se spre cupolă, a cărei sticlă indigo începuse să se spargă, cioburile suspendate strălucind pe cerul Celuilalt Tărâm. În fiecare secundă, mai mulți diavoli săreau din fisuri. Spiriduși alergau cu pași mărunți pe balustrade, iar goblinii săreau de-a lungul balcoanelor pe toate cele patru membre. Erau sute de demoni. Poate chiar mii.

Dar forțele lui Ashcroft erau în continuare depășite numeric.

Un spiriduș s-a oprit din rosul unui raft de bibliotecă pentru a arunca o privire în direcția lor. Apoi, lent, s-a uitat în sus. Ochii lui negri s-au mărit, reflectând un roi de pete, formele devenind mai mari cu fiecare secundă. O umbră s-a întins peste atrium când grimoarele au tăbărât asupra demonilor.

Elisabeth s-a pregătit. O clipă mai târziu, lumea ei s-a dizolvat într-un vârtej de pagini. Ea și Nathaniel au stat mână în mână, cu părul biciuit de vânt și Silas înfigându-și ghearele în haina lui Nathaniel, totul obstrucționat de un ciclon aparent nesfârșit de pergament care îi lovea neîncetat, creând iluzia a mii de aripi furioase. Mirosul de cerneală și magie și praf a umplut nările lui Elisabeth. Pentru un moment, nu a mai putut respira. Iar apoi, la fel de brusc ca un stol de păsări trecând vijelios pe lângă ei, torentul a

încetat și împrejurimile s-au eliberat.

Pentru fiecare demon erau zeci de grimoare. Un goblin s-a prăbușit pe neașteptate, devorat de o mulțime de cărți care s-au aruncat asupra lui ca un grup de pești Piranha, scrâșnind și clănțănindu-și dinții. Un spiriduș a țipat în timp ce pagini s-au agățat de urechile sale lungi, ridicându-l în aer. În apropiere, o față uscată și palidă s-a înălțat deasupra unei perechi de diavoli, evaluându-i precum o croitoreasă profesionistă. Un ac a țâșnit între ei ca un bici, o mișcare îndelung exersată, iar diavolii s-au răsturnat pe podea, înlănțuiți împreună prin fire. De-a lungul atriumului, demonii cădeau urlând, tăiați de hârtie și orbiți de cerneală.

Grimoarele s-au regrupat și s-au revărsat din balcoane în cascade de piele aurită și multicoloră. Nori de praf s-au ridicat când s-au împrăștiat pe dale, după ce au plonjat de la o înălțime de trei, patru, chiar cinci etaje. Pene de păun au năvălit din direcția sălii cataloagelor, iar bocetul de operă al doamnei Bouchard i-a trimis pe diavoli zvârcolindu-se și ținându-se de urechi.

— Trebuie să-l găsim pe Ashcroft, a țipat Elisabeth.

Vocea ei a sunat ca bâzâitul unui țânțar, abia perceptibil prin vacarm.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva!

Nathaniel a prins-o de umăr și i-a arătat fragmentele din cupolă care începuseră să se strângă în mijlocul atriumului, ghidate de o forță nevăzută. Au schimbat o privire fugară, apoi s-au uitat din nou la haosul din fața lor. Grimoarele câștigau – dar trebuiau să câștige mai repede.

Lovită de inspirație, Elisabeth a pus Iliusariumul pe podea și a coborât mânerul lui Ucide-demoni pe sferă, spărgând sticla. Ceața a țâșnit din crăpături și a învăluit-o într-o pâclă umedă și cenușie care i s-a lipit de trup. Când tot aburul s-a scurs, recipientul s-a rostogolit, gol. L-a privit șocată. Fusese ceva înăuntru?

— *Ahhhhhhh,* a răsuflat o voce fantomatică, răsunând în același timp de nicăieri și de pretutindeni.

Aburul fierbea de-a lungul atriumului, reducând combatanții la umbre înghițite de ceață. Diavolii s-au aruncat asupra siluetelor care răsăreau din pâclă, doar pentru ca acestea să alunece înapoi în negură

și să reapară batjocoritor în spatele lor. Profitând de distragerea lor, grimoarele i-au atacat stăruitor. Elisabeth a urmărit încercarea unui goblin de a sări din ceață, ca apoi să fie târât înapoi de o forță invizibilă, lăsând unde discrete în voalul cenușiu. Au urmat scheunături și scâncete. Apoi sunetele s-au oprit brusc, iar o liniște stranie a cuprins atriumul.

Ea și Nathaniel au țâșnit înainte când ceața a început să se destrame, uitându-se la trupurile împrăștiate ale demonilor întinși cu fața în jos pe podea. Abia îi venea să creadă. Niciunul nu supraviețuise.

— Uite, a spus Nathaniel. Ce fac?

Paginile șopteau. Unul câte unul, grimoarele se ridicau din ceață. S-au adunat în grupuri și s-au înălțat spre balcoane în vârtejuri, ca stoluri de păsări care își luau lent zborul. Ochii lui Elisabeth s-au mărit când a văzut încotro se îndreptau. Fiecare vârtej se apropia de o fisură.

Năucită, primul ei gând a fost că acestea le absorbeau, încercând să le distrugă. Dar grimoarele nu se luptau. Se înălțau pașnic, voit. De fiecare dată când o carte atingea suprafața unei fisuri, strălucea și se dezintegra în cenușă – iar marginile fisurii se micșorau puțin spre interior, ca rănile care începeau să se vindece. Glasurile grimoarelor s-au unit într-un cântec care răsuna prin cupola spartă: note înalte și curate, pure ca lumina stelară și cristaline precum clinchetul argintului.

— Încearcă să închidă fisurile, a spus Elisabeth cu inima strânsă ca un pumn. Se sacrifică pentru a salva biblioteca.

Acolo a dispărut și doamna Bouchard. Și tot acolo, căzând într-o ploaie de cenușă, grimoarul de Categoria Patru care scuipa cerneală înspre ucenici în fiecare dimineață. Fiecare carte avea un suflet. Multe erau vechi de secole, de neînlocuit. Iar unele abia acum simțiseră gustul libertății pentru prima oară de când fuseseră create – doar câteva minute, după o viață întreagă în lanțuri. Chiar și așa, au cântat în timp ce își dădeau viețile.

Lacrimile au înțepat ochii lui Elisabeth. Nu putea lăsa sacrificiul lor să fie în zadar.

Ceața aproape dispăruse acum; întunericul se risipea, în timp ce

ultimele vârtejuri de pâclă erau înlăturate, ea și Nathaniel au nimerit în mijlocul atriumului, în invocarea lui Ashcroft.

O siluetă stătea în față; bucăți de sticlă se mișcau în cerc în jurul ei, ca planetele care orbitau în preajma unui soare. Era mai înaltă ca un om, zveltă și luminoasă, dar chiar și atunci când Elisabeth și-a mijit ochii în direcția sa, nu i-a putut distinge trăsăturile. Un gând ciudat a răsărit în mintea ei, că era ca lumina soarelui reflectată de o oglindă: schimbătoare și intangibilă, un simplu spectru a ceva cu mult mai mare, radiant și îngrozitor de privit.

Cu capul aplecat, îl studia pe omul care stătea la picioarele sale.

Ashcroft.

Acesta se uita în sus la Arhonte, vrăjit, scăldat în lumina lui, aparent inconștient de bătălia care se dezlănțuise în jurul său. Strălucirea demonului i-a transformat trăsăturile. Părea cu un deceniu mai tânăr, expresia lui fiind aproape una de dorință inocentă. Sângele i se scurgea în spirale pe încheietura stângă, ținută strâns sub cealaltă mână. Un pumnal zăcea uitat prin apropiere.

În sufletul lui Elisabeth a renăscut speranța. Ashcroft nu încheiase ritualul. Arhontele se afla în continuare în cercul său – un cerc format din harta bibliotecii recreată în dale pe podea, un model peste care trecuse de zeci de ori, fără să suspecteze vreodată care îi era scopul.

— Vezi ochii lui Ashcroft? a murmurat Nathaniel. I-a dispărut însemnul. Nu a invocat-o înapoi pe Lorelei.

Atunci nu poate folosi magie pentru a se lupta cu noi, a gândit ea. Încurajată, l-a ridicat pe Ucide-demoni peste umăr. Lumina care a licărit pe lama sabiei a atras atenția lui Ashcroft. De parcă i-ar fi așteptat, și-a întins brațele și le-a oferit un zâmbet tineresc.

— Domnișoară Scrivener, a strigat el. Nathaniel! Am sperat că veți veni. Ați jucat un rol atât de important în asta, am vrut să vedeți. Nu este minunat?

În spatele lui, o secțiune de balcon s-a dezintegrat, balustradele și rafturile de cărți sfărâmate plutind în aer în jurul fisurii. Grimoarele încetineau distrugerea, însă nu puteau învinge puterea Arhontelui.

— Trebuie să oprești ritualul! a strigat ea înapoi.

Ashcroft a râs.

— *Să opresc* ritualul?

— O să distrugi totul. Biblioteca se prăbușește!

L-a înălțat pe Ucide-demoni înspre fisurile care se răsuceau deasupra lor înfățișând cerul Celuilalt Tărâm.

— Dacă asta este ceea ce face deja Arhontele, ce crezi că se va întâmpla când îl vei elibera?

— Oh, domnișoară Scrivener. Măcar dacă ai înțelege.

Ochii lui albaștri au strălucit de sinceritate.

— Privește.

Și-a eliberat încheietura rănită și a înclinat-o până când o picătură foarte mică de sânge a stropit dala. Sângele a dispărut imediat, de parcă nu ar fi existat niciodată. Ashcroft și-a întins brațul, arătându-i că tăietura de la încheietură i se vindecase, lăsând pielea intactă, lipsită de cicatrici.

— Acum vezi? a întrebat-o el, încercând să o convingă că dreptatea se afla de partea lui. Odată ce îl voi lega și se va afla la comanda mea, orice va fi posibil. Voi schimba lumea.

Nu puteai să te înțelegi cu el. Nathaniel a părut să fi avut același gând. Biciul lui a renăscut, cu flacăra pocnind și sfârâind. Silas și-a închis ochii și s-a ghemuit mai jos pe umărul lui, ca și cum se concentra să-i împrumute lui Nathaniel toată puterea sa.

Ashcroft a râs din nou. De data aceasta, o urmă de nebunie a însoțit sunetul. Și-a fluturat mâna prin aer, iar un arc de lumină a țâșnit în direcția lor, devenind mai mare pe măsură ce se apropia.

Imposibil. Cum...

Elisabeth nu a avut timp să gândească. S-a aruncat într-un genunchi în fața lui Nathaniel, ridicându-l pe Ucide-demoni deasupra capului. Sabia a căpătat glas în timp ce tăia lumina, un freamăt metalic și tăios. Când s-a ridicat, lama strălucea roșu aprins, mânerul de piele neplăcut de cald și lipicios în strânsoarea ei, de parcă ar fi început să se topească. Zguduită, și-a dat seama că lama ar putea să se spargă dacă încerca să blocheze o altă vrajă.

Un alt doilea arc de lumină a zburat spre ei. S-au aruncat la podea, urmărind fasciculul trecând razant deasupra lor, suficient de aproape pentru a tăia mai multe fire fine din coada lui Silas. A traversat întregul atrium înainte să-și anunțe sfârșitul printr-un sfârâit. Pentru o clipă, Elisabeth a crezut că nu lovise nimic. Apoi o statuie a

alunecat în lateral și s-a prăbușit la podea, perfect retezată de la glezne.

Pentru a crea vraja, Ashcroft nici măcar nu rostise o incantație.

— Cum face asta? a strigat Elisabeth.

Falca lui Nathaniel era încleștată, iar fața îi lucea de transpirație.

— Probabil că puterea Arhontelui se scurge în el. Chiar și fără o înțelegere, se revarsă ca o fântână.

Iar în scurt timp îl va îneca.

S-au rostogolit în direcții diferite, evitând la limită alt atac; arcul de lumină a săpat un șanț în podeaua dintre ei, separând marmura la fel de ușor ca un cuțit tăind o bucată moale de unt. Apoi altul, obligându-i să se retragă și să se folosească atât de mâini, cât și de picioare pentru a se mișca mai repede.

Nathaniel nu avea timp să arunce o vrajă, chiar dacă nu-i lipsea puterea necesară. Atacurile veneau fără pauză, prea necruțătoare pentru ca ei să facă altceva decât să reacționeze.

— Silas – a început ea, dar privirea din ochii lui galbeni a redus-o la tăcere.

Nu se putea transforma fără să-l lase pe Nathaniel neputincios. Unul dintre aceste arcuri, evitat o fracțiune de secundă prea târziu, l-ar ucide înainte să lovească pământul.

Acum depindea de ea.

În interiorul cercului, lumina Arhontelui devenise mai intensă, împrăștiindu-se peste dale. Demonul părea să fi crescut câțiva metri mai înalt. Și conturul său era mai clar acum: Elisabeth putea distinge forma unor aripi și o aureolă în jurul capului care ar fi putut să fie o coroană. Mai multe rămășițe și dărâmături au plutit în derivă spre orbita sa, fragmente de bronz și marmură de pe balcoane alăturându-se râului strălucitor de sticlă care îi înconjura trupul. Bucată cu bucată, biblioteca se destrăma.

Nepăsător față de toate acestea, Ashcroft era transfigurat de fericire, cu ochii umbriți de o ceață albă și sclipitoare. O lumină părea să ardă înăuntrul lui, scânteind din interior spre exterior. Când Elisabeth s-a ferit de ultimul lui atac, ascunzându-se sub arc, iar apoi s-a înălțat din nou, cu fața împietrită de hotărâre, el a zâmbit – nu la ea, ci la Arhonte – și și-a ridicat brațele într-un gest implorator, de

rugăciune.

Elisabeth a sărit înainte. Raze de lumină au lovit dalele din jurul picioarelor sale, precum stelele căzătoare trase dintr-un tun celest. Proiectilele s-au repezit în jos ca săgeţile, prea rapide ca să fie urmărite, imposibil de evitat. Nu putea decât să alerge. Pentru o clipă, s-a simţit înflăcărată, invincibilă. Apoi, în spatele ei, un sunet care i-a oprit inima: un ţipăt de durere. *Nathaniel.*

— Nu te opri! a strigat el.

Biciul lui a trecut pe lângă ea şi s-a încolăcit pe una din încheieturile lui Ashcroft, dezechilibrându-l. Elisabeth s-a izbit de el o secundă mai târziu, trântindu-l la podea cu atât de multă forţă încât capul lui s-a crăpat de dală. Înainte să-şi poată recăpăta simţurile, l-a împins şi i-a prins braţele la spate, lipindu-l de podea. Amintindu-şi de cătuşele pe care Nathaniel le purtase în Harrows, şi-a trecut peste cap lanţul gros de fier de la cheia-specială şi l-a înnodat strâns în jurul încheieturilor lui Ashcroft, fără să se gândească nici măcar o clipă la mâinile lui care ar urma, cât de curând, să se înroşească şi să se umfle. Apoi l-a prins de guler şi l-a ridicat, apăsându-l pe Ucide-demoni la gâtul lui.

Ashcroft s-a înfiorat şi strălucirea din ochi i s-a stins. Apoi a clipit, ameţit, încercând să se concentreze.

— Nu mă poţi ucide, domnişoară Scrivener.

— De data aceasta o voi face.

Abia şi-a recunoscut propria voce, aspră şi mânioasă. Ţipătul lui Nathaniel încă îi răsuna în urechi.

— Dacă trebuie – dacă de asta este nevoie.

— Ah, mă tem că nu la asta m-am referit.

Ochii lui s-au înălţat spre cupola care se dezintegra.

— Dacă nu îl leg, vom muri cu toţii împreună.

Din instinct, Elisabeth s-a uitat la Nathaniel. Gura i s-a uscat la vederea lui întins pe dale, strângându-şi genunchiul, cu dinţii dezveliţi într-o grimasă. Sângele îi întuneca pantalonii. Silas revenise la formă umană şi îşi smulsese propria cravată pentru a o lega ca un garou în jurul coapsei lui Nathaniel, dar era ceva în legătură cu mişcările sale – felul în care i s-au oprit degetele, iar privirea lui a zăbovit pe chipul lui Nathaniel – aproape ca şi cum ştia...

Nu.

— Ce spune?

Elisabeth a simțit cum inima i se lovește de coaste, frenetic, dureros, iar și iar. S-a uitat din nou la Ashcroft.

— Ce vrei să spui?

— Invocarea Arhontelui nu poate fi revocată. Nici prin moartea mea – nici de altcineva. Nu este un demon obișnuit; nu există cale de întoarcere. Acum înțelegi? Trebuie să mă lași să termin. *Trebuie* să-mi permiți să-l leg.

Nu. Nu putea fi adevărat. Sigur mințea.

Pentru că dacă spunea adevărul...

Elisabeth și-a amintit felul în care Silas se uitase la Nathaniel în timp ce alergau spre Biblioteca Regală. *Vom încerca,* spusese el. S-a întrebat dacă el știuse – dacă știuse că misiunea lor, cauza lor, a fost lipsită de speranță din clipa în care a început invocarea. Privirea ei s-a mutat din nou asupra lui Silas, iar ochii li s-au întâlnit. Niciodată nu arătase mai străvechi sau mai lovit de regret.

— Îmi pare rău, domnișoară Scrivener, a spus el.

Lumina Arhontelui a pulsat. Discordant, un râs uman a reverberat prin mintea lui Elisabeth, răvășindu-i gândurile. Crăpături au răsărit de-a lungul podelei și au spart dalele. Balcoanele aflate la nivelul cel mai înalt – ultimul rămas – s-au îndoit ca o panglică desfășurată, iar balustradele și scările s-au ridicat, absorbite de o forță nimicitoare. Deasupra lor, constelațiile Celuilalt Tărâm înghițiseră cupola, însă grimoarele se înălțau în continuare în fluxuri nesfârșite, transformându-se voit în cenușă. Atâta pierdere, atâta sacrificiu. Cum ar putea fi acesta sfârșitul?

Mintea i s-a cutremurat. Când Ashcroft s-a sucit violent în strânsoarea lui Elisabeth, degetele ei amorțite l-au eliberat. De parcă s-ar fi aflat la mare distanță, l-a privit cum s-a târât stângaci spre cerc, în genunchi, și și-a ridicat fața spre lumină.

— În sfârșit, este timpul. Atotputernicule, aș vrea să închei o înțelegere cu tine.

Un alt hohot de râs a zguduit biblioteca. Lumina Arhontelui ardea mai sus, iar Elisabeth nu mai era sigură dacă aureola de spini din jurul capului său era o coroană. Acum, acele forme începuseră să

semene mai mult a coarne.

Ashcroft a gemut și s-a năpustit înainte, scuturându-și capul pentru a înlătura acel sunet înfiorător. O umbră de confuzie i-a întunecat fața în timp ce s-a uitat din nou în sus.

— Nu înțeleg. Îmi vorbești, Atotputernicule? Nu-ți pot auzi vocea.

— Niciodată nu o vei auzi, Cancelare, a șoptit Silas.

S-a așezat, strângând mâna moale a lui Nathaniel.

— Nu ești decât o furnică neînsemnată, care se străduiește să atingă suprafața soarelui. A-i auzi vocea ar însemna să-ți fie arse scrum urechile, iar mintea să-ți fie transformată în cenușă.

Ashcroft nu și-a desprins ochii nici măcar pentru o clipă de pe Arhonte.

— Nu. Eu sunt diferit – acesta este dreptul meu din naștere. Timp de trei sute de ani, acesta a fost destinul meu. Tatăl meu și tatăl său – devotamentul nostru a fost desăvârșit. Sunt demn..

A răgușit.

Arhontele și-a înclinat capul nepământean încoace și încolo, inspectând limitele cercului, fără să-i acorde niciun fel de atenție. Chipul lui Ashcroft a devenit pământiu. A privit în jos spre cerc, la dalele sparte, care i-au distrus modelul.

O mână luminoasă uriașă a apăsat aerul și a împins. O duhoare de metal ars a umplut atriumul când ghearele s-au încovoiat, lovite de o membrană invizibilă, iar apoi au trecut prin ea, ajungând în afara cercului. Ashcroft s-a legănat înapoi, umbrit de silueta care se întindea deasupra lui. Când palma a coborât, nu a încercat să se miște, doar a stat și a privit în sus, așteptând sfârșitul, iar Elisabeth a trebuit să admită că nu ar deranja-o să-l vadă pe Ashcroft strivit ca o muscă.

În schimb, mâna Arhontelui a lovit un spațiu gol; Elisabeth îl apucase pe Ashcroft de braț și îl târa după ea. De parcă ar fi fost un morman de gunoi, l-a aruncat deoparte.

— De ce? a întrebat el, uitându-se la ea stând deasupra lui, așa cum făcuse cu Arhontele cu o clipă înainte. De ce ai...

— Am vrut să îți văd fața când o să-ți dai seama că te-ai înșelat, a spus ea. Că tot ce ai făcut, toți oamenii pe care i-ai rănit și i-ai ucis, totul a fost în zadar.

În spatele lui, ghearele Arhontelui scormoneau prin marmură. Lumina lui s-a înălțat și mai mult, aproape atingând cupola, acoperind jumătate din atrium în timp ce își întindea aripile. Eclipsat de imensitatea demonului, Ashcroft arăta imposibil de mic. Transpirația îi acoperise fruntea; a înghițit în sec.

— Ești mulțumită, domnișoară Scrivener?

— Nu, a spus ea și s-a întors.

Fața lui s-a strâmbat. A bâjbâit în urma ei, ajungând să se târască după ea, cu ochii goi și pierduți.

— Trebuie să mă crezi. Am nevoie să înțelegi. Tot ce am făcut, am făcut pentru binele regatului. Te rog...

Elisabeth l-a lovit cu piciorul, iar el a alunecat pe podea cu membrele răşchirate, strigând îndurerat.

Fără să-i mai pese ce i se întâmpla în continuare, s-a dus la Nathaniel. Genele lui au tremurat când s-a apropiat, dar nu s-a trezit. Elisabeth s-a ghemuit, luându-l de mână, și a văzut că Silas încă îl ținea de cealaltă, strânsă între ale lui de parcă ar fi fost făurită din sticlă.

Lumina s-a revărsat peste Nathaniel, reflectându-se din ce în ce mai strălucitor din podea. Elisabeth bănuia că Arhontele îi va ucide în orice moment, dar nu se putea gândi la nimic altceva în afară de mâna lui Nathaniel, îngrozitor de rece în a ei.

— Suferă?

Silas a vorbit fără să-și desprindă ochii de pe chipul lui Nathaniel.

— Nu. Sfârșitul, când va veni, va fi rapid pentru amândoi. Mi-am închipuit că va fi mai bine așa – să luptați împreună și să fiți doborâți repede, decât să îndurați, fără speranță, moartea lumii voastre.

S-a oprit pentru a netezi reverul hainei lui Nathaniel, apoi pentru a-i îndrepta cu grijă gulerul. De parcă ar fi fost o seară obișnuită, s-a gândit Elisabeth, făcându-l prezentabil înainte să iasă pe ușă.

— Îmi cer scuze pentru că mi-am permis o asemenea libertate.

Ochii lui Elisabeth au fost inundați de lacrimi, iar o gheară invizibilă i-a strâns gâtul.

— Ce se va întâmpla cu tine?

Silas s-a trădat printr-o mică ezitare.

— Nu contează, domnișoară, a spus el, în cele din urmă.

— Ba da. Contează.

Elisabeth și-a întins mâna și i-a prins obrazul în palmă. Încercările serii îi murdăriseră mâna, care arăta hidos alături de perfecțiunea lui feerică. Dar Silas a stat nemișcat și i-a permis să-l atingă, iar ea a fost uimită să descopere că părea uman la atingere, nu ca o statuie sculptată din alabastru.

O liniște stranie a învăluit-o. Exista un lucru pe care ar putea să-l facă. Era sfârșitul lumii, iar ei nu mai aveau nimic de pierdut.

— Mulțumesc. Voiam doar să spun asta, înainte să...

Ochii lui s-au întors fulgerător spre ea și a privit-o pe sub gene. A văzut clipa în care el a înțeles. Îl considerase și înainte nemișcat, dar acum împietrise. Deși expresia lui nu a părut să se schimbe, atât ticăloșia, cât și speranța, s-au revărsat din ochii lui, dar și o foame fără sfârșit, atât de adâncă încât Elisabeth a putut să o simtă căscându-se sub pielea lui ca întunericul devorator al unei nopți fără stele. Lumina devenise orbitoare; Arhontele aproape se înălțase peste ei acum.

— Silariathas.

Numele enohian s-a înălțat pe gâtul ei și i s-a rostogolit de pe limbă ca focul.

— Silariathas, a spus ea, cu o voce intensă și puternică. Te eliberez de legăturile tale de servitute.

Pupilele lui s-au umflat, negrul înghițind aurul. Asta a fost tot ce a avut șansa să vadă înainte ca lumina să devină atât de strălucitoare încât a trebuit să-și ferească ochii. Un fior a străbătut biblioteca și i-a răsfirat părul, ca și cum o piatră ar fi fost aruncată pe suprafața realității, undele curgând spre exterior. Elisabeth a strâns mâna lui Nathaniel, așteptând să moară. Dar a trecut o secundă, apoi încă una – și nu a simțit nimic.

Pleoapele lui Nathaniel s-au ridicat. Argintul dispăruse din părul lui. Amețit, a încercat să se concentreze.

— Silas? a reușit el să întrebe.

Încet, Elisabeth s-a uitat în sus. Pentru o clipă, a crezut că până la urmă murise și că visa. Silas stătea deasupra lor, cu o mână ridicată, blocând lumina Arhontelui. *Nu Silas. Silariathas.* Coarne i se răsuceau din scalp, albe ca porțelanul, spiralele lor terminându-se în vârfuri

amenințătoare. Unghiurile feței îi deveniseră malefice și tulburătoare, frumusețea lor delicată, completată de trăsături tăioase și inumane. Puteai să te înțepi în vârfurile urechilor sale; ghearele i se lungiseră, subțiri și ascuțite ca briciul.

Nu a părut să-l fi observat pe Arhonte. Se uita înfometat și cu ochi întunecați la Nathaniel.

— Îndrăznești să mi te adresezi așa? a șuierat el.

Și-a tras disprețuitor brațul și a azvârlit deoparte mâna Arhontelui. Apoi s-a aplecat deasupra lui Nathaniel. Tremura. Părul îi flutura.

O șoaptă groaznică, pe un ton iritat, i-a părăsit buzele:

— Ești conștient de ceea ce sunt eu – de ce voi face lumii tale în timp ce locuitorii săi vor fugi, țipând de-a lungul pământului sfărâmat?

Nathaniel nu părea speriat. Poate că era prea inconștient să simtă teamă, ceea ce ar explica ce a făcut în continuare: a luat mâna cu gheare a lui Silariathas și a mângâiat-o cu stângăcie, de parcă demonul ar fi fost cel care avea nevoie să fie consolat, în toată gloria lui nemuritoare, și nu invers.

— E în regulă, Silas, a zis el.

— Nu-mi vorbi, insectă, a scuipat Silariathas, smucindu-se pentru a se elibera de atingerea lui.

Degetele sale s-au încolăcit în jurul gâtului lui Nathaniel. În timp ce îl strângeau, ghearele i-au înțepat pielea fragilă. Când a apărut o picătură de sânge, cel care a reacționat a fost Silariathas, nu Nathaniel – un fior l-a străbătut, alunecându-i în jos pe șira spinării. Nathaniel a încercat slab să zâmbească.

— Dacă mă ucizi, e în regulă.

Silariathas a înghețat. Degetele i s-au destins.

— Ești un prost, a hârâit el, printre buze care abia s-au mișcat.

Nathaniel nu părea să-l fi auzit. Își pierdea prea repede cunoștința.

— E în regulă, a repetat el. Știu că doare. Știu.

Iar în timp ce ochii i se închideau, a murmurat:

— Te iert.

Liniștea care a urmat a fost atât de profundă, încât Elisabeth a auzit doar plânsul cristalin al grimoarelor înălțându-se deasupra lor în spirale. Până și Arhontele împietrise; se uita în jos, eu capul

înclinat, de parcă nici măcar el nu mai văzuse vreodată așa ceva.

Silariathas s-a uitat în sus. Elisabeth i-a urmărit privirea și a văzut un grimoar pe care l-a recunoscut trecând deasupra lor, o față uscată și palidă, sclipirea unui ac. Au urmărit în liniște cum s-a înălțat, pregătit să fie transformat în cenușă – un lucru macabru, torturat și mortal, monstruos, însă nu incapabil de iubire, gata în final de acest ultim act de izbăvire. Elisabeth nu putea spune ce gândește Silariathas despre asta. Nu recunoștea nimic în ochii lui negri și mistuitori. Abia când acesta s-a uitat înapoi la Nathaniel a întrezărit o umbră a fostului său sine: ființa care veghease asupra lui Nathaniel în timp ce crescuse dintr-un băiat într-un tânăr, care îl băgase în pat și îi îngrijise rănile și îi preparase ceai și îi aranjase cravata și îi ținuse mâna pe parcursul fiecărui coșmar. Silas a strălucit prin masca rece și malefică precum o lumină care arde intens în spatele unui geam.

S-a aplecat asupra lui Nathaniel. Elisabeth a suspinat. Dar Silas doar a dus mâna lui Nathaniel la buzele sale și a sărutat-o, așa cum făcuse și Nathaniel după ce îl invocase, chiar dacă agonia i-a răvășit chipul în urma unui astfel de gest, foamea luptându-se în fiecare secundă pentru control. Apoi a pus jos mâna lui Nathaniel. S-a ridicat și s-a întors spre Arhonte.

— Silas, a șoptit Elisabeth.

Suferința i-a înlănțuit trăsăturile la sunetul vocii ei. Și-a închis ochii, alungând foamea.

— Nu sunt egalul lui, a scrâșnit Silas. Nu pot lupta cu el și să câștig.

Fiecare cuvânt părea să-l solicite.

— Dar am suficientă forță ca să pun capăt ritualului și să-l împing înapoi în Celălalt Tărâm.

Elisabeth nu putea respira. Plămânii i s-au închis în jurul unui strigăt mut, întinși dureros de mult. A văzut din nou inima lui Silas străpunsă de sabie. Demonii nu puteau muri în tărâmul oamenilor. Dar dacă pășea în cerc și îi părăsea...

— Ce va face Nathaniel?

Elisabeth s-a înecat cu propriile cuvinte. Silas a făcut o pauză îndelungată. În cele din urmă, cu o voce aproape ca a lui, a zis:

— Mă tem că va trebui să învețe să-și așeze corect hainele. Acum

va avea încă douăzeci de ani pentru a-și perfecționa îndemânarea. Să sperăm că este timp suficient.

A făcut un pas înainte.

— Ai grijă de el, Elisabeth.

Lacrimi îi curgeau șiroaie pe obraji când a încuviințat. Cumva, Silas arăta calm acum, cu fața transfigurată de ușurare. Zâmbea. Slab, dar zâmbea. Și-a amintit ce gândise când l-a văzut prima oară zâmbind: nu văzuse niciodată pe nimeni atât de frumos. Nu știuse niciodată că o astfel de frumusețe era posibilă.

Înțelegând într-un final ce intenționa Silas să facă, Arhontele a strălucit și mai puternic, întinzându-și aripile printre dărâmături. Fragmente de marmură au picat în jurul lor, o ploaie de ruine. Dale s-au spart, iar sticla cupolei a scânteiat ca zăpada în timp ce cădea. Dar ea a văzut doar fața radiantă a lui Silas când a pășit în lumină.

Epilog

ELISABETH S-A FOIT pe scaun. În alte circumstanțe, așteptarea ar fi făcut-o somnoroasă. Soarele s-a strecurat prin fereastră, un mesager strălucitor al turnurilor de bronz ale Collegiumului, și a desenat un dreptunghi cald pe scaunul ei. Sforăituri umpleau aerul, eliberate de un grimoar care se odihnea pe un stand în colț; din când în când, se trezea și gâfâia de parcă suferea de indigestie, înainte să alunece înapoi pe tărâmul viselor. Camera mirosea a pergament și a ceară de albine. Dar acest birou aparținea doamnei Petronella Wick, iar Elisabeth era la fel de încordată ca un arc.

A tresărit speriată când liniștea aproape deplină a fost spulberată de un șuierat puternic, urmat imediat de o bufnitură și de un zdrăngănit. Era doar o livrare prin sistemul de tuburi pneumatice, care ajungea în birou din altă parte a Bibliotecii Regale. Chiar și așa, încheieturile degetelor i s-au albit. Dacă ar continua să strângă astfel cotierele, i-ar amorți degetele.

— Te simți bine? a întrebat Katrien.

Elisabeth și-a scuturat capul în sus și în jos în ceea ce spera să treacă drept o încuviințare.

— Dacă ne-ar fi adus aici ca să ne încătușeze în fier, a spus Katrien, sunt destul de sigură că ar fi făcut-o deja.

Elisabeth și-a studiat fugitiv prietena. Katrien purta un set de robe albastru-pal de ucenică, cheia-specială atârnându-i pe piept. Era suficient de scundă pentru ca muchia scaunului să o lovească sub genunchi, forțând-o să aibă picioarele parțial suspendate, o poziție care o făcea să pară neobișnuit de inocentă.

— Dar nu strică niciodată să vii pregătit, a continuat ea, întinzându-și gâtul pentru a inspecta cu interes conținutul biroului.

Era în mod deosebit fascinată de hârtiile doamnei Wick, care nu erau scrise cu cerneală sau într-un limbaj obișnuit, ci mai degrabă ștanțate cu rânduri de puncte în relief.

— Pentru orice eventualitate, am strecurat înăuntru un kit de

spart lacăte și o pilă. Sunt în ciorapul meu stâng.

— Katrien! Dacă le găsește cineva?

— Atunci presupun că vom fi nevoite să recurgem la a doua pilă. Dar trebuie să te avertizez că va fi mai puțin plăcut pentru tine s-o recuperezi dacă sunt imobilizată. Este în...

Katrien și-a ferecat gura când butonul de la ușă s-a răsucit. A intrat doamna Wick, splendidă în robele ei indigo-închis. Lumina soarelui a strălucit pe acul cu simbolul Collegiumului, o cheie și un condei, în timp ce s-a așezat în fața lor în spatele biroului. Deși ochii nu i s-au îndreptat nicio clipă în direcția lor, Elisabeth a simțit totuși aceeași senzație de examinare minuțioasă ca data trecută.

Data trecută, când stătuse în acest birou și mințise.

— Elisabeth Scrivener. Katrien Quillworthy. M-am gândit că ar fi cel mai eficient dacă m-aș ocupa de amândouă în același timp.

Ce însemna asta? Elisabeth i-a aruncat lui Katrien o privire de teroare pură, care a fost întâmpinată cu o ridicare din umeri.

— În primul rând, a spus doamna Wick, aș dori să vă pun la curent în legătură cu oglinda de divinație. Îți apreciez candoarea, Scrivener, în aducerea artefactului în atenția Collegiumului.

În urma invocării Arhontelui, Elisabeth fusese prea extenuată pentru a face altceva decât să bâlbâie adevărul – tot adevărul – într-un șir lung și abia întrerupt de cuvinte, gardienilor care o scoseseră dintre ruinele atriumului. La scurt timp după aceea, oglinda de divinație a fost confiscată din mansarda lui Nathaniel. Acum, o înțepătură de panică i-a întețit bătăile inimii. Pentru prima dată, și-a dat seama că e posibil ca sinceritatea ei să-i fi creat și lui Katrien probleme.

A răsuflat ușurată când doamna Wick a continuat:

— Pe baza recomandării mele ferme, Comitetul Preceptorilor a decis să omită oglinda din dosarele voastre. Sunt câțiva în Collegium care nu ar privi cu bunăvoință faptul că ați folosit un artefact magic interzis, chiar și pentru salvarea regatului. Aș prefera ca informația să nu ajungă niciodată în mâinile lor.

Și-a întors ușor capul.

— Acum, Quillworthy.

Katrien s-a așezat mai drept pe scaun.

— Da, doamnă Wick? a spus ea, cu o politețe care din instinct a determinat-o pe Elisabeth să se pregătească pentru ce era mai rău, pentru că acel ton anume, venind din partea lui Katrien, precedase odată explozia unei petarde în fața Gardianului Finch.

Însă, de data aceasta, Katrien părea sinceră.

— Sunt încântată să îți împărtășesc că, tot pe baza recomandării mele, Comitetul ți-a aprobat transferul uceniciei de la Summershall la Brassbridge. De îndată ce această întâlnire se va sfârși, ți se va arăta noua cameră din Biblioteca Regală.

Elisabeth s-a abținut cu greu să nu râdă de încântare. Ea și Katrien au rânjit complice. De acum încolo vor fi la doar o plimbare de cincisprezece minute una de cealaltă.

— Recomandarea mea pentru Comitet nu a fost influențată numai de eforturile tale împotriva lui Ashcroft, a continuat doamna Wick, ci și de curajul tău în demascarea crimelor fostului Director Finch. Dacă nu i-ai fi investigat activitățile, este posibil să nu fi fost niciodată prins.

Rânjetele lor s-au lărgit. După cum s-a dovedit, Finch se folosise de noile sale privilegii ca Director pentru a face contrabandă cu grimoare, strecurându-le ilegal în mâinile cumpărătorilor privați. În tot timpul în care îi ajutase cu Ashcroft, Katrien uneltise și să salveze Summershall de sub tirania lui.

— Ai făcut o treabă excelentă, Quillworthy. Aștept cu nerăbdare să urmăresc ascensiunea carierei tale și, bineînțeles, să îți asigur orice recomandare de care ai avea nevoie. Apropo de asta... Scrivener.

Roșeața s a răspândit pe fața lui Elisabeth. Era atât de convinsă de umilința ei iminentă, încât a descoperit că nu putea vorbi. A preferat să se uite în poală.

— În primul rând, a spus doamna Wick, am știut cine erai din momentul în care ai pus piciorul în Biblioteca Regală. Dacă aș fi fost împotriva prezenței tale aici, nu i-aș fi permis administratorului să te angajeze.

— Ah!

Elisabeth a făcut o pauză. A clipit.

— Cum ați știut?

— Majoritatea potențialelor servitoarelor nu sunt atât de optimiste

în ceea ce privește cărțile care smulg degetele oamenilor. Administratorul a fost foarte impresionat. Acum, am ceva să îți ofer.

A scos un pachet din robele ei și l-a împins pe partea cealaltă a biroului.

— Nu îți va smulge degetele, a spus ea cu ironie, când Elisabeth a ezitat să-l ia.

Nesigură, a acceptat pachetul cu mâini tremurânde. A desfăcut sfoara, a îndoit hârtia albastră și a pus-o deoparte – apoi a încetat să mai respire. Dinăuntru, o cheie-specială recent făurită a licărit în sus spre ea. Cele mai multe chei ale Marilor Biblioteci erau ruginite de vechime și întrebuințare, dar aceasta era nou-nouță, strălucind la fel de luminos ca aurul.

— Știu că probabil ai fi preferat-o pe cea veche înapoi, dar nu am reușit să o recuperăm din ruine.

Vocea doamnei Wick s-a auzit din ce în ce mai slab. Pentru o clipă, Elisabeth se afla din nou acolo, simțind cum atriumul se cutremură, privind cum se prăbușește în jurul ei. După ce Silas păși în cerc, cupola a cedat, lăsându-i pe ea, pe Nathaniel și pe Ashcroft îngropați sub tone de moloz. Urmaseră minute lungi de tăcere în timp ce a așteptat să sosească ajutorul. Țintuită singură sub dărâmături, nu știa dacă Nathaniel supraviețuise.

A clipit și, uite așa, s-a întors în biroul luminat de soare. Și-a atins cu grijă brațele, dar ultima vânătaie dispăruse în urmă cu câteva săptămâni.

— Este în regulă, a zis ea, ridicându-și privirea de pe cheia-specială. Cred că sunt pregătită pentru una nouă. Dar asta înseamnă că...?

Doamna Wick a dat din cap.

— Ucenicia ta a fost oficial restabilită – dacă alegi să o accepți. Voi fi sinceră: sunt persoane în Comitet care nu au vrut să îți permită întoarcerea. Dar sunt depășiți numeric de cei care te privesc ca pe o eroină. Nu există nicio urmă de îndoială în mintea mea că vei fi acceptată pentru antrenamentul gardienilor, în cazul în care te decizi să îl urmezi.

Elisabeth s-a gândit.

— Nu mai sunt sigură dacă... îmi doresc să fiu gardian.

Nimic nu se compara cu ușurarea resimțită după rostirea acelor cuvinte cu voce tare.

— De fapt, a spus ea, devenind mai îndrăzneață, nu mai știu ce vreau să fac sau cine vreau să fiu. Lumea este mult mai mare decât credeam odată.

Doamna Wick a căzut pe gânduri.

— Știu că părerea ta despre Collegium s-a schimbat. Dar nu uita că și Collegiumul se poate schimba. Pur și simplu are nevoie de persoanele potrivite care să-l schimbe. Sunt și alte funcții în Marea Bibliotecă, la fel de importante, prin care ai putea să faci o diferență. Gardienii au tendința să uite că nu toate bătăliile sunt purtate prin săbii.

Vocea ei a devenit mai blândă.

— Dar nu trebuie să alegi acum. Cheia aceasta este o promisiune că, indiferent ce decizi sau nu decizi, ești întotdeauna binevenită în Marile Biblioteci.

Lui Elisabeth îi lipseau robele de ucenică; mânecile lungi erau utile când nu exista o batistă prin apropiere. A încercat să nu-și tragă prea tare nasul în timp ce își ștergea obrajii.

— În ultimul rând, a spus doamna Wick, întorcându-se spre ambele fete, trebuie să vă rog să păstrați secret intențiile lui Cornelius Ashcroft pentru Marile Biblioteci – deocamdată. În acest moment, doar câțiva oameni știu ce s-a petrecut cu adevărat în acea zi. Adevărul va ieși în cele din urmă la iveală, dar preceptorii doresc să se asigure că, atunci când acest lucru se va întâmpla, Collegiumul este pregătit să supraviețuiască furtunii.

Și ce furtună ar fi. Un minut mai târziu, în timp ce ieșea din birou, Elisabeth s-a întrebat cum arătau întrunirile pe care le țineau acum funcționarii în robe, în camere prăfuite, discutând revelația că Marile Biblioteci fuseseră create pentru a invoca Arhontele. În curând, veștile vor distruge Collegiumul. Și, lucru curios, credea că acesta ar putea fi un lucru bun. Era și timpul ca vechile roți să fie smulse și înlocuite cu ceva nou.

Ea și Katrien au ocolit un colț al coridorului. Adâncită în gândurile ei, Elisabeth aproape s-a ciocnit de un băiat care purta robele unui librar junior.

— Bună, a spus el, înseninându-se la vederea lor.

S-a întors de la Elisabeth la Katrien.

— Ești Katrien Quillworthy? Numele meu este Parsifal. Eu sunt cel care ar trebui să îți arate camera ta și apoi să-ți ofere un tur al bibliotecii.

S-a răsucit radios înapoi spre Elisabeth.

— Iar tu trebuie să fii Elisabeth Scrivener.

— Încântată să te cunosc, a zis ea, întinzându-i mâna.

El a scuturat-o conspirativ. Probabil a încercat să-i facă cu ochiul – fie asta, fie i se strecurase puțin praf în spatele ochelarilor și îi intrase în ochi. Nu și-a dat seama care variantă era cea corectă.

Fusese o ușurare să descopere că Parsifal era încă în viață. Contrar așteptărilor ei, puțini bibliotecari muriseră în timpul invocării. Când Ashcroft a sosit cu o armată de demoni pentru a-și începe ritualul, se baricadaseră singuri aici, în birourile Aripii de Nord-Est. Surprinzător, după ce atriumul s-a prăbușit, însuși Parsifal împrumutase un topor din armurărie pentru a-i elibera.

Elisabeth s-a pregătit să meargă singură mai departe. Înainte să se despartă, Katrien i-a prins brațul.

— Ce mai faci – cu adevărat? a șoptit în taină.

Elisabeth a încercat să zâmbească.

— Sunt bine.

Expresia lui Katrien a devenit serioasă.

— Știu că ai ținut la el. A însemnat mult pentru tine.

Elisabeth a dat din cap; o strângea gâtul.

— A fost... dificil. Dar lucrurile se îmbunătățesc.

Sperând că nu schimba prea evident subiectul, i-a aruncat o privire lui Parsifal.

— Îți va plăcea de Parsifal. Este amabil. Inteligent. Și... ăăă, credul.

— Oh, perfect, a spus Katrien.

— Nu-l băga în prea multe belele.

Presimțea că Parsifal avea să-l înlocuiască pe Stefan în calitate de colaborator involuntar al lui Katrien. Aceasta a rânjit.

— Ba o voi face, dar îl voi scoate pe urmă din ele. Promit.

Dispoziția lui Elisabeth s-a ameliorat în timp ce traversa atriumul. Sunetul muncitorilor ciocănind răsuna peste tot, aproape înecând

foșnetul prietenos al paginilor. Vrăjitorii terminaseră de ceva timp, dar ea fusese acolo pentru a-i privi când au ridicat balcoanele distruse, au reparat stâlpii, au restaurat rafturile cu cărți, ca o minune la răsăritul lumii. Atriumul nu mai era așa cum a fost odată; jumătate dintre rafturi stăteau goale, iar harta din dale nu fusese înlocuită. Dar fascicule de lumină albastră ca safirul încă se strecurau prin cupola recent reparată, iar aerul încă mirosea a praf de pergament și a magie. De fiecare dată când închidea ochii, simțea o agitație, o șoaptă – o fantomă a conștiinței care se trezise pentru a chema biblioteca la luptă, acum o amintire pierdută într-un somn lung și pașnic.

Când s-a strecurat pe lângă un grup de bibliotecari pe ușile din față, a fost luată prin surprindere de frigul de afară. Era atât de cald înăuntru, încât uitase pentru scurt timp că era deja iarnă.

O umbră înaltă și subțire se rezema de una dintre statuile care flancau intrarea. În timp ce Elisabeth cobora treptele, umbra s-a desprins, șchiopătând în lumină, sprijinită de un baston. Inima ei a tresărit. După ce a petrecut toate acele ore prinsă sub dărâmături, nesigură de soarta lui Nathaniel, încă trăia un moment de bucurie de fiecare dată când îl vedea.

Mantia de smarald aparținea trecutului. În locul ei purta un palton negru, cu gulerul ridicat pentru a înfrunta frigul. Îi conferea o înfățișare incredibil de izbitoare, în contrast cu trăsăturile sale palide și ascuțite, cu briza care îi ciufulea părul negru ca smoala; între timp se obișnuise cu felul în care arăta fără șuvița argintie. O altă diferență era bastonul, de care nu se despărțea niciodată. După cum s-a dovedit, erau câteva răni pe care nici măcar vrăjile de protecție ale casei nu le puteau vindeca, mai ales după ore întregi petrecute sub ruinele unei biblioteci, așteptând ajutor.

A fost un miracol că supraviețuiseră. Sute de tone de piatră și sticlă, care s-a întâmplat să cadă în așa fel încât amândoi fuseseră cruțați. Un miracol, au spus oamenii, dar Elisabeth știa adevărul. Fusese biblioteca, protejându-i până în ultima clipă.

— Zâmbești, a observat el și ochii cenușii i-au sclipit. Cum a fost?

Elisabeth și-a dus mâna în buzunar și i-a arătat noua ei cheie-specială strălucitoare.

— Încă nu am luat o decizie. Dar a fost... bine. Mult mai bine decât

m-am așteptat.

Vocea ei a sunat surprinsă până și pentru propriile urechi.

— Mă bucur, a spus el, cu căldură. Era și timpul să ți se întâmple ceva minunat

— Ceva deja s-a întâmplat, potrivit ziarelor. Numele lui este Magistrul Thorn, cel mai râvnit burlac din Austermeer.

— Ah, știi cum exagerează. Săptămâna trecută, încă pretindeau că am plănuit să candidez pentru postul de Cancelar.

În timp ce coborau pe trotuar, Nathaniel a scos un sunet înăbușit de durere. I-a aruncat o privire îngrijorată, luându-i brațul în al ei, care i-a susținut aproape imediat o parte considerabilă din greutate.

— Ți-a dat voie doctorul Godfrey să mergi tot drumul până aici?

— Nu. Mă va răsplăti cu câteva cuvinte aspre mâine. Dar cum toate lucrurile par să indice că rana va fi permanentă, sunt de părere că e mai bine să încep să mă obișnuiesc cu șchiopătatul.

Nathaniel a căzut puțin pe gânduri; degetele lui au bătut ușor bastonul.

— Crezi că ar trebui să îmi iau unul cu o sabie înăuntru, ca al lui Ashcroft?

— Te rog, nu, a spus ea cutremurându-se.

Tremurul s-a transformat într-un fior când o rafală de fulgi de zăpadă a trecut învârtindu-se pe lângă ei. Elisabeth și-a mijit ochii în sus, uimită să vadă că bolta cerească, albastră în urmă cu doar câteva minute, se umplea acum cu nori pufoși de iarnă. Fulgi albi au coborât în spirale, rotindu-se dincolo de cupola Bibliotecii Regale și în jurul calului înaripat de bronz ridicat pe picioarele din spate, fixat pe turla din vârf; Elisabeth era convinsă că acum își schimbase puțin poziția.

Nathaniel se oprise și el să admire priveliștea.

— Îți amintești ultima oară când a nins în Hemlock Park?

— Bineînțeles.

Sângele i-a năvălit în obraji sub privirea lui. Cum putea să uite? Înghețul și lumina lumânărilor, felul în care timpul păruse să se oprească atunci când s-au sărutat și cum îi desfăcuse atât de atent halatul, cu doar o singură mână...

Elisabeth nu era sigură care dintre ei s-a aplecat primul. Pentru o clipă, nu a existat nimic în afară de atingerea delicată a buzelor,

timidă la început, iar apoi căldura mistuitoare a gurilor răvășite de foc.

— Parcă îmi amintesc, a murmurat Nathaniel în timp ce ea și-a trecut o mână prin părul lui, că aceasta este – încă un sărut – o stradă publică.

— Strada nu ar exista fără noi, a răspuns Elisabeth. Nici publicul.

Sărutul a continuat, plin de bucurie, până când cineva a fluierat în apropiere.

Au râs când s-au îndepărtat, cu buzele înroșite și respirațiile aburind aerul dintre ei. Elisabeth a realizat, deodată, că ninsoarea a apărut într-un moment foarte convenabil.

— Vina nu îți aparține, nu-i așa? a întrebat ea, prinzând câțiva fulgi în palmă.

Și-a dat seama de greșeală de îndată ce a vorbit. Dar de data aceasta, ochii lui abia s-au întunecat. Nathaniel doar și-a pocnit degetele, demonstrând lipsa unei scântei verzi.

— Din păcate, zilele în care controlam vremea au apus. Spre ușurarea unor oameni, fără îndoială.

Elisabeth și-a lăsat capul în jos în timp ce înaintau spre Hemlock Park.

— Te ai mai gândit la... știi tu?

Nathaniel a tăcut o perioadă îndelungată.

— Îmi lipsește magia, dar nu m-aș simți bine dacă aș invoca un alt demon, a spus el în cele din urmă. Magisteriumul s-a oferit să-mi înmâneze un nume din arhivele lor, dar nu exercită o presiune atât de mare cum am anticipat. Acum, că grimoarul Cronicile Morților a fost distrus, iar odată cu el și vrăjile lui Baltasar, nu este o mare urgență să ai un Thorn în așteptare, pregătit să-și ofere ajutorul dacă i se cere.

— Asta e bine, a spus Elisabeth.

O durea puțin pieptul. Cu doar câteva zile în urmă, Nathaniel nu ar fi fost în stare să poarte această conversație.

— Este. Și voi avea timp pentru alte lucruri.

— Cum ar fi? a întrebat ea.

— Să vedem. Întotdeauna mi-am dorit să mă apuc de scrimă. Ce părere ai? Aș arăta incredibil de chipeș cu o sabie.

Elisabeth s-a strâmbat.

— Ai dreptate – săbiile sunt domeniul tău, nu al meu. Ce zici de prepararea brânzeturilor? Aranjamente florale? Sunt atât de multe posibilități, e greu de știut de unde să începi.

S-a oprit gânditor.

— Poate că ar trebui să încep cu ceva mai simplu. Ți-ar plăcea în continuare să mergem să patinăm?

— Da, a răbufnit ea. Dar...

A încercat să nu se uite pe furiș la piciorul lui rănit.

Nathaniel a rânjit.

— Am salvat lumea, Scrivener. Vom găsi o cale.

Elisabeth s-a relaxat. Avea dreptate. *Vor* găsi ei o cale.

— Chiar dacă trebuie să mă tragi pe o sanie, a continuat Nathaniel.

— Nu te trag pe o sanie!

— De ce nu? Îndrăznesc să spun că ești suficient de puternică.

— Aș ajunge în ziare, a spus Elisabeth, vorbind repede.

— Sper. Aș vrea să păstrez un articol. L-aș putea pune în albumul meu, lângă cele despre Ashcroft petrecându-și restul vieții într-o temniță împuțită și plină de șobolani.

Elisabeth a zâmbit tot restul drumului spre casă, admirând zăpada care a început să se aștearnă pe acoperișurile din Hemlock Park, determinând, din când în când, un gargui să-și scuture iritat urechea. Coroane și ghirlande decorau casele în așteptarea sărbătorilor de iarnă. Pe lângă ei se zguduiau trăsuri, fulgii învelindu-le acoperișurile ca zahărul pudră. Între timp, trecători se opreau pentru a da din cap înspre Elisabeth și Nathaniel, scoțându-și pălăriile sau chiar oprindu-se ca să se încline, cu fețe solemne. Nimeni nu știa întreaga poveste, dar bătălia din fața Bibliotecii Regale, recuperarea lor dintre dărâmături și mărturisirea ulterioară a lui Ashcroft îi răsplătiseră pe Elisabeth și pe Nathaniel cu titlul de salvatori ai orașului.

Din când în când, un martor la bătălie se oprea ca să-i întrebe dacă mai fusese și o a treia persoană în acea zi. Altcineva care luptase alături de ei pe scările bibliotecii, la fel de slab și de palid ca o fantomă, acolo într-un moment și dispărut în următorul. Arătau derutați când întrebau despre asta, de parcă și-ar fi amintit un vis aproape uitat.

Elisabeth le răspundea, dar ei nu o credeau și bănuia că niciodată

nu o vor face. Nu întreaga poveste – că Silas era cel care îi salvase cu adevărat pe toți.

De îndată ce au ajuns acasă, Nathaniel a dispărut în biroul său, plângându-se de hârtii și documente. Se oferise voluntar să ajute cu identificarea artefactelor magice salvate din Conacul Ashcroft, care era în curs să fie transformat într-un spital nou de ultimă generație. Surprinzător, însuși Lordul Kicklighter venise cu inițiativa, cu tot entuziasmul unui general aruncându-se în luptă. După ce a închis Leadgate, cerceta acum cu atenție celelalte instituții finanțate de Ashcroft.

Pe Elisabeth a copleșit-o oboseala în timp ce stătea în foaier. Straniu, cât de multe amintiri puteau exista împreună într-un singur loc. Acolo era fotoliul în care o pusese Silas, când s-a certat cu Nathaniel să o lase să rămână. Acolo era locul în care s-au luptat cu Codexul după ce s-a transformat într-un Malefict. Unde a șters sângele lui Nathaniel de pe podea după Balul Regal și a stat așteptând, nu o dată, ci de două ori, ca să afle de la doctorul Godfrey dacă va trăi sau va muri. Și unde, în prima ei dimineață aici, Silas își trecuse cu delicatețe degetele înmănușate peste spațiul gol de pe perete...

Erau zile în care amintirile atârnau peste ea ca o greutate. Fiecare era suficient de ușoară ca să fie suportată de una singură, dar îmbinate puteau îngreuna chiar și urcatul scărilor. Și totuși nu ar fi renunțat la ele pentru nimic. Existența lor a făcut această casă, această viață, un loc pentru care luptase și câștigase. Un loc căruia îi aparținea.

— Scuzați-mă, domnișoară! a strigat Mercy, trecând cu un mop, o mătură și o găleată, toate echilibrate în brațele ei în același timp.

Elisabeth s-a avântat să o ajute, dar Mercy a oprit-o cu un râs.

Ea a fost primul servitor pe care Nathaniel a fost de acord să-l angajeze. În timpul acelor prime zile istovitoare, refuzase să ia în considerare pe oricine, până când Elisabeth a găsito pe Mercy folosind dosarele de la spitalul Leadgate și a adus-o direct în camera lui de bolnav, unde Mercy declarase cu putere: *Nu îmi sunt străine persoanele care țipă noaptea. Și nici nu te voi judeca pentru asta.* Se mutase până la sfârșitul zilei.

— Te rog, spune-mi Elisabeth! a strigat Elisabeth înapoi la Mercy, înainte ca aceasta să dispară după colţ.

A tot încercat să-i explice că era ciudat să fie numită *domnișoară* de cineva de aceeași vârstă cu ea. Totuși, când era singură, recunoștea că era doar o parte din motivul pentru care se simțea inconfortabil. În realitate, să i se spună în acel mod îi amintea mult prea mult de Silas.

În loc să se întoarcă direct în dormitorul ei, s-a plimbat până în capătul holului și apoi după colț, unde ușa odată închisă a camerei de invocare stătea întredeschisă. Și-a strecurat capul înăuntru, uitându-se în jur la cutiile și mobilierul care se strânseseră înăuntru. Dintr-un capriciu, a împins deoparte două scaune și un covor rulat pentru a dezvălui pentagrama.

Ea și Nathaniel petrecuseră aici nenumărate nopți în timpul recuperării sale, când nu a putut să meargă mai mult de câțiva pași deodată, dar a insistat în continuare să facă drumul până în capătul holului. Împreună, iar și iar, aparent la nesfârșit, aprinseseră lumânările. Noapte de noapte, rostiseră numele adevărat al lui Silas.

Și nu le-a răspuns niciodată vreo adiere nepământeană, vreo fluturare agitată a perdelelor sau vreun dans sălbatic al flăcărilor.

Nu au admis niciodată cu voce tare că Silas nu mai era. Elisabeth a presupus că era ceva ce urma să se întâmple mai târziu. Dar într-o zi Mercy fusese nevoită să mute câteva cutii și în felul ei practic s-a nimerit să le pună aici. Li s-au alăturat mai multe cutii, urmate de alte mărunțișuri. Cumva, trecuseră săptămâni fără ca Elisabeth să observe cât de drastic s-a schimbat camera.

Asta însemna să pierzi pe cineva? Durerea nu a dispărut nicio clipă. A fost doar... acoperită.

Gânditoare, a pus lumânările răsturnate și pe jumătate arse înapoi în pozițiile corespunzătoare. A urmărit cu vârfurile degetelor canelurile pentagramei. Încă durea că Silas nu avea niciun memorial, niciun mormânt. Această gravură din podea era tot ce îi rămăsese ca să-i amintească de el. Într-un fel, era ca și cum nu ar fi existat niciodată.

Va trebui să vorbească cu Nathaniel despre asta. Poate că ar putea să găsească ceva împreună. L-ar ajuta pe Nathaniel, credea ea, să aibă un loc de vizitat și poate să lase din când în când flori. Deocamdată,

pentru ea, asta ar trebui să fie îndeajuns.

Din obișnuință, a aprins lumânările în sens invers acelor de ceasornic. Ce mod straniu de a-ți aminti de cineva, ținând un priveghi de una singură într-o cameră plină cu mobilier de rezervă. Ce ar crede Silas dacă ar putea să o vadă? Ceremonia nu s-ar ridica la nivelul standardelor sale obișnuite. Dar se îndoia că l-ar deranja, chiar dacă asta ar fi pretins.

S-a oprit după ce a aprins lumânarea finală și a scuturat chibritul. O idee se strecurase în mintea ei ca o schiță rătăcită, evazivă și neașteptată.

Nu... bineînțeles că nu ar merge. Chiar și așa, a descoperit că gândul era imposibil de înlăturat.

Mișcându-se încet, și-a înțepat degetul în cuțit și a lăsat sângele să atingă cercul. S-a sprijinit pe călcâie. De fiecare dată când încercaseră să-l invoce pe Silas, folosiseră numele lui enohian. Dar ce ar fi dacă...?

Îl sfidase pe Arhonte ca să-i salveze. Își trădase semenii. Versiunea care câștigase în cele din urmă nu fusese Silariathas, nemilos și rece. Fusese cealaltă parte a sa care luptase și ieșise victorioasă, adevăratul el.

Ce ar fi dacă... Ce ar fi dacă?

Elisabeth s-a liniștit, încercând să potolească ritmul furios în care îi bătea inima.

A șoptit simplu întunericului:

— Silas.

La început, nimic. Apoi părul care îi atârna în față a tremurat, parcă răscolit de o respirație. O briză misterioasă, născută din neant, a fluturat franjurii de pe covorul rulat. O hârtie a zburat de-a lungul camerei înainte să rămână nemișcată, lipită de perete.

Și toate cele cinci lumânări s-au stins în același timp.

Mulțumiri

AL DOILEA ROMAN poate fi foarte dificil de scris, iar experiența mea nu a fost o excepție. Sunt etern recunoscătoare agentei mele, Sara Megibow, și editorului meu, Karen Wojtyla, pentru sprijinul acordat în perioada în care m-am străduit să scriu acest volum. Fără înțelegerea și răbdarea lor, nu aș fi avut niciodată oportunitatea să găsesc această poveste.

Le sunt datoare cu un uriaș „mulțumesc" întregii mele echipe editoriale de la McElderry Books. Îți mulțumesc, Nicole Fiorica, pentru că ai răspuns atât de amabil întrebărilor mele ridicole. Mulțumesc de asemenea lui Bridget Madsen, Lisa Moraleda, Sonia Chaghatzbanian, Beth Parker, Justin Chanda, Anne Zaan, Chrissy Noh și Ellen Winkler pentru că au ajutat această carte să ajungă la cea mai bună variantă a sa, în interior și la exterior. Sufletul meu îi aparține lui Charlie Bowater, ale cărui minunate ilustrații pentru coperte mă lasă în continuare uimită de fiecare dată când le privesc.

În continuare, aș vrea să le cer scuze părinților mei, care mi-au suportat comportamentul straniu, provocat de stres, în timp ce terminam această carte, și care, de asemenea, s-au asigurat că nu voi muri de foame.

„Mulțumesc" e puțin spus. De asemenea, sunt recunoscătoare fratelui meu mai mare, Jon Rogerson, și surorii mele onorifice, Kate Frasca; și lui Denise Frasca, pentru entuziasmul cu care mi-a susținut munca. Jessica Stoops și Rachel Boughton: știți deja cât de mult însemnați pentru mine și că nu aș fi aceeași autoare sau persoană fără voi. Mulțumesc. Și mulțumesc dragilor mei prieteni Jamie Brinkman, Kristi Rudie, Erin Phelps, Nicole Stamper, Liz Fiacco, Jessica Keman, Katy Kania și Desiree Wilson pentru că sunt cel mai minunat grup de oameni pe care aș putea spera vreodată să-l cunosc.

Colegilor autori Katherine Arden, Jessica Cluess, Stephanie Garber, Heather Fawcett, Emily Duncan, Isabel Ibañez Davis, Ashley Poston

și Laura Weymouth – vă mulțumesc pentru înțelepciunea, prietenia și cărțile voastre incredibile; această călătorie ar fi fost singuratică fără voi.

La sfârșit, dar niciodată în ultimul rând, sunt recunoscătoare mai presus de cuvinte librarilor care mi-au susținut și promovat munca, inclusiv Allison Senecal, Nicole Brinkley, Sarah True, Cristina Russell și Rachel Strolle. Vă mulțumesc atât de mult. Sunteți cei mai tari.

O ucenică. O bibliotecă magică. Un vrăjitor puternic. Și o luptă pe viață și pe moarte pentru salvarea Marilor Biblioteci.

Toți vrăjitorii sunt malefici. Elisabeth a știut asta întotdeauna. Abandonată de mică, a fost crescută în una dintre Marile Biblioteci din Austermeer și a crescut printre unelte vrăjitorești – grimoare magice care șoptesc pe rafturi și își zornăie lanțurile de fier. Dacă sunt provocate, se transformă în monștri grotești din cerneală și piele.

Când un act de sabotaj eliberează cel mai periculos grimoar din bibliotecă, intervenția disperată a lui Elisabeth o implică în complot. Neavând pe nimeni altcineva la care să apeleze, cu excepția dușmanului ei de moarte, vrăjitorul Nathaniel Thorn, și a misteriosului său slujitor demonic, Silas, se trezește în mijlocul unei conspirații vechi de secole, care ar putea să ardă până în temelii nu numai Marile Biblioteci, ci și întreaga lume odată cu ele.

În timp ce legătura dintre ea și Nathaniel devine din ce în ce mai strânsă, Elisabeth începe să pună sub semnul întrebării tot ce a fost învățată – despre vrăjitori, despre bibliotecile pe care le iubește, despre sine însăși. Pentru că Elisabeth are o putere pe care niciodată nu ar fi bănuit-o și un viitor pe care niciodată nu și l-ar fi putut imagina.

Dacă sunteți în căutarea magiei, o veți găsi în *Vraja spinilor*. O nestemată literară fermecătoare, o poveste de iubire care arde lent, prieteni loiali și un *worldbuilding* extraordinar. Mi-a plăcut la nebunie fiecare moment al poveștii.

Stephanie Garber, autoarea seriei *Carnival*

Cu un ritm alert, o mare forță evocatoare și o notă de umor înțepător, această carte m-a cucerit de la începutul gotic și până la finalul perfect.

Katherine Arden, autoarea cărții *Ursul și privighetoarea*

Asemenea grimoarelor din paginile ei, *Vraja spinilor* trăiește, respiră și te cheamă tot mai aproape cu fiecare cuvânt fermecător. Un roman fantasy clasic, de cea mai bună calitate.

Julie C. Dao, autoarea cărții *Forest of a Thousand Lanterns*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-15-8

9 786069 072158

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT